EDITURA MIRON

Elizabeth Adler

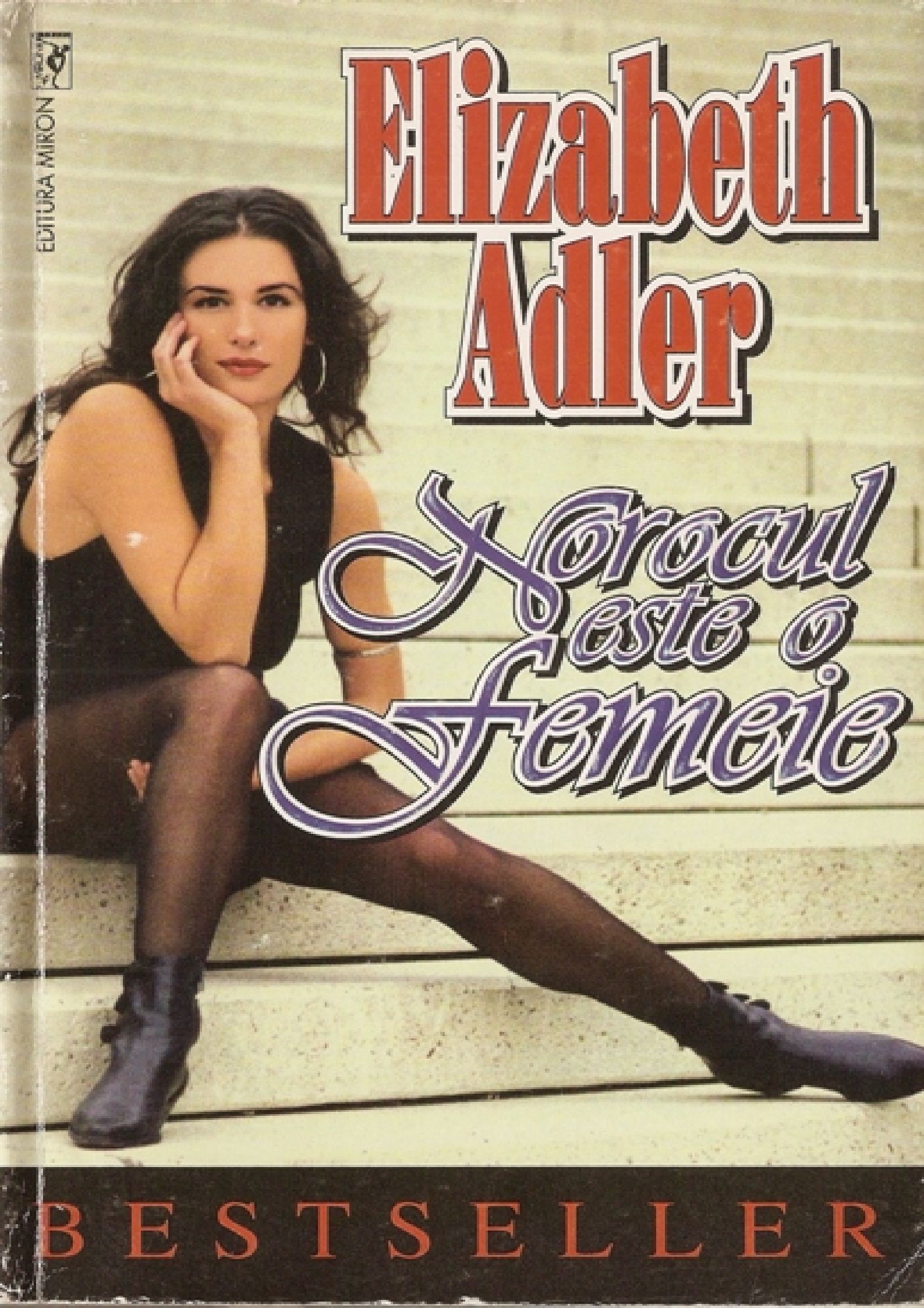

Norocul este o femeie

BESTSELLER

Cuprins

PROLOG
PARTEA I FRANCIE și ANNIE
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11

PARTEA A II-A MANDARINUL
- CAPITOLUL 12
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15
- CAPITOLUL 16
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21
- CAPITOLUL 22

PARTEA A III-A HARRY 1911 -1918
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24
- CAPITOLUL 25
- CAPITOLUL 26
- CAPITOLUL 27
- CAPITOLUL 28
- CAPITOLUL 29
- CAPITOLUL 30
- CAPITOLUL 31
- CAPITOLUL 32

PARTEA A IV-A BUCK
CAPITOLUL 33
CAPITOLUL 34
CAPITOLUL 35
CAPITOLUL 36
CAPITOLUL 37
CAPITOLUL 38
PARTEA A V-A FRANCIE
CAPITOLUL 39
CAPITOLUL 40
CAPITOLUL 41
CAPITOLUL 42
PARTEA A VI-A LYSANDRA
CAPITOLUL 43
EPILOG

ELIZABETH ADLER

NOROCUL ESTE O FEMEIE

Titlul original: FORTUNE IS A WOMAN
Traducere de Oana Spirescu

PROLOG

1937

Când bunicul Lysandrei, Mandarinul Lai Tsin, îşi dădu seama că mai avea foarte puţin timp de trăit pe acest pământ, o duse să viziteze Hong Kong-ul. Avea vreo şaptezeci de ani, poate mai mult, era scund şi firav, foarte demn, cu pielea ca pergamentul, cu pomeţii înalţi şi cu ochii migdalaţi, negri ca smoala. Lysandra avea şapte ani, şi părul auriu i se învârtejea într-o mie de bucle pline de energie. Avea ochii rotunzi, de culoarea safirelor, şi un ten delicat, alb ca laptele, dar nu i se părea deloc ciudat să-i aparţină lui Lai Tsin. El era bunicul, iar ea era Lysandra, pur şi simplu.

Drumul de la San Francisco le luă şase zile cu dirijabilul, făcură opriri în fiecare noapte la marile hoteluri din diferitele oraşe de pe drum şi, în tot acest timp, el îi vorbi despre afacerile lui şi despre China, iar Lysandra ascultă atentă.

— Sunt un om bătrân, îi spuse el pe când dirijabilul se ridica leneş din golful Manilla, pe ultimul segment al călătoriei lor. Nu voi avea onoarea de a te urmări pe lungul tău drum prin viaţă. Îţi dau tot ce ţi-ai putea dori pe acest pământ – bogăţii, putere şi succes – în speranţa că viaţa îţi va fi binecuvântată cu fericire. Ţi-am spus tot, Lysandra, în afară de un singur adevăr. Acest adevăr e secretul meu. Acest adevăr se află scris şi pus la adăpost în seiful meu personal din biroul din Hong Kong. Numai dacă te copleşeşte disperarea şi drumul prin viaţă ţi se pare înceţoşat, doar atunci

trebuie să-l citeşti. Şi dacă ziua aceea va veni, nepoată, mă rog să mă ierţi, şi mă rog ca acel adevăr să te ajute să alegi drumul cel bun către fericire.

Lysandra dădu mirată din cap; uneori Mandarinul era foarte ciudat, dar îl iubea atât de mult, încât „adevărurile" nu păreau nici pe departe la fel de importante ca faptul că o alesese pe ea ca tovarăşă de drum.

Când ajunseră în Hong Kong, se duseră imediat la conacul alb, înţesat de comori, care se înălţa deasupra golfului Repulse, unde îi întâmpinară nenumăraţi servitori chinezi, care se minunară de extraordinarul păr blond şi de ochii albaştri ai copilului şi de fragilitatea bătrânului.

După ce s-au răcorit cu câte o baie şi au mâncat, Mandarinul a chemat automobilul, un *Rolls-Royce* elegant, de culoarea jadului, şi a plecat cu Lysandra la cartierul general *Lai Tsin,* un bloc turn, cu coloane, care se întindea pe toată suprafaţa dintre bulevardele Queens şi Des Voeux.

Luând copilul de mână, Mandarinul îi arătă leii de bronz care flancau intrarea, holul superb, cu pereţii şi podelele de marmură de diferite culori, coloanele înalte din malachitul lui preferat, sculpturile de jad şi mozaicurile. Apoi o duse dintr-un birou într-altul, prezentând-o fiecărui angajat, de la cel mai umil om de serviciu, până la cel mai înalt taipan din puternicul imperiu *Lai Tsin.* Lysandra se plecă cu respect în faţa fiecăruia, fără să spună nimic şi ascultând cu atenţie, cum o învăţase bunicul.

La sfârşitul zilei avea cearcăne de oboseală la ochi, dar nu se terminase încă totul. Ignorând şoferul, Mandarinul chemă o ricşă şi, urmat de automobilul elegant, porniră pe străzile aglomerate. Conducătorul ricşei îşi croia drum cu pricepere prin labirintul de alei înguste, către zona murdară a portului, lăsând şoferul şi maşina împotmoliţi undeva înapoi. În cele din urmă, după

un timp care Lysandrei i se păru nesfârşit, se opri în faţa unei colibe de lemn, cu acoperiş de tablă. Lysandra îşi privi întrebător bunicul, când acesta coborî din ricşă şi-i întinse mâna s-o ajute.

— Vino, nepoată, îi spuse el calm. Ca să vezi asta, te-am adus până aici. De aici a început averea lui Lai Tsin.

Ea îl prinse strâns de mână şi porniră către uşa de lemn. Deşi părea o nimica toată, Lysandra observă că era întărită cu drugi groşi de metal şi închisă cu lacăte puternice. Întreaga clădire fusese întărită cu cărămizi şi reparată cu lemn nou, iar ferestrele mici şi aşezate foarte sus aveau gratii de metal cu vârfuri ascuţite.

— Numai focul ar putea distruge magazia *Lai Tsin,* spuse Mandarinul, cu vocea lui blândă, plină de încredere, şi asta nu se va întâmpla niciodată.

Lysandra ştia că e convins că vechea magazie nu va arde niciodată, pentru că ghicitoarea, pe care o consulta săptămânal, îi spusese cu multă vreme în urmă că, deşi avea să fie un incendiu, nimic din ce era al lui nu avea să fie vătămat.

Mandarinul bătu de două ori în uşa de lemn. După câteva secunde, se auzi zgomotul zăvoarelor trase şi uşa se deschise încet. Un chinez de vreo patruzeci de ani se plecă adânc şi-i invită să intre.

— Venerate Tată, vă rog să intraţi cu Nepoata cea Mică, spuse el în chineză.

Faţa Mandarinului se lumină de zâmbet când îl îmbrăţişa pe bărbat, apoi se dădură înapoi şi se priviră unul pe celălalt.

— Mă bucur să te văd, spuse Mandarinul, dar, după tristeţea din ochi, amândoi ştiau că era pentru ultima pară. Acesta e fiul meu, Philip Chen, îi spuse Lysandrei. Îl numesc „fiul meu” pentru că a venit în casa noastră când era mai mic decât eşti tu acum. Era orfan, neformat, şi a devenit ca propriul meu copil. Acum este compradorul meu. Are grijă de toate afacerile *Lai Tsin* de aici, din Hong Kong,

şi este singurul om de pe lume în care am încredere.

Ochii albaştri ai Lysandrei se măriră de uimire şi-l privi intens pe bărbat. Mandarinul o luă de mână şi o duse prin depozitul lung şi îngust. Rafturile erau prăfuite şi goale, luminate de un singur bec fără abajur, care se legăna la capătul unui fir lung. Lysandra privi speriată în colţurile întunecoase, tresărind când ochii ei îi întâlniră pe ai altcuiva; dar nu era şobolanul sau dragonul fioros la care se aştepta, ci un băieţel chinez.

Philip Chen spuse mândru:

— Domnule, am onoarea să vi-l prezint pe fiul meu, Robert.

Băiatul se plecă adânc în timp ce bătrânul îl cerceta.

— Când te-am văzut ultima oară, aveai trei ani, spuse Mandarinul încet, iar acum ai zece – eşti aproape un bărbat. Ai ochi cinstiţi şi frunte înaltă. Te vei strădui să moşteneşti încrederea pe care i-o acord tatălui tău.

Lysandra îl privi curioasă: era scund şi bine legat, cu braţele şi picioarele musculoase, şi era îmbrăcat occidental, cu pantaloni scurţi, crem, o cămaşă albă şi o jachetă gri, cu emblema unei şcoli pe piept. Când Mandarinul se întoarse cu spatele, ochii cercetători ai copilului, pe jumătate ascunşi de ochelari cu rame metalice, îi întâlniră pe ai ei şi-i ţinură prinşi pentru o lungă clipă.

— Speram să vă primesc în casa mea, spuse Philip, trist, dar sunteţi atât de obosiţi!

— Mi-a fost de ajuns să te văd în aceste câteva clipe, răspunse Lai Tsin, în timp ce capul lui Philip se odihni un moment pe umărul lui, într-o îmbrăţişare de rămas bun. Atât cât să-ţi pot mulţumi pentru că ai fost un fiu bun. Şi să te rog să ai grijă de familia Lai Tsin şi de afacerile ei, aşa cum ai făcut întotdeauna, chiar dacă eu nu voi mai fi aici.

— Ai cuvântul meu, Venerate Tată.

Philip se dădu un pas înapoi, cu faţa încordată de efortul de a-şi reţine lacrimile.

— Atunci pot muri împăcat, spuse Mandarinul, încet şi, luând-o pe Lysandra de mână, porni lent către ricşa care aştepta.

Îndepărtându-se pe străduţa îngustă, îi ceru să mai privească o dată la vechiul depozit de lemn.

— Niciodată nu trebuie să uităm de umilele noastre începuturi, îi spuse blând. Dacă uităm, putem crede că suntem prea deştepţi, sau prea bogaţi, sau prea importanţi. Şi asta atrage *joss* rău, ghinion asupra familiei noastre.

La conacul din Repulse Bay, pe Lysandra o aştepta o comoară de daruri din partea numeroşilor asociaţi de afaceri ai Mandarinului. Pe când deschidea pachetele, exclamând de încântare la vederea colierelor de perle perfecte, a figurinelor de jad minunat sculptate, a rochiilor de mătase şi a evantaielor pictate, el o avertiză din nou:

— Ţine minte, darurile nu sunt pentru că oamenii aceştia îţi sunt prieteni, ci pentru că eşti o Lai Tsin.

Cu mulţi ani după aceea, Lysandra avea să aibă de ce să-şi amintească de vorbele lui.

La sfârşit, când Mandarinul se afla pe moarte, într-o zi rece de octombrie, la San Francisco, numai Francie, frumoasa occidentală cunoscută sub numele de concubina lui, fusese primită la căpătâiul său. Ea îi răcorea fruntea, arsă de febră, cu prosoape reci, îl ţinea de mână şi-i şoptea vorbe de încurajare. El deschise ochii şi o privi cu tandreţe.

— Ştii ce ai de făcut! murmură.

Ea dădu din cap.

— Ştiu.

O pace adâncă se aşternu asupra trăsăturilor lui şi apoi se stinse.

Oasele Mandarinului Lai Tsin nu au fost trimise înapoi în China, pentru a fi îngropate alături de ale

strămoşilor săi, cum era obiceiul. În loc de asta, Francie închirie un iaht alb, splendid, îl decora cu ghirlande roşii şi, însoţită doar de Lysandra şi purtând haine albe de doliu, îi împrăştie cenuşa departe, în golful San Francisco.

Asta îşi dorise Mandarinul.

PARTEA I
FRANCIE şi ANNIE

CAPITOLUL 1

1937
Marţi, 3 octombrie

Annie Aysgarth era o femeie micuţă, rotunjoară, cu ochi mari, expresivi, de culoare cafenie, cu păr strălucitor, şaten, tuns scurt, şi permanent încruntată. „Din cauza anilor de griji”, spunea ea întotdeauna. Avea cincizeci şi şapte de ani, era prietena lui Francie Harrison de aproape treizeci de ani, şi ştia despre ea tot ce era de ştiut.

Annie era proprietara şi directoarea luxosului hotel *Aysgarth Arms* din Union Square. Era vioaie ca un terrier, încăpăţânată ca un catâr şi bună la suflet că pâinea caldă. Mai era, de asemenea, şi preşedinta companiei *Aysgarth Hotels International,* o ramură a Corporaţiei *Lai Tsin,* cu hoteluri în şase ţări. Pentru o fetişcană din Yorkshire, Annie Aysgarth făcuse un drum lung.

Parcurse rapid coridoarele cu mochete moi ale hotelului ei din San Francisco, privind în Salonul Dales, ca să se asigure că în şemineul elizabethan ardea focul, ca în fiecare zi, fie vară fie iarnă, iar chelnerii, în jachete purpurii şi pantaloni de vânătoare, erau atenţi să ia comenzile de brandy sau cafea ale oaspeţilor. Verifică barul din malachit şi crom, înclinându-şi capul către cei cinci barmani zeloşi, mulţumită că barul, ca de obicei, era plin de tinerii bogaţi şi veseli ai oraşului. Traversă apoi restaurantul opulent, decorat cu oglinzi în rame bogate, oprindu-se, ici şi colo, ca să schimbe o vorbă cu unul din clienţii regulaţi sau să salute o figură familiară. Zâmbi, auzind obişnuitele şoapte cum că, probabil, ea este faimoasa Annie Aysgarth, că acesta fusese primul ei hotel şi era preferatul ei. Era o femeie teribil de atrăgătoare şi, probabil, valora milioane, se spunea.

Antenele ei erau atât de bine acordate, după atâţia ani, încât ar fi observat un covor deplasat cu un centimetru, o scrumieră negolită sau un client care aştepta prea mult ca să i se ia comanda. Îşi iubea hotelul; îl construise, practic, cu mâinile ei, de când avea zece camere şi până ajunsese să aibă două sute. Cunoştea fiecare centimetru al lui şi ştia exact cum funcţionează, de la kilometrii de cabluri electrice, până la complicaţiile sistemului de încălzire cu aburi. Îţi putea spune exact câte cearceafuri de pânză irlandeză există în camerele de serviciu, de pe fiecare etaj, şi câte livre de carne de vită, de primă calitate, comandase bucătarul-şef săptămâna aceea, câţi chelneri erau de serviciu în seara aceea, şi numele oaspeţilor care soseau sau plecau a doua zi.

Le spusese spălătoreselor, care lucrau la subsol, exact cât apret trebuia folosit la feţele de masă din damasc roz, şi se ştia că le arătase personal cameristelor cum trebuia curăţată corect o cadă. Ea însăşi hotărâse schemele coloristice, stofele şi mobilierul din fiecare din cele douăzeci de apartamente, şi supraveghease decorarea întregului hotel, alegând stilul de casă de ţară englezească pentru saloanele publice şi decoraţia în stil art deco, verde cu argintiu, pentru bar. Întotdeauna supraveghea personal meniul şi cumpărarea vinurilor, iar cafeaua era un amestec făcut special, după gustul ei. Nimic la *Aysgarth Arms* nu era lăsat la voia întâmplării, său în grija unui simplu director. Annie era o pasionată a curăţeniei şi calităţii şi îşi conducea hotelul la fel cum condusese casa tatălui ei, în Yorkshire, în toţi anii aceia risipiţi.

Mulţumită că totul era aşa cum trebuia, se întoarse în holul de marmură şi descuie, cu o cheiţă de aur, uşa liftului ei particular, care o ducea direct la ultimul etaj. Oftă încântată când acesta porni în sus, cu un şuierat uşor, şi se întrebă de ce oare oamenii spuneau că e rău să te bucuri de lux.

Liftul se opri, uşa se deschise şi ea intră în lumea ei. Aruncându-şi haina de catifea pe un scaun, se duse direct la fereastră, cum făcea întotdeauna.

Apartamentul era la etajul 20, ferestrele, din tavan până-n podea, se întindeau pe toată lungimea de doisprezece metri a salonului, şi priveliştea nocturnă a oraşului era magică. Traficul de pe străzile de dedesubt era asurzitor, dar acolo, sus, era linişte, şi oraşul se desfăşura sub ea într-un milion de luminiţe. Oftă satisfăcută, încântată că îi dădea acelaşi fior ca prima dată când îl văzuse, apoi se întoarse şi privi zâmbind în jurul ei. Îşi dorise ca locuinţa ei să fie complet diferită de tot ce cunoscuse vreodată şi, de aceea, consultase o faimoasă decoratoare de interioare.

Decoratoarea era vicleană, talentată, plină de succes, subţire şi urâtă, iar Annie era vicleană, talentată, plină de succes, drăguţă şi rotunjoară, şi se plăcuseră una pe alta aproape imediat.

— Uită-te la mine, îi ceruse Annie, luând o poză dramatică în mijlocul camerei imense şi goale. Priveşti o femeie din Yorkshire, scundă, grăsuţă, cu păr şaten, de o anumită vârstă, dar pe dinăuntru sunt suplă, blondă şi superbă. Şi cu zece ani mai tânără. Pentru această femeie vreau să decorezi apartamentul.

Decoratoarea râsese şi-i spusese că ştie exact ce vrea Annie, apoi se apucase şi crease un apartament în alb şi argintiu, mătase şi satin, lac şi cristal, exact ca un decor de Hollywood. Podelele fuseseră făcute în marmură scumpă şi acoperite cu covoare crem, catifelate, ferestrele enorme, drapate cu zeci de metri unduitori de tafta de mătase crem, pereţii, ascunşi sub oglinzi şi luminaţi cu candelabre de argint filigranat; sofalele opulente erau din brocart alb şi peste tot erau măsuţe din alabastru, sticlă şi crom, cu lămpi de cristal cu abajururi din mătase. Patul uriaş al lui Annie era îmbrăcat în satin alb şi avea deasupra o coroană de

argint, arătând, cum spunea Annie cu afecţiune, ca budoarul unei târfe.

Bufetele şi comodele erau din lac alb şi presărate cu vaze înalte, pe care, indiferent de anotimp, le ţinea pline cu trandafiri albi, cu tije lungi. Decoratoarea îi spusese că folosise cel puţin cincizeci de nuanţe de alb ca să creeze acest efect, iar apartamentul îi dădea lui Annie un sentiment de bunăstare şi confort şi lux, mult diferit de cel dat de muşamalele şi covoarele turceşti roase, din tinereţea ei. Şi ştia că nu ar fi avut nimic dacă n-ar fi fost Mandarinul şi Francie. Şi, bineînţeles, Josh – cu care începuse totul. Totul se datora norocului, sau baftei, cum spuneau ei în Yorkshire, şi nimic nu i se părea mai îndepărtat ca locul care fusese casa ei douăzeci şi şase de ani din viaţă.

Dar în seara aceea gândul nu-i era la trecut, nici la decorul somptuos sau la scânteietoarea privelişte a nopţii; era la Francie. Luând ziarul *San Francisco Chronicle,* se trânti pe sofa şi reciti coloana de bârfe mondene, pe care o mai citise de cinci ori în ziua aceea. Purta titlul *Moartea Mandarinului Lai Tsin.*

Mandarinul Lai Tsin, celebrul om de afaceri misterios, a murit ieri la aproximativ şaptezeci de ani, deşi nimeni nu-i cunoaşte cu certitudine vârsta. Se spune că s-a născut într-un sat mic de pe malul râului Yangtze din China, şi nimeni nu ştie cum a venit în Statele Unite, ci doar că a ajuns la San Francisco înainte de sfârşitul secolului şi s-a îmbogăţit repede, făcând comerţ, folosind sistemul chinezesc de credit rotativ.

Dar ceea ce l-a ajutat pe Mandarin să ajungă în zone inaccesibile unui chinez în acele zile, a fost legătura lui scandaloasă cu Francesca Harrison, fiica lui Harmon Harrison, milionarul din Nob Hill, fondatorul uneia din cele mai importante bănci ale noastre şi membru al elitei societăţii. Francie Harrison a fost cea care a încheiat toate

afacerile lui Lai Tsin aici, în Statele Unite, ca şi în Hong Kong, şi multă lume susţine că ea a fost forţa călăuzitoare care l-a transformat pe Mandarin în miliardar.

Lai Tsin a fost generos cu averea sa, creând fundaţii care să finanţeze şcoli pentru copiii chinezi, creând burse la cele mai bune şcoli şi facultăţi ale naţiunii, construind spitale şi orfelinate. Se spune că a încercat să compenseze propria sa copilărie nefericită şi lipsa de educaţie. Dacă este aşa, atunci nu a reuşit, pentru că, până acum, niciuna din facultăţile pe care le-a înzestrat nu i-a acordat vreun titlu onorific, şi nu a fost membru în niciunul din consiliile şcolilor, orfelinatelor sau spitalelor sale.

Mandarinul a fost un om foarte discret, viaţa lui – mai puţin foarte publica sa legătură cu aşa-numita sa concubină – a rămas un secret. Dar cel mai mare secret dintre toate este dacă mereu tânăra şi frumoasa Francesca Harrison îi va moşteni averea – şi cât de mare este aceasta.

San Francisco aşteaptă, cu răsuflarea tăiată, să afle ultimul episod al poveştii celui mai misterios, mai celebru şi mai bogat cetăţean al său.

Annie se întrebă dacă Francie citise articolul şi cât de mult o supăra încă bârfa. Annie nu participase la funeraliile Mandarinului, deşi îl cunoştea de tot atâta vreme şi îl iubise la fel de mult ca Francie; înţelesese că aceasta îi îndeplinea ultima dorinţă luându-şi un rămas-bun special, în intimitate.

Aruncând nerăbdătoare ziarul pe podea, ridică receptorul, sună la recepţie şi ceru să i se aducă la intrare *Packard*-ul ei mic, verde închis. Îşi aruncă pe umeri haina de catifea, cu guler moale de blană, îndesă în buzunar exemplarul din *Chronicle* şi luă din nou liftul spre hol.

Se opri să schimbe o vorbă cu directorul de serviciu.

— Au plecat deja senatorul şi doamna Wingate? întrebă ea degajat, punându-şi mănuşile.

— Da, doamnă, cam acum o jumătate de oră.

Trecând ca furtuna pe uşile înalte de sticlă, îl salută din cap pe portar, apoi se aşeză la volanul micului *Packard.* Un lucru ştia cu siguranţă: nu avea să menţioneze, faţă de prietena ei Francie, că Buck Wingate se afla în oraş cu soţia sa, Maryanne, şi că cinau cu detestatul frate al lui Francie, Harry.

Ah Fong, servitorul chinez pe care Francie îl avea de peste douăzeci de ani, îi deschise uşa lui Annie şi-i spuse că Francie era sus, în dormitor, cu Lysandra.

— Spune-i să nu se grăbească. O să aştept, spuse Annie, traversând holul şi intrând în salonaşul lui Francie.

Îşi turnă un coniac mare, se aşeză şi privi apreciativ în jur. În casă mai existau încă trei saloane mari de primire, o bibliotecă cu peste douăzeci de mii de cărţi şi biroul Mandarinului, care era la fel de gol şi de auster ca o chilie de călugăr. Dar salonul lui Francie era feminin şi confortabil. Tablourile pe care le adunase din toată lumea acopereau pereţii, o colecţie de sculpturi preţioase din jad alb umplea un cabinet Sheraton din lemn de magnolia, iar cărţile şi revistele nu mai încăpeau în rafturi şi înţesau scaunele şi mesele. Covoarele, în culori pale, erau turceşti, sofalele erau comode şi tapisate cu stofe cu desene *paisley,* iar draperiile grele de mătase aurie erau trase, ca să nu pătrundă în casă noaptea umedă şi ceţoasă.

Annie ridică întrebător privirea când uşa se deschise şi intră Francie.

— Lysandra a adormit, în fine, spuse, oftând. O să-i fie dor de el, Annie.

— N-o să ne fie tuturor? spuse Annie, tristă. Şi mai ştiu alte sute de oameni care au motive să-i fie

recunoscători. A fost un om mare.

Îi aruncă lui Francie ziarul.

— Ai citit asta? Este *Chronicle* – dar toate scriu la fel.

— Am citit.

Annie o privi neliniştită; părea calmă şi senină, dar frumoasa ei faţă ovală îşi pierduse culoarea, iar mâinile îi tremurau când împături cu grijă ziarul şi-l puse pe masă. Annie îşi spuse că Francie era la fel de frumoasă ca în ziua când o cunoscuse; ochii ei albaştri erau întunecaţi de tristeţe, dar privirea avea aceeaşi intensitate de safir pe care o avusese în tinereţe. Părul lung, blond şi moale, îi era prins în părţi, în piepteni strălucitori, şi răsucit în coc la spate, iar rochia albă, din crep de lână, îi sublinia silueta subţire, plină de graţie.

— Mai bine ai bea un pahar de coniac, sugeră Annie, adăugând dur: Pari bolnavă.

Francie ridică din umeri. Refuzând coniacul, se adânci în pernele canapelei.

— I-am cerut să nu-mi lase mie banii, spuse ea. Am mai mult decât îmi trebuie şi am casa asta şi ferma. Au fost mai multe donaţii, o sumă substanţială – zece mii de dolari – a fost dată familiei Chen din Hong Kong, dar cea mai mare parte a banilor a lăsat-o Lysandrei. O avere personală de trei sute de milioane de dolari şi o afacere care valorează cel puţin de trei ori pe atât. Îngrijorată, se juca cu şiragul de perle imense de la gât. Conacul din golful Repulse, cu toate comorile de artă şi antichităţile, a fost donat Hong Kong-ului ca muzeu de artă, împreună cu un fond pentru achiziţii viitoare. Şi, evident, *Fundaţia Mandarin* e deja autonomă.

Annie o privi, uluită.

— N-am realizat cât de mulţi bani avea. Vreau să spun, ştiam că e bogat… dar…

— O, Annie! exclamă Francie, cu ochii plini de tristeţe, lucrul cel mai sfâşietor e că toţi banii nu i-au putut cumpăra ceea ce-şi dorea cel mai mult: o

educaţie, cultură – şi acceptarea în societate. A fost obligat să înveţe pe stradă, iar cultura şi-a dobândit-o prin instinctul lui pentru frumos. Dar n-a fost niciodată acceptat. Mă învinuiesc pe mine însămi pentru asta. Dacă n-aş fi fost eu, l-ar fi acceptat măcar chinezii.

— Asta s-ar fi putut, dar societatea din San Francisco n-ar fi făcut-o niciodată. Iar el asta voia. De dragul tău.

Francie luă de pe birouaşul *Empire,* de lângă fereastră, un pergament legat cu panglică roşie şi, când îl desfăcu, Annie văzu numele lui Lai Tsin, marele lui sigiliu de aur.

— El însuşi a scris asta în chineză, îi spuse Francie. Vreau să auzi ce spune.

Mandarinul scrisese fiecare caracter chinezesc cu precizia elegantă a unei miniaturi.

Este voia mea ca niciun moştenitor de parte bărbătească din familia Lai Tsin să nu ocupe vreodată poziţia cea mai înaltă din corporaţie. În schimb, vor fi despăgubiţi cu bani, cu care să pornească singuri în afaceri, să-şi urmărească propriile lor interese şi să-şi croiască propriul drum în viaţă, cum se cuvine unui bărbat.

De-a lungul anilor mi s-a dovedit, de nenumărate ori, că femeile sunt mai vrednice decât bărbaţii. De aceea doresc ca femeile să poarte întotdeauna povara familiei Lai Tsin. Femeile Lai Tsin vor fi la fel de puternice ca marile împărătese ale Chinei. Dar vor fi întotdeauna modeste, nu vor permite familiei Lai Tsin să se facă de ruşine şi nu vor aduce niciodată dezonoarea asupra familiei, nici în afaceri, nici în viaţa lor personală. Cele ce o vor face vor fi izgonite din familie, fără întârziere, şi nu vor mai fi niciodată reprimite. Astfel că, atunci când Lysandra Lai Tsin va împlini optsprezece ani, doresc ca ea să devină proprietar şi taipan al Corporaţiei Lai Tsin. *Iar până ce ea va avea*

vârsta de optsprezece ani, Francesca Harrison va controla corporaţia şi va avea putere totală şi ultimul cuvânt în orice decizie majoră.

— Nu e drept să împovărezi un copil cu o asemenea răspundere, spuse Annie. Lysandra e încă un copil, şi nu ştim măcar dacă va fi destul de deşteaptă, sau destul de puternică – sau dacă va dori să conducă Corporaţia *Lai Tsin.* Francie, o să se reediteze trecutul, o să fie o femeie într-o lume a bărbaţilor. Şi tu, mai mult ca oricine, ar trebui să ştii cât de greu este.

Francie închise ochii, refuzând să-şi amintească.

— Crede-mă, Annie, n-am vrut ca Lysandra să fie moştenitoarea averii Lai Tsin. O să vezi, imediat ce află ziarele, o să fie etichetată ca „Cea mai bogată fetiţă din lume”. O să facă din ea un subiect de senzaţie. Eu n-am dorit pentru ea decât să aibă o copilărie normală, să se mărite, să aibă copii… să fie fericită. Asta e ceea ce a vrut Mandarinul. El i-a planificat destinul. Când termină şcoala, va pleca din San Francisco şi se va duce la Hong Kong. O să locuiască cu familia compradorului şi o să înveţe despre corporaţie şi despre cum se conduce. O să înveţe cum să fie Tai Pan al uneia din cele mai mari companii comerciale ale lumii.

Buzele lui Annie se strânseră.

— N-o poţi lăsa să se ducă în Hong Kong. Şi, în plus, când ai de gând să-i spui adevărul?

Francie nu răspunse. Se duse la fereastră şi trase draperia grea, privind în noapte. Luminile oraşului sclipeau în ceaţă, dar ea nu le vedea; în locul lor vedea faţa Mandarinului, zăcând pe patul de moarte şi cerându-i să repete promisiunea pe care i-o făcuse.

— Annie, spuse ea încet, nici chiar tu nu ştii tot adevărul.

Annie se ridică, netezindu-şi fusta pe şoldurile generoase.

— Francie Harrison, spuse, furioasă, suntem prietene de atâţia ani şi în viaţa mea nu există niciun secret pe care să nu-l ştii. Şi acum tu îmi spui că mi-ai ascuns ceva. Nu că ar avea importanţă – doar dacă e legat de Lysandra, şi atunci am dreptul să ştiu.

Pergamentul subţire foşni când Francie îi băgă sub nas testamentul Mandarinului.

— Despre Lysandra ştii tot ce e de ştiut. Poftim, citeşte singură…

— Ştii că nu citesc în chineză… şi oricum, nu asta voiam să spun.

— Atunci nu mai e nimic altceva de spus. Mandarinul ne-a călăuzit vieţile şi ştim că a avut dreptate. Acum o va călăuzi pe a Lysandrei, şi e de datoria mea să am grijă ca dorinţa să-i fie împlinită.

Înhăţându-şi haina, Annie îşi aranja gulerul de blană la gât.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Francie Harrison, dar nu sunt de acord, şi nu voi fi niciodată. Şi o să mă asigur că Lysandra ştie la cine să vină, când lucrurile n-or să meargă bine – la naşa ei, la mătuşa Annie, acolo!

Se repezi la uşă, apoi ezită, cu mâna pe clanţă.

— Of, Francie, adăugă ea, cuprinsă de remuşcări. Am venit, să te alin şi nu fac decât să te necăjesc. Ce fel de femeie sunt?

Francie zâmbi printre lacrimi în timp ce se îmbrăţişau.

— Eşti exact aceeaşi femeie care ai fost întotdeauna, Annie Aysgarth, şi nu te-aş iubi dacă ai fi altfel.

— Ţine minte că trecutul e trecut, Francie. Viitorul contează.

Francie clătină din cap.

— Pentru chinezi şi trecutul face parte din viaţă.

— Cu atât mai rău, murmură Annie Aysgarth, numai pentru ea, pe când se îndrepta spre uşă.

Francie urmări farurile *Packard*-ului dispărând în ceaţa nopţii. Era doar ora nouă, dar strada California era pustie. Sus pe deal, vedea luminile casei copilăriei sale. Desigur, nu mai era aceeaşi casă, pentru că aceea fusese distrusă în timpul marelui cutremur din 1906, dar fratele el, Harry, o reconstruise imediat. „Ca să arate Americii şi oraşului că nimic – nici măcar voinţa Domnului – nu-i putea înfrânge pe Harrison-i”, spusese el. Numai Francie o putuse face.

Privi în jos, spre luminile înceţoşate ale San Francisco-ului, gândindu-se la oamenii fericiţi care se duceau să ia masa, sau să danseze, sau să vadă spectacole, şi singurătatea o învălui ca o ceaţă rece şi cenuşie, înghețând-o până la oase şi făcând-o să tremure. Se grăbi să arunce încă un lemn pe foc şi se ghemui pe sofa, învelindu-se în pătură. Liniştea se aşternu peste ea ca o ceaţă; buştenii trosneau şi ceasul ticăia, dar nu mai exista niciun alt sunet. De parcă era singurul om de pe pământ.

Aşa se simţise când era copil, singură în camera ei din imensa reşedinţă *Harrison* din Nob Hill.

Minutele se târau unui după altul şi ea îşi privi ceasul. Era mic şi simplu, din aur, şi fusese cumpărat pentru ea, cu ani în urmă, de Buck Wingate; şi acesta era un alt nume din trecut, la care nu trebuia să se gândească în seara aceea. Dar o făcea. În minte îi apăru faţa lui frumoasă, întunecată, la fel de clar ca şi când s-ar fi uitat la o fotografie. Trecuseră opt ani şi ea încă se mai gândea la el zi şi noapte. Micul portret de copil, pe care i-l dăruise el de un Crăciun, era tot pe noptiera ei, ceasul de la el se afla la mâna ei, iar amprenta lui exista pe trupul ei. Era neajutorată în iubirea pentru el, şi spera să nu-l mai vadă niciodată.

Nu-i spusese Mandarinul, înainte de a muri, că trebuia să-şi scoată din minte tot ce se întâmplase şi să meargă înainte? Să nu se uite niciodată

înapoi? Clătină din cap – era uşor de spus, dar nu şi de făcut.

Se ridică, netezindu-şi rochia moale şi întinzându-se. Apoi se îndreptă către fereastră şi trase perdelele.

Puţin mai jos, pe stradă, fiecare fereastră a casei fratelui ei strălucea de lumină şi un lung şir de automobile elegante aştepta afară. Harry dădea una din celebrele lui petreceri. Francie ştia că, în ciuda zvonurilor despre greutăţile lui financiare, nu se cruţase nicio cheltuială pentru a se atinge perfecţiunea pe care o cerea el. Mâncarea era pregătită de bucătarul lui francez; vinurile şi şampania erau, fără îndoială, din cele mai fine, şi cele mai bune sere fuseseră probabil jefuite de cele mai frumoase flori, pentru ca cel puţin o duzină de florari la modă să le aranjeze în buchete, care să-ţi taie răsuflarea. Valeţii purtau, probabil, livreaua bordo a casei Harrison, iar majordomul englez, care lucrase cândva pentru un duce şi despre care se spunea că e mai snob chiar şi decât Harry, anunţa oaspeţii pe măsură ce soseau. Francie ştia că acolo se aflau femei din cele mai bune familii, purtând rochii de satin şi dantelă de la *Mainbocher* şi bijuterii de la *Cartier,* iar bărbaţii erau îmbrăcaţi în fracuri. Şi, bineînţeles, Harry avea alături cea mai proaspătă starletă de la Hollywood. Care, fără îndoială, se străduia din răsputeri să-l mulţumească, pentru că, chiar după două divorţuri şi cu reputaţia de a fi la fel de şovin ca şi tatăl său, fratele ei, cu poziţia lui socială şi cu milioanele lui, era încă o partidă.

Trase perdelele, gândindu-se cu amărăciune că sincronizarea lui era perfectă. Aproape că părea să sărbătorească fiindcă, în sfârşit, Mandarinul Lai Tsin era mort şi nu mai putea mânji numele Harrison.

CAPITOLUL 2

La ora unsprezece şi jumătate, Harry le spuse „Noapte bună” oaspeţilor săi. Îi privi mulţumit cum pleacă, cu excepţia lui Buck Wingate şi a soţiei acestuia, Maryanne, pe care îi conduse personal până la maşină. Familia Wingate era o veche familie californiană, a cărei bogăţie data de zeci de ani şi se datora grânelor şi pământurilor, căilor ferate şi băncilor. Dar familia lui Maryanne, familia Brattle, provenea din Philadelphia şi avea o avere atât de veche, încât nimeni nu se mai întreba de unde vine. Averile vechi erau acolo dintotdeauna.

Tatăl lui Buck fusese la *Princeton* cu tatăl lui Harry, biroul de avocatură Wingate se ocupa de afacerile lor de ani de zile, iar Buck şi Harry se cunoşteau de-o viaţă, deşi niciodată nu fuseseră ceea ce se numeşte prieteni.

O sărută uşor pe Maryanne, pe obrazul parfumat, pe când urca în limuzina condusă de şofer, iar ea îi aruncă un zâmbet mic şi rece, care nu venea nicidecum din ochii ei frumoşi şi verzi. Părul ei blond curgea în valuri perfect sculptate, buzele îi erau de un roşu perfect, strălucitor, iar rochia de seară, de un albastru noptatec, nu avea nici cea mai mică cută. Arăta de parcă abia ar fi început seara, nu ca la sfârşitul ei.

Harry ştia că Maryanne Brattle nu se măritase cu Buck Wingate pentru că acesta era frumos, fermecător şi interesant – şi o partidă bună, pe deasupra. Se măritase cu el pentru că era un bărbat cu picioarele bine înfipte pe terenul politic, iar ea adora lumea politicii. Familia ei fusese în Congres şi în guverne timp de generaţii, dar nimeni nu ajunsese până la preşedinţie. Iar Maryanne asta spera pentru Buck. El fusese senator de California în ultimii doisprezece ani şi deţinuse posturi oficiale sub doi preşedinţi republicani. Acum se

vorbea despre el ca fiind viitorul candidat la Preşedinţie. Era exact cum plănuise Maryanne. Îşi folosise toată puterea pe care o avea ca membru al unei familii cu influenţă politică, împreună cu numeroase intrigi şi scheme, pentru a ajunge unde dorea.

Aveau o casă pe strada K din Georgetown, reşedinţa familiei Wingate, lângă Sacramento, un apartament imens pe Park Avenue, şi o moşie impozantă, *Broadlands,* în zona de vânătoare din New Jersey, moştenită de la bunicul ei. Aveau doi copii politicoşi şi frumoşi, un grajd plin de cai pursânge, garaje pline de maşini scumpe şi hectare de pajişti umbroase, pe care se putea lua ceaiul şi se putea juca crochet. Maryanne Brattle Wingate avea totul. Nu exista decât un singur om care putea opri drumul lui Buck spre Casa Albă, şi acela era Harry. Maryanne ştia asta şi de aceea îl ura. Îi spuse rece:

— Noapte bună, Harry. Nu pot să spun că m-am distrat. Mă tem că vedetele de film nu se prea pricep la conversaţie. Privind maliţios la blonda platinată, cu o rochie strânsă pe trup, care-l aştepta în hol, adăugă: Deşi bănuiesc că Gretchen are calităţi care compensează asta.

— Greta, o corectă Harry, zâmbind şi gândindu-se ce mare căţea e. Dar era deşteaptă, asta trebuia să i-o recunoască. Uite numai cum condusese cariera lui Buck! I-ar fi fost de folos şi lui o soţie ca Maryanne, în locul celor două pacoste cu care se alesese.

— Noapte bună, Harry, spuse şi Buck, urcându-se în limuzină şi întrebându-se de ce dracu' trebuise să ia cina la Harry Harrison. Era un om ocupat, timpul lui nu-i aparţinea, şi Maryanne avea grijă de aranjamentele lor „sociale", care erau toate legate de politică, pentru că în viaţa lor nu exista nimic altceva. La colţul străzii o privi furios pe Maryanne:

— Poţi să-mi explici exact de ce ne-am petrecut seara cu Harry? spuse el. Nu-l pot suferi, şi tu ştii asta.

— Ţi-am spus mai devreme, dragul meu, numele lui încă mai înseamnă mult în San Francisco, iar în seara asta a avut la el câţiva oameni cu bani şi foarte multă influenţă.

— Nu dau doi bani pe Harry sau pe prietenii lui influenţi, spuse el, rece. Să nu-mi mai faci asta vreodată.

— În definitiv, dragul meu, biroul tău încă se mai ocupă de afacerile lui. M-am gândit că nu e bine să-l ignorăm pur şi simplu, spuse ea, conciliant. Dar dacă-ţi displace atât de tare, n-o s-o mai facem.

Trecând pe lângă casa lui Francie Harrison, Maryanne observă că el întoarse capul ca să se uite la ferestrele luminate, dar nu făcu niciun comentariu.

Harry le făcu cu mâna, urmărind maşina care cobora pe strada California şi se îndrepta către *Aysgarth Arms,* unde închiriaseră Apartamentul Regal, pentru că Maryanne considera de prost gust să închirieze, prematur, Apartamentul Prezidenţial. În josul străzii nu mai străluceau lumini decât la *Fairmont,* la Clubul *Pacific Union* şi la ferestrele singurei case particulare de pe strada California, cea a surorii sale, Francie.

Îşi aminti de reportajul despre moartea Mandarinului Lai Tsin, pe care-l citise mai devreme în *San Francisco Examiner,* şi de speculaţiile despre averea lui. „Milionarul Lai Tsin” spunea titlul, şi apoi evident că menţiona vechiul scandal legat de Francie şi de chinezul ei. Numele Harrison era din nou târât prin noroi, şi din nou Harry îşi dorea s-o omoare. Îşi spuse cu amărăciune că, dacă Lai Tsin ar fi plănuit să-l distrugă, nici că ar fi putut alege un moment mai bun, pentru că moartea lui dezgropa vechiul scandal, tocmai când Harry avea nevoie să stea cât

mai ferit de ochii publicului, cel puţin până reuşea să dea lovitura cu sondele.

Urcă încet scările, aruncându-i o privire scurtă Gretei, tânăra actriţă care aştepta în hol. Ea îi zâmbi plăcut, dar el nici măcar nu se opri.

— Spune-i lui Huffkins să scoată maşina şi s-o ducă pe domnişoara Wolfe înapoi la hotel, îi spuse majordomului când trecu pe lângă ea.

Ea privi fără expresie în urma lui; fuseseră împreună timp de trei săptămâni pline de pasiune şi avea dreptul la un rămas-bun, măcar politicos, dar până când Harry ajunse în biroul său şi închise uşa în urma sa, el o uitase deja. Greta Wolfe aparţinea trecutului.

Harry se prăbuşi în fotoliul de piele şi-şi puse picioarele pe biroul de mahon. Fierbea de furie împotriva surorii sale, Francie, şi a lui Maryanne Wingate; împotriva primei, pentru că era o târfă care-i împroşcase numele cu noroi, împotriva celei de-a doua, pentru că ţinea nasul pe sus şi era inaccesibilă, şi în seara aceea îl făcuse să simtă că tot îi mai era superioară, în ciuda valeţilor lui în livrea, dineurilor scumpe şi florilor somptuoase. Şi în ciuda relaţiei lor „complexe”.

Harry era un bărbat frumos, înalt, cu umeri laţi, şi purta barbă ca tatăl său. Avea ochi sfredelitori, de culoare albastru-deschis, păr blond-închis, pe care începuse să-l piardă, şi un farmec social bine calculat. Prezenta, de asemenea, o puternică atracţie pentru sexul opus. Dar în seara aceea, Maryanne stătuse în dreapta lui, la masă, pe locul de onoare, ignorând vinurile fine şi abia atingându-se de mâncarea delicioasă, catadicsind, din când în când, să asculte ce-i spunea cel mai important producător şi proprietar de studiouri de la Hollywood, Zev Abrams.

La un moment dat, îşi întorsese privirea rece către Harry şi-i spusese:

— Buck şi cu mine am început să ne restrângem în privinţa oaspeţilor. Ne-am stabilit la dineuri

simple şi la petreceri mai mici, mai intime. În poziţia în care suntem noi, avem impresia că e de prost gust să-ţi fluturi averea, când abia a trecut depresiunea.

Şi zâmbise cu zâmbetul ei superior. Maryanne ştia că dineul scânteietor fusese menit să-i impresioneze, pe ea şi pe Buck, ca şi pe ceilalţi potentaţi financiari, pe care Harry spera să-i convingă să investească în sondele lui de petrol, şi dorise să-l anunţe că ea una nu se lăsa păcălită. Maryanne ştia că Harry se folosea de ea şi că, fără ea, nu avea nicio şansă de a face rost de investitori. Şi, fir-ar să fie, afurisita avea dreptate.

Harry îşi turnă un coniac, rotind lichidul chihlimbariu în paharul fin de cristal *Baccarat.*

Îşi lăsă capul pe pielea rece a fotoliului, amintindu-şi de şocul prăbuşirii bursei, care-i înjumătăţise, peste noapte, ce-i mai rămăsese din avere şi care, doar cu câteva zile în urmă, i-o decimase din nou. Iar după aceea venise depresiunea economică, şi banca lui abia dacă supravieţuise. O, nu fusese obligat să se arunce de la o fereastră de pe Wall Street sau să vândă mere pe trotuar, dar averea familiei Harrison nu mai exista. Mai intrau încă ceva bani – datorită norocului pe care-l avusese cu câţiva ani în urmă, şi inteligenţei de a-l exploata – dar ieşeau imediat din nou, din cauza afacerilor lui nerentabile. De data aceasta erau sondele de petrol; fora zi şi noapte de peste un an şi nu găsise nimic. Banii şi timpul începeau să se termine, şi avea nevoie şi de una şi de alta. Şi acesta era motivul dineului costisitor din seara aceea.

Îşi înghiţi lacom coniacul, amintindu-şi de povestea bunicului său şi de lingourile de aur care se adunau în beciurile Băncii *California,* şi-şi spuse scârbit că bătrânul negustor avusese dreptate. Aurul era singura investiţie sigură în vremuri grele. Dar acum avea nevoie de puţin ajutor. Avea nevoie de capital ca să finanţeze o

nouă companie, care să caute petrol în largul ţărmurilor Californiei, şi-l invitase pe Buck Wingate la cină ca să-i înmoaie pe ceilalţi şi să se lase mulşi. Dorise să le arate că nu avea, de fapt, nevoie de bani, ci doar să poată conta pe vechii prieteni, când era vorba de un câştig sigur. Dar Maryanne nu jucase cum trebuia în seara aceea. Se purtase rece şi superior, de parcă n-ar fi fost prea sigură ce căutau ea şi Buck acolo, alături de indivizii aceia inferiori. Maryanne era o căţea şi Harry îşi dorea să fi avut şi el una ca ea.

Îşi mai turnă un coniac. Ce-i trebuia era o alianţă, nu o căsătorie. Era vremea să-şi găsească o femeie cu bani, putere şi ambiţie. În definitiv, uite ce mult îi folosise lui Buck. Iar dacă soţia lui ar fi fost la fel de rece ca Maryanne, el, ca şi Buck, şi-ar fi căutat plăcerea în altă parte. Era sigur că femeile ca Maryanne nu luau seama la astfel de lucruri. De fapt, probabil le făcea chiar plăcere, din moment ce le scutea de disconfortul de a-şi mulţumi bărbaţii, când aveau atâtea alte lucruri importante de făcut – copiii, casele de condus, servitorii, operele de caritate, croitoresele, întâlnirile şi acţiunile politice, dineurile de strângere de fonduri, şi toate evenimentele circuitului social de la Washington. Dar în seara aceea, căţeaua îi întorsese spatele, când, de fapt, ar fi trebuit să se uite recunoscătoare în ochii lui şi să le spună tuturor să investească în sondele lui.

Mai bău un coniac, gândindu-se la femeile din viaţa lui, la nesfârşitul şir de amante şi aventuri de-o noapte, la cele două soţii care nu fuseseră bune de nimic, şi la Francie. Doamne, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri; tatăl lui spunându-i, când era doar un copil, că sora lui e nebună şi că nu merita să poarte numele de Harrison. La înmormântarea mamei sale, înţelesese că el era cel important. El era fiul şi moştenitorul. Ea nu era decât o fată şi nu avea nicio importanţă.

CAPITOLUL 3

Francie nu putea dormi. Auzea maşinile şi vocile oaspeţilor lui Harry, apoi liniştea aşternându-se peste oraş. Mintea i se întoarse înapoi, acolo unde nu voia să se întoarcă.

Prima ei amintire era din săptămâna când se născuse fratele ei. Era în 1891. Avea trei ani şi coborâse din pat, în camera copiilor de la etajul trei, şi venise pe scări, în vârful picioarelor, până la parter, ca să vadă ce era cu toată agitaţia aceea. Sala cea mare, cu lambriurile de stejar întunecat, cu domul de vitralii şi cu pilaştrii de marmură italiană, era luminată ca ziua. Servitorii, purtând livreaua bordo a casei Harrison, alergau de colo-colo, sub supravegherea lui Maitland, majordomul englez, purtând platouri cu mâncare către sufragerie.

Atârnată de balustradă, privea fascinată o lume pe care n-o mai văzuse niciodată. Din sufragerie auzea frânturi de conversaţie şi râsete şi vocea bubuitoare a tatălui ei lătrând un ordin către Maitland. Majordomul ieşise pe hol cu o figură impasibilă şi repetase ordinul unuia dintre servitori. Ea se strânse într-un colţ, iar omul trecuse în grabă pe lângă ea, în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu, se întorsese purtând o bocceluţă bine împachetată. Era frăţiorul ei, despre care ştia că doarme într-un leagăn lângă patul mamei ei şi pe care avusese voie să-l vadă doar o dată, pentru câteva minute, când tatăl ei era plecat. „Pentru a-l feri de microbi, draga mea”, îi spusese mama ei. Servitorul dispăruse în direcţia bucătăriei, cu copilul, şi Francie îşi puse mâna la gură, îngrozită. Aveau oare să-l pună la cuptor şi să-l gătească pentru cină?

Se agăţă înspăimântată de balustradă. Câteva minute mai târziu, Maitland traversă holul purtând un platou imens de argint, acoperit cu un capac.

Frica dădu aripi picioarelor lui Francie şi ea se repezi în jos pe scările mochetate, împiedicându-se de opritoarele de aramă; era aproape să cadă pe podeaua în pătrate albe şi negre. Marmura era rece sub picioarele ei goale. Alergă spre sufragerie şi intră pe uşile întredeschise.

Masa lungă strălucea de lumânări, argintărie şi cristaluri. Vinul sclipea rubiniu în carafe şi fumul albăstrui al trabucelor se încolăcea în aer. Tatăl ei, Harmon Harrison, era aşezat în capul mesei. Era înalt, bărbos şi bine legat. Emana puterea şi încrederea pe care i le dădeau averea şi poziţia. Ochii îi erau fixaţi asupra lui Maitland, care aducea platoul către el. Îşi lovi paharul cu un tacâm şi cei douăzeci şi trei de bărbaţi din jurul mesei tăcură ascultători.

— Domnilor, bubui Harmon, v-am invitat aici astă-seară nu numai pentru plăcerea companiei dumneavoastră şi nu doar ca să discutăm cum să aducem asupra oraşului gloria pe care o merită, strângând legăturile cu Coasta de Est. Nu, domnilor! V-aţi înfruptat din tot ce are mai bun de oferit casa Harrison, dar acum vreau să vă arăt ceva. Ceva special. Împingându-şi înapoi scaunul, se ridică în picioare şi, cu un gest teatral, luă capacul de argint de pe platou. Domnilor, spuse el mândru, permiteţi-mi să vi-l prezint pe fiul şi moştenitorul meu – Harmon Lloyd Harrison junior.

Copilaşul, acoperit doar cu un scutec de bumbac, dormea pe un pat de ferigă, ignorând râsul şi aplauzele. Luând platoul de argint, Harmon Harrison îl ridică şi continuă: Un toast, domnilor, pentru fiul meu, iar toţi băură solemn în sănătatea copilaşului.

Francie stătea neobservată lângă uşă în timp ce platoul de argint, cu mica lui povară umană, era trecut din mână-n mână în jurul mesei. Copilul era la fel de nemişcat şi de tăcut ca păpuşa ei de cârpă.

Din gât îi scăpă un ţipăt şi se aruncă deodată spre tatăl ei.

— Opreşte-i, tata, opreşte-i, strigă ea, îmbrăţişându-i piciorul. Nu-i lăsa să-l mănânce!

— Francesca!

Furia adâncă din vocea tatălui ei îi îngheţă ţipetele. Cu un gest, acesta arătă că trebuia luată de acolo şi un servitor îi desfăcu mâinile de pe pantalonii lui imaculaţi.

— O să mă ocup de tine dimineaţă, spuse el, pe un ton care-i îngheţă sângele în vine, în timp ce era dusă de acolo. Atunci a înţeles Francie, pentru prima oară, că tatăl ei n-o iubea.

Ura era un cuvânt nepotrivit pentru a descrie atitudinea lui Harmon Harrison faţă de fiica sa; pentru el, ea pur şi simplu nu exista. Fiul lui era ceea ce dorise mai presus de orice, şi toată energia, ambiţia şi forţa lui erau îndreptate spre a-l creşte pentru a-i lua locul în fruntea Băncii *Harrison* şi a altor mii de afaceri *Harrison,* care finanţau viaţa lor îndestulată şi averea lui în continuă creştere.

Harmon pretinsese întotdeauna că tatăl lui provenea dintr-o veche familie yankee din Philadelphia şi că strămoşii mamei sale veniseră pe Mayflower. Nimic nu era mai departe de adevăr. Tatăl lui, Lloyd Harrison, era într-adevăr yankeu, dar fusese negustor ambulant, a cărui viaţă fusese dedicată ideii de a face bani rapid, unde se putea, în mod legal sau nu, şi de a face plăcere oricărei femei atrăgătoare care se lăsa cucerită de aspectul lui întunecat şi aspru.

Lloyd sosise la San Francisco, un oraş de corturi şi colibe, cu douăzeci de dolari în buzunar, câştigaţi din vânzarea de arme şi muniţie coloniştilor din Vestul Mijlociu. Nu-i trebui mult ca să-şi ducă talentele pe terenurile aurifere, unde se apucă de negustorit, schimbat la troc sau târguit orice, de la corturi de pânză, la lopeţi, lumânări, ceai, băutură, mobile, biblii şi paturi de alamă

pentru bordeluri. Uneori era plătit cu bani gheaţă, alteori în acţiuni de terenuri aurifere, încă lipsite de valoare. Dar acţiunile au fost cele care, în final, au făcut din el un om bogat. Cu firea lui uşuratică, de pasăre de noapte, Lloyd nu păstră acţiunile; cum deveniră din inutile, valoroase, şi se ridicară la o mie de dolari bucata, le vându, şi cu banii de pe ele cumpără terenuri în San Francisco, bucăţi nisipoase de pământ ieftin, care după un an se vindeau la preţuri fabuloase. Deşi nu puse niciodată umărul să muncească în minele de aur, tot ce atingea Lloyd se prefăcea în lingouri de aur, care se adunau cuminţi în beciurile Băncii *California.*

În doi ani deveni milionar, în cinci, multimilionar, dar prefera în continuare atmosfera dubioasă a satelor de colibe din jurul minelor de aur, plăcerilor urbane ale unui San Francisco în plină dezvoltare.

Într-o zi, se trezi cu un transport de rochii şi pălării cu pene, sosit direct de la Paris. În San Francisco era criză de femei, aşa că le duse în singurul loc unde existau şi femei şi bani: la bordelurile din oraşul de lângă minele de argint, Virginia City.

Vându o jumătate de duzină de rochii şi nişte lenjerie de mătase lui Bessie Maloney, proprietara brunetă şi plinuţă a stabilimentului *Maloney,* consumând şi personal tranzacţia, în aceeaşi seară. Bessie era o femeie drăguţă, conducea un local civilizat, iar el făcuse un profit frumos de pe urma transportului; nu însemnase nimic mai mult pentru niciunul din ei. Numai că, peste câteva luni, atunci când se întoarse la Virginia City, Bessie îl anunţă că e însărcinată.

Avea treizeci şi patru de ani, nu avusese niciodată un copil şi avea intenţia să-l păstreze pe acesta. Lloyd ridicase din umeri, îi aruncase câteva mii de dolari peste bar şi-i promisese, neglijent că

o să „aibă grijă de ea”. Apoi uitase complet de toate.

Când, un an mai târziu, se întorsese la Virginia City, i se spusese că Bessie murise la naştere şi copilul – un băiat – era crescut de târfe. Privise copilul care dormea într-un coş de răchită, pe barul dă mahon, în timp ce în jurul lui plutea un fum murdar de trabuc şi cuvinte încă şi mai murdare.

Luând coşul, pornise către uşă. „Ăsta e copilul meu”, spusese el ferm. „Fiul meu. Şi vine cu mine acasă.”

Dar mai întâi trebuia să construiască o casă. Îşi alesese cu grijă terenul, în vârful dealului aproape părăsit, şi construi prima dintre marile reşedinţe care aveau să-l facă faimos. Mai târziu, locul avea să fie numit „Nob Hill”, pentru că cei care locuiau acolo erau ca nababii din estul ţării, cei mai puternici oameni din San Francisco, mai bogaţi ca în vise. Cheltui mai bine de un milion de dolari pentru a crea, pentru fiul său, un palat şi pentru a se asigura că totul este de cea mai bună calitate. În timp ce se construia casa, îşi închirie un apartament la hotelul *Oriental,* unde-şi lăsă fiul în grija a trei doici, şi se întoarse la vechile sale obiceiuri, locuind în preajma minelor de argint.

Când, în cele din urmă, casa fu gata, ocupa aproape o stradă întreagă. Avea şaizeci de camere, inclusiv un salon cu panouri pictate, aduse dintr-un castel din Franţa, o sală de bal cu oglinzi copiate după cele de la Versailles, şi podele şi săli de baie din marmură importată din Italia. În casă mai erau trei sute de aplice de argint şi patruzeci de candelabre de cristal de la Veneţia, păduri întregi de lambriuri de stejar şi o scară dintr-o casă în stil iacobin, adusă din Anglia. Ferestrele înalte erau acoperite cu perdele de satin şi catifea, importate din Lyon, iar pe jos erau covoare superbe din Persia. Grajdurile din spatele casei rivalizau în lux cu reşedinţa, aveau boxe din lemn de trandafir, împodobite cu argint, podele de mozaic, covoare

de Bruxelles şi candelabre elegante. Casa era senzaţia oraşului, ca şi stilul de viaţă strălucitor al lui Lloyd.

Fiul lui, Harmon, fu crescut de doici şi guvernante şi, la şapte ani, conducea deja casa ca un tiran; cuvântul lui era lege. „Arată-le, fiule", spunea tatăl său, privindu-l pe Harmon dând ordine cameristelor. „Arată-le cine e stăpânul casei."

La zece ani, Lloyd îl trimise la o şcoală în est, ca să înveţe cum să se poarte în compania bărbaţilor. „Ai stat prea mult printre femei plângăcioase", îi spusese el. Harmon avea o inteligenţă medie, era înalt, blond şi frumuşel şi avea o grămadă de bani de aruncat. Imediat îşi găsi un grup de aghiotanţi şi astfel se bucură de anii de şcoală şi de compania bărbaţilor. La optsprezece ani se duse la *Princeton,* de unde se întoarse când împlinise douăzeci şi unu, cu o diplomă şi cu sentimentul propriei importanţe. Devenise aristocrat peste noapte.

De aceea pentru el fu un şoc îngrozitor când, într-o noapte, ceva mai beat ca de obicei, Lloyd îi spuse adevărul despre mama sa, Bessie Maloney, de la bordelul *Maloney.* Devastat, Harmon închise secretul în inimă, şi ura pentru „mama" sa deveni o ură aprinsă faţă de toate femeile.

Pentru un bărbat tânăr şi frumos, Harmon nu-şi făcu prea mult de cap. Prefera compania masculină şi evenimentele sportive, iar pe femei le considera o rasă inferioară, ele existau numai ca să distreze bărbaţii şi nu valorau cât banii pe care-i cheltuiau aceştia pe ele.

Lloyd muri când Harmon avea douăzeci şi doi de ani, şi acesta se trezi singurul moştenitor al unei averi calculate la mai mult de optzeci şi cinci de milioane de dolari. Îşi înmormântă tatăl cu o imensă pompă, dând la reşedinţa Harrison o recepţie la care participară toate notabilităţile oraşului San Francisco, care îşi făcuseră averile la

fel ca tatăl lui Harmon. După aceasta, se apucă să refacă imaginea familiei, acoperind reputaţia lui Lloyd şi detaliile propriei sale naşteri, şi se adânci în afaceri. Toate acestea îi reuşiră de minune şi, în trei ani, devenise unul din stâlpii societăţii din San Francisco şi-şi dublase averea. În privinţa vieţii sale particulare şi a predilecţiilor sexuale, era discret, iar viaţa sa publică era un model de corectitudine.

La treizeci şi doi de ani era încă celibatar, dar dorea un fiu, un moştenitor care să ducă mai departe numele Harrison şi tradiţia, aşa că începu să caute o soţie potrivită.

Pe Dolores de Soto o cunoscu la un bal, la un vecin din Nob Hill. În timp ce o învârtea într-un vals, cu mâna lui pe talia ei subţire, Harmon se gândea mai puţin la frumuseţea şi la ochii ei de safir şi mai mult la arborele ei genealogic, pentru că familia de Soto descindea din aristocraţii spanioli şi era faimoasă pentru faptul că avea mai întotdeauna băieţi. Iar el, fiul unui negustor ambulant yankeu şi al unei târfe, îşi dorea relaţii sociale la fel de mult cum îşi dorea un fiu. Ştia că familia de Soto fusese cândva bogată, stăpânind mai multe mii de acri de pământ, dar nenumăraţi ani de proastă administrare făcuseră ca averea lor să se reducă la o mică fermă în valea Sonoma. Nu aveau bani – dar arborele lor genealogic mergea până la regina Isabela a Spaniei.

Ceruse o întâlnire cu tatăl lui Dolores; imediat se ajunsese la o înţelegere şi se semnase contractul de căsătorie. Familia de Soto părăsise ferma ca să se mute în Mexic şi, în câteva săptămâni, fata se trezise mergând spre altar în Catedrala St. Mary, sub privirile a o sută de oaspeţi aleşi pe sprânceană, ca soţie a lui Harmon Harrison. În acel moment, tatăl ei redeveni un om bogat, iar ea deveni proprietatea soţului ei, pentru a fi folosită când avea acesta chef, pentru a fi animal de prăsilă

şi pentru a participa la acele ocazii publice, când prezenţa unei soţii era considerată necesară.

Dolores ştia de ce se însurase Harmon cu ea şi oftă uşurată când îşi dădu seama că era însărcinată. Harmon chemă cel mai bun doctor din San Francisco pentru a o examina; îi păzea sănătatea ca un uliu, dar ea slăbea şi se ofilea. Ochii îi deveniseră imense lacuri albastre, pe faţa palidă, iar părul negru îşi pierduse strălucirea. Hotărând că ceaţa şi dealurile din San Francisco nu erau bune pentru o femeie însărcinată, Harmon o trimise în nord, la vechea fermă a familiei, în valea Sonoma, unde o lăsă în grija unei infirmiere. Aduse la fermă vaci de Jersey, ca să aibă lapte proaspăt şi smântână; comandă celui mai bun măcelar din San Francisco să-i pregătească cea mai gustoasă carne, pe care o împacheta în gheaţă şi o trimitea zilnic la fermă; angaja un bucătar special care să supravegheze dieta soţiei sale şi să-i facă de mâncare.

Dolores nu avea decât nouăsprezece ani şi se simţea ca o viţea care era îngrăşată pentru tăiere. Era o fată binecrescută, cu o voce blândă şi timidă, îi era frică de răceala soţului ei faţă de ea şi era îngrozită de furia lui. Tot ce făcea era ca să-i placă lui; felul în care-şi purta părul negru, prins într-un coc elegant; felul cum se îmbrăca, discret dar costisitor, cum se potrivea soţiei unui om bogat; felul cum se purta, zâmbind alături de el în public sau prezidând masa la cină. Dar, când erau singuri, stătea în apartamentele ei, departe de el. Pentru că aşa voia el să fie. Şi Dolores ştia, cu certitudine, că ţinea la câinii lui, dogii germani, King şi Prince, mai mult decât la ea.

Când sarcina ei ajunsese în şapte luni, Harmon o aduse înapoi la San Francisco, îngrijorat că se putea ca naşterea să se producă mai devreme. Dolores, mai slabă şi cu burta mai mare, fu instalată într-un apartament special redecorat, la parter, ca să nu fie nevoie să se obosească urcând

scările. Nu avea voie să se dea jos din pat până la prânz şi era dusă la o scurtă plimbare cu trăsura, în fiecare zi la ora trei. Murea de plictiseală şi era îngrozită că ar fi putut să nu-i dăruiască soţului ei fiul, pe care cu atâta încredere îl aştepta de la ea.

Nu avea pe nimeni cu care să se sfătuiască; mama ei era moartă şi nu avea surori. Tatăl şi fraţii ei luaseră dota pe care o oferise Harmon şi îşi cumpăraseră o moşie întinsă, pe malul lacului Chapala la Jalisco, în Mexic, iar ea nu avea nicio prietenă de vârsta ei. Deprimarea se aşternea asupra ei ca o pătură grea; îşi dorea să nu se nască niciodată copilul. Nu simţea niciun fel de emoţie faţă de copil; dacă era băiat, avea să fie copilul lui Harmon, şi ea n-ar fi avut nimic de-a face cu el; dacă era fată, Harmon avea s-o urască pe ea pentru asta. Oricum ar fi fost, ea nu avea decât de pierdut.

Când, în cele din urmă, începură chinurile facerii, într-o noapte caldă de septembrie, Harmon fu chemat de la Clubul *Pacific,* unde cina cu prietenii mult mai des decât cina acasă cu soţia. Cu vocea tremurând de emoţie, îi promise lui Dolores că totul avea să fie în ordine, că cei mai buni doctori erau acolo – trei doctori – şi că, după ce se termina totul, avea să-i cumpere un iaht mai mare decât *North Star* al lui Vanderbilt. În primăvara următoare, când ea avea să se simtă mai bine, iar copilul avea să fie destul de mare ca să poată fi lăsat singur, vor pleca în vacanţă în Europa. Îi promise să-i cumpere rochii şi blănuri de la *Worth* din Paris, o tiară de diamante de la bijutierii din Londra, un *palazzo* la Veneţia, orice ar fi dorit. Dar ochii lui Harmon erau duri când privi într-ai ei. „Când îl voi avea pe fiul meu”, adăugă el, cu un zâmbet. Apoi o bătu pe mână şi o lăsă în grija celor trei doctori eminenţi.

Travaliul dură treizeci şi şase de ore îngrozitoare şi, la sfârşit, când copilul se născu, doctorii se uitară unul la altul şi clătinară din cap cu gravitate.

Hotărâră că cel mai bătrân dintre ei trebuia să-i spună tatălui.

— Mă tem că e fată, domnule, spuse doctorul Benson, remarcând în sinea sa că, pentru prima oară în carieră, se scuza pentru naşterea unui copil.

Harmon nu spuse nimic. Se duse la fereastră şi privi în tăcere la casa de peste drum. După o vreme, spuse:

— Când va putea…?

Amintindu-şi conversaţia despre călătoria în Europa, doctorul răspunse:

— Când va putea călători? Păi, a avut o naştere grea. Să zicem, patru sau cinci luni.

— Nu, prostule, se răsti Harmon, întorcându-se cu spatele la fereastră şi privindu-l arogant. Vreau să spun, când va putea concepe din nou?

Doctorul îl privi în ochi.

— Domnule Harrison, spuse el pe un ton glacial, soţia dumneavoastră de abia a născut. Şi, deşi nu aţi întrebat de ea, ţin să precizez că este epuizată şi are dureri. Mai poate avea copii mulţi ani de acum înainte şi, fără îndoială, vă va dărui fiul. Între timp, s-ar potrivi o purtare mai cuviincioasă.

Harmon ridică din umeri.

— Îmi pare rău, doctore. Un fiu înseamnă mult pentru mine.

— Şi la fel de mult, spuse doctorul, sper că înseamnă şi o fiică.

Harmon nu veni s-o vadă pe Dolores, iar ea îşi dorea să moară. Îi secă laptele şi fu găsită în grabă o doică. De fiecare dată când îi era adus copilul, Dolores întorcea faţa la perete; copilul era simbolul viu al nereuşitei ei.

Trei zile mai târziu, Harmon bătu la uşa dormitorului ei. Nu-i aduse niciun dar, nici măcar flori, ci se apropie de pat şi o privi cu răceală.

— Eşti palidă, observă el. Când te simţi destul de bine, cred că ar trebui să te întorci la fermă. Acolo te poţi întrema.

În timp ce dădea din cap în tăcere, degetele i se încleştaseră pe cearceaf. El continuă:

— Familia ta şi a mea sunt cunoscute pentru că au fii. Faptul că primul copil e fată nu contează. Următorul va fi băiat.

Ea întrebă timid:

— N-ai vrea s-o vezi?

Harmon abia dacă privi bocceluţa roz, adusă de doică.

— M-am gândit că mi-ar plăcea s-o numesc Francesca, spuse Dolores, după mama mea. Bineînţeles, dacă nu preferi numele mamei tale, adăugă ea grăbit.

— Francesca e un nume potrivit, replică el, îndreptându-se către uşă. Dar botezul va fi în intimitate.

Dolores acceptă. Înţelegea că nu avea să fie mare sărbătoare pentru naşterea unei fete şi că viaţa ei, ca soţie a lui Harmon Harrison, depindea de naşterea unui fiu. Iar Harmon era un bărbat foarte nerăbdător.

Harmon le trimise pe Dolores şi pe fetiţă înapoi la fermă, apoi consultă un nou doctor în legătură cu restabilirea relaţiilor maritale, luând în consideraţie constituţia delicată a soţiei şi propria lui dorinţă arzătoare de a avea un fiu. Nu se duse niciodată să-şi vadă soţia sau copila în cele şase luni cât îi prescrisese doctorul să aştepte, dar exact în ziua când abstinenţa forţată luă sfârşit, trimise după ele să fie aduse înapoi la San Francisco.

Dolores privi înapoi cu regret când trăsura plecă de la fermă. Ferma era doar o structură simplă de lemn, cuibărită într-o vale, cu padocuri cu iarbă verde, garduri de buşteni şi plopi înalţi şi foşnitori, dar era mai aproape de un cămin decât măreaţa reşedinţă din Nob Hill. Aici găsise plăceri simple, în locul luxului, găsise liniştea, în locul permanentei frici faţă de soţul său, şi ajunsese să-şi cunoască fiica.

Francesca crescuse frumos în aerul proaspăt de la ţară şi, la şase luni, era un copil robust, cu obrajii îmbujoraţi, cu părul blond al tatălui ei şi cu ochii de safir ai mamei, scăpărând de inteligenţă şi de fericire. Pe Dolores o îngrozea întoarcerea în casa imensă şi încărcată; îşi dorea să poată rămâne pentru totdeauna la fermă. Şi, în plus, ştia exact de ce fusese chemată înapoi.

Imediat ce se întoarseră, Francie fu instalată cu doica, în camera de la etajul trei – departe de apartamentele părinţilor. Dolores îşi reluă locul alături de soţ, la evenimentele sociale – şi în pat.

Când Harmon era la bancă, la Clubul *Pacific* sau la întâlniri de afaceri, Dolores reuşea să petreacă ceva timp ce Francie. Micuţa ei fiică continua să crească şi Dolores spera ca dragostea ei s-o despăgubească pentru indiferenţa tatălui ei.

Iniţial, camera copiilor fusese decorată pentru aşteptatul fiu; era strălucitoare, luminoasă şi veselă, cu covoare albastre şi perdele albe, apretate, şi un leagăn drăguţ, plin de dantele. Francie era dusă la plimbare zilnic, într-un cărucior special, adus de la Londra.

Dolores ştia că Harmon n-o iubeşte; o trata cu curtoazie, dar distant, numai că acum nu se mai simţea singură, pentru că o avea pe Francie. Dar trecură şase luni şi, în ciuda invaziilor lui nocturne asupra trupului ei, tot nu rămăsese gravidă, şi simţea cum soţul ei îşi pierde răbdarea. După un an, o duse la un specialist din New York, care declară că Dolores era epuizată.

— Te străduieşti prea tare, îi spuse doctorul lui Harmon. Uită de făcutul copiilor şi lasă natura să-şi urmeze cursul. Curteaz-o puţin, acordă-i mai multă atenţie, fă-o să se relaxeze…

Harmon reflectă la ce-i spusese doctorul, apoi telegrafie birourilor sale şi anunţă pe toată lumea că avea să lipsească o vreme. După ce închine apartamentul nupţial de pe vasul *S.S. America,* o informă pe Dolores că o duce în Europa.

Convins că un asemenea voiaj romantic avea s-o pună pe Dolores în dispoziţia potrivită pentru a face un copil, o duse peste Atlantic, la Paris, Londra, Roma şi Veneţia, dar, după opt luni, trebui să-şi recunoască înfrângerea. Dolores tot nu era însărcinată, iar afacerile îi solicitau prezenţa la San Francisco. Apoi, pe drumul de întoarcere către New York, se petrecu miracolul. Dolores o ştiu imediat – ştia pur şi simplu, aşa cum ştiu întotdeauna femeile – dar nu-i spuse nimic lui Harmon până peste câteva săptămâni, la micul dejun.

El o privi fix, cu faţă hirsută strălucind de surprindere şi plăcere.

— Eşti sigură? o întrebă.

Ea dădu calmă din cap.

— Absolut sigură. Am fost deja la doctorul Benson şi el mi-a confirmat.

— Eşti bine? E totul în regulă?

Ea oftă când întâlni privirea neliniştită a ochilor lui albaştri.

— Totul este absolut normal, Harmon. Mă rog doar ca, de data asta, să fie fiul pe care-l doreşti.

— O să fie, spuse el, încrezător în faptul că soarta nu va îndrăzni să-i dea lui Harmon Harrison, pentru a doua oară, o carte proastă.

Dolores şi Francie fură trimise, pentru a doua oară, la fermă, pentru şase luni de minunată pace şi singurătate. Dar timpul trecu prea repede şi, grasă ca un viţel de dus la tăiere, Dolores se văzu, pentru a doua oară, instalată în apartamentul de la parter, iar Francie fu exilată în camera de la al treilea etaj.

În spatele drăgălăşeniei de păpuşă a lui Francie, la trei ani, se ascundea o minte foarte ascuţită. Dolores o învăţase alfabetul cât stătuseră la fermă şi deja putea lega laolaltă literele şi putea citi câteva cuvinte din cărţile ei de poveşti. Ştia să numere până la zece şi-şi putea lega singură şireturile la ghetuţe, deşi nu întotdeauna le punea în piciorul potrivit. Ochii ei erau ochii albaştri,

scăpărători, ai mamei, feţişoara avea formă de inimioară; Clara, tânăra doică, îi punea pe moaţe, în fiecare seară, părul lung, blond-argintiu, iar dimineaţa i-l pieptăna în bucle bogate. Dar tatăl ei n-o vedea decât când Clara o aducea în salon, la ora şase, în fiecare zi, ca să spună noapte bună.

Era proaspăt spălată, buclele îi luceau şi purta rochiţe de bumbac scrobit, cu nesfârşite rânduri de dantelă. Dolores o lua în braţe şi o strângea şi o săruta, apoi copilul se apropia de scaunul tatălui. „Noapte bună, papa", îi spunea cu vocea ei limpede şi ciripitoare, făcându-i o mică reverenţă.

„Noapte bună, Francesca", îi răspundea el, ridicând ochii pentru o clipă din *San Francisco Chronicle.* Apoi doica o lua de mână şi o scotea din salonul vast şi opulent, ducând-o înapoi în siguranţa camerei copiilor.

CAPITOLUL 4

Din ziua când se născu fratele ei, viaţa lui Francie se schimbă. Tatăl ei ordonă să fie mutată imediat într-o cameră mică de la etajul patru, chiar lângă scara servitorilor, în timp ce frumoasa cameră pentru copii era redecorată cu covoare noi, perdele noi şi dotată cu un leagăn minunat, lucrat în argint masiv.

Francie văzu bebeluşul în leagăn, când fu adus în salon pentru botez, şi ochii i se măriră de uluire uitându-se la metrii de dantelă crem care drapau argintul strălucitor, la funda albastră şi la feţişoara mică şi rozalie a copilaşului care plângea după biberonul lui.

Într-un fel sau altul, după ce camera copiilor fu terminată, ea nu se mai întoarse niciodată acolo şi bebeluşul, Harmon Harrison jr., sau Harry, cum îi spunea tatăl ei, domnea peste ea în singurătate – dacă nu punem la socoteală jumătatea de duzină de doici şi ajutoare de doici şi cameriste angajate pentru a-l răsfăţa şi a se învârti în jurul lui, în timp ce Francie îşi păstră cămăruţa de pe scara de serviciu.

Camera se afla la nord şi era mică şi întunecoasă, dar ei nu-i păsa prea mult, pentru că fereastra dădea spre grajduri şi putea vedea cum erau îngrijiţi caii, şi-i putea asculta pe servitori bârfind în curte, în timp ce puneau rufele la uscat sau fumau o ţigară interzisă.

Când Clara, tânăra ei doică, o găsi atârnând pe jumătate peste fereastră, şocul o făcu să acţioneze.

— Trebuie să protestez că fetiţa este ţinută în cămăruţa aceea, domnule, spuse ea, înfruntându-şi stăpânul în propriul bârlog.

— Şi de ce, mă rog? întrebă el distant, de abia privind-o.

— Păi, e prea mică. E întunecată şi meschină, iar azi era aproape să cadă peste geam. Aia e o

cameră de servitor, adăugă ea, cu toată mândria poziţiei sale, pentru că o doică era considerată deasupra servitorilor, şi nu e un loc potrivit pentru fiica stăpânului casei.

— Asta o să judec eu, replică Harmon, cu un ton glacial. O să-i spun lui Maitland să-ţi plătească salariul până la sfârşitul lunii şi o să pleci imediat.

— Să plec? Clara era împietrită. Dar eu… nu pot să plec… Cine o să aibă grijă de Francie?

— Cred că servitorii sunt perfect capabili să se descurce cu un copil de trei ani. În ultima vreme am descoperit că a devenit mult prea obraznică sub supravegherea ta. Te rog să nu trânteşti uşa când pleci.

Francie îi făcu tristă cu mâna, în timp ce Clara, cu valizele strânse în mâinile înmănuşate, cobora dealul, înlăcrimată. Iar a doua zi, un muncitor instala bare de fier la fereastra ei micuţă. „Pentru siguranţa lui Francesca”, spuse tatăl ei.

Sarcina lui Dolores fusese una dificilă, şi anul care urmă nu ieşi din cameră, astfel încât nu ştiu niciodată exact ce se întâmpla. Când tatăl ei era plecat, Francie stătea prin preajmă, privind cum intră şi ies doctorii şi infirmierele. Iar când ştia că mama ei e singură, se strecura pe uşă şi venea până la patul ei. De cele mai multe ori, Dolores avea ochii închişi şi zăcea la fel de liniştită ca păpuşa de cârpă a lui Francie. Dar, alteori, îşi sălta capul de pe maldărele de perne brodate şi-i zâmbea lui Francie.

„Vino, draga mea”, îi spunea blând, bătând cu palma pe partea de pat goală, unde dormise cândva Harmon, care, de când era bolnavă, se mutase în propria sa cameră, pe acelaşi etaj. „Ce mai faci tu, puiul meu?” o întreba, ciufulindu-i lui Francie părul blond, care atârna lins acum, când nu mai era Clara care să-l pună pe moaţe şi să-l bucleze. Nici curat nu era, pentru că servitorii erau toţi atât de ocupaţi; cu toţii aveau sarcinile lor, iar dădăcitul

lui Francie şi spălatul părului ei nu se numărau printre ele.

Francie îşi spunea, în ziua aceea, că dormitorul mamei ei miroase a flori şi a pastile roşii şi a parfumul ei preferat – lăcrămioare – şi se simţea bine şi în siguranţă, ghemuită lângă ea, sub plapuma de mătase crem.

— Te simţi mai bine, mama? întrebă ea, temătoare.

— Sigur că da, draga mea. O să mă pun pe picioare cât ai clipi, replică mama ei, zâmbind, numai că lui Francie i se părea că ochii ei nu prea zâmbeau.

— Mama, ce e oftica? întrebă ea, brusc.

— Unde ai auzit cuvântul ăsta? Vocea mamei ei se asprise şi Francie se sperie.

— Doctorii au spus aşa, mama. E un cuvânt urât?

Dolores zâmbi trist.

— Nu, nu e un cuvânt urât. E numai numele unei boli.

— Atunci, asta ai tu, mama? întrebă Francie, apropiindu-se şi privind-o atent.

— Păi… da, bănuiesc că da. Un pic, oricum. Dolores zâmbi din nou, ca să facă totul să pară lipsit de importanţă. Dar nu e aşa de îngrozitor, să ştii, e ca un fel de răceală mai serioasă. Şi ştii şi tu cât de slăbit şi de rău te simţi când eşti răcit.

— O, bine. Francie oftă uşurată. Atunci o să te faci bine repede şi putem să ne ducem la fermă.

— Sigur că da, Francie.

— Când, mama? Când? întrebă ea, ţopăind în pat de încântare.

— O, într-o zi… replică Dolores, cu acea promisiune vagă pe care o faci unui copil şi care înseamnă „poate niciodată”.

Trecură doi ani până când Francie se duse din nou la fermă, şi atunci pentru că mama ei era pe moarte.

Doctorii nu-i spuneau nimic, dar Dolores vedea adevărul în ochii lor, în timp ce puterile îi slăbeau cu fiecare lună care trecea. Şi în fiecare din nopţile când stătea trează, scăldată în sudoare şi chinuindu-se să respire, gândul i se întorcea la lunile pe care le petrecuse la fermă cu fiica sa, şi-şi spunea că acele luni fuseseră cele mai fericite din viaţa ei de femeie măritată.

Într-o după-amiază, Harmon veni s-o viziteze. În ultimii ani se îngrăşase; aceasta, împreună cu înălţimea lui impunătoare, cu vesta în dungi, încheiată peste abdomenul proeminent, cu barba blondă, cu favoriţii mari şi cu cei doi câini alături, îl făcea să fie o prezenţă intimidantă. Dolores îl privi îngrijorată. Încă se mai temea de furia lui şi îi trebui tot curajul ca să-i spună că voia să se întoarcă la fermă.

Îl privi uluită când fu de acord pe loc. Dar apoi adăugă:

— O să fie mai bine pentru băiat. Nu e bine pentru el să aibă o femeie bolnavă în casă…

— Dar Harry nu are decât trei ani, protestă ea, cu ochii plini de lacrimi din cauza cruzimii lui nepăsătoare. E prea mic ca să-i pese că sunt tot timpul aici, în pat…

— Sigur că-i pasă. Niciun băiat nu vrea să stea în camera unui bolnav. Oricum, nu eşti pe moarte, Dolores. Doctorii spun că nu trebuie decât să iei în continuare medicamentul cel nou. Du-te la fermă, aerul proaspăt o să-ţi facă bine. Sora poate veni cu tine şi o să-l trimit pe doctorul Benson să te consulte, o dată pe săptămână. O să-i cer lui Maitland să aranjeze mutarea.

— Aş vrea să-l iau pe Harry cu mine, spuse ea, înfruntându-i privirea. Şi lui o să-i facă bine aerul proaspăt de la fermă şi, în plus, s-ar putea să nu fie pentru multă vreme…

— Să-mi iei băiatul? Era uluit că ea putuse să dorească un asemenea lucru. Bineînţeles că nu se

poate. Fata poate să-ţi ţină companie. Harry rămâne aici cu mine.

— Harmon, te rog, te implor. Îi prinse mâna în palmele ei reci. Te rog, o, te rog, lasă-mă să-mi iau fiul cu mine, măcar pentru puţin timp.

— O să ţi-l aduc în vizită, promise el, grăbit. Mai târziu, când te aranjezi. Da, aşa e, mai târziu. Scoase din buzunarul de la vestă ceasul de aur şi se uită la el. Am o întâlnire. Nu o să vin acasă până târziu, aşa că nu mă aştepta. O să-i spun lui Maitland să dea ordin cameristelor să-ţi împacheteze lucrurile.

Francie se distră minunat la fermă. Departe de casa încărcată, mama ei păru să se simtă imediat mai bine; în obraji îi apărură bujori, ochii albaştri începură să-i sclipească, iar părul negru îşi recapătă luciul.

Francie promisese să aibă grijă de ea. Avea acum şase ani, era înaltă pentru vârsta ei şi prea subţire, pentru că niciodată nu mânca de ajuns. Bucătarul familiei Harrison gătea mâncăruri complicate pentru tatăl ei şi oaspeţii lui, şi feluri delicate pentru a o tenta pe mama ei; doicile pregăteau mâncarea pentru fratele ei de trei ani, iar servitorii aveau propriul lor bucătar. Dar Francie nu intra în niciuna din aceste categorii. Era tot timpul la mijloc, un copil al nimănui, într-o gospodărie aglomerată, care mergea ca pe roate fără ea. Bucătarul o gonea din bucătăria lui, crezând că este hrănită în camera copiilor, iar dădacele o izgoneau de la masă pentru că tatăl ei spusese că trebuie să mănânce la parter. Aşa că, deseori, după o masă mizeră, compusă din pâine şi lapte, era atât de flămândă, încât se strecura în bucătărie şi fura ce apuca.

La fermă era altfel. Bucătăreasa făcea mare caz de ea şi-i gătea mâncărurile preferate – pui şi îngheţată; sora o îmbăia şi-i spăla părul şi-l lăsa să se usuce la soare, aşa că strălucea ca satinul şi avea

voie să-şi scoată ghetele strâmte şi să alerge desculţă prin iarbă, şi să strige şi să chiuie cât dorea de tare, în loc să trebuiască să se poarte ca un şoricel tăcut. Pentru că nu era făcută să fie şoricel, oricât de tare ar fi încercat.

O împingea pe mama ei prin iarbă în scaunul greoi cu rotile, trăncănind fără încetare despre iepurii care ţâşneau de sub picioarele lor, şi despre păsările din copaci şi despre plopii înalţi care foşneau în vânt, făcând un zgomot ca de izvor de munte. Iar seara, după cină, lua de pe comodă peria de argint masiv şi se aşeza în spatele scaunului mamei ei. Îi desfăcea agrafele din părul lung şi negru şi i-l peria încet, cu mişcări lungi şi egale, până când strălucea ca o aripă de corb, şi încruntarea de durere dintre sprâncenele ei dispărea.

Zilele erau lungi, soarele era fierbinte, iar viaţa era uşoară şi lipsită de griji, dar cel mai bun lucru se întâmplă într-o dimineaţă, când doctorul Benson sosi cu un pui de dog german.

— E unul din puii lui Prince, îi spuse el lui Dolores. Femela a făcut şase pui. Aceasta a fost unica femelă, şi domnul Harrison a spus că are un defect – ceva legat de o ureche strâmbă. S-a gândit că ar putea sta aici, la fermă, să vă ţină companie.

Puse căţelul pe podeaua de scândură şi Francie exclamă încântată:

— O, nu are niciun defect. E doar frumoasă!

Apoi se dădu timidă înapoi, punându-şi mâinile la spate.

— Nu vrei s-o iei în braţe? întrebă doctorul Benson, uimit.

Ea se uită în jos, spre podea, trasând cu degetul gol de la picior linia dintre două scânduri.

— E câinele lui mama, explică ea, liniştită. Papa a spus că e pentru ea.

— Atunci, ţi-o dau ţie, Francie, spuse Dolores repede. Acum e câinele tău.

— Zău? Chiar pot s-o iau, mama?

Faţa i se lumină de fericire şi Dolores se întristă dintr-o dată. Îşi spuse că biata Francie nu avusese niciodată nimic şi se întrebă ce avea să i se întâmple, după ce ea avea să moară.

— Sigur că e a ta, draga mea. Dar un câine trebuie să aibă un nume. Deci, cum o să-i spui?

— Princess, bineînţeles, spuse Francie, cu mândrie. De fapt, nu e fiica unui prinţ?

Şi râseră cu toţii.

Niciodată nu mai avusese ceva al ei, pe care să-l iubească, şi Princess îi împlini această nevoie. Era un căţel mare, mototol, de culoarea nisipului; avea labe imense, ochi chihlimbarii inteligenţi şi o limbă mare şi udă, pe care o folosea cu generozitate ca s-o lingă pe Francie în fiecare dimineaţă când se trezea. Dormea în patul lui Francie, făcea pipi pe podea şi, uneori, când nu era nimeni atent, mâncau amândouă din acelaşi castron. Era o iubire împărtăşită; Francie o adora, Princess o adora pe Francie, şi erau nedespărţite.

Ferma avea patruzeci de acri de pământ, câteva vite, între care vacile de Jersey, şi o duzină de pui care zgârmau nisipul curţii. În fiecare dimineaţă, Francie îşi lua coşul şi căuta cu grijă ouăle pe care găinile le făceau în cele mai ciudate locuri, în spatele butoiului pentru apă de ploaie sau sub gardul viu, şi, triumfătoare, le ducea în casă pentru micul dejun. Lângă lac erau gâşte care gâgâiau şi-şi fluturau războinic aripile ori de câte ori ea şi Princess se apropiau, şi mai erau o jumătate de duzină de cai în padoc, pe care-i privea cu jind, rezemată de gardul de ţăruşi, cu bărbia în palme, urmărindu-i pe Zocco şi pe Pepe, argaţii mexicani, care-i înşeuau şi galopau către dealurile din depărtare, ca să repare gardurile sau să adune vitele rătăcite.

Apoi, într-o zi, Zocco o ridică pe spinarea unei iepe micuţe, maronii, pe nume Blaize. Francie stătu acolo, cu picioarele atârnând, cu mâinile pe coama animalului. Simţi cum iapa tremura de

aşteptare, simţi căldura moale a pielii acesteia pe picioare şi, când Zocco o duse de căpăstru câţiva paşi, râse de încântare.

— Învaţă să călăreşti fără şa, îi spuse mexicanul. E mai bine aşa, n-o să cazi niciodată.

Zocco ţinea iapa de un căpăstru de antrenament şi, timp de un minunat sfert de oră, se învârtiră liniştiţi prin padoc, cu căţelul împleticindu-se printre picioarele calului. Lui Francie i se părea că era cel mai grozav lucru care i se întâmplase vreodată, bineînţeles cu excepţia lui Princess. Îl puse pe Zocco să-i promită că o s-o înveţe în fiecare zi să călărească, apoi fugi înapoi în casă, ca să-i spună mamei şi să aducă o bucată de zahăr pentru iapă.

În câteva săptămâni era în stare să o conducă singură pe Blaize şi, ţinând frâul moale ca să nu-i rănească botul sensibil, tropăia mândră în cercul padocului, ca mama ei s-o vadă.

— Minunat, draga mea, strigă Dolores din scaunul său cu rotile. Aşa am învăţat şi eu când eram copil.

Francie trase de frâu.

— Când erai copil, mama? întrebă ea, mirată de idee. Erai ca mine?

Dolores clătină din cap şi râse.

— Eram o fetiţă binecrescută, cu o duzină de jupoane, fuste scrobite şi ghete lungi, cu nasturi. Iar tu eşti un băieţoi murdar, care umblă desculţ şi nu are nici măcar o guvernantă. Oftă şi adăugă: Trebuie să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

— O, mama, nu. Te rog. Francie descălecă, se strecură prin gard şi o îmbrăţişă pe mama ei. E aşa minunat aici, doar noi două. Te rog, te rog, mama, hai să nu stricăm asta cu guvernante caraghioase.

Dolores îi mângâie gânditoare părul blond.

— Mă rog, bănuiesc că o să fie timp destul pentru lecţii mai târziu, spuse ea, încet. Şi mărturisesc că-mi place să te am numai pentru mine, Francie.

Îşi zâmbiră una alteia şi Francie se strecură înapoi prin gard. Târând o ladă de lemn, se căţără pe ea ca să desfacă şaua iepei. Apoi îi scoase zăbala şi o lovi uşor pe crupă, cum îl văzuse pe Zocco făcând, şi râse când Blaize sforăi şi dădu din picioare, galopând nebuneşte prin padoc, pentru a se alătura celorlalţi cai, la umbra stejarilor.

Erau un grup liniştit, numai trei femei – Dolores, infirmiera ei şi bucătăreasa-menajeră – copilul şi câinele. Lunile treceau şi Harmon tot nu-i aducea fiul s-o viziteze. Puterile lui Dolores se topeau, renunţase să mai iasă la plimbare în scaunul cu rotile, mulţumindu-se să stea pe un scaun de răchită în pridvor, urmărind-o pe Francie cum o dresa pe Blaize în padoc şi numărând cu tristeţe ultimele zile însorite ale verii.

Odată cu apropierea toamnei, zilele deveneau ceţoase, iar vântul rece aducea miros de iarnă. Infirmiera o înfăşura în pături groase şi o ţinea în pridvor, în speranţa că vremea răcoroasă avea să-i facă bine. Şi în tot acest timp, Dolores aştepta, cu ochii aţintiţi nerăbdători asupra cotiturii drumului pe unde, cândva, într-o zi, Harmon avea să i-l aducă pe fiul ei, aşa cum îi promisese.

Toamna se transformase repede în iarnă. Veniră ploile, colorând în cenuşiu ferma decolorată de soare. Plopii desfrunziţi nu mai foşneau în vântul tăios, iar Dolores se retrase în pat. Doctorul Benson venea în continuare o dată pe săptămână, aducând cu el tot felul de mâncăruri speciale şi sticle de vin de Porto, şi mesaje de la soţul ei, care-i spunea că este prea ocupat ca să vină personal, dar că spera să-i placă fructele californiene de seră, puii graşi şi vinul de Porto, care aveau să-i îngroaşe sângele şi s-o facă mai puternică.

Doctorul ştia mai bine; pacienta lui nu murea numai de tuberculoză, ci şi de inimă rea.

— L-ai văzut pe fiul meu Harry? întreba ea, de fiecare dată, cu ochii sclipind de febră şi cu obrajii

îmbujoraţi. Spune-mi, e bine? Trebuie să fi crescut mult. Are aproape patru ani, ştii. Poate Harmon o să-şi găsească timp să-l aducă să-l văd, de ziua lui.

Doctorul Benson răspundea tuturor întrebărilor ei despre băiat, cu excepţia celei la care voia ea cu adevărat să-i răspundă… când îl aducea Harmon pe băiat s-o vadă?

Puţin înaintea Crăciunului, Dolores îi spuse:

— N-a mai rămas prea mult timp, doctore. Te rog, te implor, spune-i bărbatului meu să mă lase să-mi văd băiatul. Doar o dată. Asta-i tot ce cer.

Punându-şi la loc stetoscopul, doctorul îşi închise grăbit trusa.

— O să-i spun, draga mea, îi promise el, încercând să-şi ascundă dispreţul pentru Harmon Harrison.

Individul era un monstru, îşi lăsa soţia să moară în pustiu, într-un loc care era abia puţin mai bun ca o colibă de lemn, în timp ce el trăia ca un lord în palatul lui, dând dineuri şi mergând la teatru şi la petreceri, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă n-ar fi fost jurământul hipocratic, care-l împiedica să discute despre pacienţii săi, ar fi avut grijă ca întreg oraşul să afle de purtarea lui Harrison, şi ar fi avut grijă ca biata Dolores Harrison să-şi vadă băiatul pentru ultima oară.

Furios pe propria neputinţă, îşi luă rămas-bun de la Dolores şi aproape se împiedică de Francie şi de Princess, care-l aşteptau la uşă.

— Mama se simte mai bine? întrebă Francie, trăgându-l speriată de mână. E aşa de drăguţă acum, ochii îi strălucesc şi e mai roşie în obraji decât mine. Asta înseamnă că e mai bine, nu?

Doctorul Benson oftă. O privi gânditor pe Francie. Trecuseră zece luni de când veniseră să stea la fermă şi Francie crescuse. Fusta ei simplă era curată, dar era mult prea mică. Cu tot frigul, nu purta ciorapi, iar ghetele grosolane erau probabil cumpărate de la magazinul local, şi erau făcute mai mult din cuie decât din piele. Dar Francie

înflorise la fermă, în timp ce mama ei era pe moarte. Francie avea un aer de sănătate şi dădea pe-afară de vitalitate. Şi era tare frumuşică, cu feţişoara ei în formă de inimă şi cu privirea plină de vioiciune, cu părul blond-deschis şi cu ochii aceia de safir, atât de asemănători cu ai bietei sale mame.

Mângâind-o pe creştet, îi spuse cu blândeţe:

— Mama ta e bine, micuţo. Crăciun fericit împreună! O să vin să vă văd săptămâna următoare.

Ea îl fixă cu ochii aceia mari, rotunzi şi albaştri.

— Papa n-o să vină niciodată, nu-i aşa? N-o să-l aducă niciodată pe fratele meu Harry.

Întotdeauna adevărul este rostit de copii, îşi spuse doctorul.

— Domnul Harrison este un om foarte ocupat, minţi el, şi pentru un băieţel mic este o călătorie lungă.

— Harry are aproape patru ani. Eu am venit aici când nu aveam decât trei ani.

La aceasta, doctorul nu avu răspuns.

— Crăciun fericit, Francie, îi spuse el, încă o dată, simţindu-se un monstru. Pe masă e un cadou pentru tine. Doamna Benson şi cu mine sperăm să-ţi placă. A, şi e şi unul pentru Princess. S-a făcut un câine mare.

Francie o ţinu pe Princess de zgardă ca să nu se ia după doctorul Benson. Princess era mare şi puternică şi la fel de înaltă ca ea, dar se aşeză cuminte şi privi cum trăsurica se îndepărtează, poticnindu-se în gropile de pe drumul desfundat de ploaie şi împroşcând apă de sub roţi.

În noaptea aceea vremea se răci foarte tare, dar soba pântecoasă, îndesată cu buşteni, duduia de căldură, iar vechea casă de lemn era plăcută şi caldă. În camera lui Dolores ardea un foc viu şi Francie se întinse pe covorul din faţa căminului, cu Princess lângă ea. Sprijinită într-un cot, cu bărbia în palmă, privea în miezul flăcărilor, ascultând

răsuflarea chinuită a mamei sale. Dolores dormea câteva minute, apoi se trezea şi tuşea. Atunci, infirmiera îşi lăsa în grabă andrelele şi se ridica de pe scaun ca să şteargă cu blândeţe şuviţa de sânge care-i izvora din colţul gurii, un sânge la fel de roşu ca vinul de Porto pe care-l trimitea Harmon.

Francie spuse încet:

— Mama nu e mai bine, nu-i aşa? Aud şi eu zgomotul din pieptul ei, hârâiala…

— E bine, draga mea, spuse infirmiera, ridicând privirea de la pacienta sa. Dar între sprâncene îi apăru o cută de îngrijorare şi strânse din dinţi. Poate că ar fi mai bine ca tu şi Princess să vă duceţi la culcare acum, Francie, spuse ea, netezindu-i pernele lui Dolores. Mâine e Crăciunul şi o să ne distrăm de minune. Bucătăreasa pregăteşte o gâscă şi avem cadouri de desfăcut. Tu şi mama ta ar trebui să vă odihniţi.

Francie se aplecă s-o sărute pe mama sa, apoi spuse:

— O să mă rog copilului Isus s-o ajute pe mama să se facă bine.

— Aşa să faci, Francie, răspunse infirmiera.

A doua zi se trezi devreme. Camera ei era rece ca gheaţa. Împingând-o pe Princess care dormea pe picioarele ei, aruncă păturile de pe ea şi se repezi la fereastră. Întreaga vale era acoperită de un strat subţire de zăpadă, iar vârfurile îndepărtate ale munţilor sclipeau în soarele lipsit de putere. Crengile copacilor erau pudrate cu zăpadă şi de streaşină atârnau ţurţuri.

— O, Princess, strigă ea, îmbrăţişând câinele, uite ce am primit de Crăciun.

Şi, cu un strigăt de încântare, îşi aruncă paltonul peste cămaşa de noapte, îşi trase cizmele în picioare, apucă coşul pentru ouă şi o luă la fugă pe coridor, râzând.

Soarele topea deja zăpada, transformând-o în băltoace, care aveau să îngheţe peste noapte. Francie alerga în cercuri, lăsând urme pe zăpadă,

în timp ce Princess ţopăia în jurul ei, lătrând ca nebună. Apoi Francie alergă, mai mult alunecând, până la coteţul păsărilor, speriind găinile burzuluite de frig şi luându-le ouăle, care pentru prima oară se aflau la locul lor, în cuib. Apoi se duse până la lacul îngheţat, râzând de gâştele uluite care încercau să înoate pe gheaţă, iar de acolo, plecă la grajduri, ca să-i dea fân lui Blaize şi să-i ureze Crăciun fericit.

Ducând cu grijă coşul cu ouă, se grăbi să se întoarcă în casă, şi intră în vârful picioarelor în camera mamei ei. Perdelele erau încă trase şi, deşi jarul din cămin încă mai pâlpâia, era frig. Infirmiera dormea într-un colţ, pe scaun, cu bărbia în piept şi ţinând andrelele încă în mână. Francie se strecură pe lângă ea, până la pat.

— Mama, şopti ea, uite ce ţi-au trimis găinile ca dar de Crăciun. Un ou frumos, perfect.

Ridică oul ca mama ei să-l poată vedea, un ou ales cu drag din coş, dar nu primi niciun răspuns. „Sigur”, îşi spuse ea, „e prea întuneric, nu poate vedea”. Se duse repede la fereastră şi trase perdelele.

— Uite, mama, uite, e special pentru tine…

Şi apoi văzu pata mare şi roşie care murdărea cearceafurile. Murdărea cămaşa de noapte din dantelă albă a mamei, îi mânjise faţa şi-i încleiase părul negru şi frumos. Şi deşi Francie nu ştia ce e moartea, îşi dădu seama că asta trebuia să fie.

— O, mama, strigă ea disperată, luând mâna de gheaţă la lui Dolores într-a ei şi lipindu-şi-o de obraz, în timp ce lacrimile i se amestecau cu sângele mamei sale. O, mama. Nu asta l-am rugat pe Isus pentru Crăciun.

CAPITOLUL 5

1895

În aceeaşi zi de Crăciun când Francie îşi găsea mama moartă, la şase mii de mile distanţă, în Yorkshire, Anglia, Annie Aysgarth, în vârstă de 16 ani, punea un buchet de crizanteme aurii la picioarele îngerului de granit de pe mormântul mamei sale. Cei trei fraţi mai mici stăteau lângă ea, în haine groase şi înfofoliţi în fulare de lână, cu nasurile roşii de frig şi cu ochii lăcrimând din cauza vântului aspru.

Martha Aysgarth era moartă de patru ani, dar Frank Aysgarth încă îşi mai aducea familia la mormânt în fiecare zi de Crăciun, fie că ningea, fie că era soare. Şi de cele mai multe ori ningea, îşi spuse Annie, tremurând şi dorindu-şi ca tatăl ei să-şi facă pelerinajul anual în timpul verii; era sigură că mama ei nu şi-ar fi dorit ca ei să stea în frig, ca să răcească.

Băieţii tropăiau din picioare ca să şi le dezgheţe, făcând cuiele ghetelor să sune pe poteca acoperită de gheaţă, în timp ce tatăl lor stătea drept, cu pălăria neagră în mână, reamintindu-şi de Martha. Annie se gândea îngrijorată la gâsca ce se rumenea la foc mic acasă, în cuptor, speriată că focul, pe care-l alimentase cu cărbuni înainte de a pleca, s-ar fi putut stinge. Nu că ar fi fost lipsită de respect faţă de mama ei – venea săptămânal să îngrijească mormântul – dar dacă întârzia cu cina, tatăl ei avea să fie furios, şi supărarea lui Frank Aysgarth ar fi umbrit toată sărbătoarea Crăciunului.

Tocmai când îşi spunea că nu mai poate suporta frigul, tatăl ei făcu un pas înapoi, îşi puse pălăria pe cap şi spuse:

— Bun, atunci să plecăm acasă. Masa e la ora unu.

Ieşi cu pas grăbit pe poarta cimitirului, cu fiul cel mai mic, Josh, alături de el, cu Annie după el şi cu Bertie şi Ted încheind coloana. Annie aproape că se împiedică, în graba sa de a se întoarce la casa cu etaj din Leeds, cu camera din pod, care-i aparţinea, şi cu pivniţa rece, unde, în zilele umede, se atârnau la uscat rufele familiei, printre borcanele cu conserve de casă şi sacii de făină şi cartofi. Dar nu îndrăzni să o ia la fugă înainte de a ajunge la cârciuma *Horse and Groom,* de la colţul străzii Montgomery, unde tatăl ei spuse:

— Mă opresc să beau ceva cu băieţii. Vin acasă la unu fără cinci, Annie:

Annie dădu din cap, întrebându-se, ca întotdeauna, ce găsise mama ei la el. Frank Aysgarth era un bărbat solid, cu păr cărunt, cu o mustaţă zbârlită, cu obraji înroşiţi de vânt şi cu o fire posacă. Era un sclav al obişnuinţei, care se trezise întotdeauna la aceeaşi oră, mâncase întotdeauna la aceeaşi oră şi se culcase întotdeauna la aceeaşi oră, de când îşi putea Annie aminti. Îi plăcea să aibă casa curată, copiii cuminţi şi mesele pregătite cum se cuvine şi servite la timp. Nu suporta discuţiile, iar cuvântul lui era lege.

Uneori, când era singură în casa de pe terasa Montgomery, Annie se uita la fotografia de nuntă în ramă de bronz şi se întreba cum de mama ei, frumoasă şi veselă, se putuse mărita cu un asemenea om anost, căci până şi în ziua nunţii, Frank Aysgarth avea un aspect lipsit de veselie, plin de importanţa ocaziei şi de noile sale responsabilităţi.

Mama ei îi povestise cum, când se cunoscuseră, Frank Aysgarth avea mai multe slujbe. Părăsise şcoala la vârsta de doisprezece ani, ca să lucreze la fabrica de frânghii din Burmantofts, apoi la fabrica de bere din Eastgate, dar niciuna dintre aceste slujbe nu-l mulţumise. Sub aspectul lui solid, se afla un suflet de antreprenor, iar unul dintre lucrurile pe care le observase, lucrând în fabrici,

era că acestea aveau întotdeauna nevoie de cutii de carton, în care să-şi expedieze mărfurile. Cu câteva lire în buzunar, îşi închiriase propria „fabrică", o cămăruţă mică, în care trăgea, în arcadele de sub podul de cale ferată din Leeds. Apoi cumpără o cantitate de carton şi îşi puse firma *Manufactura de Cutii de Carton Aysgarth.*

Când o cunoscuse pe Martha, îşi câştiga existenţa cu greu, astfel că îi rămâneau foarte puţini bani pentru a face curte unei fete. Cu toate acestea, nu putuse rezista ochilor ei plini de zâmbet şi se trezi vizitând-o de mai multe ori pe săptămână.

Mama lui Annie spusese întotdeauna că, de fapt, el nu îngenunchease niciodată ca să-i ceară mâna, ci într-o seară venise la ea, cu un ceas de mahon, pe care ea îl admirase în vitrina unui magazin. Îl costase zece şilingi, mai mulţi bani decât câştigase toată săptămână. Îi spusese: „Uite, fetiţo, e pentru tine. Te-am văzut privindu-l şi o să arate bine pe poliţa căminului." Martha spunea că atunci bănuise că aveau să se căsătorească şi pornise înainte cu planurile ei, strângând cearceafuri de bumbac şi prosoape într-unul din sertarele ei, cosându-şi un trusou simplu şi o rochie de mireasă din voal moale, împodobită cu panglici de satin şi cu dantelă de mână.

Când, în cele din urmă, păşise spre altar la braţul lui, cu un buchet de crini şi zâmbind cu zâmbetul ei uluitor, toată lumea spusese ce drăguţă era Martha şi ce norocos era Frank Aysgarth. Îşi petrecuseră voiajul de nuntă, de două zile, într-o pensiune din sudul Scarborough, ceea ce-l costase pe Frank ultimii săi cincisprezece şilingi, apoi se întorseseră la camera lor închiriată de pe Marsh Lane. Iar de a doua zi, Martha începuse lucrul alături de soţul său.

Munceau din greu, tăind şi lipind cutiile de carton. Apoi Frank le aşeza în camionul său improvizat – o cutie de lemn pe roţi – şi-şi târa

încărcătura grea prin Leeds, uneori mile întregi, până la destinaţie.

Când Martha rămase gravidă, munci până în ultima săptămână de sarcină, pentru că aveau atâta nevoie de bani şi o săptămână după ce se născu Annie era înapoi la fabrică, cu copilul înfăşurat într-o pătură, culcat într-o cutie de carton, alături de ea.

Afacerile mergeau prost şi banii se împuţinau, iar amărâta de cameră închiriată părea din ce în ce mai mică. Uneori, vinerea seara nu venea niciun salariu şi pe masă nu era decât pâine. Frank vorbea din ce în ce mai puţin, iar copilul părea să plângă din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Frank spusese că nu se mai putea, pur şi simplu nu se puteau descurca. Trebuia să facă ceva. Împrumută câteva lire şi o trimise pe Martha, împreună cu copilul, înapoi la familie, iar el se duse să-şi caute norocul în America.

Martha nu-şi dădu seama că e însărcinată din nou decât când el plecase deja de o lună şi din nou munci până în ultima săptămână a sarcinii, dar, de data aceasta, Frank nu era alături ca să asiste la naşterea fiului său.

Timp de cinci ani, Martha nu avu nicio veste de la el. Nu trimise niciun ban acasă şi toată lumea râdea de ea, rămasă cu doi copii şi fără soţ. Ea îşi găsi o slujbă de femeie de serviciu într-o casă mare din Lawnswood şi de multe ori era nevoită să meargă pe jos până acolo, pentru că copiii aveau nevoie de ghete noi, sau de haine de iarnă şi ea nu avea bani de tramvai. În casa părinţilor ei nu era loc pentru ea şi pentru cei doi copii, aşa că acum se înghesuiau într-o cameră ieftină, pe o străduţă dosnică şi murdară.

Apoi, într-o zi de primăvară, stătea pe trepte, curăţând fasole şi respirând o gură de aer proaspăt, când văzu un bărbat îndreptându-se către ea. Era elegant îmbrăcat, cu un costum maro, cu ghete lustruite, cu pălărie pe capul încărunţit şi avea

barbă şi mustaţă. La început, nu-l recunoscu. Apoi, când se apropie, se ridică, privindu-l fix. Spuse:

— Eşti Frank, nu-i aşa?

— Da, fetiţo, aşa e. Se uită în jos, la cei doi copii, care se ţineau de fustele ei, şi spuse: Şi aceştia sunt copiii mei.

Martha îi spuse lui Annie să-l ridice pe băieţel, ca el să-l vadă, dar Frank nici nu-l atinse, pentru că nu era omul care să-şi arate sentimentele, deşi se vedea că e mulţumit.

La un ceai sărăcăcios cu pâine şi brânză, Frank îi povesti cum începuse la New York, muncind pe un şantier de construcţii, la un zgârie-nori. Munca era grea şi periculoasă, dar salariul era prea bun ca să o refuze şi luni de zile se căţărase pe schele, sus, deasupra străzilor din Manhattan, până când iarna grea şi un atac de pneumonie îl obligaseră să înceteze. Când sănătatea i se îmbunătăţise, hotărâse să găsească un climat mai blând şi, cu câţiva dolari în buzunar, se îndreptase spre vest, *Ca să-mi găsesc norocul, ca toţi ceilalţi,* îi spusese el Marthei, cu unul din rarele sale zâmbete.

Annie stătuse lângă scaunul mamei sale, cu ochii ei mari şi cafenii, mototolindu-şi şorţul curat în palmele roşii şi aspre, în timp ce Bertie se sprijinea de genunchii tatălui său, ascultând fascinat povestirile de la San Francisco. „Un oraş deluros, înălţat deasupra celui mai frumos golf din lume”, spunea el. Le povesti despre cerul albastru-cenuşiu al iernii, despre ceţurile albe, care învăluiau oraşul fără veste, şi despre cât de bogaţi erau oamenii. „De pe urma minelor de aur şi argint”, le spuse el, în timp ce ei exclamau „aah” şi „ooh” de mirare, gândindu-se la munţii de bani de aur pe care-i aveau cei bogaţi.

— Întotdeauna se construia, spunea Frank. Am început iarăşi de jos, dar am urcat repede. Am învăţat cum să construiesc case pentru bogătaşi şi case pentru muncitori. Acum ştiu ce vor şi ştiu cum să le dau ce vor, la preţul potrivit.

Privind-o pe Martha în ochi, scoase un teanc de bani din buzunar şi-l puse pe masă în faţa ei.

— Ăsta e salariul meu pe ultimii cinci ani, spuse el. Mai puţin cheltuielile cu masa, bineînţeles, şi drumul cu vaporul înapoi. Destul ca să cumperi copiilor ce au nevoie şi ceva frumos pentru tine. Cred că meriţi, adăugă el, privindu-i rochia uzată.

Ochii Marthei se umplură de lacrimi, iar Annie o luă de gât, ca s-o liniştească.

— Doar pentru că sunt atât de fericită, suspină Martha, ştergându-şi ochii cu colţul şorţului înflorat.

— Nu te agita aşa, mormăi Frank, dregându-şi vocea, jenat ca întotdeauna de orice manifestare de emoţie. Mâine ne mutăm de aici într-un loc mai bun. Dar asta-i doar temporar, am destui bani ca să încep de unul singur în construcţii şi promit că prima casă o să fie pentru tine, Martha.

Îşi ţinu cuvântul. Se mutaseră într-o căsuţă închiriată, iar peste un an se născu următorul copil, Ted. La câteva luni după aceea, ţinându-şi promisiunea, Frank îi mută pe toţi pe strada Montgomery, la numărul unu, prima casă dintr-un şir de case pe care le construise şi prima din multele pe care avea să le mai construiască de-a lungul anilor.

Martha şi Frank Aysgarth erau un cuplu destul de fericit, spunea lumea; erau retraşi şi nu încercau să trăiască peste nivelul lor, acum când Frank avea bani, deşi se făceau multe speculaţii pe tema sumelor exacte pe care la câştiga de pe urma dealurilor care dispăreau sub terasele cu case identice, de cărămidă roşie, cu acoperişuri înclinate. Frank avusese dreptate; cunoştea meseria, ştia ce doreau oamenii şi ştia cum să le vândă ceea ce doreau, la preţul corect. Se îmbogăţea.

Se născu un al treilea fiu, Josh, dar, de data aceasta, Martha nu-şi recapătă sănătatea şi vioiciunea atât de repede. Era slăbită şi obosită,

aşa că Josh nu fu crescut la pieptul mamei sale ci cu cel mai bun lapte care se putea cumpăra cu bani. Toată lumea spunea că e cel mai frumos copil din lume, iar Annie, la doisprezece ani, era îndrăgostită de el. Ea era cea care-l hrănea cu biberonul, îi schimba scutecele şi-i spăla şi-i călca hăinuţele şi boneţelele. Ea era cea care-l plimba cu căruciorul pe stradă, oprindu-se ca să-i lase pe vecini să-i admire părul blond şi ochii cenuşii. Şi tot ea era cea care făcea cumpărăturile, gătea şi ţinea casa curată, pentru că Martha nu mai putea s-o facă.

Annie se oprea deseori la vecina de alături, doamna Morris, ca să vorbească despre copii, pentru că Sally Morris avea un băiat doar cu câteva săptămâni mai mare ca Josh. Îi aşezau pe cei doi copii unul lângă altul în faţa focului, pe covorul ţesut de doamna Morris din zdrenţele hainelor vechi şi din pături, şi-i priveau cum se joacă.

— Uită-te la micuţul Sammy, spunea doamna Morris, privindu-l admirativ pe băieţelul voinic, cu păr brunet. E nebun după Josh. Apoi râdea: Auzi cum vorbesc! exclama ea, parcă ai fi mama lui, Annie, nu sora.

Trei luni mai târziu, când Martha Aysgarth se stinse din viaţă, Annie deveni „mamă” pentru întreaga familie. Tatăl ei îi spuse că terminase definitiv cu şcoala şi că trebuia să ia locul mamei.

— Mama ta te-a învăţat destul de multe, spuse el morocănos, şi n-o să las altă femeie să vină în casa mea şi să-mi spună ce să fac.

Doamnei Morris îi părea rău de Annie, care era încă un copil şi avea atâtea responsabilităţi. Avea deseori grijă de Josh, în timp ce Annie se străduia să facă faţă muncii în casă, spălatului, cumpărăturilor şi gătitului, pentru că Frank Aysgarth, se aştepta ca totul să fie exact la fel cum fusese când soţia sa era în viaţă. Iar Frank deveni din ce în ce mai taciturn; niciodată nu-şi îmbrăţişa

copiii şi nu le arăta vreun fel de afecţiune, dar nici nu-i bătea vreodată.

Anii trecură încet, Annie abia având timp să răsufle, darmite să se gândească la ea însăşi. Josh şi Sammy Morris erau acum prieteni foarte apropiaţi şi trăiau practic unul prin celălalt. Începuseră şcoala în aceeaşi zi şi trecură împreună prin şcoală, fiind tot timpul unul în casa celuilalt. Cerşeau de la Annie câte o bucată de pâine, proaspăt scoasă din cuptor, unsă cu untură delicioasă de la friptura de vacă, şi se aşezau pe prag s-o mănânce, privind lumea care trecea pe strada Montgomery. Furau de la doamna Morris tarte cu gem fierbinţi sau câte o bucată de budincă de Yorkshire, direct din tava din cuptor. Şi erau întotdeauna împreună la cinele de duminică ale lui Annie, imense, delicioase, compuse din friptură de porc şi cartofi crocanţi şi aurii pe deasupra şi moi pe dinăuntru, şi din budincă de melasă cu glazură. Annie era cea mai bună bucătăreasă de pe strada Montgomery, dar Frank Aysgarth o bombănea tot timpul.

— Se poartă cu ea la fel cum se purta cu nevastă-sa – cum te porţi cu o sclavă, spunea mama lui Sammy, pufnind dispreţuitoare. Nu-i plăcea Frank, iar Frank n-o plăcea pe ea; ea îl considera un tiran bătrân şi egoist, iar el o considera o femeie şleampătă şi leneşă, care ţinea o casă de mântuială, şi care era prea des la Red Lion, bând porto cu lămâie, în loc să fie acasă şi să aibă grijă de copii.

— Frank Aysgarth a fost întotdeauna un bărbat aspru, comenta soţul ei. Nu are timp pentru femei.

— Da, nici chiar pentru fiica lui, replica ea, amar.

Doamna Morris îl auzise pe Frank Aysgarth, prin peretele comun, certând-o pe biata fată şi numai Dumnezeu ştia că Annie făcea tot ce-i stătea în puteri. Întotdeauna muncea. Era prima care ieşea dimineaţa, spăla treptele de la intrare,

frecând piatra galben-strălucitoare, şi clătea scările cu găleţi pline cu apă, astfel încât, atunci când Frank cobora treptele, afară era la fel de curat ca în casă. Freca grătarul căminului până când sclipea şi te puteai vedea în el ca-n oglindă. Întotdeauna era ceva apetisant de mâncare când veneau băieţii acasă de la şcoală, la prânz, şi când îi trimitea înapoi la cursuri după-amiaza, erau curaţi şi aveau burţile pline. Rufele lui Annie erau întinse la uscat înainte ca oricine altcineva să fi început, iar la ora şase seara, când Frank Aysgarth venea acasă, masa era întinsă, cu o faţă de masă curată şi apretată, iar cina era gata şi aburea în farfurie. Imediat ce el se aşeza la masă, Annie lua o carafă şi alerga la Red Lion ca să-i aducă o pintă din cea mai bună bere de Yorkshire, apoi se aşeza tăcută într-un colţ, până ce termina el de mâncat.

Când era gata, Frank se ridica de la masă, fără măcar un mulţumesc. Şi se aşeza pe fotoliul de pluş roşu din faţa căminului. Îşi lua, *Yorkshire Evening Post,* pe care i-l cumpăra ea, şi spunea:

— Unde sunt băieţii?

— Afară, replica ea, curăţind masa, se joacă pe stradă.

Sau, dacă ploua:

— Alături, cu alţi copii.

Apoi se ducea tăcută în bucătărie şi spăla vasele, înainte de a-i chema pe copii înăuntru, ca să-i pregătească de culcare.

— Muncă silnică, asta-i ce face Annie Aysgarth, mormăia doamna Morris. Şi nu are decât şaisprezece ani. E o mamă mai bună pentru copiii ăia decât oricine altcineva de pe strada asta – şi o soţie bună pentru tatăl ei.

— În toate privinţele, mai puţin una, replica soţul ei, trăgând din pipă şi umplând camera sărăcăcioasă cu fum dulceag de tutun.

Doamna Morris se încrunta la el, făcând semn către băieţii care ascultau.

— Ăştia mici au urechi mari, îi amintea ea, aspru. Dar, dacă mă întrebi pe mine, nu e decât o sclavă pentru el. Ar trebui să plătească două servitoare cu câte zece lire pe lună ca să facă ce face ea – şi tot n-ar face-o la fel de bine!

Annie ştia că tatăl ei e un om pretenţios, dar se supunea, pentru că nu cunoscuse niciodată alt fel de viaţă şi pentru că-şi iubea fraţii. Era adevărat, de când Bertie şi Ted crescuseră, se îndepărtaseră de ea, excluzând-o din vieţile lor de bărbaţi şi aşteptându-se să găsească mâncare în farfurii, de îndată ce intrau pe uşă, apa de baie vineri seara în copaia de lemn, pe care o ţinea în bucătărie, şi cămăşile perfect apretate şi cu toţi nasturii cusuţi pentru slujba de duminică la biserică. Dar micul Josh era ca şi fiul ei.

CAPITOLUL 6

1895

La înmormântarea mamei sale, Francie purtă o rochie nouă şi scumpă, din mătase neagră, cu un guler de dantelă albă, cumpărată de la elegantul magazin *Paris House* de pe strada Market. Avea ghete noi, făcute din piele de viţel, o pelerină de catifea neagră, tivită cu hermină, iar părul lung şi blond era pieptănat cu grijă şi ascuns sub o bonetă de mătase neagră. Făcu drumul spre cimitir împreună cu tatăl şi cu fratele ei, Harry, într-o trăsură tapisată cu satin negru, trasă de şase cai gătiţi cu pene negre, în fruntea unei procesiuni de şaizeci de trăsuri, şi rămase, palidă şi tremurând, lângă groapa în care era coborât sicriul lui Dolores.

Fratele ei mai mic, Harry, în pantaloni negri, de catifea, şi jachetă, cu pălăria ţinută respectuos la piept, suspina tare, iar tatăl ei, frumos şi cât se poate de elegant în pantaloni cu dungi şi jachetă neagră, îşi ştergea din când în când ochii cu o batistă albă, impecabilă. Dar Francie nu vărsă nicio lacrimă. Privea drept în faţă, strângând din dinţi şi forţându-se să nu plângă. Ar fi vrut să strige cât era de nedrept ca mama ei să moară, că era atât de tânără, de frumoasă, atât de dulce şi de blândă şi de bună. Voia să le spună tuturor celor trei sute de invitaţi la înmormântare, care fuseseră invitaţi şi la nunta lui Dolores, că o iubea pe mama ei, că îi era îngrozitor de dor de ea şi că avea să moară fără ea. Dar ştia că ei nu puteau să înţeleagă, aşa că-şi ascunse emoţiile adânc înăuntrul său, refuzând să lase vreo lacrimă să cadă.

Era o zi rece de ianuarie şi deasupra mormintelor se aşternuse o ceaţă rece. Din copacii golaşi picura umezeală, transformând iarba într-o

mare de noroi cenuşiu. Coroanele de flori, legate cu panglici purpurii şi îngrămădite deasupra mormântului, păreau ţipătoare în lumina săracă. Cea mai mare era din partea familiei lui Dolores. Îşi exprimaseră regretele, dar spuseseră că era o călătorie prea lungă de la Jalisco şi că regretau, dar nu puteau participa. Îi trimiseseră condoleanţe lui Harmon şi o superbă coroană de trandafiri purpurii.

Imediat ce deasupra gropii se spuse ultima rugăciune, participanţii se grăbiră înapoi, spre căldura trăsurilor care aşteptau. Cei doi gropari stăteau sprijiniţi de lopeţi ca nişte stafii cenuşii în ceaţă, tropăind din picioare, ca să-şi pună sângele în mişcare, tuşind în timp ce se pregăteau să umple groapa, iar Francie se îndepărtă repede, pentru că nu mai putea suporta.

Ajunsă acasă, se aşeză pe o canapea în sala de bal plină de oglinzi, privind oaspeţii cum devorau preparatele de pe bufet. Femeile zâmbeau şi pălăvrăgeau, pe ton scăzut, despre un bal care urma să se ţină săptămâna următoare, despre cine fusese invitat şi despre ce aveau să poarte. Bărbaţii se adunaseră în grupuri, cu paharele cu băutură în mână, discutând despre afaceri. Iar fratele ei, Harry, stătea cuminte alături de tatăl lui, în timp ce oaspeţii stăteau la rând să-i strângă mâna şi să-i prezinte condoleanţe.

— Ce ciudată e fata asta, le auzi pe femei murmurând, stă acolo, singură, când ar trebui să fie alături de tatăl ei, cum e fratele ei – la numai patru ani ştie deja să se poarte ca un bărbat… şi ea n-a vărsat nicio lacrimă la mormânt… De ce nu arată copilul ăsta nicio durere pentru mama ei? Nu e normal… Harmon ar trebui să fie atent la ea, eu aş spune că o să aibă necazuri…

Obrajii lui Francie ardeau şi se uita fix la modelul albastru din covorul care acoperea parchetul bine lustruit, rugându-se să nu plângă. Ce ştiau ele despre mama ei? O, probabil că-i

zâmbiseră şi vorbiseră cu ea, când fuseseră invitate în casa ei, şi-i trimiseseră flori şi fructe, când aflaseră că e bolnavă. Dar niciuna dintre ele nu venise s-o vadă şi era sigură că nici măcar nu ştiuseră că fusese la fermă în anul care trecuse. Inima i se strânse de durere. Ar fi vrut să le strige că nici nu le păsase de mama ei, că nici nu avea să le fie dor de ea, că nimeni n-o iubise ca ea…

Prinse privirea tatălui ei, din cealaltă parte a camerei, şi el îi făcu semn, furios, să vină să i se alăture. Coborî fără chef de pe canapeaua de catifea şi-şi târî picioarele prin mulţime, până la el.

— De ce nu ai fost aici? întrebă el, cu voce joasă, dar ea îi simţi furia şi se făcu mică. Oamenii vorbesc, şopti el. Stai lângă fratele tău şi ai grijă cum te porţi.

Stând ţeapănă ca un băţ lângă Harry, lui Francie i se părea că ziua nu se mai termină. Lungul şir de oaspeţi trecea pe lângă ei, iar ea îşi aminti să facă reverenţe şi să răspundă când i se adresa cuvântul. Era conştientă de privirile femeilor când se uitau la tatăl ei. „Ce bărbat bine” le auzi murmurând speculativ, gândindu-se la fiicele lor nemăritate şi la milioanele familiei Harrison. Apoi, în sfârşit, guvernanta veni să-l ia pe Harry să-şi bea ceaiul, astfel că scăpă şi ea.

Se întoarse în vechea ei cameră, care cumva părea chiar mai sordidă şi mai neprimitoare ca oricând. Vopseaua albă se cojise de pe patul de fier, iar salteaua de paie avea cocoloaşe. Perdelele, subţiri şi înflorate, nu opreau frigul să intre prin ferestre şi deşi casa avea cel mai bun sistem de încălzire cu aburi, până când acesta ajungea la camerele servitorilor, devenea doar o brumă de căldură. Se ghemui pe patul îngust, tremurând şi strângând în jurul său pătura, în timp ce lacrimile izvorau libere. Plângea pentru mama ei pierdută şi pentru Princess, care fusese izgonită la grajduri, şi pentru propria ei singurătate, până când, în cele din

urmă, adormi epuizată, încă îmbrăcată cu rochia ei elegantă de doliu şi ghetele din piele de viţel.

A doua zi după înmormântare, Harmon telegrafie oferta finală pentru un iaht cu aburi, a cărui cumpărare o negociase la Londra. Oferta îi fu acceptată, iar săptămâna următoare plecă cu fiul său la New York, în somptuosul vagon privat pe care-l avea la *Southern Pacific Line,* al cărei director era. De acolo se îmbarcară pe vasul francez *S.S. Aquitaine* spre Cherbourg, luând apoi trenul spre Deauville, unde trebuia să facă recepţia noului iaht. Plănuiseră să lipsească mai multe luni, aşa că mobilele de la reşedinţa Harrison fură acoperite cu cearceafuri, de parcă niciunul dintre membrii familiei n-ar fi fost acasă. Singura persoană cu care Francie împărţea locuinţa era o guvernantă nemţoaică ce fusese angajată pentru a o învăţa bunele maniere şi puţină carte.

Când o văzu, lui Francie i se strânse inima. Freulein Hassler era o văduvă vârstnică şi încăpăţânată, cu păr cărunt, pe care-l purta cu cărare pe mijloc, apoi împletit şi răsucit în melci deasupra urechilor. Era înaltă şi fără forme, cu piele gălbuie şi cu o expresie aspră. Avea dinţi mari şi galbeni şi purta ochelari cu ramă de oţel care reflecta lumina, astfel că Francie nu-i putea vedea ochii.

Dar Freulein ştia să recunoască o casă bogată şi ştia cum să ia comanda într-o asemenea situaţie.

— Nu sunt servitoare, Herr Harrison, îi spusese cu fermitate de la prima întâlnire. Nat lich, nu mă aştept să locuiesc pe acelaşi etaj cu familia, dar camerele mele trebuie să fie ia etajul trei, la stradă.

— Nat lich, fusese Harmon de acord, fericit să scape de problema fiicei sale.

Astfel încât Freulein căpătase propriul ei dormitor şi propriul ei salon la etajul trei, spre stradă, cu camera de studiu pe acelaşi coridor, iar Francie îşi păstră camera ei mică şi friguroasă. Şi

mânca la masa de brad din bucătărie, în timp ce lui Freulein i se aducea masa în propriul apartament.

În prima dimineaţă, Freulein Hassler trimise o cameristă s-o aducă pe Francie la ora opt punct.

— În fiecare zi, la ora aceasta, o să te prezinţi la mine, îi spuse ea, privind-o critic de sus până jos.

Urmă o lungă tăcere, în timp ce Francie se muta agitată de pe un picior pe altul, dorindu-şi cu disperare să poată vedea ochii lui Freulein, în spatele ochelarilor.

— Eşti neîngrijită, spuse Freulein în cele din urmă. Ghetele tale sunt murdare, ai o pată pe rochie şi părul îţi este nepieptănat. Te duci înapoi la tine în cameră şi te aranjezi. Eu nu tolerez lenea şi murdăria.

Speriată, Francie se repezi să facă cum i se spusese, apoi se întoarse în camera de studiu. Freulein Hassler o privi din nou atentă şi apoi spuse:

— În fiecare dimineaţă vei veni în camera de studiu la ora opt fix. Te vei prezenta curată şi îngrijită. Vei bate la uşă şi vei aştepta să te poftesc să intri. Îmi vei spune „Bună dimineaţa, Freulein Hassler”, în afară de zilele de miercuri, când vorbim doar în germană şi atunci vei spune: „Guten Morgen, Freulein Hassler”, şi de zilele de sâmbătă, când vom vorbi doar în franceză şi când vei spune: „Bonjour, Mademoiselle Hassler”. De la opt la nouă vei învăţa aritmetică, de la nouă la zece, engleză. Apoi eu mă voi odihni o jumătate de oră, în timp ce tu vei învăţa o poezie, pe care mi-o vei recita după pauză. De la unsprezece la douăsprezece vei învăţa istorie şi geografie. Apoi eu voi lua prânzul şi mă voi odihni, apoi la două vom ieşi o oră la plimbare. După-amiezile vei învăţa să coşi, iar la ora patru, când eu iau ceaiul, tu vei termina temele pe care ţi le dau de făcut. După aceea te poţi duce la bucătărie ca să mănânci şi apoi poţi să te culci. Ai înţeles, Francesca?

Francie încuviinţă, simţind că i se învârte capul, gândindu-se la Princess, care o aştepta la grajduri. Nu-i plăcea Freulein Hassler şi nu-i plăceau planurile ei.

— Ce se întâmplă duminica? întrebă deodată.

— Vrei să spui: „Vă rog, ce se întâmplă duminica, Freulein Hassler?” o corectă femeia, aspru. Trebuie să facem ceva cu manierele tale, copile. Dar, pentru că ai întrebat, o să-ţi răspund. Duminica e ziua mea liberă. Fără îndoială, servitorii vor avea grijă de tine şi bănuiesc că dimineaţa te vei duce la biserică şi te vei duce din nou după-amiaza. Tatăl tău n-a lăsat instrucţiuni în această privinţă.

Francie dădu din cap.

— Bănuiesc că da, spuse ea, trecându-i prin minte o viziune rapidă despre ce avea să fie viaţa ei în viitor. Dar chiar şi cu Freulein Hassler era mai bine decât să fie în preajma tatălui său, aşa că probabil trebuia să se descurce cum putea. Şi poate că într-o zi tata avea s-o trimită înapoi la fermă.

Acum, că tatăl era plecat, mai era o compensaţie; Freulein nu ieşea niciodată din cameră după cină, iar Francie o putea strecura pe Princess în camera ei. Păstra câte ceva de la cină pentru câine şi, la ora şapte, când ştia că servitorii sunt în camerele lor, o lua pe Princess la o plimbare în vale. Serile de iarnă erau reci şi întunecoase, dar ea, înfăşurată în pelerina ei de catifea şi hermină, nu simţea frigul, iar cu câinele uriaş alături nu se temea de întuneric. La început, nu se îndepărta decât puţin, dar pe măsură ce zilele ei cu Freulein Hassler deveniră din ce în ce mai obositoare, plimbările de seară se făcură şi ele mai lungi şi mai aventuroase.

Ea şi Princess se plimbau pe străzile oraşului privind curioase pe ferestrele luminate ale caselor, adulmecând mirosurile de bere, care veneau din cârciumile zgomotoase, şi privind oamenii, ascultându-i invidioasă cum râdeau. Trăgea cu

ochiul la o lume diferită de a ei, o lume în care oamenii cântau, dansau, râdeau împreună şi erau fericiţi.

Târziu, ea şi Princess se strecurau înapoi pe uşa din dos, pe care întotdeauna o lăsa descuiată, ştiind că nimeni n-o controlează, pentru că nimeni nu se aştepta să fie descuiată. Urca în fugă pe scara din dos, ducând-o pe Princess pe partea mochetată, astfel ca ghearele ei să nu facă zgomot pe parchet. Încuia cu grijă uşa, turna în castronul lui Princess laptele pe care-l luase mai devreme din bucătărie şi o privea cum îl linge cu poftă. Apoi se urca în pat şi se ghemuia sub cearceafurile reci, cu Princess la picioare, şi adormea curând, pentru a visa la viaţa liberă de la fermă, la Blaize, iapa ei roşcată, la puii fripţi şi la focul vesel de lemne, la mama ei, îmbujorată şi zâmbitoare, aşezată alături de ea în faţa focului.

Începu să stea plecată din ce în ce mai mult, stând în faţa cârciumii de pe strada Jones, ezitând să părăsească luminile strălucitoare, muzica şi râsetele vesele pentru a se întoarce în cămăruţa ei rece şi întunecoasă. Oamenii care intrau şi ieşeau, o priveau, râzând de fetiţa cu haină neagră, de catifea, cu câinele mai mare ca ea, dar privirile lor deveniră din ce în ce mai curioase, văzând-o acolo seară de seară.

— Ce e, draga mea? o întrebă într-o seară un bărbat roşcovan. L-ai pierdut pe tăticu' într-o sticlă cu băutură, nu?

Francie roşi şi clătină din cap. O apucă pe Princess şi mai tare de lesă, şi se grăbi să urce dealul.

— Ar trebui să faci ceva cu fata de afară, îi spuse roşcovanul patronului cârciumii. Nu-i bine pentru afaceri să ai afară copii care-şi aşteaptă taţii beţi. Aruncă-l pe nenorocit afară şi spune-i să-şi ducă copilul acasă.

— Nu-i copilul clienţilor mei, răspunse patronul indignat. Data viitoare când o vezi, spune-mi ca să

chem poliţia.

Dar Francie se speriase şi evită cârciuma, aventurându-se din ce în ce mai adânc pe străzile întunecate ale oraşului, inventând scenarii despre familiile pe care le vedea în spatele ferestrelor luminate şi în cafenele.

Trecură mai multe săptămâni până când trecu din nou pe la cârciumă. Era o noapte senină şi rece şi tremura când se opri să adulmece mirosurile iuţi ale mâncărurilor şi aroma berii, amestecată cu parfumul înţepător de whisky.

Roşcovanul o privi atent în timp ce se îndrepta spre bar.

— Ai face bine să-ţi trimiţi băiatul după poliţie, îi spuse proprietarului. Fetiţa aia e iar afară şi strada nu e un loc potrivit pentru un copil ca ea; nu poa' să aibă mai mult de şapte, opt ani. O fi fugit de-acasă, sau aşa ceva.

— De data asta o prind eu, replică patronul, strigându-şi băiatul.

Francie îl privi curioasă pe poliţistul în uniformă care se apropia de cârciumă. Tresări când acesta o strigă, atât se simţea de invizibilă în lumea ei nocturnă.

— Hei, fetiţo? Te-ai rătăcit, nu?

— Nu? O, nu!

Trase grăbită de lesa lui Princess, în timp ce ofiţerul se apropia, dar Princess rămase pe poziţie, cu părul zbârlit, cu dinţii dezgoliţi, mârâind încet. Poliţistul făcu un pas înapoi, atent.

— Aş vrea să vorbesc cu tine, domnişoară. Mi se pare că ai avea nevoie de o mână de ajutor… tu şi căţelul tău frumos.

Francie trase mai tare de lesa lui Princess şi aceasta mârâi din nou, ameninţător.

— O, nu, mulţumesc, domnule. N-am nevoie de ajutor. Ne duceam acasă, asta-i tot.

Cu o ultimă smucitură disperată, reuşi s-o urnească pe Princess şi o luă la fugă în sus, pe deal.

Poliţistul o urmă la o oarecare distanţă, dorind să vadă unde se duce. I se tăiase răsuflarea când, în cele din urmă, ajunse în capătul de sus al străzii Jones şi fu foarte surprins când Francie intră în curtea celei mai mari reşedinţe de pe Nob Hill şi intră în casă pe o uşă laterală. Se întrebă dacă era vreunul dintre copiii servitorilor lui Harrison, dar apoi se gândi la pelerina de catifea cu gulerul scump de hermină. Sigur, ar fi trebuit să-şi dea seama; era fiica proprietarului. Se îndepărtă gânditor; era o problemă cu care trebuiau să se descurce superiorii lui.

Căpitanul O'Connor bătu la uşa reşedinţei Harrison, a doua zi la opt fix, şi Maitland, majordomul, îi spuse că domnul Harrison era plecat într-o călătorie lungă prin Europa.

— Atunci ar trebui să stau de vorbă cu dumneavoastră, domnule Maitland, replică O'Connor.

O jumătate de oră mai târziu, întărit de un pahar din cel mai bun whisky al lui Harrison, ieşi din nou în soarele rece de iarnă.

— Las asta pe mâinile dumneavoastră, spuse el, zâmbindu-i lui Maitland.

Maitland se întoarse în camera sa, redactă o telegramă lungă către patronul său, aflat la bordul iahtului din mijlocul Atlanticului, şi se duse la poştă s-o trimită personal.

Răspunsul sosi chiar a doua zi şi în câteva ore Freulein Hassler era împachetată şi dată afară din casă, Princess era surghiunită la grajduri, iar Francie era încuiată în camera sa.

Rămase acolo mai bine de două săptămâni, aşteptând întoarcerea tatălui ei. O auzea pe Princess urlând patetic şi-şi lipea nasul de geamuri, sperând s-o poată vedea. Masa i se aducea pe o tavă de către o cameristă mexicană care nu vorbea engleză; nu avea cărţi, nu avea hârtie de scris sau creioane, nu avea nici măcar detestatul lucru de mână. Era singură cu gândurile sale, iar timpul

părea să se târască insuportabil de încet. La început, se învârtise în camera micuţă ca un animal închis în cuşcă, suspinând de disperare, dând din mâini şi bătând din picioare de furie, dar, odată cu trecerea timpului, nu mai făcu decât să se ghemuiască în pat, tremurând de teamă la gândul întoarcerii tatălui ei.

Tăvile cu mâncare erau luate înapoi neatinse şi în cele din urmă Maitland însuşi veni s-o vadă. O privi cu milă; nu avea decât opt ani şi era atât de slabă; era desculţă, părul lung şi nepieptănat îi atârna în şuviţe încâlcite pe umeri, iar ochii albaştri i se măriseră de teamă.

Niciunul dintre servitori nu avea prea mult timp pentru Miss Francie, în primul rând pentru că erau prea ocupaţi, ca să aibă timp să se gândească la ea, şi oricum n-o considerau răspunderea lor – ea era treaba unei infirmiere sau a unei guvernante. Dar deşi fusese neascultătoare, nici unuia dintre ei nu-i plăcea ideea de a închide un copil şi de a-l lăsa acolo zile în şir. „Nu e uman” îşi spuseseră unul altuia, supăraţi, la cina din bucătăria servitorilor. „E barbar şi crud.” Era treaba lui Maitland să controleze personalul şi să pună punct oricărei bârfe despre familie, astfel că fusese obligat să le spună că nu era treaba lor şi că stăpânul avea să se ocupe de fiica sa, când se întorcea acasă. Lucra pentru Harmon Harrison de zece ani şi-i cunoştea prea bine răceala şi furia.

Francie ridică privirea când el bătu la uşa ei şi intră.

— S-a întors tata? întrebă ea.

Maitland încuviinţă din cap.

— Vrea să vă vadă imediat, Miss Francie. De ce nu vă spălaţi pe faţă şi nu vă pieptănaţi repede? O să vă conduc chiar eu în birou.

O privi cu tristeţe cum îşi cufundă mâinile în lighean, dădu cu apă rece pe faţă, apoi îşi descurcă grăbită buclele încâlcite.

Îi deschise uşa şi porniră în tăcere pe scara de serviciu şi intrară în corpul principal al casei. La uşa biroului tatălui ei, privirile li se întâlniră.

— Curaj, domnişoară, îi şopti el în timp ce bătea la uşă.

— Intră.

Sunetul vocii bubuitoare a tatălui ei făcu să i se înmoaie genunchii. Maitland deschise uşa şi o împinse uşurel înăuntru, spunând:

— Miss Francesca, domnule.

— Mulţumesc, Maitland.

Stătea în spatele biroului său imens. O privi pe fiica sa, care stătea în pragul uşii. Spuse:

— Vino aici, Francesca.

Inspirând adânc, porni spre el cu inima îndoită.

— Mai aproape, comandă el. Vreau să auzi limpede ce am să-ţi spun. Şi vreau să ţii minte, pentru că a doua oară n-o să mai ai ocazia.

Francesca era lângă biroul lui acum, ţinându-şi mâinile strânse la spate, cu ochii îngroziţi fixaţi asupra lui ca ai unui iepure în lumina unui felinar.

El o privi de sus până jos scârbit, observându-i ochii înroşiţi de lacrimi şi faţa murdară, rochia zdrenţuită. Şi picioarele goale.

— Eşti dezgustătoare, spuse el cu dispreţ. Nu meriţi să porţi numele de Harrison. Bine că mama ta nu e aici să te vadă şi să afle despre escapadele tale. Ei bine, domnişoară, ce ai de spus?

Ea clătină din cap, luptându-se să nu plângă.

— Mama nu m-ar fi lăsat niciodată singură, izbucni ea. Nu m-ar fi încuiat niciodată…

— Mama ta, spuse el pe un ton glacial, ar fi făcut cum aş fi spus eu. Şi la fel o să faci şi tu.

Se lăsă pe spate, în fotoliul său confortabil de piele, cu mâinile împreunate pe burtă, privind-o. Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Francie se mută nervoasă de pe un picior pe altul, evitându-i privirea.

În cele din urmă, el spuse:

— Aştept să-ţi ceri scuze, Francesca. Sau poate că nu-ţi pare rău pentru scandalul pe care l-ai provocat.

Ea îşi plecă capul.

— Îmi pare rău, tată, şopti.

El dădu din cap. Se ridică, îşi scoase haina şi o atârnă atent pe spătarul scaunului. Luă de pe birou o lesă solidă din piele şi făcu semn către un scaun jos.

— Apleacă-te, îi ceru.

— Dar aceea e lesa lui Princess, exclamă Francie, uimită.

El încuviinţă din cap.

— Aşa e. Şi dacă te porţi ca o căţea vagaboandă, trebuie să te aştepţi să fii tratată ca atare. Apleacă-te pe scaun şi ridică-ţi fustele.

— Dar, tată… protestă ea, când o apucă brutal de braţ.

— Apleacă-te, mârâi el, şi ea se lăsă pe scaun, ridicându-şi ascultătoare fustele.

Cureaua îi plesni pielea şi ţipă şi mai tare când loviturile continuară să curgă. Fundul îi ardea ca focul şi sângele curgea, pătându-i lenjeria.

Afară, în hol, Harry Harrison, în vârstă de cinci ani, îşi astupă urechile cu mâinile, strângând din pleoape când îşi imagina ce se întâmpla în spatele uşii biroului. Dar ştia că sora lui îşi merită pedeapsa; aşa-i spusese tata. Îi mai spusese că era rea, că nu era bună de nimic şi că făcuse de ruşine numele lor, aşa că trebuia să fie pedepsită pentru asta, fiindcă nimic nu conta mai mult decât numele şi familia lor.

După câteva minute, îşi scoase degetele din urechi. Ţipetele încetaseră şi o auzi pe Francie suspinând şi pe tatăl său spunându-i să se ridice. Auzi sunetul unui sertar deschizându-se şi închizându-se şi apoi Francie ţipă din nou, dar de data aceasta altfel. Era un ţipăt de groază.

Apoi uşa biroului se deschise şi îl văzu pe tatăl său, cu un pistol în mână.

— Şi acum o să am grijă de cealaltă căţea, spuse el, traversând holul.

Francie îşi trase răsuflarea, crezuse că avea s-o împuşte pe ea, dar acum ştia ce are de gând să facă.

— Nu, nu, ţipa ea, năpustindu-se pe hol după el, nu Princess, te rog, tată, nu…

Harry fugi după Francie pe coridorul lung de marmură. Tatăl lui deschisese deja uşa şi traversa curtea, îndreptându-se către grajduri. Valeţii ridicau capetele, se dădeau în lături şi-şi scoteau respectuoşi pălăriile, fără să încerce să oprească copilul care ţipa.

Francie auzi lătratul vesel al lui Princess când se deschise uşa, apoi câinele sări pe ea. O prinse protector în braţe; simţea limba caldă a lui Princess pe obraji, lingându-i lacrimile sărate.

— N-o să te las s-o omori pe Princess, niciodată, niciodată, ţipă la tatăl ei. Omoară-mă pe mine întâi.

El făcu semn unui grăjdar s-o ia de acolo, şi-l privi pe acesta cum îi desfăcea braţele din jurul gâtului câinelui. Apoi se duse calm către câine, o prinse pe Princess de zgardă şi-i puse pistolul la cap.

— Nu, tată, nu. Nu! strigă Francie. Îmi pare rău, o să fac tot ce spui, n-o să mai fiu niciodată rea, promit… numai te rog, te rog, te rog, n-o omorî…

Harry Harrison îşi acoperi urechile când sunetul împuşcăturii răsună între zidurile de piatră ale curţii. Privi cum imensul câine se prăbuşi încet la pământ, cu o expresie de uimire în ochii de chihlimbar. Nu era decât foarte puţin sânge, dar simţi că i se face rău. Totuşi, ştia că tatăl lui are dreptate – îi explicase totul la bordul navei când se plimbau pe punte, la întoarcerea din Europa. Se uită la sora sa – prăbuşită la pământ, suspinând, ţinând în braţe câinele mort – şi nu simţi niciun fel de milă pentru ea. Tatăl lui îi spusese că merita, şi el îl credea.

Servitorii familiei Harrison bârfeau şi curând deveni un fapt binecunoscut în lumea bună din San Francisco că milionarul Harmon Harrison îşi ţinea fiica într-o cameră de servitoare, cu gratii la ferestre; că îi împuşcase câinele ca s-o pedepsească; că o bătea când era neascultătoare, ceea ce se întâmpla des; şi că angajase o guvernantă foarte severă ca s-o înveţe franceză, cusutul şi *Biblia,* şi să-i inculce ceva principii morale.

— Fiecare familie are o cruce de purtat, şuşoteau ei la o ceaşcă cu ceai. Dar tânărul Harry Harrison e cu totul altfel, aşa de frumos ca tatăl lui, cu o ţinută aristocratică şi cu maniere atât de frumoase. O să ajungă departe – şi într-o zi o să moştenească milioanele tatălui său.

Francie Harrison fu curând dată uitării şi în următorii zece ani trăi într-o lume crepusculară, la etajul patru, studiind franceza, brodând flori pe şervete frumoase, care nu erau niciodată folosite, şi făcând plimbări zilnice cu temnicera sa.

În fiecare săptămână, guvernanta îi dădea tatălui ei raportul despre purtarea sa şi dacă abaterile erau prea multe, era chemată în biroul lui şi bătută cu vechea lesă a lui Princess.

Harry fu înscris la şcoala din Est, pe care o urmase şi tatăl său, şi Francie îl vedea uneori când venea în vacanţe. Se purta grosolan şi o evita pe cât putea. Se purta arogant cu servitorii şi era minunat de politicos în societate. Harry, hotărî ea, era un vierme şi nu merita niciun fel de atenţie. Era exact ca tatăl lui.

Prizonieră în propria casă, Francie ducea dorul mamei ei şi al lui Princess, visând la zilele de demult, la fermă, când fusese fericită.

CAPITOLUL 7

Josh Aysgarth era un băieţel visător, cu păr blond-închis şi, ochi mari, limpezi şi serioşi, de culoare cenuşie. Avea un zâmbet care ar fi topit inima oricui. El şi Sammy Morris erau diferiţi precum cerul de pământ; pe cât era Josh de blond şi de suplu, pe atât era Sammy de brunet şi de voinic. Sammy era iute, mofturos şi plin de toane, iar Josh se supăra greu şi nu vedea niciodată partea rea a cuiva. Josh trăia în propria lui lume imaginară. Dar doamna Morris pretindea mereu că Josh era cel care-l băga pe Sammy în încurcături la şcoală, pe când Annie spunea că Sammy era cel rău. Cu toate acestea, îl trata pe Sammy ca pe fratele lui Josh şi-i dăruia în inima sa locul pe care nu-l ocupa Josh.

De aceea fu o lovitură cumplită când Frank Aysgarth hotărî să urce pe scara socială şi-şi construi o casă mare, din cărămidă roşie, în vârful unui deal înverzit. Îi construi un pridvor de lemn, o înconjură cu tufişuri de laur şi o numi Ivy Cottage[11], deşi nu avea nici măcar o frunză de iederă în apropiere. În casa cea nouă mută, odată cu toată familia, toată mobila cea veche, plus o garnitură de hol nouă, tapisată cu catifea verde-închis, un bufet de stejar sculptat, cu o oglindă deasupra, şi o masă asortată cu şase scaune solide de stejar.

Când Josh îi spusese despre mutare, Sammy fusese disperat.

— Am locuit unul lângă altul toată viaţa şi acum te muţi la o milă depărtare… Ar putea la fel de bine să fie cincizeci de mile! exclamă el furios, cu faţa înroşită de efortul de a-şi reţine lacrimile. N-o să mai ajungem niciodată să ne mai vedem.

— Ba sigur c-o să ne vedem, spuse Josh, îmbrăţişându-l pe Sammy. Suntem cei mai buni prieteni, nu? Nimic n-o să ne despartă.

Şi într-adevăr nimic nu-i despărţi, pentru că Josh petrecea cea mai mare parte a săptămânii acasă la Sammy, scăpând de drumul lung pe jos până la şcoală, pentru că nu existau tramvaie pe Dealul Aysgarth, cum ajunsese să i se spună. Iar, la sfârşitul săptămânii, Sammy era întotdeauna la Josh acasă.

— Acum m-am lămurit că e nebun după el, îi spuse doamna Morris lui Annie, râzând. Uneori, cred că dacă Josh i-ar spune să sară în prăpastie, Sammy ar sări.

Annie zâmbi, dar doamna Morris îşi dădu seama că era obosită. Annie avea acum douăzeci de ani, era micuţă şi cu forme rotunde, cu ochi căprui, minunaţi şi cu o bogăţie de păr castaniu, strălucitor, dar toată lumea spunea că nu are parte de o viaţă a ei. Uneori, în câte-o sâmbătă călduroasă, reuşea să evadeze pentru o oră sau două, dar întotdeauna singură, pentru că nu avea prieteni, părăsind şcoala şi devenind o „mamă” când era atât de tânără. Lua tramvaiul până la capătul liniei şi se ducea să se plimbe în pădure sau, dacă era într-o dispoziţie mai aventuroasă şi avea ceva mai mult timp, lua un tren până la Ilkley sau Knaresborough şi se plimba prin sat, luând ceaiul la una dintre ceainăriile micuţe. Dar cel mai mult îi plăcea lui Annie când îi lua pe Josh şi pe Sammy cu ea şi se duceau la mlaştini, unde-i lăsa să alerge, să se caţăre şi să ţipe, fără ca nimeni să-i poată auzi, ca să se plângă de ei.

— Nici nu ştiu ce-mi place mai mult, doamnă Morris, spunea ea când îl aducea pe Sammy acasă, îmbujorată de aerul proaspăt, cu părul ciufulit de vânt şi cu ochii strălucind. Văile primăvara, când se umflă râurile şi copacii au frunze tinere, ca acum. Şi toţi mieii nou-născuţi, care aleargă în razele soarelui, şi viţeii, care se ascund sub burta mamei când plouă, şi păstrăvii care sar din apă la Durnell’s Fell. Ah, ce privelişte minunată! doamnă Morris. Dar apoi îmi amintesc de mlaştini, toamna,

când stai pe dealuri şi mile întregi nu vezi decât iarbă şi bălării şi cerurile albastre-cenuşii, bătute de vânt, grele de nori albi, ca nişte pânze de corabie. Se opri şi zâmbi către doamna Morris, pe deasupra ceştii cu ceai: Ei, ajunge cu visarea, spuse brusc. Trebuie să văd de ceaiul tatei. Ar fi trebuit să fie în regulă, cu cina rece pe care i-am lăsat-o, dar ştii ce pretenţios e…

— Da, sigur că ştiu, replică Sally Morris aspru. Dacă m-ai întreba pe mine, Annie Aysgarth, ar trebui să petreci mai mult timp gândindu-te la tine, şi nu la tatăl tău. E vremea să-ţi găseşti un bărbat cumsecade. La urma urmei, fetiţo, eşti o „partidă" bună, cu banii de la tatăl tău şi cu talentul de gospodină. Şi drăguţă, peste toate astea, adăugă ea, de parcă atunci i-ar fi venit în minte.

Annie zâmbi, jenată, punându-şi pelerina pe umeri şi adunându-şi lucrurile.

— Poate, într-o zi. Când Josh o fi mare şi şi-o lua zborul.

— Când Josh o fi mare şi gata să-şi ia zborul, o să fie prea târziu, spuse doamna Morris fără ocolişuri. O să fii fată bătrână, Annie. Nemăritată. La naftalină.

Annie roşi.

— Poate că aşa e menit să fie, doamnă Morris, spuse ea, grăbindu-se spre uşă. E voia Domnului, asta-i tot.

Sally Morris o privi plecând. Era drum lung până în vârful dealului, la Ivy Cottage, şi Frank Aysgarth nici nu visa să cheltuiască nişte bani ca să-i ia fiicei sale o trăsurică. „Are picioare tinere şi voinice, şi ar face bine să le folosească", spunea el întotdeauna. Era destul de adevărat, dar la fel de adevărat era că tinereţea lui Annie se topea văzând cu ochii, sub poverile pe care i le punea în spate. Era singură, şi putea paria că şi Frank se simţea la fel. Întotdeauna fusese de părere că şi el regretase mutarea la Ivy Cottage şi dacă n-ar fi fost prostească lui mândrie masculină ar fi vândut de

mult casa şi s-ar fi mutat cu toţii înapoi în strada Montgomery, unde le era locul. Iar acolo, Annie ar fi avut ocazia să întâlnească pe cineva şi să aibă o viaţă a ei. Dar nu avea niciun rost, toată lumea ştia că Annie nu avea să se mărite niciodată, pentru că asta ar fi însemnat ca Frank Aysgarth să piardă o menajeră bună şi era prea egoist ca să suporte aşa ceva.

Când Annie ajunse acasă, în seara aceea, tatăl ei stătea la masa de stejar, fumându-şi pipa şi aşteptând-o.

— Îmi pare rău că am întârziat, tată, spuse ea, aruncându-şi pelerina în cuiul de aramă de pe uşa bucătăriei, grăbindu-se să aţâţe focul şi să pună ceainicul la fiert. Dar o să-ţi fac ceaiul într-o clipă. Am lăsat o tocană de miel la foc mic în cuptor, pentru că ai tot mâncat carne rece la cină în ultima vreme.

— Termină cu trăncăneala şi stai jos, Annie, spuse el brusc.

Ea ridică ochii, surprinsă. Se uită speriată la el, întrebându-se ce greşise. E adevărat, întârziase puţin, dar el ştia că fusese la plimbare, aşa că nu putea fi asta, cămăşile lui erau toate spălate şi călcate, în sertar, ciorapii erau ţesuţi, iar casa era imaculată… doar dacă nu i se întâmplase ceva unuia dintre copii.

— E ceva cu Josh al nostru? întrebă ea, ştergându-şi îngrijorată mâinile pe şorţ şi aşezându-se în faţa lui la masă.

— Nu, nu e nimic cu copiii. E vorba de mătuşa Jessie. Vara mamei tale, ai cunoscut-o la înmormântare. S-a mutat de mult în Northumberland, iar acum a murit şi ţi-a lăsat o mică avere. Deşi nu-mi pot da seama de ce ţi-a lăsat-o ţie şi nu băieţilor, adăugă el, îndesându-şi tutunul în pipă şi scoţând colaci de fum cu miros greu.

— O avere? repetă ea, uluită.

— Da, fetiţo. O sută de lire ţi-a lăsat. În amintirea mamei tale. Asta a spus în testament, oricum. Şi asta-i mult mai mult decât câştigă un muncitor într-un an, aşa că n-o să te apuci să-i arunci pe rochii şi blănuri şi bijuterii. Nu, o să se ducă la bancă cu toţi ceilalţi.

Ochii rotunzi ai lui Annie se rotunjiră şi mai tare şi spuse încet:

— Dar sunt banii mei. Mătuşa Jessie mi i-a lăsat mie.

Frank pufăi gânditor din pipă; nu era obişnuit ca fiica lui să-l înfrunte.

— Da, aşa e, fu el de acord, dar fetele nu au conturi separate în bancă. Aşa că o să intre la un loc cu ai mei, până o să ai nevoie de ei, vreau să spun.

Annie îi întâlni furioasă privirea. O sută de lire erau bani mai mulţi decât visase vreodată să aibă şi acum erau ai ei şi voia cu disperare să-i vadă.

— Mătuşa Jessie mi i-a lăsat mie, tată, repetă ea. Am dreptul să fac ce vreau cu ei.

Frank îşi împinse scaunul înapoi, îşi puse cu grijă pipa în scrumiera de sticlă şi spuse cu răceală:

— Tu nu ai niciun drept, Annie Aysgarth, să nu uiţi asta. O să faci cum ţi se spune şi cu asta basta.

Annie plecă capul. Privi nefericită la propriile mâini, înroşite de munca în casă, cu unghii rupte şi mâncate.

— Biata mătuşă Jessie, spuse ea, încercând să-şi înghită lacrimile de furie şi neputinţă. Nici nu s-a răcit în mormânt şi noi ne certăm pentru banii ei. Ridică privirea şi o întâlni pe a tatălui ei: Te rog, tată? îl imploră ea. Nu ţi-am cerut niciodată nimic.

I se frânse inima când îi privi faţa aspră, implacabilă; banii deveniseră, brusc, un simbol al libertăţii pe care ar fi putut vreodată să vrea să şi-o cumpere… Când Josh avea să crească şi să se îndrăgostească de vreo fată frumoasă şi s-o părăsească pentru a se însura. Îşi ţinu răsuflarea

când văzu umbra de nehotărâre pe faţa tatălui ei. Oftă din nou când el tuşi şi îşi luă iar pipa. Se aşeză la masă şi începu să-şi umple pipa din nou, încet.

— Păi, mormăi el, este în amintirea mamei tale. Mătuşa Jessie aşa a spus… dar ai face bine să-i ţii la loc sigur, Annie. N-o să răspund pentru ei dacă dispar.

Annie sări în picioare, cu ochii strălucind de recunoştinţă. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, dar n-o făcuse niciodată, aşa că spuse:

— Mulţumesc, tată, şi mâine la biserică o să-i mulţumesc şi mătuşii Jessie, pentru că şi-a amintit de mine. Şi nu-ţi face griji, o să ţin sută de lire sub saltea, unde n-o s-o găsească nimeni.

Începu să se agite fericită, aşternând masa. Băieţii trebuiau să vină acasă în orice clipă, la şase fix, cum îi plăcea tatălui lor sâmbăta, aşa că trebuia să se grăbească. Dar de data aceasta fredona un cântecel în timp ce-şi făcea treburile, spunându-şi ca avea să păstreze mica ei avere pentru zile negre.

Anul dezastruos care le schimbă vieţile fu 1906. Josh avea 19 ani şi nu era doar drăguţ – era frumos. Avea ochi cenuşii cu gene lungi, păr des, blond-închis şi trăsături perfecte. Era înalt, suplu şi puternic. Arăta ca o statuie antică grecească, dar ceea ce-i făcea pe oameni să-l numească „frumos” erau privirea dreaptă, zâmbetul blând şi blândeţea expresiei.

— Josh Aysgarth e neastâmpărat, erau cu toţii de acord, dar ar ajuta orice câine şchiop şi n-a făcut nimănui vreun rău vreodată. Îl numeau pe Josh „unul din nevinovaţii vieţii”.

Sammy Morris îşi amintea perfect ziua când realizase că Josh era frumos şi el era urât. Era aceeaşi zi în care îşi dăduse seama că-l iubeşte.

Se duseseră la plimbare cu alţi băieţi. Josh, înalt şi atletic, mergea în fruntea grupului, cu capul sus

şi cu un zâmbet pe faţă, privind la minunile naturii, care i se aşterneau în faţă. Nu avea nevoie de băţul din lemn de măr, pe care-l legăna în mână, ca să urce dealurile şi să treacă peste bolovani, sărea peste ei ca un cerb. Sammy, încheind coloana, privea cu gelozie cum ceilalţi băieţi se îngrămădeau cu admiraţie în jurul lui, râzând de glumele celorlalţi şi bătându-se cu afecţiune pe umeri. Nu era obişnuit să-l împartă pe Josh cu altcineva. Întotdeauna fuseseră doar ei doi.

Când ajunseră la râu, se cufundase deja într-o stare de nepăsare morocănoasă şi obosită, rămânând mult în urma celorlalţi. Când îi ajunse din urmă, aceştia erau deja dezbrăcaţi şi se bălăceau într-un lac de lângă râul iute. Josh stătea sus pe stâncă, gol ca atunci când se născuse, privind cu un zâmbet lacul cu ape liniştite şi întunecoase. Grupul vesel tăcu cu admiraţie când îşi întinse braţele deasupra capului, gata să plonjeze, şi lui Sammy i se opri răsuflarea la vederea trupului cu şolduri înguste şi muşchi puternici şi a bărbăţiei arătate cu atâta nepăsare. Dându-şi capul pe spate, Josh rămase o clipă în totală nemişcare. Apoi, într-un arc perfect, plonjă aproape fără să facă un val în apa rece şi întunecată. Aproape imediat se ridică la suprafaţă şi se caţără râzând pe stânci, îşi scutură capul blond, împrăştiind picături cristaline de apă, şi-l luă de umeri pe Murphy, un irlandez voinic, ce locuia pe strada de alături.

Gelozia îl izbi pe Sammy ca un pumn, îi arse măruntaiele şi-i înnodă stomacul. Josh era prietenul lui. Îi aparţinea lui. Dar Josh era nestatornic, îi plăcea compania altor băieţi la fel de mult cum îi plăcea a lui Sammy, iar acum Murphy era cel mai bun prieten al lui.

Sammy se dezbrăcă şi-şi înfăşură braţele în jurul trupului, tremurând în vântul rece de nord-est, care părea să bată chiar şi în cele mai calde zile de vară. Se uită în jos la propriul trup, comparând torsul

său puternic şi îndesat, cu picioare scurte şi musculoase, cu graţia lui Josh şi propria lui bărbăţie greoaie cu a lui Josh şi se simţi mai urât decât cocoşatul de la Notre Dame.

Josh şi Murphy se băgau unul pe altul cu capul sub apă, sărind când unul când celălalt, în timp ce restul băieţilor înotau prin jur, iar după o vreme li se alătură şi Sammy, cu grijă, dar întotdeauna în afara grupului, întotdeauna observator. De aceea, mai târziu, fu atât de ciudat când spuse că nu ştia ce se petrecuse în după-amiaza aceea.

Sammy îi spuse mamei sale că se jucaseră cu toţii în apă şi că Josh şi Murphy se îndemnau unul pe altul să sară mai de sus şi mai bine, bătându-se unul pe celălalt pe umeri şi râzând tot timpul. După o vreme, ceilalţi obosiseră şi ieşiseră pe mal să se usuce. Îi spuse că Murphy trebuie să fi trecut din lac în apa râului, poate ca să se dea mare faţă de ceilalţi. Apoi îşi dăduseră seama că lipsea. Abia după două zile îi găsiseră trupul, încurcat în ierburile de pe malul celălalt. Avea capul zdrobit, astfel că traseră concluzia că se lovise de o piatră când sărise.

Când Annie îl întrebă pe Josh ce se întâmplase, el ridicase din umeri, fără să răspundă, dar ochii lui cenuşii priveau peste ea şi nu le putea citi expresia. Îşi spuse că probabil era îndurerat şi-l bătuse alinător pe umăr.

— E în regulă, Josh, îi spuse ea. Nu aveai ce să faci ca să-l ajuţi, pentru că altfel ai fi făcut. Ştiu sigur.

Sammy şi Josh lucraseră pentru Frank Aysgarth de la paisprezece ani, de când terminaseră şcoala. Începuseră de jos, ca şi Frank, urcând pe schele cu cărămizi în spate, amestecând ciment şi învăţând cum să pună cărămizi. Învăţaseră cum să măsoare, cum să pună o fereastră, să facă un acoperiş şi să finiseze un perete.

Lui Sammy îi plăcea munca brută, dar Josh o detesta, deşi nu îndrăznise niciodată să se plângă

tatălui său. Dar îi spusese lui Annie. În afara lui Sammy, doar ei i se confesa. Fraţii lui erau căsătoriţi, la casele lor, şi acasă nu mai erau decât Annie, Frank şi Josh.

Ochii lui Annie erau îngrijoraţi când îl întrebă:

— Păi, ce ai vrea să faci, Josh?

El ridică din umeri.

— Poate că mi-ar plăcea să fiu maestru de vânătoare, spuse el leneş, pe o moşie mare. Sau fermier, să am grijă de vaci şi să adun recolta.

— Ei, băiete, eşti un visător, replică ea, râzând. Ce ştii tu despre vânătoare sau despre recoltă?

Sammy ştia că Annie era îngrijorată din cauza lui Josh.

— Uneori nu ştiu unde se află, îi mărturisise ea, sau ce face. Dispare pur şi simplu.

— Nu-ţi face griji, o liniştise Sammy. Întotdeauna am grijă de el.

Îşi aminti cum juraseră, când aveau şapte ani, să fie întotdeauna cei mai buni prieteni, să aibă întotdeauna grijă unul de altul, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Şi îşi semnaseră jurământul cu sânge, tăindu-şi degetul mare şi amestecându-şi sângele, jurând solemn. El îşi ţinuse promisiunea, deşi Josh îl pusese la încercare de câteva ori, alăturându-se altora şi lăsându-l singur. Dar şi el îl pusese la încercare pe Josh, de multe ori, îndemnându-l să facă lucruri pe care nu ar fi îndrăznit să le facă singur, cum ar fi să se urce pe parapetul podului de cale ferată sau să fugă peste şine în faţa locomotivei, lăsând doar câteva secunde între ei şi o moarte sigură sub roţile imense de oţel. Dar ceea ce Sammy nu putu suporta era interesul lui Josh pentru fete.

— Lasă fetele în pace, spunea el dezgustat când Josh le zâmbea fetelor drăguţe care treceau pe lângă ei.

Sau:

— De ce o vrei pe ea? când Josh agăţă o fată, foarte dispusă, din faţa băcăniei *Maypole,* din

Kirkgate.

Simţi din nou aceeaşi gelozie arzătoare zgâriindu-i măruntaiele până când crezu că o să moară de durere, şi-şi spuse iar că fusese doar el cu Josh, şi că aşa avea să fie întotdeauna, orice s-ar fi întâmplat.

Annie nu putea înţelege de ce Josh devenise dintr-o dată atât de plin de toane. În fiecare seară venea de la muncă, se spăla şi se aşeza să-şi bea ceaiul, exact ca tatăl său. Numai că acesta nu era Josh. Şi timp de o săptămână întreagă nu ieşi şi nici Sammy nu veni să-l vadă. Bănui că se certaseră, dar orice ar fi fost, el nu-i spunea şi ea se aşeza cu lucrul ei de mână, văzând cum Josh tresărea de fiecare dată când bătea cineva la uşă, sau cum privea tăcut focul, fără măcar să citească ziarul pe care i-l punea în faţă. După toată povestea crimei aceleia îngrozitoare, nici n-o mira. Era a doua; de fiecare dată o fată tânără şi de fiecare dată pe lună plină. Nicio femeie din Leeds nu se mai simţea în siguranţă.

Ceasul de pe cămin – acelaşi ceas de mahon pe care tatăl ei îl cumpărase pentru mama ei înainte de a se căsători – îşi cânta acordurile melodioase şi apoi bătu nouă. Cu un suspin, Annie îşi lăsă lucrul şi începu să strângă.

— Vrei un ceai înainte de a mă duce la culcare? întrebă ea, oprindu-se lângă scaunul lui Josh în drum spre bucătărie, dar el clătină din cap. Se întâmplă ceva, spuse ea încet. De ce nu-mi spui? La urma urmei, nu poate fi atât de rău. Pun pariu că eşti îndrăgostit, sau aşa ceva. Zâmbi: Haide, spune-ne despre ea. Poate pot să te ajut.

Dar el clătină din nou din cap, lăsându-se pe spate în scaunul de pluş, cu ochii închişi.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse el, amar. Lasă-mă doar în pace, te rog, Annie.

Noaptea era aspră, gerul făcuse stele de gheaţă pe ferestre şi rafale de vânt îngheţat răzbăteau prin

perdelele grele de catifea. Annie se dezbrăcă repede, grăbindu-se să-şi pună cămaşa de noapte, de flanel roz, şi punându-şi deasupra o jachetă tricotată de ea însăşi. Se spălă pe faţă şi-şi perie de o sută de ori părul castaniu, cu o perie aspră, ca să-l păstreze strălucitor, apoi se privi în oglindă. Nu-i plăcu ce văzu.

Sally Morris îi spusese ce vorbea lumea despre ea. Spuneau că arăta mai puţin veselă şi vioaie decât fusese, că avea riduri pe faţă şi că mersul ei avea o greutate care dovedea vecinilor că Frank Aysgarth o muncea prea mult. Spuneau că avea acum douăzeci şi şase de ani şi că nu fusese niciodată curtată. Că, atunci când Josh avea să se însoare, acesta avea să fie sfârşitul lui Annie Aysgarth, pentru că atunci nu mai avea cum să scape de bătrânul Frank, petrecându-şi serile de iarnă tricotând, până când el avea să moară şi ea avea să fie în sfârşit singură. Avea să fie fata bătrână, mătuşa plicticoasă uitată de fraţii ei, fără niciun copil al ei, care să-i însenineze anii bătrâneţii. Avea să fie o fată bătrână şi singură.

Se prăbuşi pe pat, cu capul în mâini, cu lacrimile curgându-i printre degete. Nu avea decât douăzeci şi şase de ani şi viaţa ei era sfârşită.

După o vreme se lăsă să alunece pe podea, îşi împreună mâinile şi închise ochii. Se rugă pentru mama ei moartă şi pentru fraţii ei, Bertie şi Ted, pentru Josh, a cărui tristeţe nu făcuse decât să-i scoată la lumină propria nefericire. Apoi se rugă pentru ea însăşi. „O, Doamne”, se rugă ea, „te rog fă-mă să cunosc viaţa. Fă-mă să ştiu ce înseamnă să fii iubit. Fă-mă să gust aventura şi fericirea. Dă-mi copii ai mei, ca să-l pot lăsa pe Josh să plece când va veni timpul…”

Piatra fierbinte, învelită în flanelă, încălzise o bucăţică de pat şi ea îşi lipi recunoscătoare picioarele de ea. Dar când, în cele din urmă, adormi, încă mai era îngrijorată pentru Josh şi încă

se mai întreba dacă viaţa avea s-o mai ajungă vreodată din urmă.

Se întâmplă peste câteva săptămâni. Lucrurile se reîntorseseră încet la normal, Josh era din nou cu Sammy şi întotdeauna ieşeau împreună. Frank tuşea cu pipa în gură şi mormăia din cauza mesei, ca de obicei, iar Annie nu ştia cât avea să mai suporte. Îşi sacrificase tinereţea pentru egoismul tatălui ei, iar acum îl pierdea pe Josh. Resentimentele o înecau.

Serile de iarnă deveniră lungi şi tăcute, ore disperate petrecute în faţa focului, cu tatăl ei în scaunul alăturat. Degetele ei se încurcau în lucrul pe care întotdeauna fusese în stare să-l facă automat, după ani de pulovere şi mănuşi, în timp ce visa la o lume diferită, ca aceea despre care citea în ziare, o lume în care doamnele purtau rochii de bal, din satin, şi dansau cu bărbaţi înalţi şi distinşi, sau plecau spre ţări îndepărtate pe iahturi minunate şi se măritau cu conţi şi prinţi care le copleşeau cu dragoste şi cu bijuterii. „Trăiesc”, îşi spunea ea cu invidie, „asta fac”.

Josh nu venise încă acasă, când ea se duse obosită la culcare, şi lăsă uşa descuiată, ca el să poată intra. A doua zi, se sculă din nou la ora cinci, ca de obicei, îşi înfăşură halatul de lână pe ea şi coborî, în tăcere, la parter ca să facă focul. Umplea ceainicul de la robinetul din bucătărie când auzi un zgomot la fereastră.

— Sammy, strigă ea, deschizând uşa, ce te aduce aici la ora asta?

— Şşşşt, şopti el, cu un deget pe buze, nu aşa de tare, Annie.

Ea îl privi cu gura căscată, observându-i ţinuta dezordonată, haina ruptă şi ghetele înnoroite. Faţa lui avea o culoare cenuşie, iar ochii îi erau sălbatici de panică.

— E Josh, spuse ea, cu inima, brusc, strânsă de frică. I s-a întâmplat ceva?

El dădu din cap şi ea îl apucă de braţ.

— E rănit?

Sammy clătină din cap.

— Josh nu e rănit, spuse el grăbit. Nu mă întreba ce s-a întâmplat, Annie. Dar e într-o încurcătură mare. Cât se poate de mare. M-a trimis la tine. Mi-a spus că dacă-l iubeşti o să-l ajuţi. Ştii că Josh nu are nimic rău în el, de fapt…

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Ce necaz, ce răutate… despre ce vorbeşti, Sammy?

El trase aer adânc în piept şi spuse:

— Josh are necazuri cu poliţia, Annie, de data asta or să vină după el. Mi-a spus că sub saltea ai banii de la mătuşa Jessie. Mi-a spus să-ţi spun că are nevoie de ei ca să scape. O apucă de umeri, brusc disperat: Trebuie să plece, Annie, să plece departe. Afară din ţară. A spus că poate o să se ducă la San Francisco, unde s-a dus tatăl tău, o să ne găsim norocul acolo… numai dacă putem să scăpăm de porcăria asta. Nu mai pune întrebări, Annie, dă-mi doar banii. O să mă duc cu el. Îţi promit să îl apăr cu viaţa mea. Numai, te implor, nu mă întreba de ce.

Ochii lui negri şi sălbatici îi întâlniră pe ai ei, iar ea îşi dădu seama că vorbea despre ceva prea cumplit pentru a fi exprimat în cuvinte, dar tot nu înţelegea cum putea fi legat de Josh. Era un băiat atât de bun, întotdeauna fusese aşa… ce ar fi putut el să facă, de avea necazuri cu poliţia, asemenea necazuri încât să fugă, să plece la San Francisco?

— Annie, pentru numele lui Dumnezeu, nu e timp de pierdut.

Adunându-se, fugi în sus pe scări şi trase salteaua grea, căutând pe sub ea teancul subţire de bancnote de zece lire. Fugi înapoi pe scări şi i le îndesă în mâinile tremurânde, prea şocată ca să-l mai întrebe ceva.

— Mulţumesc, Annie, eşti o fată grozavă, spuse el, băgând banii în buzunar, şi fără alte vorbe se repezi în fugă pe potecă.

Ea strigă după el:

— A mai spus Josh ceva, vreun mesaj pentru mine sau ceva…?

Sammy clătină din cap.

— Trebuie să fug, fetiţo, spuse el, privind speriat în sus şi-n jos pe stradă.

Ea dădu din cap, cu lacrimile curgându-i din ochi.

— Spune-i că-l iubesc, orice-ar fi, strigă. Şi n-o să cred niciodată că a făcut ceva rău.

Ochii negri, indescifrabili, ai lui Sammy îi întâlniră pe ai ei pentru o clipă, apoi dispăru.

Cartierul începu să vuiască, atunci când poliţia anunţă că voiau să-l aresteze pe Josh Aysgarth pentru uciderea a trei femei.

— Josh Aysgarth? exclamau ei, fără să le vină să creadă. N-ar fi omorât nicio muscă. E un inocent, băiatul ăsta, mereu într-o lume a lui. Şi nici nu avea timp pentru fete, era mereu cu Sammy Morris.

Dar doamna Morris le spunea tuturor cum Sammy al ei îl găsise pe Josh peste trupul unei fete în vale, la Durrent's Beck, pe jumătate în apă. Spunea că Josh îi spusese lui Sammy că n-o făcuse el, iar Sammy, care fusese întotdeauna prost când era vorba de prietenul lui, îl crezuse. Se dusese la Ivy Cottage, să-i ceară ajutor lui Annie Aysgarth. Cum putea ea să refuze? Fusese ca o mamă pentru Josh, încă de când murise mama lor adevărată, pe vremea când ea însăşi era un copil. Annie spusese că ştie că Josh al ei n-ar fi făcut niciodată aşa ceva, şi-i dăduse suta de lire pe care i-o lăsase mătuşa Jessie, bani pe care-i ţinea pentru zile negre. Apoi Sammy fugise acasă ca să-i spună mamei sale ce se întâmplase şi că fugea cu Josh, iar acum doamna Morris nu ştia unde se duseseră.

— N-o să-l iert niciodată pe Josh Aysgarth, pentru că mi-a luat fiul, le spunea ea vecinilor uluiţi, ştergându-şi ochii cu colţul şorţului curat. Sammy al meu s-a dus şi nu cred c-o să-l mai văd vreodată.

Iar dacă Annie Aysgarth ştia unde se duseseră, nu spunea. Dar toată lumea care-o vedea, făcând cumpărături la Maypole sau grăbindu-se să prindă tramvaiul sau cumpărând bere pentru tatăl ei ca de obicei, spunea că îmbătrânise peste noapte, devenind dintr-o fată de douăzeci şi şase de ani, o femeie de patruzeci. Biata Annie Aysgarth, spuneau ei, îl iubise pe băiatul acela ca pe copilul ei şi nu l-ar fi trădat niciodată, nici într-o mie de ani.

Cât despre Frank Aysgarth, după ce apărură primele titluri în ziare, nu mai ieşi niciodată din Ivy Cottage. Părul îi albi şi se retrase în singurătate totală şi în tăcere, îngrijit de fiica sa credincioasă, Annie.

CAPITOLUL 8

1905

Copilăria dificilă a lui Francie trecu încet şi într-o dimineaţă se trezi şi-şi aminti că era cea de-a optsprezecea ei aniversare. Sări din pat, acelaşi pat de fier, vechi şi plin de noduri în care dormea de paisprezece ani, şi se repezi la oglindă, dorind să vadă dacă se schimbase cumva. Dar faţa, care o privea din oglindă, nu era câtuşi de puţin schimbată, câtuşi de puţin mai matură.

În după-amiaza aceea, tatăl ei o chemă în birou. Rămase în picioare în faţa lui, cu mâinile strânse, cu ochii plecaţi, urându-l cu fiecare fibră a trupului ei.

El se încruntă privind-o. Avea optsprezece ani, nu mai era un copil şi era, în principiu, de nemăritat. Sigur, dacă i-ar fi dat o dotă bună ar fi găsit pe cineva să i-o ia de pe cap, dar nu-şi putea permite s-o lase să se mărite cu oricine, pentru că avea să aibă copii – nepoţii lui, care trebuiau să facă cinste numelui Harrison. Se încruntă, întrebându-se cum o putea face mai prezentabilă. Trebuia învăţată cum să se poarte, ca să se reabiliteze în ochii societăţii şi să facă o partidă decentă. Dacă planul lui nu reuşea, avea să spună, pur şi simplu, că sănătatea ei, ca a mamei sale, era şubredă şi avea s-o trimită la fermă.

Francie stătea tăcută, cu ochii în jos şi, brusc, el îşi dădu seama cât era de înaltă. Avea spatele drept, un ten curat şi neted, păr blond, strălucitor. Sub rochia de lână aspră, sânii îi erau mici dar frumos rotunjiţi şi îşi dădu seama că, dacă o aranja puţin, putea fi transformată într-o partidă atrăgătoare. Iar, în schimb, avea să ceară un titlu aristocratic. Nimic mai prejos de atât.

— Deci. Azi împlineşti optsprezece ani, Francesca.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi surprinsă. Niciodată înainte nu mai menţionase ziua ei de naştere şi crezuse că a uitat-o. El continuă:

— Te rog să-i spui domnişoarei James să vină în biroul meu la ora trei. Spune-i că am ceva foarte important de discutat cu ea.

— Da, tată.

Aşteptă, din nou cu capul plecat, până când el îi dădu voie să plece.

Ochii lui Harmon se îngustară speculativ când ea se îndreptă spre uşă. Era mulţumit de planul său, putea scăpa de ea într-un mod cât se poate de satisfăcător şi putea adăuga numelui Harrison strălucirea unui titlu, dar ştia că are nevoie de puţin ajutor. Luă telefonul şi o sună pe doamna Brice Leland, una dintre cele mai importante femei din San Francisco, căreia îi spuse că avea nevoie de ajutorul ei, astfel că fu invitat să ia ceaiul cu ea în după-amiaza aceea. Îi explică problema sa: o fiică dificilă şi nesociabilă. Îşi dăduse toată silinţa s-o crească cum trebuie, dar fără mamă ştia şi ea cât era de greu. Francesca era o fată timidă, iar acum, că avea optsprezece ani, trebuia scoasă în lume…

Doamna Brice Leland zâmbi, încântată să poată fi de ajutor, gândindu-se ce ocazie perfectă ar fi fost să i le prezinte pe propriile sale nepoate nemăritate bogatului Harmon Harrison, tot văduv după zece ani, dar nu pentru că tinerele doamne din San Francisco nu încercaseră.

Mai târziu, în cursul aceleiaşi zile, domnişoara James îi spuse lui Francie că urma să-şi facă debutul în societate.

— Dar de ce? întrebă ea, uimită. Nu cunosc niciun membru al societăţii din San Francisco. Ce le pasă lor de mine?

— E dorinţa tatălui tău, replică guvernanta, răsfoind lista de croitorese, coafeze, cizmari şi marochineri, de academii de dans şi de cursuri pentru tinere domnişoare, pe care i-o dăduse doamna Brice Leland. Tatăl tău are de gând să dea

un bal pentru tine, peste două luni. Trebuie să începem imediat.

A doua zi, Francie fu dusă pe sus la ultraelegantul magazin *City of Paris,* pentru a fi îmbrăcată din cap până-n picioare pentru orice ocazie posibilă. Conform instrucţiunilor doamnei Brice Leland, cumpără fuste de dimineaţă, din lână subţire, cu jachete asortate, bluze de dantelă şi fuste de mătase pentru după-amiază, rochii de şifon pentru ceaiuri şi o superbă rochie de bal, din dantelă, cu o capă de catifea. Fiecare ţinută avea pantofi, ciorapi şi mănuşi asortate şi accesoriile cuvenite: o umbrelă înfoiată, o pălărie de pai cu flori, pene de pus în păr. Toată viaţa purtase bumbacuri banale şi lână aspră şi era îmbătător să simtă înfoierea jupoanelor de tafta şi pantofii de seară, din satin. Dar i se strânse inima când se văzu în oglindă, îmbrăcată în noua ei splendoare. Ştia că, alături de celelalte fete de la bal, avea să fie ca un cal de tracţiune, împodobit cu funde, într-un grajd cu cai pursânge supli, pricepuţi, bine îngrijiţi.

Dar nu avea timp să-şi facă griji; zilele ei erau prea ocupate. Alerga disperată între probe şi cursuri de bună purtare, unde era învăţată să stea ca o doamnă, cu gleznele încrucişate şi cu picioarele sub scaun, cum să folosească un evantai şi cum să umble într-o rochie cu trenă. Învăţă ritualul corect al ceaiului luat între doamne, cum să converseze politicos la cină, iar la orele de dans învăţă să valseze şi să danseze polca. După şase luni era considerată pregătită şi fu chemată la ceai, ca să se întâlnească cu doamnele din societate care-l sfătuiseră pe tatăl ei.

Purtând o rochie albastră, de mătase, care se potrivea perfect cu culoarea ochilor ei, coborî, fără tragere de inimă, imensa scară de stejar care ducea la biroul tatălui ei, întrebându-se pentru a o suta oară de ce, după toţi acei ani când o ignorase, Harmon părea, brusc, hotărât s-o transforme într-o stea a societăţii din San Francisco. Ezită în faţa

uşii, cuprinsă de vechiul şi familiarul sentiment de teamă. Apoi, oftând, îşi îndreptă spatele, ridică bărbia şi ciocăni.

— Intră, spuse el, iar moralul lui Francie căzu la nivelul tălpilor noilor ei pantofi de antilopă.

Privirea lui critică o măsură din cap până-n picioare.

— Întoarce-te, îi comandă el, şi ea se răsuci ascultătoare. O dată arăţi şi tu prezentabil, spuse el în cele din urmă. O să-i mulţumeşti doamnei Brice Leland pentru ajutor şi o să te porţi ca o doamnă. Aştept de la tine să faci cinste numelui Harrison. Ai înţeles?

Ea dădu din cap.

— Da, papa.

— Atunci poţi pleca.

Îi simţi privirea critică, urmărind-o în timp ce se îndrepta către uşă, şi-i auzi oftatul exasperat când se împiedică, nervoasă.

— Pentru Dumnezeu, Francesca, nu te-au învăţat să mergi ca o doamnă? exclamă el furios.

— Ba da, papa, murmură ea din nou, muşcându-şi buzele, mai convinsă ca oricând că o să se facă de râs la ceai.

Casa doamnei Brice Leland era un palat de piatră, în stil italian, aflat la câteva blocuri distanţă, pe strada California, între Mason şi Taylor. Înăuntru era întunecat, lambrisat cu stejar şi plin de mobilă Louis XIV şi de palmieri în ghivece. Jumătate de duzină de doamne se aflau căţărate de scaune tari de brocart, în jurul gazdei lor, care prezida ca o regină asupra ceainicului de argint. Doamna Brice Leland era o doamnă plină, împopoţonată în dantelă purpurie şi purtând diamantele sale roz „de după-amiază”. Pentru seară avea diamante mult mai mari şi mai impozante, pe care pretindea că le moştenise de la strămoşi, deşi toată lumea bănuia că, la fel ca şi soţul ei, nu avusese nici măcar boabe de fasole – cu atât mai puţin diamante – până când el nu

dăduse lovitura la bursa aurului. Dar erau obişnuiţi să vorbească despre pedigree-uri – atâta timp cât aveau destui bani în bancă pentru a acoperi minciuna. Doamnele purtau rochii ample, din mătase, acoperite cu bijuterii sclipitoare, şi camera zumzăia de râsete studiate şi de conversaţii, în timp ce-şi sorbeau ceaiul chinezesc din ceşti fragile de porţelan *Wedgwood* şi ciuguleau delicatese preparate de bucătarul francez. Când valetul o anunţă pe Francie, se întoarseră cu toatele, holbându-se la ea, cu penele de la pălării tremurând ca ale unui stol de păsări.

Doamna Brice Leland zâmbi şi spuse într-o şoaptă sonoră:

— Măi, măi, uite şi scheletul din dulapul familiei Harrison. Punându-şi lornionul la ochi, o privi pe Francie de sus până jos. Un schelet destul de frumos, aş putea spune. Vino aici, fetiţo, strigă ea, fluturând imperios din mână şi încruntându-se când Francie se împiedică de covorul turcesc. Stai lângă mine, Francesca, am vrea să te cunoaştem mai bine. În definitiv, tatăl tău ne-a rugat să te ajutăm şi noi ne-am dat toată silinţa. Trebuie să spun că faci cinste numelui Harrison, şi am să-i spun asta tatălui tău.

— Vă mulţumesc, doamnă, roşi Francie, strângându-şi ceaşca şi farfurioara şi refuzând un sandwich subţire ca foaia de hârtie, pentru că se temea să nu-l scape şi, în plus, era atât de agitată, încât era sigură că avea să se înece cu el.

Nu ştiu cum trecu prin următoarele patruzeci şi cinci de minute de întrebări şi răspunsuri politicoase, dar probabil că reuşise cu bine, pentru că toate îi zâmbiră când plecă, iar una dintre doamne îi spuse:

— Draga mea, mâine dau un ceai pentru fata mea. De ce n-ai veni şi tu, să cunoşti nişte fete de vârsta ta?

Fusese spus cu bunăvoinţă, dar ideea de a cunoaşte fete de vârsta ei umplea inima lui Francie

de groază şi ştia că avea să fie îngrozitor.

Fu mai rău de atât. O, arăta ca şi ele, în rochia roz cu mâneci bufante şi cu funde pe umeri; ca şi ele, stătea cu gleznele elegant încrucişate; ca şi ele, vorbea liniştit şi politicos. Dar ea nu ştia ce ştiau ele, nu avea idee despre ce sau despre cine vorbeau ele atât de vesele. Nu ştia nimic despre şcolile, staţiunile, casele, prietenii şi petrecerile lor. Se simţea ca un vizitator de pe o altă planetă, fiind conştientă că şi ele credeau la fel; vedea asta în privirile lor furişe şi în zâmbetele lor pe jumătate ascunse; o ardea umilinţa şoaptelor secrete ori de câte ori capetele tinere, strălucitoare, bine coafate, se aplecau unul către altul.

Cu toate acestea, nu se primi niciun refuz la supeul şi balul date de Harmon Harrison pentru fiica sa, Francesca, săptămâna următoare, pentru că până atunci întreg San Francisco, cu excepţia lui Francie, aflase că milionarul era în căutarea unui soţ pentru fiica sa rătăcită.

Casa era într-o nebunie de pregătiri de zile în şir; parchetul sălii de bal fusese lustruit de zeci de ori şi dat cu cretă franţuzească, imensele candelabre de cristal fuseseră curăţate şi li se aprinseseră lumânările, în jurul pilaştrilor de marmură fuseseră atârnate ghirlande de trandafiri roz, aceiaşi trandafiri care acopereau fiecare palmă de loc liber. Mesele pentru bufet gemeau sub greutatea lebedelor de gheaţă, sculptate şi acoperite cu caviar, şi gigantice cornuri ale abundenţei, tăiate în gheaţă, adăposteau homari proaspeţi. Mai erau duzini de farfurii de argint strălucitor cu cărnuri fripte, munţi de sparanghel proaspăt, turnuri de struguri, piersici şi smochine de seră, platou după platou de gâteaux, torturi, patiserie, sufleuri delicate şi jeleuri colorate. Se făcuse o fântână arteziană din care curgea şampanie, şi duzini de chelneri suplimentau personalul obişnuit al casei.

Harry, în vârstă de cincisprezece ani, fusese chemat acasă de la şcoală şi stătea alături de tatăl său şi de Francie, aşteptând să-şi întâmpine oaspeţii în holul de marmură. Era deja la fel de înalt ca Francie, avea umeri largi şi era o versiune mai tânără a tatălui său. Şi, la fel ca tatăl său, nu-i vorbea lui Francie.

Rochia ei era făcută din nenumăraţi metri de dantelă albă, delicată, pusă peste o duzină de jupoane de tafta roz, tivite cu panglici subţiri, de catifea roz. Ciorapii erau din mătase albă, iar mănuşile din piele albă de viţel, încheiate cu zeci de nasturi din satin. Părul blond îi era strâns în vârful capului şi prins cu o tiară de diamante şi purta la corsaj un bucheţel de trandafiri roz.

Josh Aysgarth îşi spuse că arăta ca o prinţesă din poveşti. Josh era unul dintre chelnerii angajaţi special pentru seara balului, iar treaba lui era să le ofere oaspeţilor şampanie, dar nu-şi putea lua ochii de la miss Francesca Harrison. Era un vis de neatins pentru un băiat ca el, de-abia coborât de pe vaporul venit din Anglia şi fără un ban în buzunar.

El şi Sammy fuseseră norocoşi când găsiseră slujba aceea, pentru că altfel ar fi făcut foamea şi nici unuia din ei nu-i plăcea asta. Dar nu-şi putea lua ochii de la fată şi era uluit, pentru că ar fi putut jura că e înspăimântată; faţa ei era foarte palidă, iar ochii albaştri erau imenşi. Se întrebă ce o putea speria – avea tot ce şi-ar fi putut cineva dori: frumuseţe, bogăţie, o casă minunată şi o familie devotată.

— Ai face bine să-ţi iei ochii de la ea, îi şopti Sammy Morris cu gelozie, când trecu pe lângă el, balansând o tavă de argint cu pahare. E prea bogată pentru tine.

— Şi o pisică se poate uita la o regină, nu? replică Josh, ştiind că, de fapt, Sammy avea dreptate.

Cei care participară la balul Harrison aveau să şi-l amintească până la sfârşitul zilelor. Mai târziu,

aveau să vorbească despre el în şoapte şocate, spunându-şi unul altuia că de atunci era evident că Francie Harrison călca pe scândură putredă.

Stătu acolo, între puternicul său tată şi frumosul său frate, arătând minunat în dantelă albă, cu trandafiri şi cu tiara de diamante a mamei sale. Îşi salută oaspeţii fără niciun zâmbet pe faţa palidă. Se aşeză, îngheţată de spaimă, în capul mesei şi nicio înghiţitură de mâncare sau un strop de vin nu îi trecu de buze. Păru îngrozită când deschise balul la braţul tatălui său, şi apoi bătrânul conte von Wurtheim dansă cu ea. De fapt, contele o monopoliza – doamna Brice Leland avu grijă de asta. Desigur, acesta era destul de bătrân ca să-i poată fi bunic şi toată lumea ştia că nu are niciun ban, dar avea un titlu şi moşii imense în Bavaria. Toată lumea râdea cinic şi multe sprâncene se ridicaseră – era evident că doamna Brice Leland făcea pe peţitoarea. Toată lumea vorbea despre asta. Apoi, cineva comentă pe această temă puţin cam tare.

— Toată lumea ştie că Harrison încearcă să-şi mărite fata nebună şi că dă un milion de dolari doar ca să scape de ea.

Culoarea pieri de pe faţa lui Francie; deveni albă ca varul, apoi cenuşie, şi cu un strigăt de spaimă îşi adună fustele şi fugi din sala de bal. Oamenii se dădeau înapoi din faţa ei ca apele Mării Roşii, privind-o uimiţi cum fuge. Tatăl ei se duse după ea, iar doamna Brice Leland îl urmă, dar se întoarseră imediat înapoi. Se părea că nu reuşiseră s-o găsească. Balul continuă normal, cu toată lumea prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, dar toţi erau atenţi şi aşteptau să vadă ce avea să urmeze.

Apoi fratele ei veni în grabă şi toată lumea îl văzu spunându-i ceva tatălui său. Fu rândul lui Harmon Harrison să pălească, numai că de data aceasta toţi ştiau că de furie. Ieşi din sală, încercând să-şi păstreze demnitatea, dar arăta ca şi

cum s-ar fi pregătit să ucidă pe cineva. Şi aproape că o şi făcu când o găsi pe balcon, plângând în hohote în braţele unui foarte frumos şi tânăr chelner.

Şi, în timp ce la parter continua balul prin care i se sărbătorea debutul, Francie fu din nou încuiată în camera ei. Se trânti pe pat, cu obrajii arzând de umilinţă, lovind pernele cu pumnii. După o vreme, se ridică şi se aşeză în faţa oglinzii privindu-se, „fiica cea nebună", îmbrăcată în tot acel lux inutil şi cu o etichetă invizibilă prinsă pe umăr, pe care scria „Un milion de dolari". Tatăl ei o umilise în faţa lumii întregi. Toată lumea, în afară de ea, ştiuse că voia să scape de ea, toată lumea ştiuse că el o considera nebună, rea şi nedemnă să apară în societate. Iar ea tocmai dovedise că tatăl ei avea dreptate.

Cu un strigăt de disperare îşi smulse din păr superba tiară de diamante şi o aruncă de perete. Sfâşie minunata rochie de dantelă şi rupse jupoanele de mătase, călcându-le în picioare. Aruncă mănuşile de piele, pantofii de satin brodat, corsetul strâmt şi, hohotind şi blestemându-şi tatăl, se privi din nou în oglindă, pe jumătate goală, cu părul lung şi blond în dezordine, cu faţa palidă de furie şi cu ochii umflaţi de plâns.

„Asta sunt eu, îşi spuse, nu o păpuşă gătită pentru a fi dată unui bărbat bătrân şi cu titlu, care nu mă vrea pe mine – vrea numai banii tatei."

Apoi se aruncă din nou pe pat şi izbucni în plâns.

Când nu mai avu lacrimi şi prima furie şi prima durere îi trecură, îşi aminti de bietul chelner care-o ajutase. El o apucase de braţ când alerga orbeşte prin hol şi o dusese pe terasă. Tremura atât de tare, încât îi clănţăneau dinţii, şi el îşi scosese jacheta şi i-o pusese pe umeri. Apoi o îmbrăţişase şi o ţinuse strâns.

— E în regulă, îi spusese el blând. E în regulă, domnişoară. Nimic nu poate fi chiar atât de rău.

Ştiu, pentru că şi eu am trecut prin asta. Doare doar o vreme, dar apoi trece. Haideţi, domnişoară, nu mai plângeţi şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat. Poate vă pot ajuta.

Dar ea se mulţumise să dea din cap, prea înecată de lacrimi şi de umilinţă, ca să poată vorbi. El o ţinuse în continuare în braţe, mângâindu-i părul şi vorbindu-i liniştitor, până când lacrimile încetară şi ea ridică ochii spre el şi-l văzu cu adevărat pentru prima oară.

Avea părul la fel de blond ca ea, iar ochii îi erau închişi la culoare şi aveau gene lungi. Avea un nas fin şi drept ca al unei statui antice şi sprâncene bine desenate. Era atât de frumos, iar zâmbetul şi expresia lui erau atât de blânde, încât i se părea că se uită la un înger.

— Cine eşti? murmurase ea, depărtându-se puţin.

— Nimeni, replicase el. Doar un chelner.

Din ochi îi izvorâseră lacrimi de simpatie şi spusese cu amărăciune:

— Şi eu tot un nimeni sunt.

— Francesca!

Se întorsese şi văzuse faţa şocată a doamnei Brice Leland şi a tatălui ei, apoi fusese smulsă din braţele salvatorului ei, pe care tatăl ei îl lovea. Era întins pe jos, iar tatăl ei îl lovea şi-l înjura şi apoi se întorsese către ea. O apucase de braţ şi o târâse pe scara de serviciu, înapoi în camera ei. Cu un brânci o aruncase la podea, şoptindu-i cu un ton de gheaţă:

— Nu eşti demnă de societatea civilizată. Eşti o nebună, o târfă, o stricată… O să am grijă să fii închisă pentru totdeauna.

Apoi trântise uşa şi răsucise cheia în broască, iar ea înţelesese ce voia să facă. O, nu, n-ar fi închis-o acolo, să fie mereu pata ascunsă de pe numele Harrison. Nu, avea s-o ducă la azilul de stat de lângă San Jose, unde erau închişi oamenii cu adevărat nebuni. Iar după aceea, el şi Harry nu

aveau s-o mai vadă niciodată. Nimeni nu avea s-o mai vadă vreodată. Ar fi fost ca şi moartă.

Îngrozită, se repezise la fereastra cu gratii şi privise afară în noapte. Luna răsărea din ceaţă, iar din sala de bal răzbăteau fragmente de melodii. În curte, câţiva servitori pierdeau vremea la o ţigară, iar un cal necheza în grajduri. Îşi aminti ochii trişti şi uimiţi ai lui Princess când tatăl ei îi pusese pistolul la tâmplă, şi îşi dori s-o împuşte şi pe ea. Dar ştia că n-o s-o facă. Avea s-o bată. Şi de asta nu avea cum să scape.

Fu chemată în biroul tatălui ei la ora şapte dimineaţa. Harmon era ca de obicei imaculat îmbrăcat, proaspăt bărbierit şi mirosea vag a colonie. Stătea lângă birou, aşteptând, cu vechea lesă în mână. Ochii lui erau ca nişte bucăţi de gheaţă când îi spuse:

— Ştii ce trebuie să faci.

Francie stătea dreaptă şi liniştită lângă uşă. Îşi spălase ochii plânşi, îşi pieptănase părul şi şi-l legase cu o panglică şi purta vechea ei rochie de culoare închisă. Pregătise cu grijă ce avea de spus, dar acum, când venise timpul să spună, era îngrozită. Trase aer adânc în piept: acum ori niciodată.

— Nu, tată, spuse calm. Nu mai sunt copil. N-ai să mă mai baţi.

Expresia lui implacabilă nu se schimbă.

— Apleacă-te peste scaun, Francesca, spuse el.

Ea îl privi cum îşi lovea palma cu cureaua de piele; era ca şi cum ea n-ar fi spus nimic.

— Nu, spuse ea tare. Ţi-am spus, n-ai să mă mai baţi niciodată.

El închise ochii ca şi cum ar fi încercat să se controleze, apoi faţa i se dizolvă într-o mască de furie şi ură şi apucând-o de păr o târî prin cameră. O trânti pe scaun, ridică cureaua şi o lovi cu toată puterea. Ea urlă, dar el o lovi iar şi iar, fiecare lovitură mai tare decât cea dinainte, într-o frenezie

de furie, până când ţipetele ei încetară şi se prăbuşi, în stare de şoc, la podea.

El rămase în picioare lângă ea, răsuflând greoi, ţinând cureaua însângerată în mână, cu o expresie de dispreţ. Apoi se îndreptă din nou către biroul său, puse cureaua în sertar, îşi îndreptă cravata, îşi netezi părul şi se îndreptă spre uşă. Maitland aştepta în hol. Avea o faţă lipsită de expresie. Stăpânul său îi spuse s-o cheme pe domnişoara James şi s-o ducă pe miss Francesca în camera ei; el pleca la birou.

Guvernanta păli când o văzu pe Francie zăcând inconştientă pe covor, cu rochia în zdrenţe şi cu spatele gol şi plin de sânge. Ochii ei îngroziţi îi întâlniră pe ai lui Maitland şi spuse:

— N-am mai văzut aşa ceva. Fata are nevoie de un doctor.

Maitland spuse:

— E nebun de furie. Data viitoare o va ucide. S-o ducem la mânăstire. *Surorile Milei o* vor îngriji şi acolo o să fie la adăpost de el. O să povestesc despre asta în camera servitorilor şi apoi plec, şi cine vrea poate să vină cu mine. Nu mai vreau să lucrez pentru cineva atât de crud ca Harmon Harrison, oricât de important ar fi el şi oricât de bun ar fi salariul.

Domnişoara James încuviinţă din cap.

— Aduc o pătură pentru ea, domnule Maitland, şi după ce o ducem la mânăstire plec şi eu. Nu stau aici să-i înfrunt mânia.

CAPITOLUL 9

Câteva săptămâni după balul Harrison, Maitland se opri la *Barbary Saloon* de pe strada Pacific, unde lucra Josh. Purta o jachetă şi pantaloni de tweed şi la început Josh nu-l recunoscu, fără costumul de majordom. Dar Maitland îl recunoscu pe Josh după faţa plină de vânătăi.

— Se pare că Harmon Harrison a făcut o treabă destul de completă cu tine, spuse el, uitându-se la bandajul de la cap, la ochiul vânăt şi la gura umflată.

Josh puse o halbă de bere în faţa lui pe tejgheaua de lemn şi ridică indiferent din umeri.

— Aproape că a omorât-o şi pe fiica lui, adăugă Maitland, luând un gât de bere.

— Pe fiica lui? Dar e doar un copil şi n-a făcut nimic rău… doar a plâns, asta-i tot…

— Ştiu că n-ai făcut decât s-o ajuţi, băiete, dar ea l-a făcut de râs în faţa cremei societăţii din San Francisco. Harrison urăşte toate femeile, iar pe ea mai mult ca pe oricare alta. E închisă de ani de zile şi s-a răspândit zvonul că din cauză că e dificilă, e puţin nebună. Dar el a angajat oameni care s-o înveţe să se poarte în lume, a îmbrăcat-o şi a anunţat că îi dă o zestre de un milion de dolari oricărui purtător de titlu aristocratic care vrea s-o la. Ea a auzit vorbindu-se despre asta şi bineînţeles că s-a supărat şi a fugit. Iar acum toată lumea ştie că a fost găsită în braţele unui chelner. Şi se mai ştie că Harrison s-a înfuriat atât de tare, încât a bătut-o crâncen şi chiar acum este pe moarte.

Josh îl privi, şocat.

— Nu poate fi adevărat, niciun tată nu poate face aşa ceva.

Maitland încuviinţă din cap.

— Ba e adevărat. Chiar eu am dus-o la *Mănăstirea Milei.* Surorile au grijă de ea, dar nu sunt prea multe speranţe. Harrison le-a donat nişte

bani, dar nu s-a dus niciodată s-o vadă. Şi l-am auzit spunându-i fiului lui că n-o s-o mai lase niciodată să mai pună piciorul în casa lui. Asta, dacă trăieşte.

— Dacă moare, nemernicul ar trebui spânzurat, explodă Josh, izbind cu pumnul în tejghea.

Maitland îl privi cu cinism în timp ce-şi golea paharul. Clătină din cap.

— Nu în oraşul ăsta, tinere. Harmon Harrison e bogat şi puternic şi conduce San Francisco. Oamenii ca el fac legea. Ăştia ca noi trebuie s-o respecte.

— E numai vina mea, spuse Josh, punându-şi haina. Mă duc chiar acum s-o văd… la *Mănăstirea Milei,* ai spus…

— N-or să te lase să intri, băiete, îl avertiză Maitland, dar el ieşise deja pe uşile batante ale cârciumii.

Surorile Milei era un ordin dedicat îngrijirii celor săraci şi bolnavi, iar mănăstirea era o clădire de stuc, mică şi albă, pe strada Dolores. Zidurile care o înconjurau erau înalte, iar porţile grele, de lemn, tăiau orice legătură cu lumea din jur, dar asta nu-l opri pe Josh. Trase cu insistenţă de clopotul de la intrare, tropăind de frig, aşteptând nerăbdător să răspundă cineva. Trase din nou şi auzi clopotul sunând undeva departe. Urmă sunetul de paşi pe pavajul de piatră şi apoi se deschise o ferestruică în poartă şi o călugăriţă, pe jumătate ascunsă sub vălul alb apretat, se uită atent la el.

— Am venit s-o văd pe Francesca Harrison, îi spuse el. Trebuie s-o văd.

— Domnişoara Harrison nu primeşte vizite, spuse călugăriţa, aproape în şoaptă.

— Dar pe mine o să vrea să mă vadă, strigă el.

— Sunteţi o rudă?

— Rudă? Da, sigur, minţi el, disperat.

— Nicio rudă nu este primită s-o vadă, spuse ea cu fermitate, dând să închidă ferestruica.

— Nu, nu, vă rog, aşteptaţi. Josh împinse ferestruica. Nu înţelegeţi. Sunt – sunt logodnicul ei. Vedeţi, o iubesc şi mă iubeşte şi ea. Nu poate să moară, n-o s-o las să moară. Nu, fără să mă vadă, vă rog, soră, vă implor…

Văzu nehotărârea pe faţa ei şi adăugă repede:

— Fata trebuia să fie soţia mea. Cum îmi puteţi interzice s-o văd?

— Vă rog să aşteptaţi un minut, spuse ea, întorcându-se să plece.

Josh ascultă sunetul paşilor ei pe podelele de piatră, apoi începu să se plimbe în sus şi-n jos, legănându-şi braţele. Noaptea de februarie era rece, iar el nu avea palton. Haina lui de tweed era roasă până aproape de urzeală, în pantofi îndesase ziare ca să nu-i îngheţe picioarele, iar în buzunare avea exact cinci dolari. Dar nimic din toate acestea nu conta; frumoasa Francie era pe moarte şi el ştia că trebuie s-o salveze.

O auzi pe călugăriţă întorcându-se şi privi nerăbdător prin ferestruică.

— Maica Superioară spune că puteţi intra, spuse ea, descuind porţile masive. Vrea să vă vorbească.

Scoţându-şi pălăria, o urmă prin curtea pavată cu piatră şi intrară într-o anticameră.

— Maica Superioară vă roagă să aşteptaţi aici. Vine imediat.

Călugăriţa dispăru pe o altă uşă şi Josh începu să se plimbe nerăbdător prin cameră. Aceasta era mică, avea pereţi văruiţi şi o podea acoperită cu plăci inegale de teracotă; mobila se compunea dintr-o masă simplă de stejar şi două scaune cu spătar de lemn. Pe unul din pereţi atârna o sculptură superbă a Crucificării. Unica fereastră era atât de sus, încât nimeni nu putea privi prin ea, iar camera era la fel de rece ca noaptea de afară. Gemu, gândindu-se la Francie Harrison care stătea în acest loc rece; o fată ca ea avea nevoie să se afle undeva unde era căldură, lumină, viaţă. Şi era numai vina lui. Se gândi la sora sa, acasă în

Yorkshire, şi-şi dori ca ea să fi fost acolo. Da, Annie ar fi ştiut s-o îngrijească cum trebuie, i-ar fi dat supe hrănitoare, ar fi făcut focul şi i-ar fi înfoiat pernele. Annie ar fi pus-o pe picioare cât ai clipi din ochi.

— Bună seara.

Se întoarse uimit; n-o auzise pe Maica Superioară intrând. Ca şi cealaltă călugăriţă, purta o sutană lungă, cenuşie, şi un văl alb apretat care-i acoperea faţa. De cordonul de sfoară atârnau un rozariu de os şi un mănunchi de chei de argint, iar la gât purta o cruce simplă de aur.

— Vreţi s-o vedeţi pe domnişoara Harrison? spuse ea, cu o voce atât de joasă, încât se chinuia s-o audă.

— Da, doamnă – ăă, Maică Superioară. Vedeţi, eu ştiu ce s-a întâmplat, ştiu prin ce a trecut. O iubesc, Maică Superioară, şi cred că o pot ajuta.

— Îmi pare rău să vă spun, dar domnişoara Harrison e pe moarte. Noi credem că trebuie lăsată să moară în pace. Nici chiar tatălui ei nu i se permite să intre.

— Tatăl ei! explodă Josh, strâmbându-se de dispreţ. Păi el e cel care aproape a omorât-o.

Ea îl privi în tăcere pe sub vălul alb, apoi spuse:

— Cum credeţi că o puteţi ajuta, domnule…?

— Aysgarth. Josh Aysgarth. Apoi completă grăbit: Cu dragoste. Cu dragoste curată. Cum ne-a dăruit şi nouă Domnul.

Se lăsă din nou tăcerea. Josh îşi privi mâinile vinete de frig. Apoi ea spuse:

— Foarte bine, domnule Aysgarth. Domnul ne-a dăruit dragoste. Sunt de acord că trebuie să încercăm. Vă rog să mă urmaţi.

El o urmă nerăbdător pe coridoarele întunecoase, până într-o cameră plină de paturi cenuşii de spital, aşternute cu pături viu colorate. Numai două paturi erau ocupate; într-unul era o femeie bătrână care dormea, iar în celălalt un băieţel de vreo doisprezece ani, cu faţa roşie de

febră şi cu ochii mari întunecaţi de durere. Un paravan despărţea o parte a camerei de rest, iar Maica Superioară îl invită să o urmeze dincolo de el. Iar acolo, palidă şi nemişcată ca moartea, pe patul mic de fier, zăcea Francesca Harrison.

O călugăriţă tânără, cu capul aplecat asupra rozariului, stătea de veghe lângă ea, iar singurul sunet din cameră era răsuflarea chinuită a lui Francie. Instinctiv, Josh căzu în genunchi şi-şi împreună mâinile într-o rugăciune tăcută, neîndrăznind să se uite la Francie. Când o făcu, văzu că moartea o învăluise deja în haina ei. Îi tunseseră părul blond şi lung, ca să nu-i mărească febra, sub ochi avea umbre albastre-cenuşii, obrajii îi erau supţi, iar buzele fără viaţă tremurau de efortul de a respira. Mâinile osoase şi nemişcate îi erau aşezate pe piept ca şi cum ar fi fost deja în sicriu.

Impulsiv, Josh întinse mâna şi-i luă palma într-a lui; era rece ca gheaţa, dar putea simţi bătaia înceată şi nesigură a pulsului şi-şi dădu seama că încă se mai agăţa de viaţă.

— Francie, şopti el, de parcă s-ar fi temut să nu-i tulbure somnul. Francie, am venit să te ajut. Îmi pare rău că te-au rănit, Francie, dar îţi promit, pe cinstea mea, nimeni n-o să-ţi mai facă vreodată rău. O să am grijă de tine, pe cuvântul meu de onoare.

Rămase multă vreme vorbindu-i, dar nu primi niciun răspuns şi după vreo oră o lăsă să doarmă liniştită.

Se duse s-o vadă în fiecare zi, de două ori pe zi când putea, dimineaţa devreme, înainte de a se deschide barul, întorcându-se din nou înainte de schimbul de noapte. Dar era mereu la fel. Ea zăcea nemişcată, ca moartă, cu ochii închişi în faţa unei lumi care o ura, cu buzele pecetluite împotriva unei lumi care n-o înţelegea, cu trupul chinuindu-se să scape dintr-un loc unde nu era dorită. Josh ştia că Francie voia să moară, o simţea dorindu-şi

eliberarea şi nu ştia ce să facă, aşa că-i vorbea, o ţinea de mână, îi mângâia cu blândeţe faţa în timp ce-i murmura la ureche, povestindu-i despre el însuşi.

— Când o să te faci bine, Francie, o să te duc la mine acasă. N-ai văzut niciodată ceva atât de frumos ca mlaştinile din Yorkshire, fetiţa mea, şi oile prin văi; cea mai bună lână din lume, toată ţesută în fabricile noastre din Yorkshire…

Se opri, amintindu-şi brusc motivul pentru care trebuise să vină la San Francisco, apoi oftă adânc şi adăugă:

— Da, poate într-o zi, Francie, o să te pot duce acolo. Când o să mă pot întoarce acasă.

În fiecare seară, Sammy îi spunea că e un prost.

— Abia dacă o cunoşti, îi spunea el, bându-şi berea şi aplecându-se peste tejghea, ca Josh să-l poată auzi mai bine. E izvor de necazuri, fata aia. Deja te-a costat slujba şi o bătaie. Nu-ţi ajunge? Dacă moare, tatăl ei o să vină să ceară trupul, iar dacă trăieşte – ceea ce e puţin probabil – o să vină s-o ia acasă şi o să se asigure că nu-i mai face necazuri. Tu cauţi necazul cu lumânarea, Josh Aysgarth, cum ai făcut întotdeauna.

Sammy trânti ameninţător paharul gol pe tejghea, privind la Josh, în timp ce-şi încheia haina, pregătindu-se pentru noaptea rece şi ploioasă.

— Ai face bine să asculţi de mine de data asta, Josh Aysgarth, pentru că ştii ce se întâmplă altfel. Îţi aminteşti ultima oară?

Josh îl privi îndepărtându-se furios, întrebându-se cum se făcea că ei, care erau atât de diferiţi, fuseseră cei mai buni prieteni toată viaţa. Îl iubea pe Sammy, dar, oricât de buni prieteni ar fi fost, erau fapte legate de el, pe care Sammy nu avea să le înţeleagă niciodată.

Cu toate acestea, Sammy avea dreptate, se gândea el, ştergând petele de bere de pe tejghea;

domnul Harrison nu avea s-o lase pe fiica sa în pace, chiar dacă ea trăia.

— Iar visezi cu ochii deschişi, Josh? strigă supărat patronul, din celălalt capăt de cameră. Păi, ţi-o spun eu, asta-i ultima oară. Dă-i drumu' şi serveşte clienţii, sau zbori înapoi pe stradă, de unde-ai venit.

Îndemnat de ameninţare, Josh îşi reluă munca, dar vorbele lui Sammy îl urmăreau şi-şi aminti ce se întâmplase ultima oară când îi ignorase sfatul şi făcuse cum îl tăiase capul. Îl trecu un fior amintindu-şi de evadarea lor, de groaza fugii prin noaptea întunecată şi ploioasă. Cu Sammy, promiţând să-l ajute. Dacă n-ar fi fost Sammy, n-ar fi fost acum aici, n-ar fi fost nici măcar în viaţă. Şi n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Francie. Îi datora totul celui mai bun prieten al său, Sammy Morris.

Francie ştia că este imposibil să deschidă ochii. Părea să plutească într-o ceaţă albă, luminoasă, populată de foşnete blânde şi de murmurul alinător al unor voci, ca vântul prin plopii de la fermă. Îşi spuse că poate era acolo, înapoi la fermă, cu mama ei, cu iapa roşcată şi cu Princess. Era atâta pace, până când se mişcă şi durerea explodă în ea, chinuitoare ca un cuţit ascuţit. Apoi auzi pe cineva ţipând şi-şi dădu seama că era ea însăşi. Când durerea se potoli, rămase suspendată în timp, cu ochii strâns închişi, în siguranţă în propria sa lume liniştită şi albă.

Auzi voci blânde chemând-o pe nume.

— Francie, draga mea, spuneau vocile, deschide ochii. E o zi atât de frumoasă, Francie. Priveşte ce soare e.

Şi deseori auzea voci care se rugau pentru ea, cerându-i bunului Dumnezeu să-i dea puterea şi curajul de a înfrunta din nou viaţa. Dar ea nu voia să înfrunte din nou vechea ei viaţă; îi plăcea aceasta. În propria ei lume nu erau voci aspre, nu exista cruzime, ură sau durere. Era un vis plin de

pace, unde ar fi vrut să rămână pentru totdeauna. Apoi, într-o zi, în loc să audă şoaptele femeilor, recunoscu o voce de bărbat.

— Francie, spunea vocea, sunt Josh. Sunt chelnerul care te-a ajutat. Am venit să te văd. Deschide ochii, Francie, şi uită-te la mine.

Josh, Josh, Josh… răsuna numele în mintea ei. Apoi nu se mai gândi, pentru că nu voia să-şi amintească ce se întâmplase.

Îşi simţea pleoapele atât de grele, de parcă cineva i le-ar fi ţinut închise, punând bănuţi pe ele – cum se face cu oamenii morţi. Poate că era moartă şi nu va mai putea deschide ochii niciodată… dar atunci nu l-ar putea vedea pe Josh.

Greutatea se ridică brusc de pe ochii ei şi ea îi deschise încet. Fu ca ridicarea unei cortine la teatru. Lumina zilei o duru ca o lovitură; nu erau decât forme vagi, voci fără legătură. Apoi vederea i se limpezi şi în faţa ochilor îi apăru o figură. Faţa frumoasă a îngerului cel bun.

— Josh? murmură ea.

— Lată-te, fetiţo, spuse el, zâmbindu-i uşurat. Credeam că te-am pierdut.

Apoi îi luă mâna într-a lui şi i-o sărută.

CAPITOLUL 10

Francie începu să se însănătoşească; culoarea îi reveni în obraji, începu să se îngraşe şi devenea în fiecare zi mai puternică. Călugăriţele zâmbeau când îi vedeau privirea nerăbdătoare cu care-l aştepta pe Josh şi felul în care întindea mâna după a lui – mâna care fusese salvarea ei, care o adusese înapoi de acolo de unde nimeni, nici chiar doctorii, n-o puteau întoarce.

— Tânărul a avut dreptate, şopteau călugăriţele. Dragostea, pe care ne-a dăruit-o Domnul, a făcut minunea.

Josh venea în fiecare zi. Când lua leafa îi aducea cadouri, un bucheţel de violete, o piersică perfectă de seră, ciocolată.

— Nu trebuie să cheltuieşti bani pentru mine, îl certa Francie, ai nevoie de ei pentru tine.

Dar el zâmbea cu zâmbetul lui dulce, îi lua mâna şi i-o săruta blând.

Sărutul inocent o făcea să se înfioare; în toţi anii de când murise mama ei n-o sărutase nimeni şi uitase ce însemna căldura dragostei. Ar fi vrut să-l ia în braţe cum făcea cu Princess, să-l mângâie cum o mângâia pe Blaize, iapa roşcată; acestea erau singurele ei experienţe afectuoase, pe care le avusese în viaţa ei însetată de dragoste, şi nu cunoştea altele.

Dar când el pleca, pe frunte îi apărea o încruntare de îngrijorare; călugăriţele îi spuseseră că într-o săptămână avea să fie destul de sănătoasă ca să poată pleca. Dar unde să se ducă? Ce să facă? Nu avea casă şi nu avea bani. Singurul ei prieten pe lume era Josh şi ştia cât de tare se străduia el să trăiască de pe o zi pe alta.

A doua zi, pe când se plimbau prin curtea mânăstirii, Francie îi spuse hotărâtă:

— În curând o să plec de aici. Trebuie să-mi găsesc o slujbă.

El clătină din cap.

— Femeile ca tine nu muncesc, Francie. N-ai fost crescută pentru asta. Zâmbi gândului: Pun pariu că în viaţa ta n-ai fiert un ou.

— Dar pot să învăţ, nu? replică ea. Aş putea să lucrez la bucătărie, să învăţ să gătesc, să servesc la masă… orice…

— Nu, nu aici în San Francisco. Nimeni nu i-ar da fiicei lui Harmon Harrison o slujbă.

— Atunci aş putea învăţa să fiu infirmieră, ca surorile…

— Dar atunci nu te-aş mai vedea niciodată, Francie.

— Pot măcar să cos şi să brodez, asta-i tot ce am făcut în viaţă…

— Soţia mea n-o să muncească într-un atelier, spuse el, cu o tresărire de mânie.

Inima lui Francie se opri o secundă; rămase pe loc şi se uită la el.

— Soţia ta?

— Da, fetiţo, asta am spus.

Francie se dezmetici şi spuse cu demnitate blândă:

— Nu trebuie să te simţi răspunzător pentru mine, Josh. Pot să mă descurc singură.

El o luă de umeri, privind-o adânc în ochi.

— Dar n-am mai iubit pe nimeni altcineva înainte, Francie. Vreau să am grijă de tine şi să te fac fericită.

Deodată, inima ei se umplu de fericire; se simţea ca atunci când era copil şi era la fermă, liberă să alerge, să strige şi să se joace. Nu iubise pe nimeni de când murise mama ei, dar de data aceasta era altfel, o lăsa cu răsuflarea tăiată şi înfiorată. Iar când Josh se aplecă şi o sărută blând pe buze, nu-şi dorea decât ca sărutul să nu se termine niciodată.

Când Josh veni s-o ia pe Francie acasă, săptămâna următoare, ea purta o rochie cafenie, de lână, donată de o societate de binefacere, şi o

bocceluţă cu câteva alte nimicuri. Singurul lucru care era al ei erau ghetele pe care le purtase când ajunsese acolo. Îşi acoperise capul cu un şal de lână şi Josh îi spuse că arată ca o fată din Yorkshire, care se ducea la lucru.

Maica Superioară îi binecuvântă şi apoi strecură în mâna lui Francie o punguţă din piele cu câţiva dolari.

— Te rog să primeşti asta, împreună cu binecuvântarea noastră, şi Dumnezeu să-ţi lumineze drumul şi să te ajute, murmură ea.

Când porţile grele, de lemn, ale mănăstirii se închiseră în urma ei, Francie privi punguţa, simţind cât de totală îi era umilirea. Nu avea nimic al el, nici măcar hainele. O cuprinse o furie adâncă, arzătoare şi-şi jură ca într-o zi să vadă familia Harrison umilită cum era ea acum. Ştia că avea să-şi urască tatăl până-n ziua morţii lui şi dincolo de mormânt, în eternitate.

Cârciuma şi pensiunea *Barbary* era o clădire de piatră, cu patru etaje, pe Bulevardul Pacific, la poalele dealului Telegraph. Era aşezată între salonul de dans *Venus* şi celebrul bordel *Goldrush,* aşa că afacerea mergea bine, agăţând clienţi fie în drum spre sala de dans, fie la ieşirea de la bordel. Oricum, bărbaţii erau flămânzi şi însetaţi şi ţinând cont şi de muncitorii de la piaţa aflată la câteva străzi depărtare, barul era întotdeauna aglomerat.

Francie zâmbi aşteptând pe trotuar ca Josh să plătească taxiul, amintindu-şi plimbările ei nocturne, când stătea invidioasă în faţa câte unei cârciumi; acum avea să afle ce era acolo cu adevărat. Josh îi luase o cameră alături de a lui şi plătise pentru ea. Francie avea de gând să-i dea înapoi banii din ceea ce avea de la Maica Superioară şi apoi, indiferent ce spunea el, avea să caute o slujbă, pentru că nu putea trăi la infinit din mila oamenilor.

— Tu trebuie să fii Francie Harrison.

Surprinsă, se uită la bărbatul tânăr, brunet şi voinic care se rezema de uşă. Purta o haină subţiată, cu un fular cafeniu legat la gât şi o şapcă plată, în pătrăţele, pe care nu se obosi să şi-o scoată. Francie zâmbi timid şi spuse:

— Iar tu trebuie să fii cel mai bun prieten al lui Josh, Sammy Morris. Mi-a spus totul despre tine.

— Poate că da, poate că nu, replică el, fără să zâmbească.

Francie îşi spuse că nu părea prea prietenos, dar Josh o luă de umeri şi spuse:

— Văd că l-ai cunoscut pe Sammy. După felul cum îi străluceau ochii, Francie îşi dădu seama că era mulţumit, aşa că zâmbi politicos şi spuse:

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Sammy.

El strâmbă din nas dispreţuitor, imitându-i accentul educat:

— O, ce măreaţă suntem, nu-i aşa? Ei bine, o să trebuiască să coborî cu picioarele pe pământ, domnişoară Francesca Harrison. Aici nu-i tocmai Nob Hill.

— Francie ştie asta şi nu vrea să fie pe Nob Hill, spuse Josh, împingându-l pe Sammy în casă.

Holul mirosea a mâncare stătută şi a mizerie, iar Francie strâmbă din nas când urcară scările fără covoare. Când ajunseră la etajul patru i se tăiase deja răsuflarea şi Josh trebui s-o susţină ca să poată urca ultimele trepte. Deschise cu mândrie uşa.

Francie privi camera micuţă, înghesuită sub cornişă, cu tavanul mansardat până aproape de podea; era totuşi mai mare ca aceea de acasă, iar la fereastra mare, care umplea camera cu lumina zgârcită de martie, nu existau gratii. Se uită la patul dublu de fier, adâncit la mijloc şi acoperit cu o cuvertură albă, de bumbac, la masa de toaletă cu un sertar lipsă, la linoleumul cafeniu şi la covorul vechi de pe podea, la fotoliul de pluş, roşu cu tapiţeria ruptă şi la masa prăpădită, cu un vas cu anemone aşezat cu grijă în mijloc.

Şi îşi spuse că era perfect. Era luminos şi aerisit, iar florile de la Josh o făceau să se simtă acasă. Era ameţită de dragoste şi fericire şi de lungul şir de trepte pe care le urcase.

Josh o privea neliniştit.

— E bine? Ştiu că eşti obişnuită cu o casă mare, dar e tot ce am putut face. Cel puţin e departe de zgomotul cârciumii. Iar eu sunt doar la câteva trepte distanţă, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Francie râse şi-l luă de mână.

— Niciodată n-o să-mi fac griji când eşti tu în preajmă, Josh.

Sammy Morris îi privea aspru din capul scărilor.

— Eu mă duc la lucru, Josh, spuse el, strângându-şi fularul în jurul gâtului şi încheindu-şi haina. Ne vedem mai târziu.

Şi fără o privire către Francie coborî bocănind scările. Francie îl urmări plecând şi-şi spuse că în mod sigur n-o plăcea, dar Josh îi spuse să nu-şi facă probleme, pentru că aşa era Sammy.

— E obişnuit să fim doar noi doi aici, înţelegi? Aşa a fost mereu, de când eram copii. N-a întâlnit pe nimeni ca tine până acum, dar după ce o să te cunoască, o să te iubească şi el.

Francie nu era deloc sigură că avea să fie aşa, dar zâmbi învârtindu-se prin noua ei casă.

— O să luăm ceaiul aici, spuse ea, mângâind masa grosolană. Şi uită-te ce privelişte. Păi poţi să vezi tot oraşul de aici.

Priviră împreună păsările învârtindu-se pe cerul metalic de martie, străzile aglomerate, iar Francie spuse:

— Nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit la San Francisco. Josh se întoarse cu spatele, fără să răspundă, şi ea adăugă grăbită: Nu vreau să fiu indiscretă, numai că pare foarte departe de casă, asta-i tot.

După câteva momente, el răspunse:

— Am venit aici să-mi caut norocul, ca şi tatăl meu înaintea mea.

— Tatăl tău?

— Da, Frank Aysgarth. A venit aici acum treizeci de ani, pentru acelaşi lucru. Mama şi tata erau săraci. Niciodată n-au existat prea mulţi bani în familia Aysgarth, numai mătuşa Jessie a avut, şi doar prin căsătorie. Ea i-a lăsat o sută de lire surorii mele, Annie, iar Annie mi i-a dat mie şi lui Sammy ca să venim aici.

Josh îi spuse povestea mamei şi a tatălui lui, cât de săraci fuseseră şi cum tatăl lui venise la San Francisco şi făcuse avere.

— Oricum, încheie el, asta-i povestea pe care mi-a spus-o Annie. E o fată tare bună, adăugă cu căldură. A fost mai bună ca o mamă.

Francie se ridică de pe pat, unde se aşezase ca să asculte istoria lui. Îl îmbrăţişa şi spuse:

— Mi-ai spus totul despre tine, aşa că acum te cunosc cu adevărat şi mă cunoşti şi tu. Râse: O să fim exact ca mama şi tatăl tău, o să muncim din greu, ca într-o zi să avem propriii noştri copii, şi o casă ca Ivy Cottage.

Zilele lui Francie căpătară curând un ritm al lor: Josh fugea sus s-o trezească la ora zece cu un sărut, o cană cu cafea şi pâine caldă de la brutăria de peste drum. Insista ca ea să stea în cameră şi să se odihnească până când îşi termina corvoada de prânz la bar, dar întotdeauna apărea la uşa ei la ora mesei, cu o farfurie cu tocană irlandeză sau altă mâncare, în funcţie de ce mâncare primea de la cârciumă în ziua aceea. Iar la ora trei când i se termina schimbul ea îl aştepta. Josh îi cumpărase o eşarfă de mătase de un albastru frumos, ca să-şi acopere părul tuns; se înfăşura în şalul gros ca să se apere de vântul aspru de primăvară şi explorau oraşul, întotdeauna atenţi să nu se ducă prin locuri unde Francie ar fi putut fi recunoscută.

Îi arătă un oraş în care ea locuise toată viaţa, fără să-l vadă; urcau pe *Telegraph Hill* şi priveau cum se ridică ceaţa de deasupra oceanului,

rostogolindu-se către ei, învăluindu-i ca într-un giulgiu lipicios şi alb; râzând, îşi acopereau urechile când vasele de pe ocean trăgeau semnalele de alarmă. Se plimbau cu tramvaiul sau cu feribotul şi râdeau de focile care se jucau pe stâncile de lângă Cliff House, sau priveau valurile spărgându-se pe plajă. Admirau magnificul *Palace Hotel,* cel mai mare din America, cu holul lui înalt de şapte etaje, cu cele şapte mii de ferestre care dădeau spre oraş şi cu barul lung de treizeci de picioare.

Uneori, Josh zâmbea ascultând-o pe Francie sporovăind despre descoperirile lor, dar alteori mergea tăcut alături de ea, cu ochii în pământ, pierdut într-o lume doar a lui.

— S-a întâmplat ceva? întreba ea temătoare, dar el se mulţumea să ridice din umeri şi să spună:

— Nimic, fetiţo, de parcă ar fi fost un mare efort şi numai să vorbească.

Alteori erau în camera ei şi el privea momente lungi pe fereastră, cu ochii la fel de lipsiţi de expresie ca şi cerul plumburiu de afară. Dar erau alte momente când o ţinea în braţe şi o săruta şi toată fiinţa ei se umplea de bucurie.

Cu toate acestea, fără nicio umbră de îndoială, Sammy Morris n-o plăcea. Sammy lucra pe un şantier, cărând cărămizi în sus şi-n jos pe schele toată ziua, şi-şi petrecea serile la barul de jos, împreună cu Josh. Nu se mai apropiase de ea de când se întâlniseră, în prima zi, dar într-o seară veni la uşa ei. Ea stătea la fereastră privind luminile sclipitoare ale oraşului şi luna plină, când auzi un ciocănit.

Se repezi veselă la uşă, dar se dădu un pas înapoi, surprinsă să-l vadă pe Sammy. Ochii lui întunecaţi şi sălbatici îi întâlniră pe ai ei. Îşi scoase şapca şi spuse:

— Am venit direct de la lucru. Trebuie să vă vorbesc, domnişoară Harrison.

Ea zâmbi timid.

— Te rog, intră. Nu vrei să-mi spui Francie?

— N-am venit să facem conversaţie, spuse el abrupt. Am venit să vă spun despre Josh.

— Cred că înţeleg, ştiu ce importantă e prietenia ta cu Josh.

— Mai importantă ca tine, spuse el cu o privire bruscă şi veninoasă. Şi chiar mai importantă decât o să ştii vreodată, domnişoară Francie Harrison.

Ochii lui întunecaţi se umpluseră de ură. Se apropie; Francie simţea mirosul de transpiraţie al hainelor lui de lucru şi-i vedea pielea acoperită de praful de ciment şi se lipi de uşă, cât mai departe de el. Îşi dori să fi fost Josh acolo, dar Sammy îşi alesese bine momentul – Josh nu venea acasă decât peste o oră.

— Josh şi cu mine ne iubim, o să ne căsătorim, spuse ea agitată. Dar putem rămâne cu toţii prieteni…

Sammy îşi strânse şapca atât de tare, încât i se albiră încheieturile degetelor. Ar fi vrut să-i lovească faţa zâmbitoare.

— Ce-ai făcut tu ca să te consideri prietena lui? rânji el. Nici măcar nu-l cunoşti. Nu-l cunoşti cu adevărat, ca mine. El nu are nevoie de tine. Nu are nevoie de nicio femeie care să-l sugă ca o lipitoare. Are nevoie de un prieten care să aibă grijă de el, care să-l ajute, care să fie acolo pentru el, orice s-ar întâmpla. Josh nu are nimic să-ţi dea.

— Dar mi-a salvat viaţa…

— Şi aproape că şi-a pierdut-o pe a lui, făcând asta. Nu ţi-a spus ce i-a făcut tatăl tău, nu? Nu, sigur că nu ţi-a spus. Probabil că a şi uitat deja. Josh întotdeauna uită orice lucru neplăcut. Întreabă-l şi o să vezi cum i se tulbură privirea. „Nu”, o să-ţi spună, „n-am făcut eu asta, Sammy”, iar tu ştii al dracului de bine că da.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, şopti ea, înspăimântată. Îl iubesc pe Josh şi mă iubeşte şi el, şi o să ne căsătorim, asta-i tot.

El se mai apropie un pas şi vocea lui deveni o şoaptă ameninţătoare:

— Bine, tu ai vrut-o. De ce crezi că a fugit Josh de acasă? De ce crezi că e aici, la San Francisco? Crezi că ştii totul despre el, dar pun pariu că nu ţi-a spus niciodată asta. Ei bine, o să-ţi spun eu. Se ascunde de poliţie.

Cizmele lui grele bocăneau pe podeaua de scânduri. Avea pumnii strânşi şi sprâncenele îi erau încruntate. Lui Francie i se înmuiară genunchii de frică privindu-l şi se prăbuşi pe un scaun.

— Dar de ce se ascunde Josh de poliţie? întrebă ea. Sammy îşi dădu capul pe spate.

Închise ochii şi spuse încet:

— Pentru că Josh Aysgarth e un ucigaş.

Terifiată, Francie se holbă la el. Îşi spunea că vrea doar s-o înspăimânte şi că reuşise. Spuse cu voce tremurândă:

— Eşti doar gelos, asta-i tot.

El o cântări din priviri.

— Am venit să te avertizez. A ucis deja trei femei, toate tinere şi drăguţe ca tine. Le-a înjunghiat. Întinse mâna şi-i atinse gâtul: În gât… unde palpită viaţa. Aşa mi-a spus, că e cel mai bun loc. Privi pe fereastră luna mare şi rotundă: Şi întotdeauna se întâmplă când e lună plină. Ai face mai bine să mă crezi, domnişoară. Harrison. Ai face mai bine să pleci, să dispari din calea lui. N-ai timp de pierdut.

Francie îşi dădu seama că trebuia să fie nebun şi spuse:

— Ce prieten ar spune ceva atât de îngrozitor?

— Un prieten adevărat, spuse el cu amărăciune. Asta-i ceea ce n-o să înţelegi niciodată.

Francie era atât de speriată de el, încât simţea că o să leşine, dar replică:

— N-o să te cred niciodată. Şi n-o să-l părăsesc niciodată pe Josh. Niciodată!

Se prăbuşi înapoi pe scaun, cutremurându-se când el făcu un pas spre ea; Sammy avea pumnii

strânşi şi fierbea de furie. Apoi păru să-şi vină în fire. Trecu pe lângă ea şi ieşi.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, strigă peste umăr.

Francie încuie repede uşa, rezemându-se de ea, cu inima bătându-i nebună, apoi se repezi la fereastră şi privi luna imensă şi palidă care lumina oraşul, gândindu-se la ce-i spusese Sammy. Îşi trecu degetele peste linia delicată a gâtului, lăsându-le să se odihnească în locul unde se simţea pulsul. Acolo le înjunghia, spusese Sammy, acolo era cel mai bun loc.

Se aşeză pe pat, înfăşurându-se în pătură, îngheţată de frică, aşteptându-l pe Josh.

Minutele se scurseră încet până la ora unsprezece şi când, în cele din urmă, îi auzi paşii pe scări, se repezi la uşă, o deschise şi i se aruncă în braţe.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo? o întrebă el, strângând-o la piept. Tremuri ca o frunză în vânt.

Francie privi în ochii lui blânzi, la faţa lui familiară şi îşi dădu seama că ceea ce spusese Sammy era imposibil, dar nu se putu opri din plâns.

Josh o ridică şi o duse în pat; se întinse lângă ea şi o ţinu strâns. Îi mângâie părul scurt şi mătăsos, îi sărută lacrimile din ochi, apoi gura, ţinând-o din ce în ce mai strâns, până când îl uită pe Sammy Morris. Nu voia decât să rămână mereu în braţele lui.

Mâna lui îi găsi sânul şi inima lui Francie se opri. Tremură cât el îi desfăcu încet nasturii şi-i sărută trupul gol. Josh o ţinea atât de aproape, încât erau aproape un singur trup; afla, în sfârşit, ce însemna să fie iubită.

Părea un lucru atât de firesc să fie în braţele lui, să-şi împartă trupurile aşa cum îşi împărţeau gândurile. Francie era tânără şi inocentă şi mai fericită decât fusese vreodată o femeie, în braţele unui bărbat care o iubea.

A doua zi, Josh urcă fericit scările către camera lui Francie, cu braţele pline de narcise. Bătu nerăbdător la uşă.

— Grăbeşte-te, Francie, eu sunt, strigă el, zâmbind când îi auzi paşii repezi.

Ea deschise uşa şi pentru o clipă nu făcură decât să se uite unul la altul. Josh îşi spuse că nu mai văzuse o femeie atât de încântătoare – bogăţia de păr blond strălucea, ochii de safir străluceau, iar ea îi zâmbea, pe jumătate ezitant, pe jumătate timid. Iar Francie îşi spuse că nu mai văzuse niciodată asemenea dragoste în ochii cuiva, atâta căldură şi blândeţe şi frumuseţe.

— Surpriză! exclamă el, punându-i buchetul în braţe.

— Narcise? Francie îşi cufundă încântată nasul în ele, inspirându-le parfumul delicat. Florile primăverii. Îl îmbrăţişă. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult că mă iubeşti!

Buzele li se întâlniră într-un sărut lung şi când el se desprinse, Francie îl privi timidă.

— N-o să uit niciodată noaptea trecută.

Ridicându-i bărbia cu degetul, Josh o sărută din nou.

— Da. Nici eu. Dar nu pot sta, mă duc la lucru, am întârziat deja.

Ea se rezemă de balustradă, urmărindu-l cum cobora scările. Se opri pe palier ca să-i facă cu mâna şi soarele, care trecea prin fereastra murdară a scărilor, îi transformă părul blond într-un halou, iar Francie se gândi cât era de frumos şi de bun, şi-şi spuse că Sammy Morris era cel rău. Zâmbi, întorcându-se în camera sa şi văzând narcisele, şi hotărî că viaţa ei era foarte bogată, deşi erau atât de săraci.

Prin fereastra deschisă auzea tropăitul copitelor cailor, hodorogeala tramvaielor şi strigătele vânzătorilor de ziare, anunţându-şi ediţiile de seară. Vânzătorii ambulanţi îşi lăudau covrigii şi

alunele prăjite, iar de alături, de la sala de dans, se auzea muzică veselă.

Cusu nasturii la cămăşile lui Josh, aşteptând să treacă orele până când avea să-l vadă din nou, gândindu-se la copilăria ei lungă şi chinuită şi la tatăl ei cel brutal. Spusese că vrea să-l vadă mort şi nu-şi regreta câtuşi de puţin cuvintele. O închisese departe de viaţă, îi furase copilăria şi tinereţea, şi-l ura cu tot atâta intensitate, pe cât de intens îl iubea pe Josh Aysgarth.

Josh întârzia. Ceasul arătă ora patru, apoi cinci, şi el tot nu venise. Francie urmări minutele trecând până se făcu ora şase, apoi nu mai putu suporta. Înfăşurându-şi şalul în jurul capului, coborî în grabă scările către cârciumă.

Barul era aglomerat; bărbaţi în costume negre şi pălării înalte beau whisky cu bere şi citeau ziarele de seară la lumina lămpii cu gaz. Fumul de ţigară se învârtejea spre tavanul înalt şi mirosea a sudoare bărbătească, a rumeguş şi a bere. Un grup de femei, de la bordelul de alături, stătea la una din mesele placate cu marmură, strălucitoare în rochiile lor colorate şi cu pălăriile cu pene. Când Francie trecu pe lângă ele, mai cerură gin, râzând grosolan, şi o femeie solidă, cu un păr exagerat de roşu, o privi de sus până jos şi apoi strigă batjocoritor:

— Măi-măi, ce avem noi aici? Orfana furtunii?

Bărbaţii de la bar se întoarseră să se uite la ea, râzând, şi Francie îşi strânse şalul mai tare în jurul său, privind după Josh. Un bărbat voinic, în cămaşă şi cu şorţ, strigă la ea de după tejghea:

— Mda? spuse el. Ce vrei?

— Scuzaţi-mă, răspunse ea cu voce mică, dar îl căutam pe Josh.

— Vorbeşte mai tare, strigă el, nu te aud în hărmălaia asta.

Ea repetă măi tare.

— Îl caut pe Josh Aysgarth.

Clienţii se zgâiau interesaţi la ea, iar barmanul zâmbi complice:

— Josh Aysgarth, da? Păi, l-ai pierdut. A terminat acum câteva ore.

— A terminat? întrebă ea uluită.

— Exact. Prietenul lui, Sammy, a venit să-l ia şi au plecat împreună.

Se întoarse spre clienţi, iar Francie plecă nesigură.

— Te-a lăsat, nu-i aşa? ţipă după ea femeia cu păr roşu. Nu pot să-l condamn, după cum arăţi. Ia-ţi o rochie nouă, scumpo, şi nişte… îşi puse mâna la gură şi le spuse ceva celorlalte femei, care izbucniră în hohote ascuţite de râs.

Bărbatul cu faţa roşie, care se sprijinea de bar, întoarse capul, privind-o gânditor pe Francie care se grăbea spre uşă. Apoi îşi luă ziarul, îi aruncă barmanului câteva monede şi o urmă.

Francie fugi înapoi sus, spre camera pe care Josh o împărţea cu Sammy, şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Ciocăni din, nou, aşteptă îngrijorată, întrebându-se dacă Josh dormea cumva, sau dacă nu era bolnav. Era sigură că n-ar fi plecat fără să-i spună. Nu acum. Uşa era descuiată, iar ea o deschise şi se uită înăuntru. Cele două paturi erau făcute, iar fularul cafeniu al lui Sammy atârna pe un scaun. Francie se înfioră. Camera goală părea rece şi impersonală; nu îi semăna deloc lui Josh. Se întoarse încet în camera ei. Nu avea nicio idee unde era Josh sau dacă se mai întorcea.

Orele trecură încet, seara se preschimbă în noapte, dar Josh tot nu se întoarse. Auzi strigătele beţivilor pe stradă şi muzica de la salonul de dans de alături, şi-şi aminti cât de fericită o făcuseră de dimineaţă. Luna strălucea ca un felinar prin fereastră, iar la lumina ei văzu că ceasul arăta ora trei dimineaţa.

Noaptea fără sfârşit era mai rea decât cele petrecute în singurătate în vechea ei cameră de pe Nob Hill, pentru că pe vremea aceea nu era

îndrăgostită. În lumina lunii, narcisele frumoase, pe care i le dăruise Josh, păreau recuzita unei piese jucate cu ani în urmă, nu doar în dimineaţa aceea. Închise ochii şi rămase nemişcată; viaţa ei era suspendată până la întoarcerea lui Josh, iar dacă el nu se întorcea, ştia că avea să moară.

Luna păli, soarele îi luă locul şi din nou strada se umplu brusc de zgomot şi de viaţă. Iar Josh tot nu venise.

Francie stătea nemişcată, ca moartă, pe pat, atât de golită de emoţii, încât nu putea nici să plângă. Era ora două după-amiaza şi afară vânzătorii de ziare strigau „Ediţie specială, ediţie specială". Auzi un alt zgomot, un foşnet uşor în spatele uşii. Sări din pat şi deschise uşa, dar nu găsi pe nimeni. Doar un exemplar al ediţiei speciale despre care strigau copiii pe stradă. Manşeta uriaşă anunţa ştirile: „Femeie ucisă – înjunghiată pe Aleea Barbary Coast."

Francie închise ochii, prea speriată ca să mai citească. Lăsă ziarul să-i cadă din mână şi se prăbuşi pe pat, dar privirea îi fu atrasă de îngrozitorul titlu. Iar pe banda albă de deasupra lui era mâzgălit cu creionul: „Să nu spui că nu ţi-am spus."

Citind despre fată, cuvintele îi dansau în faţa ochilor: „numai 22 de ani… înjunghiată brutal, cu gâtul tăiat…"

Mâna îi fugi la propriul gât şi gemu, amintindu-şi faţa blândă şi zâmbitoare a lui Josh când îşi luase rămas-bun de la ea cu numai o zi în urmă. Dar Josh nu fusese acasă noaptea trecută. Şi se întâmplase exact cum spusese Sammy.

CAPITOLUL 11

1906

O ceaţă subţire şi jilavă urca din golf, înghiţind clădirile din port şi atingând cu degete reci ferestrele caselor din Nob Hill. Atingea obrajii delicaţi ai femeilor, care se grăbeau către case, pe străzile singuratice, făcându-le să tremure şi să privească nervoase peste umăr, de parcă ar fi simţit deja atingerea ucigaşului.

Dar Francie dormea somnul epuizării. Nu auzi uşa deschizându-se, nu-şi dădu nici măcar seama că Josh era acolo, până când nu-i simţi mâna pe a ei şi răsuflarea pe obraz.

— Atât de rece, murmură el, eşti atât de rece, fetiţo.

Prea îngrozită ca să se mişte, îl urmări traversând camera şi mărind flacăra lămpii cu gaz. Se duse apoi la fereastră şi privi ceaţa, încruntat, apoi se întoarse să se uite la ea. Ridică ziarul şi citi titlul mare, negru şi înspăimântător.

— Sammy mi-a spus despre tine, suspină ea. I-am spus că e doar gelos, că e o minciună, că nu-l cred. Dar s-a întâmplat exact cum mi-a spus el.

Josh se aşeză lângă ea pe pat şi-i ridică bărbia cu degetul.

— Îl crezi, Francie?

Ea privi faţa bărbatului pe care-l iubea, bărbatul care-i salvase viaţa. Radia bunătate, chiar şi călugăriţele spuseseră asta. Cu toate acestea, Sammy ştiuse că fata avea să fie ucisă, iar Josh lipsise toată noaptea…

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că n-aş ucide nicio creatură vie, nici măcar o muscă?

— Dar spusele lui Sammy sunau atât de plauzibil.

— Da, aşa e Sammy întotdeauna. Şi de multe ori am regretat. Când eram copii, am jurat să nu ne

părăsim niciodată la nevoie. „La bine şi la rău”, aşa am spus. Şi ne-am ţinut amândoi de cuvânt.

O privi cu tristeţe, apoi adăugă:

— Ţi-a spus cum am fugit de poliţie? N-am vrut să cred că era Sammy, prietenul meu, cel care făcuse acele crime, dar acum ştiu că e adevărat. A venit la bar ieri după-amiază, vorbind prostii, mi-a spus ce îţi spusese ţie şi m-am temut pentru tine. L-am urmărit din bar în bar, din salon de dans în salon de dans. L-am văzut cu o fată, apoi l-am pierdut, a dispărut pur şi simplu. Apoi asta. E nebun, spuse el, cu ochii cenuşii plini de o dezamăgire amară. Îi luă mâna lui Francie şi spuse: Te rog crede-mă, Francie. Sammy e criminalul, nu eu.

— O, sigur că te cred, Josh. Întotdeauna te cred! exclamă ea, cu ochii strălucind de dragoste.

El o îmbrăţişă, sărutându-i părul, ochii, buzele.

— Eşti epuizată, spuse cu tandreţe, şi sunt sigur că n-ai mâncat. Hai să mergem la o cafenea.

Coborând scările la braţul lui Josh, toate gândurile despre Sammy şi crime se retraseră în adâncul minţii ei, ca un vis urât. Era atât de uşurată şi de fericită, încât nici măcar nu-l observă pe bărbatul solid şi cu faţă roşie care se desprinse din mulţimea din faţa salonului de dans *Venus* şi-i urmări de la distanţă de-a lungul străzii Pacific.

Şi nu ştiu nici că Sammy Morris îi auzise plecând. Sammy aşteptă, cu urechea lipită de uşa camerei sale, până când nu li se mai auziră paşii. Apoi urcă în fugă cele şase trepte până la camera lui Francie. Pe faţă i se aşternu o expresie de amărăciune şi disperare şi-şi puse mâinile la ochi ca să nu mai vadă patul răvăşit, unde stătuseră împreună; ziarul, cu titlul acuzator, era aruncat în dezordine pe jos, ca şi cum nici n-ar fi contat. Pipăi cuţitul din buzunar, gândindu-se la cei doi întinşi în pat, cu mintea lui bolnavă cuprinsă de gelozie şi de furie, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Harmon Harrison şi frumosul său fiu, Harry, urcau treptele Operei Mari de pe strada Mission. Sezonul începuse rău, dar în seara aceea *Metropolitan* se răscumpăra cu un spectacol cu Carmen, cu legendarul tenor Enrico Caruso în rolul lui Don Jose. Toată lumea care era cineva în San Francisco era acolo. Harmon îşi saluta prietenii în timp ce el şi Harry îşi ocupau locurile în loja lor particulară. Orchestra atacă uvertura, candelabrul imens de cristal se stinse, iar cortina se ridică încet. Cu un foşnet de anticipare, sclipitorul public se aşează, ca să asculte vocea secolului într-unul dintre cele mai celebre roluri ale sale.

Dar, deşi spectacolul era magic, Harmon nu se putea concentra. Nu şi-o putea scoate din minte pe fiica sa. Îşi spunea că toate femeile sunt la fel, că Francie era exact ca propria sa târfă de mamă, femeia de la Maloney Cat House din Virginia City. Amintirea ei îl ardea ca un cărbune aprins; doctorii îi spuseseră că are ulcer şi că avea tensiune prea mare şi îl sfătuiseră că trebuia să se relaxeze şi să-şi uite grijile, dar nu putea. Degetele lui băteau toba pe braţul de catifea al scaunului, în timp ce ochii ţâşneau de colo-colo, ca să vadă dacă oamenii îl priveau, dacă bârfeau despre el şi despre stricata lui de fiică.

Se uită la fiul său. Harry era aplecat înainte, cu bărbia în palmă, ascultându-l pe marele tenor, iar Harmon îşi jură că va lupta ca nimic să nu strice reputaţia băiatului. Nu avea să aibă linişte, până când nu o închidea pe Francesca în spatele gratiilor unui azil de nebuni, de unde să nu mai poată murdări vreodată numele Harrison.

După spectacol, îl duse pe Harry la recepţia în onoarea lui Signor Caruso, la *Palace Hotel,* apoi la un supeu şi se întoarseră acasă abia la ora patru dimineaţa. Valeţii deschiseseră uşa chiar înainte ca automobilul, nou şi luxos, *Stanley Steamer,* să se

oprească. Majordomul îi spuse că îl aştepta un domn.

— I-am spus că o să veniţi foarte târziu, domnule, dar a insistat să vă aştepte. A spus că aşteptaţi vizita lui.

Bărbatul cu faţa roşie se vedea undeva în spatele lui, cu pălăria ţinută strâns la piept şi Harmon spuse:

— Du-l în biroul meu, vin şi eu în câteva clipe.

— Cine e, tată?

Harry se uita surprins la vizitatorul ciudat.

— Du-te în camera ta, fiule. Ce are să-mi spună, nu e pentru urechile tale.

Când tatăl lui se duse în birou şi majordomul dispăru în camerele servitorilor, Harry se întoarse în hol în vârful picioarelor şi puse urechea la uşă.

— Am observat-o pe fată când a intrat la *Barbary Saloon,* spunea omul. Am văzut din prima că se potrivea cu descrierea, domnule. Părea palidă şi speriată şi, cu toate că purta un şal pe cap, am văzut că era blondă. L-a întrebat pe barman despre un bărbat pe nume Josh Aysgarth. El i-a spus că nu e acolo, dar am înţeles că Aysgarth lucrează la cârciumă. Bineînţeles, am urmărit-o şi am văzut că a urcat la pensiunea *Barbary* – deasupra cârciumii, înţelegeţi?

— Da, da, da, izbucni Harmon nerăbdător.

— Mai târziu, barmanul mi-a spus că şi Aysgarth are o cameră acolo şi că plăteşte şi chiria pentru camera femeii.

Harry auzi şuieratul răsuflării tatălui său şi sunetul pumnului lovit în masă când o înjură.

— Astă-seară, domnule, în sfârşit i-am văzut împreună. Mergeau braţ la braţ pe Pacific Avenue către o cafenea. Iar după aceea s-au întors la aceeaşi pensiune. Bărbatul o ţinea de mijloc, domnule, şi s-au dus amândoi în camera ei. Am aşteptat o vreme, dar bărbatul n-a ieşit. Sunt acolo acum, domnule.

— O omor, urlă Harmon. De data asta o omor…

Harry fugi de la uşă. Traversă holul şi aşteptă la piciorul scării. Câteva clipe mai târziu îl văzu pe bărbat ieşind din birou, cu un teanc de bancnote în mână şi cu un rânjet satisfăcut pe figură, iar valetul îl scoase în grabă pe uşa de serviciu.

Tatăl lui ieşi în hol. Faţa lui avea o culoare stacojie şi era contorsionată de furie. În mână avea un pistol şi Harry îşi dădu seama ce avea de gând să facă, dar nici chiar Harmon Harrison nu putea să facă aşa ceva şi să scape. Îl prinse de braţ.

— Tată, nu… Nu.

— O omor, urlă Harmon. Nu ştii ce a făcut…

— Ba da, ştiu, strigă Harry. Am auzit totul. Dar n-o poţi ucide, tată. Nu faci decât să provoci mai mult scandal. Biciuieşte-i. Închide-o într-un azil, cum aveai de gând. Asta merită şi nimeni n-o să te învinovăţească pentru asta.

Harry îi luă pistolul din mână. Fugi în birou şi îl puse cu grijă înapoi în sertar, încuindu-l şi luând cheia. Apoi luă vechea zgardă şi se întoarse în hol, dându-i-o tatălui lui.

— Foloseşte-o pentru amândoi, spuse el sălbatic, şi apoi o să ne asigurăm că nu mai supără niciodată familia Harrison.

Harmon se îndreptă către uşă. Se întoarse să-l privească cu mândrie pe fiul înalt, frumos şi cu minte limpede. Spuse:

— Harry, tocmai m-ai oprit de la a face ceva prostesc, îţi păstrezi mintea limpede. Îţi mulţumesc, fiule.

Se crăpa de ziuă. Aerul dimineţii era limpede şi clar, promiţând o zi frumoasă de aprilie, iar ceasul bisericii St. Mary bătea cinci când Harmon trecu cu maşina pe lângă ea. Mintea îi zumzăia de gânduri despre Francie şi iubitul ei şi abia dacă observă căruţa care ieşi dintr-un drum lateral pe Pacific Avenue, aproape în faţa sa. Călcă frâna, apăsând pe claxon, şi caii de povară dădură înapoi înspăimântaţi, răsturnând căruţa şi aruncându-l pe

căruţaş în drum. Omul zăcea nemişcat în mijlocul încărcăturii răsturnate, iar Harmon îl înjură. Acum drumul era complet blocat.

Din piaţa alăturată sosiră în fugă muncitori, ce prinseră frâiele şi încercară să liniştească animalele speriate. Se aplecară deasupra căruţaşului, clătinând din capete, şi cineva strigă după un doctor.

— Prost afurisit, spuse Harmon furios, aproape că a dat peste mine. Ar trebui să fie mai atent când conduce o căruţă grea ca asta, ar fi putut să mă omoare.

— Se pare că s-a omorât pe el, domnule, spuse cu amărăciune un muncitor.

— S-a omorât? ridică Harmon din umeri. Să fiţi mulţumiţi că e numai un mort.

Se adunase mulţime şi Harmon le simţea ochii sfredelindu-l, observând automobilul elegant, cravata albă şi bogăţia. Luă zgarda de piele şi spuse scurt:

— O să trimit şoferul să ia maşina. Dacă vă atingeţi de ea, o să aveţi de-a face cu Harmon Harrison.

Se îndepărtă, lovindu-şi şoldul cu zgarda, arzând de dorinţa de a se răzbuna pe toate femeile. Strada era plină de căruţe şi înjură toţi vizitii; i se părea că niciunul dintre ei nu-şi putea controla caii, pentru că animalele nechezau şi loveau din picioare, năpustindu-se în toate părţile, ca şi când ar fi înnebunit. Se auzi un bubuit brusc şi Harmon ridică privirea, aşteptându-se să vadă nori de furtună, dar cerul era albastru şi senin. Zgomotul se auzi mai tare, ca tunetul unui tren expres, şi privi în jur, uimit. Apoi, deodată, sunetul se ondulă spre el într-un val uriaş, se ridică sub el şi-l trânti la pământ. Se strădui să se ridice şi se îndreptă către uşa unei clădiri din apropiere; dar tunetul se auzi şi mai tare, iar pământul se zgudui atât de violent, încât căzu din nou. Grinzile de metal scrâşniră, rupându-se; cărămizile şi zidăria se

prăbuşiră în stradă, în faţa ochilor lui îngroziţi. Apoi, cu o bubuitură finală, clădirea se prăbuşi şi, urlând de frică precum un animal sălbatic, Harmon fu îngropat sub o tonă de cărămizi şi zidărie.

Francie se trezi speriată, cu un sentiment de nelinişte. Josh dormea liniştit, cu un braţ protector în jurul ei. Auzi tunetul uriaş şi-şi acoperi urechile cu mâinile, ridicându-se. Dar zgomotul era din ce în ce mai puternic şi camera începu să se zguduie. Vasul cu narcise căzu la podea şi Josh o îmbrăţişă, strângând-o mai aproape de el. Tot pământul părea să se clatine, camera tremura şi se zgâlţâia, iar fereastra explodă într-o mie de bucăţi strălucitoare. Cu un ţipăt de oţel, clădirea se prăbuşi şi, cu patul în care abia făcuseră dragoste, Francie şi Josh căzură de la etajul patru al pensiunii *Barbary* până în subsol.

PARTEA A II-A MANDARINUL

CAPITOLUL 12

1906

Lai Tsin era înalt pentru un chinez, avea piele palidă, era proaspăt ras, avea ochi întunecaţi, pătrunzători şi păr negru, strălucitor. Purta o robă albastră, cu guler înalt, pantaloni şi pantofi negri, de bumbac. Îşi purta bunurile lumeşti într-un coşuleţ de pai atârnat în spinare, iar de mână ţinea un băieţel de vreo patru ani.

Urcau încet strada Stockton, împreună cu alţi refugiaţi chinezi, sute şi sute, care fugeau de cutremur şi de flăcări. Familii întregi mergeau împreună, cu tatăl în frunte, soţia cu doi paşi în urmă şi un alai de copii, în haine vesele, în şir indian, fiecare ţinându-se de codiţa copilului dinainte ca să nu se piardă. Fiecare căra, trăgea sau împingea câte ceva: cărucioare sau cufere înţesate cu pergamente sau desene străbune, vase şi crătiţi, aşternuturi şi colivii de păsări, scaune sau lăzi; se clătinau sub poverile grele, grăbindu-se să salveze din flăcări ce mai puteau salva.

Lai Tsin se opri în vârful dealului, în colţul străzii California, şi se uită în urmă la ce mai rămăsese din San Francisco. Un giulgiu de fum cenuşiu acoperea oraşul, luminat de dedesubt de o sinistră strălucire portocalie. Incendiile devoraseră deja multe dintre clădirile importante, consumând zidăria şi marmura, ca şi când ar fi fost simplu lemn, şi transformând instantaneu lemnul în cenuşă. Zone întregi din oraş erau deja dispărute, iar pompierii dinamitau clădirile din calea flăcărilor, într-un efort disperat de a salva ce mai rămăsese. Dar de acum, infernul avea o viaţă a lui proprie, iar focul sărea de pe un acoperiş pe altul, de-a lungul străzilor. Cartierul comercial fusese devorat; monumentalul *Hotel Palace* era o ruină fumegândă, ca de altfel şi cea mai mare parte a

străzii Market şi a zonelor din jurul lui *Russian Hill* şi *Telegraph Hill,* iar acum incendiul trecuse de strada Kearny, în Chinatown. Replicile cutremurului zgâlţâiau oraşul, întinzând la maximum nervii şi aşa chinuiţi, dar oamenii se purtau într-un fel ordonat, stând stupefiaţi pe coamele dealurilor, privind cu resemnare cum le ard casele.

După prima oră de haos, cetăţenii se apucaseră de îngrozitoarea sarcină de a dezgropa răniţii şi morţii, dar Spitalul Municipal fusese distrus, iar celelalte spitale erau grav avariate şi nimeni nu putea potoli flăcările. Lui Lai Tsin i se părea că cerul însuşi era în flăcări şi ştia că până la miezul nopţii şi Chinatown avea să fie un morman de cenuşă.

Faţa lui era lipsită de expresie în timp ce-şi croia drum pe strada California, împreună cu băiatul. Muncitorii cărau grăbiţi comorile şi tablourile din reşedinţa Mark Hopkins, care fusese donată de văduva milionarului pentru a fi folosită ca galerie şi şcoală de artă. Aceasta şi alte reşedinţe de pe Nob Hill erau încă intacte, dar flăcările se întindeau ameninţător, în timp ce pompierii se luptau cu ele, folosind o rezervă insuficientă de apă.

Neştiind încotro să se ducă, Lai Tsin se aşează pe treptele casei Mark Hopkins şi-l luă pe genunchi pe băiatul obosit. Copilul era sărăcăcios îmbrăcat, haina de bumbac, albastră, era ruptă, iar ochii îi alergau terorizaţi în toate părţile. Lai Tsin îi dădu să mănânce o prăjitură de orez, dar nu era nimic de băut şi copilul începu să plângă tăcut, de parcă era prea speriat ca să facă vreun zgomot. De sub pleoapele strânse izvorau lacrimi şi Lai Tsin îl strânse la piept, mângâindu-l liniştitor pe spate.

— E în regulă, Micuţule Fiu, îi spuse el. Nu plânge pentru mama sau tatăl tău. O să am grijă de tine.

După un timp copilul adormi, cu degetul în gură şi cu pălăriuţa multicoloră atârnându-i pe o ureche. Atunci o observă Lai Tsin pe fată.

Faţa ei avea culoarea cenuşii, iar de sub şalul pe care-l purta înfăşurat în jurul capului se vedea un bandaj. Era urât îmbrăcată, cu o bluză şi o fustă vechi, iar ochii aveau o privire tulburată. Privea fix la uşa reşedinţei bogate de peste drum.

Francie nu era conştientă de privirea lui Lai Tsin. Se dădu înapoi când o căruţă trecu în viteză în sus pe strada California şi se opri în faţa casei, privind cum oamenii coborâră în grabă şi scoaseră o targă din spatele căruţei, aşezând mai bine pătura roşie în jurul corpului de pe ea, înainte de a o ridica şi a o duce înăuntru.

Ochii ei se măriră când uşa se deschise şi-l văzu pe Harry stând în prag. Acesta era alb la faţă, tensionat, şi ochii lui de un albastru palid erau aspri de furie.

Francie se trase repede în umbră când îl auzi spunând:

— Aduceţi-l pe tatăl meu înăuntru, vă rog.

Oamenii se supuseră. Aşezară targa pe masa mare, de stejar, din hol şi câteva minute mai târziu ieşiră din casă, cu zâmbete încântate pe feţe, băgându-şi în buzunare monedele de aur.

Uşile erau larg deschise şi Francie putea vedea personalul adunat în hol şi pe Harry ridicând pătura şi privind la tatăl lui, zdrobit şi însângerat, cu ochii morţi, încă fixând furioşi marele dom cu vitralii, care strălucea ca o bijuterie în lumina flăcărilor.

— Tu ai făcut asta, Francesca, strigă el sălbatic. Dacă nu s-ar fi dus după tine, ar fi fost acasă, în siguranţă. L-ai ucis, la fel de sigur ca şi când l-ai fi înjunghiat. Şi, jur pe Dumnezeu, o să te văd moartă, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lume.

Stând în umbră, pe Francie o scutură un fior. Ştia că Harry vorbea serios, şi că ura lui era şi mai

puternică decât a tatălui ei. Dacă Harry o găsea vreodată, avea să se ţină de cuvânt.

Lai Tsin văzu sosind carul mortuar elegant, şi un sicriu de mahon, cu mânere de argint, dus în casă şi se uită uimit la fata tânără ghemuită în umbră, urmărind scena. Nu părea conştientă de flăcările care se apropiau rapid, deşi de pe străzile de jos urca o căldură puternică şi trosniturile flăcărilor prevesteau pieirea. Chiar când se uita la ea, văzu o şuviţă de fum negru ieşind din casa Mark Hopkins, apoi limbile sinistre de foc lingând lemnăria de sub acoperiş.

Luându-l în braţe pe băiatul adormit, se ridică în picioare, privind şi aşteptând. Pompierii alergau grăbiţi pe stradă, cerându-le tuturor să plece. Ştiau că nu existau speranţe să salveze casele celor bogaţi şi averile lor.

Francie simţea dogoarea focului pe piele, ochii îi ardeau de fum, dar nu putea pleca. Privea şi aştepta, mesmerizată. Câteva clipe mai târziu, Harry deschise uşa. Goni un şir de servitori speriaţi, cărându-şi bagajele, şi privi grăjdarii alungând caii înspăimântaţi. În cele din urmă, majordomul urcă din nou treptele, împreună cu o jumătate de duzină de servitori, şi Francie se apropie, rămânând tot în umbră, ca să poată vedea înăuntrul casei care fusese căminul ei.

— Să scoatem sicriul afară, domnule? întrebă majordomul, în timp ce oamenii stăteau respectuoşi, cu pălăriile în mâini.

Harry îi privi din capul scărilor. Întoarse capul şi privi la sicriul cu mânere de argint aşezat pe masa de stejar din hol, apoi clătină din cap. Spuse cu amărăciune:

— Casa aceasta a fost construită ca un cămin pentru tatăl meu. Este un monument în onoarea unui om mare. Iar acum îi va fi mormânt.

Francie se înfioră când vântul fierbinte mătură strada. Fereastra hotelului *Fairmont* explodă brusc şi flăcările se năpustiră prin orbitele goale.

Cu o ultimă privire către coşciugul tatălui său, Harry închise uşa şi răsuci cheia în broască. Ochii lui Francie îl urmăriră cum coborî treptele şi o luă în jos pe strada California, urmat de servitori.

Lai Tsin îl privi îndepărtându-se, apoi se îndreptă spre ea. Francie privea casa, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

— Vino cu mine, spuse el în engleză, dar Francie nici măcar nu întoarse capul.

Uluit, Lai Tsin privi spre casă. Întreaga stradă era în flăcări şi nu mai rămăsese prea mult timp. Francie oftă adânc când acoperişul începu să fumege. Urmă un şuierat şi un jet de flăcări şi deodată casa fu cuprinsă de foc.

Francie se întoarse încet şi-l privi pe chinez.

— Uite, spuse cu o voce ca un suspin. Arde. Casa aceea îngrozitoare moare. Am jurat să-l văd în mormânt. Şi acum e acolo.

Apoi, fără un alt cuvânt, i se alătură şi porniră împreună în josul străzii, îndepărtându-se de flăcări şi de dogoare, cufundându-se în necunoscutul nopţii.

CAPITOLUL 13

Era o dimineaţă întunecată de aprilie şi norii cenuşii erau atât de grei de ploaie, încât aproape că se odihneau pe acoperişuri. Annie se uită afară şi-i mulţumi Domnului că nu era luni, zi de spălat. Abandonându-şi planurile de a freca treptele de la intrare, trânti uşa şi se întrebă ce să facă în ziua aceea.

Holul mochetat cu covor roşu era imaculat; camera din faţă, unde nu stătea nimeni decât de sărbători, nu avea fir de praf; bucătăria, unde-şi petreceau cea mai mare parte a timpului, strălucea după ore nesfârşite de frecat şi lustruit. Etajul era curăţat centimetru cu centimetru. În toată casa nu se găsea nicio pată, cât de mică, şi nicio cămaşă nescrobită. Şi era joi, deci în seara aceea se mânca budincă de cartofi cu carne. Tatăl ei mâncase acelaşi fel de mâncare în aceeaşi zi a fiecărei săptămâni, iar joia era întotdeauna budincă de cartofi cu carne.

Focul ardea deja vioi în vatra bucătăriei şi ea luă ceainicul din cârlig, presără puţin ceai negru şi turnă apa clocotită. Apoi se cufundă pe scaunul ei obişnuit, aşteptând să se facă ceaiul.

Era devreme şi tatăl ei era încă în pat. Camera caldă şi strălucitoare, care fusese lumea ei în ultimii zece ani, se închidea în jurul ei ca o capcană. Arăta la fel cum arătase mereu, cu grătarul de sobă, din aramă lustruită, înconjurând vatra cu cărămizi verzi, fotografiile sepia, cu ramă de argint, de pe cămin, vasul de aramă, cu beţişoarele cu care tatăl ei îşi aprindea pipa, şi pasărea împăiată sub clopotul de sticlă. Privi de jur împrejur, la lămpile cu gaz, cu abajururile lor de sticlă, la fotoliul preferat al tatălui ei, desfundat de ani de folosinţă, la tetiera de linou brodat de pe spătar, pe care o primenea în fiecare dimineaţă. Se uită la linoleumul cafeniu şi la covorul mare, cu

franjuri, spălăcit şi ros de-a lungul anilor până la un maroniu palid şi la masa de pin, acoperită cu muşamaua în carouri, unde pregătea mâncarea. Şi la scaunele *Windsor* pe care se aşezau să mănânce; la chiuveta de tablă, cu robinetele de aramă sclipitoare; la storcătorul de lemn pentru rufe, cu frânghia şi scripetele lui, unde în fiecare zi a vieţii ei haine spălate sau călcate atârnau la căldura focului. Fereastra mare dădea într-o curte pavată, înconjurată de rododendroni şi lauri, iar vara Annie planta în cutia de la fereastră petunii colorate şi părăluţe.

Annie închise ochii şi oftă. Nu avea nevoie să se uite, totul era imprimat în creierul ei, la fel ca şi ticăitul ceasului de mahon şi dulcile lui clinchete, şuierul slab al ibricului care fierbea permanent, gata să facă un ceai pentru musafirii care acum nu mai veneau niciodată, fâşâitul lămpilor cu gaz şi trosnetul focului de cărbune care era aprins în fiecare zi a anului, oricât ar fi fost de cald, ca să încingă soba din bucătărie.

În minte putea auzi ţăcănitul propriilor andrele şi-l putea vedea pe tatăl ei pufăind din eterna sa pipă, în timp ce stăteau, seară de seară, cu draperiile de catifea trase şi cu orele lungi până la ora de culcare, până în zori, până la începutul unei zile absolut identice.

Oftă. Trecuse un an de când plecase Josh, dar nu trecuse niciun minut fără ca ea să se gândească la el. Singura veste pe care o primise de la el fusese o ilustrată a unei cârciumi de pe Barbary Coast, din San Francisco. Venise cu cinci luni în urmă, ascunsă cu grijă într-un plic, în care scria doar: *Sunt în regulă, nu-ţi face griji pentru mine. Nu am făcut eu acele lucruri îngrozitoare. Te rog, crede-mă. Fratele tău iubitor*. O citise şi recitise de mii de ori. Josh fusese cel care adusese viaţa în casa aceea, iar ea trăise numai prin el. Când plecase, ea suferise ca o mamă pentru fiul pierdut şi niciodată, niciodată nu crezuse ce se spusese despre el. Deşi

aproape toţi ceilalţi credeau. Fraţii lui erau atât de ruşinaţi, încât rareori mai veneau să-l vadă pe tatăl lor, iar soţiile lor îşi ţineau copiii departe, pentru a nu fi atinşi de păcatele lui Josh. Deşi nu se temeau să fie atinşi de banii lui Frank Aysgarth. De fapt, de fiecare dată când îi vedea pe Bertie sau pe Ted venind, ştia după ce veneau.

— Bătrânul s-a scrântit, îi spusese Bertie. Cel mai bine pentru noi ar fi să-i luăm afacerea din mână, sau o să se ducă de râpă. Nu vrea să ia nicio decizie; cum putem să construim case, dacă el nu spune da sau nu?

Annie ştia că Bertie avea dreptate, dar mai ştia şi că ei preluaseră finanţele lui Frank. Cu toate acestea, nu putea face nimic, iar tatălui ei, pur şi simplu, nu-i păsa, astfel încât ea continua să tricoteze nesfârşite jachete şi căciuliţe din cea mai fină angora pentru continua procesiune de copii care umplea casele fraţilor ei. Şi nimeni nu menţiona numele lui Josh.

Sări, auzind paşii tatălui ei pe scări, turnă repede lapte proaspăt în cratiţa cu fulgi de ovăz şi adăugând un praf de sare, cum îi plăcea lui. O puse pe plită să se încălzească în timp ce tăia pâinea, pe care o copsese cu o zi înainte, puse borcanul cu dulceaţă şi ziarul lângă farfuria lui, cum făcea întotdeauna, deşi el nu se mai uitase la un ziar din ziua când apăruseră acele titluri îngrozitoare despre fiul său. Dar ea continua să cumpere *Yorkshire Post* şi îl citea mai târziu, după ce-şi termina treburile.

— Bună dimineaţa, tată, strigă vesel, trăgându-i scaunul şi turnându-i ceaiul. Porridge-ul tău o să fie gata în câteva minute. N-ai vrea o feliuţă de pâine şi poate nişte ouă prăjite?

El clătină din capul încărunţit, cufundându-se în scaun cu un oftat.

— Porridge-ul e de-ajuns, spuse.

Se uită în tăcere la farfurie şi Annie suspină exasperată. De câte ori nu-i spusese că mai avea

doi fii, că avea nepoţi, că avea o firmă şi bani în bancă. Că Josh era nevinovat. Dar fără folos.

— Când ai un fiu care a făcut ce a făcut Josh al nostru, asta e ceva ce Dumnezeu n-o să ierte niciodată. Şi nici eu, îi spusese el.

Şi asta era tot ce comentase vreodată pe marginea acestui subiect.

Dar în dimineaţa aceea era altfel. Frank împinse ziarul deoparte, cum făcea mereu, numai că de data aceasta ceva îi atrase atenţia.

Cutremur masiv demolează San Francisco, spunea titlul. *Sute de morţi în infernul dezlănţuit.*

— Pun pariu că s-au dărâmat câteva dintre casele pe care le-am construit, comentă el, amestecând dulceaţa de căpşuni în porridge-ul fierbinte.

— Despre ce e vorba, tată? întrebă ea, uluită că făcuse un comentariu despre altceva decât mâncare sau casa.

— Cutremurul ăsta, spuse el, dând la o parte porridge-ul neatins şi punându-şi, în schimb, zahăr în ceai.

Annie era în genunchi pe covorul din faţa căminului, prăjind pâine deasupra cărbunilor aprinşi. Două felii erau deja gata, pe o cărămidă fierbinte, înfăşurată într-o cârpă, şi obrajii îi erau îmbujoraţi de dogoare. Se uită exasperată peste umăr.

— Ce cutremur, tată?

— Cutremurul din San Francisco, cum zice aici în ziar. Citeşte singură.

— San Francisco? Un cutremur?

Aruncând furculiţa de prăjit pâinea, se repezi la masă şi apucă ziarul, citind rapid povestea. Ochii i se măriră de oroare, păli, şi-şi duse mâna la inimă.

— O, tată, şopti, nu poate fi adevărat.

— Ba e adevărat, replică el, sorbindu-şi ceaiul. Mereu a fost un tremurat sub oraşul ăla, de când eram eu acolo.

— Nu înţelegi.

Se cufundă în scaun, acoperindu-şi faţa cu şorţul, ca el să nu-i vadă lacrimile. Se gândi la Josh în San Francisco, poate mort, poate îngropat sub o clădire dărâmată, poate ars în incendiu. Ce putea ea să facă? O, ce putea să facă? Iubitul, frumosul, nevinovatul ei Josh…

După o vreme, îşi uscă lacrimile şi luă din nou ziarul. Tatăl ei îşi bea liniştit ceaiul, micul dejun era neatins, şi pufăia din vechea lui pipă, umplând camera de fum, cum făcea în fiecare dimineaţă. Annie ar fi vrut să ţipe la el să înceteze, să-i strige că fiul lui putea să fie undeva, mutilat, sub o tonă de dărâmături, sau făcut scrum. Dar în loc de asta reciti povestea.

Ziarul spunea că veştile erau încă sumare, pentru că toate comunicaţiile fuseseră întrerupte de cutremur. Statul California trimisese deja ajutor, iar principalele oraşe americane donau mâncare, pături, îmbrăcăminte şi bani pentru a ajuta supravieţuitorii. Comandantul pompierilor fusese ucis în primele clipe, când *Foişorul de foc* se prăbuşise, iar conductele principale de apă fuseseră rupte, aşa că nu era apă pentru a se stinge incendiile. Întregul oraş era în flăcări, nimic nu-l putea salva. Clădirea Primăriei, nou-nouţă, care costase opt milioane de dolari, fusese transformată într-un morman de dărâmături, fantasticul *Hotel Palace,* cel mai mare din lume, era numai cenuşă, iar casele de pe Nob Hill erau distruse de flăcări.

Celebrul tenor Enrico Caruso reuşise să scape cu însoţitorii săi, într-un tren special, înainte ca flăcările să cuprindă oraşul. Spusese că San Francisco era „un iad” şi jurase să nu se mai întoarcă niciodată acolo. După primul şoc, cetăţenii ieşiseră pe străzi, întrebându-se ce să facă. Când lucrurile se mai calmaseră, cei mai mulţi hotărâseră să-şi pregătească micul dejun, dar cu conductele de gaz ale oraşului sparte, curând izbucniseră o duzină de incendii. Nu exista un sistem de alarmă potrivit şi nici apă, aşa că focul

se întinsese rapid, până când, în aceeaşi zi la amiază cincizeci de incendii separate ardeau în oraş, cuprinzând o clădire după alta, prinzând puteri până când totul devenise un infern, provocând un vânt fierbinte care topea totul în calea sa. *San Francisco e sortit pieirii,* concluziona articolul, *laolaltă cu cei mai mulţi dintre locuitorii săi.*

Annie nu-şi aducea aminte cum trecuse ziua. La ora patru fugise în vale, ca să cumpere ediţia de seară a ziarului *Evening Post,* sperând să afle veşti mai bune, dar citi că lucrurile se înrăutăţeau şi că tot oraşul era în flăcări. Tabere de refugiaţi se aşterneau în parcurile din San Francisco şi dincolo de golf, în Oakland, unde mulţi se salvaseră, traversând cu feribotul. Ziarul povestea cum cetăţenii fugeau din calea incendiilor, cum chinezoaice cu picioare bandajate, incapabile să meargă, erau duse în braţe pe străzi, cum copii îngroziţi alergau pe lângă părinţii lor, strângându-şi jucăriile la piept, în timp ce bătrânii se chinuiau cu câini şi pisici şi colivii cu păsări, cu tablouri şi piane, luând cu ei tot ce iubeau mai mult. *Deşi nimeni nu ştie ce se va alege de ei şi de bunurile lor.*

Annie urcă încet dealul. Se gândi la toate nopţile când îngenunchease lângă patul său şi se rugase pentru o dovadă a nevinovăţiei lui Josh, ca el să se poată întoarce la ea, şi pentru fericirea şi sănătatea lui, acolo, la San Francisco, şi îşi dădu seama, fără nicio umbră de îndoială, ce avea de făcut. Îşi târî picioarele pe drumul către casă, cu ochii la vârfurile pantofilor ei strălucitori, ţesându-şi planul.

În seara aceea, după cină, când Frank Aysgarth se cufundase în fotoliu, îşi aprinsese pipa şi privea tăcut în foc, ca de obicei, Annie spuse:

— Tată, trebuie să vorbesc cu tine. Am ceva de făcut.

— Hmmph, mormăi el, fără măcar s-o privească.

— Trebuie să plec, tată, spuse ea tare.

El tresări şi-şi scoase pipa din gură, stupefiat.

— Să pleci? Te-ai scrântit la cap, sau ce? Nu mai vorbi prostii, Annie.

Odată lămurită chestiunea, pufăi din nou din pipă şi-şi aţinti privirea în foc.

— Vorbesc serios, tată, insistă ea. Trebuie să mă duc să-l găsesc pe Josh. Vezi tu, tată, s-a dus la San Francisco şi trebuie să ştiu dacă e viu sau mort. Şi dacă este mort, atunci… atunci am să am grijă să fie îngropat cum se cuvine, în pământ sfinţit.

— N-or să îngroape niciodată un ucigaş în pământ sfinţit! strigă Frank. Se înroşise la faţă şi pufăia furios din pipă, umplând bucătăria cu aroma aspră a tutunului lui.

— Josh e nevinovat, replică ea. Sammy Morris l-a luat atât de repede, încât n-a avut nici măcar ocazia să se apere. Şi tot ce ştie poliţia e povestea doamnei Morris, cum că Sammy l-a găsit lângă trupul femeii.

Se uită la tatăl ei, dar el nu făcea decât să fumeze, privind ca întotdeauna în flăcările din cămin. Deodată, văzu o lacrimă alunecându-i pe obraz şi pierzându-se în mustaţa aspră şi căruntă. Apoi încă una şi încă una…

— O, tată, spuse ea, neajutorată, neştiind cum să-l aline, pentru că nu putea să se ducă şi să-l îmbrăţişeze, cum ar fi făcut cu Josh. Nu te consuma aşa. Fiul tău cel mic nu-i un criminal, îţi garantez asta. Orice ar spune sau n-ar spune Sally Morris.

— M-a terminat, Annie, spuse el, ignorând lacrimile care-i curgeau pe faţă. Josh al nostru m-a terminat. Un bărbat are dreptul să privească în viitor prin copiii lui. Iar el era preferatul meu, ştii bine, chiar dacă am încercat să n-o arăt, mereu i-am tratat pe toţi la fel. Niciodată nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva în familia mea. Niciodată.

Annie îşi întoarse privirea de la el, pentru că nu putea suporta să-i vadă faţa chinuită, mâinile tremurătoare. Şi lacrimile nesfârşite care probabil se adunase în el de când plecase Josh. Frank Aysgarth îşi permitea luxul unei emoţii pentru prima oară în viaţă şi Annie ştia că era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. După un timp îi spuse:

— Tată, mă duc la San Francisco să-l găsesc. Vreau să îi spăl onoarea – onoarea noastră. Nu vreau să intri în mormânt, crezând despre fiul tău că e un ucigaş. Îţi cer două lucruri, tată. Unul, banii cu care să plec. Iar celălalt, e secretul. Nimeni nu trebuie să ştie unde m-am dus şi de ce.

El se uită la ea, cu faţa tremurând, şi pentru prima oară în viaţă, lui Annie îi fu milă de el.

— Faci tu asta? şopti el.

Ea dădu din cap.

— Promit.

— Atunci o să ai banii mâine. Şi o să rămână numai între noi doi, Annie. Nimeni altcineva n-o să ştie.

Ea îi zâmbi recunoscătoare.

— Iar eu îţi promit să-ţi dau înapoi onoarea – fie că fiul tău e viu, fie că e mort.

A doua zi de dimineaţă, Frank Aysgarth fu văzut coborând dealul pentru prima oară de mai bine de un an. Vecinii se repeziră la uşi ca să-l urmărească trecând, observându-i părul alb şi pasul ezitant, întrebându-se cu voce tare ce făcuse atâta vreme, singur cu Annie, în vârful dealului Aysgarth.

— Cu toţi banii şi cu tot succesul lui, acum nu-i nimic altceva decât un om bătrân, spuneau ei, dezamăgiţi.

Iar Sally Morris, mai bătrână şi mai înăcrită, ţipă la el din pragul uşii:

— Mă mir că îndrăzneşti să-ţi arăţi faţa p-aici după ce a făcut Josh. Şi l-a făcut şi pe Sammy să plece cu el. Tu şi banii tăi l-aţi stricat pe băiatul

meu, Frank Aysgarth, şi Dumnezeu n-o să ţi-o ierte niciodată.

Vecinii îşi ţinură răsuflarea speriaţi când el se împiedică şi aproape căzu, dar apoi se îndreptă şi păşi repede de-a lungul străzii, privind drept în faţa lui, de parcă n-ar fi auzit nicio vorbă.

Două ore mai târziu îl văzură urcând din nou strada şi dispărând pe dealul Aysgarth. Puţin după aceea, Annie Aysgarth trecu pe lângă ei şi de data aceasta toate capetele se întoarseră, întrebându-se încotro se grăbea aşa. Şi fură cu atât mai surprinşi când, săptămâna următoare, sosi un taxi care o luă pe Annie şi toate cutiile şi bagajele ei şi o duse la gară, iar Bertie Aysgarth cu nevasta şi copiii se mutară la Ivy Cottage ca să aibă grijă de bătrân.

CAPITOLUL 14

Lai Tsin era uluit. În cele şase zile de când o găsise, fata nu scosese nicio vorbă. Avea încredere în el ca un copil; când îi aducea de mâncare şi-i spunea „mănâncă”, mânca; dacă-i spunea „vino după mine”, îl urma; când îi spunea „aşteaptă-mă”, îl aştepta. Iar el ştia că, dacă nu s-ar mai îi întors, ea l-ar fi aşteptat la nesfârşit. Nu arăta niciun fel de curiozitate în privinţa situaţiei ei şi nici în legătură cu ceilalţi două sute cincizeci de mii de oameni fără adăpost, care dormeau în parcurile oraşului. Se mulţumea să stea cu copilul în poală, privind în gol, suspendată în timp.

Lai Tsin oftă îndurerat. Era într-o dilemă. Îşi asumase responsabilitatea pentru ea cum ar fi făcut-o pentru cineva rănit într-o bătălie, de teama că înnebunise din cauza şocului şi a rănilor. Dar nu putea continua să aibă grijă de ea. Era doar un biet chinez, cu propriile sale necazuri. Iar ea era o doamnă americană.

— Doamnă? spuse el, aplecându-se către ea, atent să nu o atingă, pentru că ar fi fost o impertinenţă şi nu s-ar fi cuvenit. Doamnă? repetă el.

Ochii ei de safir se întoarseră nedumeriţi către el. Se vedea că aşteaptă să-i spună ce trebuie să facă şi el oftă din nou.

— Trebuie să rămâneţi aici, cu celelalte doamne americane refugiate, spuse Lai Tsin, scoţând cinci dolari din buzunarul secret al hainei şi punându-i în poala ei. La revedere, doamnă, adăugă, ridicând pe umăr coşul de pai; ea nu răspunse.

El şi copilul făcură câţiva paşi, apoi se întoarse să se uite la ea. Pe obraz îi luneca o lacrimă imensă. O privi cu îndoială. Lacrimile care-i curgeau din ochi erau mari şi strălucitoare ca mărgăritarele şi avea un aer de cumplită

singurătate care făcu să vibreze în el o coardă dureroasă a memoriei.

Se înapoie şi spuse:

— Tot timpul ăsta tu nu plâns, şi acum tu plângi. De ce?

Ea clătină din cap. Lacrimile îi curgeau mai repede, ca un râu secat după ce a început ploaia.

— Credeam că-mi eşti prieten, şopti ea disperată, dar acum mă părăseşti.

— Nu posibil noi prieteni. Eu sunt un chinez sărac şi tu – se uită ia rochia ei ieftină, la şal şi la ghetele grosolane – tu eşti o doamnă.

Ea îşi frecă ochii cu pumnii, încercând să oprească lacrimile, şi Lai Tsin îi văzu cearcănele adânci de sub ochi, paloarea pielii şi fragilitatea încheieturilor mici. Inima i se strânse de mila ei, dar ştia că trebuie să o lase printre ai ei.

Băieţelul, care aştepta lângă el, îl trase de pantaloni şi începu şi el să plângă. Îl mângâie pe creştet, continuând s-o privească pe fată.

— Aş prefera să fiu prietena ta, oftă ea.

El reflectă, simţindu-i privirea aţintită asupra lui.

— O să fie foarte greu, spuse în cele din urmă.

— Nimic nu poate fi mai greu decât ce am suferit până acum.

Vocea ei era plină de amărăciune şi Lai Tsin dădu din cap.

— Atunci hai să mergem, spuse el, punându-şi coşul pe umăr şi luând băiatul de mână.

Ea se ridică în picioare şi îl urmă; Lai Tsin ştia că dacă ar fi spus „Mergem împreună până la capătul pământului”, ea ar fi venit cu el. Asta le era soarta.

După vreo milă se opri să cumpere de mâncare de la o piaţă improvizată pe marginea drumului şi plăti cu bani scoşi din buzunarul secret al hainei. Dădu cincisprezece cenţi, puse cu grijă la loc puţinii bani rămaşi, apoi duse supa fierbinte şi

feliile de pâine cu unt către locul unde stătea ea, pe un morman de pietre. Băiatul era în braţele ei şi o ţinea de gât. Zeii făcuseră o minune. Ea zâmbea.

— Mănâncă, spuse Lai Tsin, întinzându-i cana aburindă. Trebuie să te faci puternică.

O urmări sorbind supa, închizând ochii şi savurând-o, şi se gândi îngrijorat la cei cinci dolari care-i mai rămăseseră în buzunar. Preţioasa lui cărticică de la creditul chinezesc arăta o sută trei dolari şi douăzeci de cenţi pe numele lui, dar banii mai mult ca sigur arseseră laolaltă cu restul oraşului. Oftă. Câştigase banii aceia jucând mah-jongg; era tot ce avea şi reprezentaseră asigurarea lui pentru viitor. Era joss[42] foarte rău, dar măcar era viu şi nevătămat.

Când porniră din nou, în obrajii ei apăruse o îmbujorare nouă, pasul îi era mai sigur şi îl luă pe copil de mână, zâmbind către el, în timp ce băieţelul se străduia să ţină pasul. Oamenii se întorceau să îi privească cu furie şi Lai Tsin ştia că nu erau de acord ca o femeie albă să umble cu un chinez. Înţelegea că nu aveau să-i accepte împreună în tabăra de refugiaţi din parc şi căuta din priviri un adăpost potrivit. Trecură pe lângă o altă tarabă, aşezată la marginea drumului, unde se vindeau corturi de pânză.

— Cât costă? întrebă el.

Omul îl privi gânditor.

— Pentru chinezi zece dolari, spuse dispreţuitor, şi încă e ieftin.

Lai Tsin întoarse spatele, simţind cum ochii furioşi şi speculativi ai omului îi urmăreau. Se întuneca şi ştia că trebuie să găsească repede un adăpost. Privea întruna în stânga şi-n dreapta. Băiatul obosi şi trebui să-l ia în braţe. Tocmai când cădea întunericul, văzu un loc. Era ce mai rămăsese dintr-un şir de case care fuseseră tăiate în două, exact în mijloc. Pereţii etajului se prăbuşiseră, dar parterul părea intact. Uşa dispăruse, iar el intră şi privi în jur. La ferestrele

fără geamuri fluturau perdele în carouri, iar o masă de lemn, cu picioare groase, zăcea pe jumătate îngropată într-un morman de dărâmături. În faţa şemineului se afla o sofa neagră, iar lângă un perete se găsea un dulap greu, de stejar, cu un şir de farfurii prăfuite, care supravieţuiseră ca prin minune. Inspectă atent acoperişul; erau câteva crăpături mari, dar părea destul de sigur. Mergea pentru noaptea aceea, îndreptă sofaua, o scutură de praf şi spuse:

— Te rog stai, doamnă.

Francie se aşeză recunoscătoare, în timp ce el aşeza băiatul adormit alături de ea. O privi şi-i spuse temător:

— Doamnă, eu sunt chinez. Venit în America fără hârtii. Eu trăit din jocuri de noroc. Nu am trecut, doamnă, şi nu am viitor. Am doar ziua de azi. Aşa trebuit mereu să trăiesc, şi familia mea la fel. Eu nu pot să ofer ţie nimic.

Francie reflectă la ceea ce-i spusese şi realiză că se asemănau. Dădu din cap.

— Atunci suntem norocoşi, tu şi cu mine. Cutremurul mi-a îngropat trecutul şi mi-a furat viitorul. Şi eu am numai ziua de azi.

— Poate că e joss bun, până la urmă, spuse el.

În timp ce copilul dormea, îl ajută să caute printre ruine aşternuturi sau pături, orice cu care să se învelească, pentru că noaptea era rece şi nu aveau voie să aprindă focul. Apoi, epuizată, se ghemui lângă copil şi adormi. Lai Tsin îi înveli cu blândeţe într-o pătură zdrenţuită şi, înfăşurat într-o draperie veche, făcu de pază până la ivirea zorilor.

O privea dormind şi se gândea la ea. Îşi aminti ura din ochii ei, când privea casa arzând, şi-şi dădu seama că trebuie să fi suferit, pentru că nici lui nu-i era străină acea emoţie. Toată viaţa trăise în singurătate, teamă şi ură. Cu toate acestea, când Francie se trezi, n-o întrebă nimic. Ştia că avea să vină un moment când ea o să dorească să-şi lepede povara şi avea să-i spună singură adevărul.

A doua zi porniră mai departe, părăsindu-şi adăpostul temporar, fără măcar să privească înapoi.

— Unde mergem? întrebă copilul în cantoneză, trăgând-o pe Francie de fustă.

— Înainte, răspunse Lai Tsin calm. Nu avea idee ce însemna asta, dar era de-ajuns pentru copil, care porni alături de ei fără să se plângă.

După o vreme ajunseră într-un parc plin de corturi albe, mici. Oamenii stăteau pe iarbă, sub soarele dimineţii, vorbind sau citind ziarele, în timp ce alţii stăteau la coadă ca să apuce micul dejun, care se distribuia gratuit din nişte căruţe. Mirosea a cafea caldă şi a pâine şi băieţelul o trase din nou de fustă pe Francie. Ea se aşeză la coadă pentru mâncare şi pentru nişte pături, apoi mâncară repede, departe de mulţime. Cu păturile pe umeri, Francie şi băiatul îl urmară pe Lai Tsin, oriunde ar fi vrut acesta să-i ducă.

În următoarele câteva zile, Lai Tsin avu grijă de ea ca de o soră mai mică; îi căută de mâncare, adăpost pentru noapte şi-şi cheltui toţi banii. Nu puse nicio întrebare, iar ea de-abia dacă vorbi. Până într-o noapte, când stăteau lângă focul pe care-l făcuse printre dărâmături. Băieţelul dormea, iar ruinele fumegânde ale oraşului se desenau pe cerul negru ca cerneala. Francie spuse:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Îşi ascunse faţa în mâini, iar el aşteptă răbdător; ştia că avea să continue. Avea nevoie să-şi uşureze sufletul.

Lai Tsin avusese dreptate. Cuvintele i se rostogoleau de pe buze când îi spuse numele ei şi numele tatălui ei – Harmon Harrison.

— Văd că până şi tu ai auzit de el, spuse ea cu amărăciune când îi văzu reacţia.

— Toată lumea în San Francisco auzit de el, replică Lai Tsin, iar ochii lui negri deveniră brusc impenetrabili.

Francie îi povesti cum o ura tatăl ei şi-i povesti despre fratele ei, Harry.

— Dacă află vreodată că sunt în viaţă, o să mă închidă într-un azil, apoi o să mă omoare, îi spuse, îngrozită.

Îi spuse cum îl întâlnise pe Josh şi cum se îndrăgostise de el şi cum Josh o salvase. Îi povesti cât era de bun.

— Şi frumos ca un înger, oftă ea. Până şi călugăriţele au spus asta.

Îi spuse despre Josh şi Sammy şi despre crime, cum Josh nu voise să creadă că Sammy era de vină, deşi ştia că el era criminalul. Apoi îşi îngropă faţa în palme, disperată, retrăind momentul când începuse cutremurul.

— Deodată ne adânceam într-un abis şi totul cădea peste noi, spuse ea. Am crezut că visez, că e un coşmar. Pe piept aveam o greutate mare şi gura îmi era plină de praf. Tuşeam şi mă înecam şi am crezut că or să-mi explodeze plămânii. Am deschis ochii şi am văzut faţa lui Josh. Eram încă în pat, îmbrăţişaţi, şi greutatea pe care o simţeam pe piept era trupul lui. Dintr-o gaură de deasupra noastră venea o rază de lumină. Am auzit un zgomot cumplit şi o grindă imensă a căzut peste Josh. Îl auzeam respirând greu, hârâit, cu un sunet ca de metal frecat cu o pilă. Am încercat să ies de sub el, dar era prea greu şi era tot prins sub grindă. Simţeam sângele curgând şi nu ştiam dacă e al lui sau al meu, dar ştiam că trebuie să caut ajutor. M-am târât de sub el, centimetru cu centimetru. Nu ştiu cât a durat, poate minute, poate ore, dar în cele din urmă m-am eliberat şi m-am ridicat în picioare. Îi auzeam încă răsuflarea chinuită şi mi-am amintit că acelaşi sunet îl auzisem când mama era pe moarte. Gemea şi mi-am acoperit urechile cu mâinile. Nu-l puteam lăsa acolo să moară. Am încercat să ridic grinda care-i căzuse pe spate, dar n-o puteam mişca şi atunci am îngenuncheat lângă el şi l-am apucat de umeri, încercând să-l scot de

sub ea. O clipă am crezut că o să pot, apoi dintr-o dată pământul s-a cutremurat din nou şi grinda a alunecat. S-a auzit un bubuit şi cu coada ochiului am văzut bucata de zid căzând. Fără să mă gândesc, am sărit înapoi şi mi-am acoperit capul cu mâinile ca să mă salvez şi a căzut peste Josh. Am îngenuncheat lângă el. Nu ştiam ce să fac. Era nemişcat ca un mort. Apoi, brusc, a ridicat capul şi m-a privit.

Francie se uita la Lai Tsin, tremurând, temându-se să-şi amintească, apoi spuse încet:

— Faţa îngerului acela frumos era doar o masă de sânge şi oase.

Lai Tsin tăcea. Nu făcu niciun efort s-o aline. Ştia că erau lucruri care nu puteau fi ispăşite doar prin vorbe, existau poveri prea îngrozitoare, ca să poţi vreodată scăpa de ele, iar omul era condamnat să le poarte cu sine până-n mormânt.

— Nu mă puteam mişca, continuă ea cu o voce ca un suspin. Am stat lângă el şi răsuflarea chinuită îi devenea din ce în ce mai stinsă, mai slabă… şi în cele din urmă n-a mai fost decât tăcerea şi am ştiut că murise. Am luat pătura de pe pat şi l-am acoperit cu ea. Apoi am plecat şi l-am lăsat singur în mormântul lui. Nu-mi amintesc cum, dar m-am trezit pe stradă. Numai că nu mai exista nicio stradă, numai dărâmături. Se vedea lumina unor focuri, oamenii alergau, dar nu ştiam încotro, l-am urmat… cineva m-a ajutat… m-au bandajat la cap şi mi-au dat haine. M-au dus la spital cu o căruţă, dar nu mai exista spital. Erau atâţia oameni pe stradă, pacienţi, doctori, infirmiere, atâţia oameni răniţi şi bolnavi. Am plecat. Ştiam că trebuie să mă duc acasă. Şi în adâncul inimii, speram să fi murit şi tatăl meu.

Privi alb către Lai Tsin.

— M-am dus acasă, spuse ea. Tu erai acolo. Ai văzut ce s-a întâmplat. Mi s-a îndeplinit dorinţa.

El spuse cu gravitate:

— Soră mai mică, inima mea se frânge de mila ta. Dar nu dorinţa ta l-a omorât pe tatăl tău şi a distrus casa ta. Tatăl tău ţi-a furat tinereţea şi i-a dat totul fiului lui. Nu l-ai omorât tu şi nu ţi-ai omorât nici iubitul. A fost soarta. Iar acum e vremea, Soră mai mică, să devii tu însăţi. Trebuie să uiţi tinereţea şi patima şi să-ţi iei soarta în mâini, ca viaţa să nu te mai rănească. E vremea să iei frâiele în mâini şi să mergi înainte.

Francie îşi şterse lacrimile din ochi. Îşi prinse genunchii cu braţele, se aplecă înainte privindu-l şi abia atunci îl văzu cu adevărat pentru prima oară. Salvatorul ei nu era un om tânăr, deşi n-ar fi putut spune ce vârstă avea. Avea o faţă ovală, delicată, cu ochi migdalaţi, pometi înalţi şi o gură mare şi fermă. Era slab, avea aspectul acela pe care îl dau lipsurile, şi un aer nedefinit care nu avea nimic de-a face cu hainele sărăcăcioase sau cu cât de puţini bani avea în buzunar. Era ceva pe faţa lui; era moştenirea multor generaţii, ce vorbea de greutăţi fără număr, tristeţi fără margini şi un abis al sărăciei, pe care nici măcar nu şi-l putea imagina.

— Eşti foarte înţelept, Lai Tsin, spuse ea încet. La fel de înţelept ca Mandarinii.

El se înclină.

— Acum trebuie să dormi, îi spuse. Trebuie să uiţi amintirile rele, să uiţi durerile. Dormi ca un copil, Soră mai mică, şi mâine o să începi viaţa din nou. N-o să uiţi, dar o să-ţi porţi povara fără să priveşti înapoi.

Ea se întinse ascultătoare alături de copil, iar Lai Tsin îi înveli cu o pătură. Apoi se aşeză lângă foc, gândindu-se la ce ştia despre Harmon Harrison. După aceea alungă gândurile grele şi se întoarse să-i privească dormind. Erau nişte copii, îşi spuse cuprins de milă. Soarta le răpise copilăria, cum făcuse şi cu el. Acum îi adunase la un loc şi aveau să-şi întâmpine împreună viitorul. A doua zi.

CAPITOLUL 15

Ploua, o răpăială scurtă şi rapidă, cu nori negri şi grei alergând pe cer. Francie urca în fugă dealul, către California Street, şi se opri aproape de vârful dealului ca să-şi tragă răsuflarea. Obrajii îi erau îmbujoraţi de vânt şi în păr avea picături sclipitoare de ploaie. Trecuseră trei săptămâni de la cutremur. Trei săptămâni de când murise Josh. Şi trei săptămâni de când fratele ei încredinţase flăcărilor cadavrul tatălui ei.

Acum trebuia să scape de fantoma lui. În dimineaţa aceea citise în *Chronicle* că se ţinea o slujbă în memoria lui Harmon Harrison. Se spunea că fiul lui, brav în faţa tragediei cu care era confruntat, declarase că avea să reconstruiască reşedinţa familiei, pe Nob Hill, ca să arate lumii că „nimic, nici chiar voinţa lui Dumnezeu, nu putea distruge familia Harrison”.

Articolul mai spunea şi că Harmon Harrison fusese cel mai bogat om din San Francisco şi-i lăsase fiului său întreaga avere. Nu era decât o mică excepţie: o fermă în Valea Sonoma, care aparţinuse defunctei sale soţii, şi care fusese lăsată de ea fiicei, Francesca, dar fata nu mai fusese văzută de la cutremur şi se presupunea că murise.

Francie păşea încet pe California Street, ocolind ruinele arse ale hotelului *Fairmont,* privind dezastrul. Muncitorii se mişcau metodic printre dărâmături, încărcând căruţe cu moloz şi punând deoparte orice rămăsese întreg – o bucată de mozaic, un bust de marmură, un pantof de satin.

Din reşedinţa Harrison nu mai rămăsese decât faţada. Francie trecu printre carbonizatele coloane dorice, urcă familiarele trepte de marmură albă şi intră în hol. Privi în sus. Imensul dom cu vitralii nu mai exista, iar casa era deschisă sub ploaia torenţială. Curăţă cu piciorul praful de pe pardoseala de marmură, alb cu negru, şi văzu că se

crăpase în milioane de bucăţele. Se cutremură privind în jur. Undeva, în tot acel praf şi moloz, se găsea cenuşa tatălui ei, şi ea simţea că e acolo, de parcă ar fi fost încă în viaţă.

Fugi din casă, tremurând, şi coborî dealul cât putu de repede. Se bucura că nu moştenise nimic de la tatăl ei. Prefera să fie săracă şi liberă.

De acum se obişnuise cu priveliştea ruinelor şi a dezolării; în josul dealului însă, străzile aveau un aer ciudat de festiv. Oamenii stăteau de vorbă ca între vecini în faţa adăposturilor lor improvizate, pe trotuare se aflau scaune şi canapele, femeile găteau la sobe în aer liber, iar bărbaţii făceau mese din lăzi. Copiii alergau printre ruine, dansând după muzica unui flaşnetar, râzând de giumbuşlucurile maimuţei acestuia, în timp ce negustori ambulanţi îşi lăudau marfa oricui ar fi avut bani de cheltuit pe ea. Oraşul lovit de nenorocire avea un aer de camaraderie şi veselie, pentru că oamenii încercau să-şi uite necazurile. „În definitiv”, îşi spuneau unii altora, „toată lumea e în aceeaşi găleată”.

Ca şi ceilalţi două sute cincizeci de mii de refugiaţi, Francie, Lai Tsin şi băiatul acceptau orice pomană le oferea oraşul, mâncând pentru cincisprezece cenţi la bucătăriile de campanie, sau gratis, cu tichete de Cruce Roşie; când banii se terminaseră. La micul dejun era păsat, biscuiţi calzi şi cafea; la prânz primeau supă şi o farfurie de carne cu legume; iar la cină, tocană irlandeză, pâine şi ceai. Trăiau în coliba lor, la marginea Chinatown-ului, şi se descurcau cum puteau mai bine, ca şi ceilalţi.

Lai Tsin stătea pe o ladă în micul lor adăpost şi-i arăta băiatului cum să numere pe un vechi abac de lemn. Îi zâmbi lui Francie. Scoţând nişte bani din buzunarul secret al hainei, i-i întinse şi-i spuse mândru:

— Uite câţi bani am.

Ea îi numără repede, apoi se uită uluită la el şi spuse:

— Lai Tsin, aici sunt mai mult de o sută de dolari.

— O sută trei dolari şi douăzeci de cenţi, întări el, fericit. Îi întinse un carneţel negru şi spuse: Creditul chinezesc s-a deschis din nou zi. Banii mei n-au ars, cum am crezut. Azi plătit.

El zâmbi din nou şi Francie râse:

— Lai Tsin, eşti bogat până la urmă.

— Azi joc pai-gow, îi spuse plin de încredere, punând banii la loc, şi mă fac şi mai bogat.

Ea îl privi, şocată:

— Vrei să spui că o să joci toţi banii aceştia?

Brusc, faţa lui îşi pierdu orice expresie.

— Asta fac, îi răspunse, întorcându-se cu spatele.

Se uită cu tristeţe după el, în timp ce-şi croia drum pe strada aglomerată, printre maşinile de cusut, căzile de baie şi sforile cu rufe întinse la uscat, pe lângă şifoniere şi mese, paravane pictate şi sobe improvizate din bucăţi de metal şi cărămizi. Francie se gândea la ce s-ar fi putut cumpăra cu cei o sută trei dolari: pantofi pentru băiat, aşternuturi, lumânări, săpun, mâncare pe care ar fi putut s-o plătească, în loc s-o primească de pomană. Clătină din cap. Banii nu erau ai ei, erau ai lui Lai Tsin şi putea să facă ce voia cu ei. Iar ea trebuia să se gândească să-şi ia o slujbă.

Se întoarse în colibă şi începu să-i pregătească copilului masa. Ridică privirea, surprinsă, când Lai Tsin dădu perdeaua la o parte. Îi puse cincizeci de dolari în mână şi spuse repede:

— Înainte eram singur. Acum am o răspundere. Nu mai sunt liber să joc toţi banii familiei. Trebuie să-i cumpărăm Fiului cel mic nişte pantofi şi alte lucruri de care are nevoie Sora cea mică.

Se înclină rapid şi plecă.

Francie rămase uluită, aşezată pe lada de lemn, cu cei cincizeci de dolari în mână. Băiatul ridică privirea de la abac şi-i zâmbi. „Fiul cel mic”, îl numise Lai Tsin. Iar ea era „Sora cea mică”. Inima

lui Francie fu cuprinsă de căldură. Lai Tsin şi băiatul erau pentru ea o familie mai adevărată decât îi fuseseră vreodată cei de-o carne şi de-un sânge.

El se întoarse foarte târziu în seara aceea, iar la lumina palidă a lumânării se vedea că avea o faţă lungă. Oftă şi se prăbuşi pe o ladă, cu faţa în mâini.

— Norocul m-a ocolit astă-seară, Soră mai mică, spuse trist. Aiee, aiee, cum m-a părăsit.

Lui Francie i se strânse inima, gândindu-se la economiile lui.

— O, Lai Tsin, ţi-ai pierdut toţi banii, şopti ea.

El clătină din cap.

— Sunt un jucător foarte bun. Am câştigat, dar omul cu care am jucat nu avea bani să mă plătească. Mi-a dat hârtia asta în loc. Mi-a spus că face optzeci de dolari, poate mai mult…

Francie luă hârtia din mâna lui. Era un pergament foarte fin, în capătul de sus avea litere chinezeşti şi un sigiliu de ceară roşie. Mai jos scria în engleză:

„Închiriere pe un termen de nouă sute nouăzeci şi nouă de ani a unei bucăţi de teren din Cartierul Central din Hong Kong, între Des Voeux Road şi Queens Road, a cărui arie şi dimensiuni se găsesc pe harta de mai jos.”

Se uită la el, surprinsă:

— Dar, Lai Tsin, asta e o concesiune a unui teren din Hong Kong. Spune că terenul a fost vândut de *Compania Imobiliară Mon Wu* unui domn Huang Wu.

El dădu din cap.

— Huang Wu a fost bunicul lui Chung Wu. Pământul a devenit al lui Chung Wu şi acum este al meu. Aici e scrisoarea care spune că e al meu.

Îi întinse o bucată de hârtie pe care scria în chineză, iar ea i-o înapoie.

— Trebuie să-mi traduci, spuse ea.

El ţinu hârtia la distanţă de un braţ, dregându-şi vocea şi mutându-se de pe un picior pe altul. În cele din urmă, clătină din cap.

— Soră mai mică, e durerea mea cea mai mare că nu am învăţat niciodată să scriu sau să citesc.

Francie roşi; îl făcuse să-şi piardă cinstea obrazului şi ştia deja cât de importantă era pentru un chinez faţada de politeţe şi respect.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El ridică din umeri, fără nicio expresie pe faţa ovală.

— Familia mea a fost săracă şi n-au fost cărturari printre noi. Nu era timp şi nu erau bani pentru învăţătură. Nu ştiu decât numerele. De la patru ani am lucrat în livezile de duzi, la cules de frunze şi la împachetat. Am lucrat în orezarii, la plantat orez, sau am avut grijă de raţe, la ferma stăpânului satului. Întotdeauna am dorit să-mi cultiv mintea, în loc să cultiv câmpul, dar n-a fost soarta mea. Am fost şapte fii şi o fiică şi toţi trebuia să muncim, pentru că fără muncă nu era de mâncare pentru nimeni. Oftă: Iar acum am mai mult de treizeci de ani şi sunt la fel de sărac ca la patru ani. Soarta e stăpâna mea, Soră mai mică. Norocul nu l-a sortit pe Lai Tsin învăţăturii şi măreţiei.

— Nu e adevărat, spuse Francie cu sinceritate. Poţi să fii un om mare, Lai Tsin, mai mare ca stăpânul satului tău. Poţi să fii un învăţat. O să te învăţ eu să scrii şi să citeşti.

El îi zâmbi trist pe deasupra lumânării pâlpâitoare.

— Eram şi eu ca tine când eram tânăr, spuse cu blândeţe, plin de speranţe deşarte. Acum sunt mai bătrân şi mai înţelept şi îmi spun că sunt Lai Tsin, jucătorul fără ştiinţă de carte. E destinul meu.

Se aşeză pe podea în faţa ei şi-i spuse:

— Nu sunt ca alţi chinezi din San Francisco, care vin din Toishan. Satul meu e în provincia

Anhwei, pe malurile lui Yangtze, pe care-l numim „Ta Chiang, Râul cel Mare”, pentru că traversează China. Izvorăşte din Tibet şi se încolăceşte printre munţi înalţi şi prin văi adânci, curgând spre răsărit peste câmpii, către Shanghai şi spre Marea Chinei. În fiecare an, după ploile musonului, Ta Chiang se umflă şi iese din matcă. Uneori intra până-n satul nostru şi ne distrugea recoltele şi acei ani erau răi pentru toată lumea, pentru că nu era nimic de mâncare şi nu erau bani.

Satul meu era foarte sărac. Pământul era al stăpânului şi ţăranii îl munceau. Casele noastre erau făcute din cărămizi, nearse, de lut galben. Era o curte cu coridoare de lemn, care uneau camerele, şi o bucătărie unde se adunau femeile ca să pregătească mâncarea şi un puţ adânc din care scoteau apă. La fiecare capăt al acoperişului era câte un liliac de lemn, vopsit cu lac roşu. Se spunea că îndepărtează nenorocul, dar nu înţeleg cum mai credeau în asta după atâţia ani de nenorociri.

Lai Tsin se opri. Îşi luă luleaua şi o aprinse cu un beţişor, inhalând cu poftă fumul, în timp ce Francie aştepta cu răbdare să continue.

— Ferestrele erau acoperite cu hârtie groasă de orez, spuse el în cele din urmă, şi-mi amintesc cum tremurau sub vântul rece al iernii, în timp ce noi ne ghemuiam sub aşternuturi în jurul sobei mici cu cărbuni. Iar vara abia puteam respira în căldura umedă. Familia mea era mare: era tatăl meu şi soţia sa, numărul doi, şi concubina lui şi zece copii, din care trei au murit de mici. Doi dintre ei muriseră de prunci, abia dacă apucaseră să respire, dar Micul Chen, fratele meu mai mic, a murit la trei ani şi fusese preferatul meu. Avea o feţişoară rotundă, cu ochi negri, scânteietori, şi întotdeauna mă făcea să râd. Eu am avut grijă de el; îl luam cu mine la orezărie, împărţeam mâncarea cu el, pentru că era mereu flămând, şi îl ţineam în braţe noaptea ca să-l încălzesc. Apoi, deodată, s-a

îmbolnăvit de febra mlaştinilor şi într-o singură zi a murit.

Tatăl meu le-a spus bătrânilor satului, iar în noaptea următoare au venit cu un coş şi l-au luat. Nu aveam voie, dar i-am urmărit. Lacrimile pentru fratele meu iubit îmi curgeau pe obraji, dar nu îndrăzneam să-mi plâng cu voce tare durerea. Pentru că Micul Chen era atât de mic, au spus că spiritul lui nu era destul de format pentru o înmormântare şi nu aveam voie să-l jelim. L-au lăsat, în coşuleţul lui, la poalele unui copac din dumbrava sacră fung-shui, ca să-l mănânce câinii şi păsările.

Ştiam că bătrânii satului trebuiau să fie acasă înainte de răsărit şi am aşteptat până au plecat. Apoi m-am apropiat de coş, l-am deschis, i-am sărutat feţişoara şi mi-am luat rămas-bun de la el. Auzeam fâlfâitul aripilor păsărilor deasupra capului meu şi foşnetul tufelor din care câinii flămânzi pândeau şi am fugit îngrozit înapoi în sat. După obicei, familia mea n-a mai vorbit niciodată despre el.

Lai Tsin tăcu. Îşi scutură pipa şi privi la Francie.

— N-am povestit asta nimănui, îi spuse uimit. Toată viaţa mea este închisă înăuntrul meu, cuvintele sunt săpate pe tăbliţe de piatră lângă inima mea şi amintirile sunt ca o sabie tăioasă. Clătină din cap: E mai bine să nu vorbeşti despre astfel de lucruri, să nu-ţi aminteşti de ele.

În lumina lumânării văzu sclipirea lacrimilor în ochii ei albaştri şi o prinse de mână.

— Ai o inimă bună, Soră mai mică, îi spuse blând. Şi încrezătoare. Am fost cândva ca tine şi rănile mele au fost adânci, iar durerile mele poate chiar mai mari. Îţi promit, viaţa merge înainte şi într-o zi toate fantomele tale vor fi îngropate.

— Am încercat să îngrop fantoma tatălui meu azi de dimineaţă, şopti ea, strângându-şi pătura mai tare în jurul său, înfiorată de amintire. Dar fără

folos, Lai Tsin, spiritul lui era fot acolo, căutându-mă…

El îşi lăsă jos pipa şi o chemă mai aproape. Francie se aplecă spre el şi el îi prinse faţa în mâinile subţiri şi înguste, trecându-şi degetele mai întâi peste tâmple, apoi peste lobii urechilor. Apoi îi luă mâinile şi i le întoarse cu palma în sus, cercetându-i degetele mari şi privind liniile palmelor.

— Norocul tău e scris aici, spuse în cele din urmă. Aici e linia care spune că ai fost tare în copilăria ta, iar linia de aici vorbeşte despre boli şi supărări. Şi mai văd pe faţa ta inteligenţă şi putere, puterea de a comanda oamenilor astfel ca ei să ţi se supună. Puterea aceasta e aici, în capul şi în mâinile tale. O să ai mulţi bani. Banii aceştia se vor întinde peste multe ţări, o să călătoreşti mult şi o să fii foarte respectată. Sunt şi greutăţi, da, dar o să treci peste ele dacă ai voinţă şi dacă o să fii mai puternică decât cei care vor încerca să te împiedice. Şi văd copii, poate doi…

Se opri şi o privi ciudat.

— O, dar n-o să mă căsătoresc niciodată! exclamă Francie, niciodată.

Ochii lui cafenii, migdalaţi, străluceau magic în lumina lumânării; Francie nu-şi putea lua privirea de la ei.

— Vor fi bărbaţi în viaţa ta, spuse el. Eşti o fată frumoasă şi în curând vei deveni femeie. Bărbaţii nu te vor ignora şi te vor iubi. Şi asta e soarta ta.

Ea îşi plecă ochii, privindu-şi mâinile care se aflau încă într-ale lui, iar el spuse blând:

— În soarta ta e scrisă violenţa. Multă violenţă. Vor veni vremuri când n-o vei putea ocoli şi o să-ţi aducă multă durere.

— Atunci soarta mea e deja hotărâtă, şopti Francie, privindu-l speriată.

El dădu din nou din cap.

— Soarta şi-a făcut planurile. Noi nu putem decât să încercăm s-o păcălim. Aş putea să-ţi spun

multe lucruri despre mine şi despre cum poţi păcăli soarta.

Ea îl privi, aprinzându-şi din nou pipa.

— Te rog, nu vrei să-mi spui acum?

El clătină din cap şi spuse:

— Poate, într-o zi, Soră mai mică.

Francie se întinse pe pat, alături de copil. Privi feţişoara lui nevinovată, minunându-se de cât puteau îndura copiii. Băiatul îşi pierduse familia şi căminul, trecuse printr-un cutremur şi printr-un incendiu, dar cu toate acestea dormea somnul îngerilor. Se înveli cu pătura şi se aşeză lângă el, alinată de răsuflarea lui uşoară şi egală şi, în câteva minute, adormi ca şi băiatul.

Lai Tsin rămase până în zori cu pipa şi cu amintirile sale. În lumina dimineţii, faţa lui părea cenuşie şi măcinată de griji, iar ochii îi erau întunecaţi de tragedii fără nume. Lăsă jos pipa şi se întinse în aşternutul său de lângă uşă, întorcându-şi faţa de la ceilalţi, ca şi când amintirile lui le-ar fi putut tulbura visele. Se gândi la Francie şi la ce avea să urmeze şi oftă. Trecu multă vreme până când ochii i se închiseră şi adormi, somnul uşor al unei pisici care veghea de teama duşmanilor săi.

CAPITOLUL 16

Annie recunoscu locul din ilustrata pe care i-o trimisese Josh. Rămase pe trotuar privind la maldărul de cărămizi şi moloz care fuseseră cândva cârciuma şi pensiunea *Barbary Coast,* dorindu-şi să nu fi venit niciodată la San Francisco. Văzuse lista morţilor şi a dispăruţilor şi citise numele lui Josh pe ea. Aici fusese casa lui şi aici murise. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi oamenii se întorceau curioşi s-o privească, dar nu-i lua în seamă.

Durerea îi apăsa inima ca plumbul amintindu-şi de copilul frumos, de băiatul vesel, de tânărul înalt şi plin de graţie. Îşi amintea de bunătatea lui şi ştia fără nicio umbră de îndoială că n-ar fi putut niciodată să le ucidă pe femeile acelea, orice ar fi spus Sammy Morris. Iar dacă n-ar fi fost Sammy, Josh n-ar fi fugit niciodată, n-ar fi venit niciodată la San Francisco, n-ar fi murit singur şi înfricoşat într-o pensiune nenorocită. Încerca să-şi imagineze ce simţise el când pământul se cutremurase şi zidurile se prăbuşiseră peste el, îngropându-l sub dărâmături. Şi-l închipui prins în capcană, chinuindu-se să respire, aşteptând, sperând să fie salvat, apoi prins în incendiu. Se cutremură, şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

Francie nu dorise să se ducă la *Barbary Coast* în ziua aceea, dar picioarele o duseseră într-acolo. Mergea încet, ţinând copilul de mână, privind în jos, gândindu-se la Josh. Lai Tsin îi spusese că dacă voia să-şi continue viaţa trebuia să lase şi fantoma lui să se odihnească în pace.

O observă pe femeie de la distanţă. Purta un costum de călătorie, de lână albastră, şi o pălărie mare, cu pene stacojii, şi Francie îşi spuse că arăta diferit, avea un aer străin. O văzu acoperindu-şi faţa cu mâinile, îi văzu umerii zguduindu-se de

plâns, şi i se strânse inima. Se grăbi către ea şi puse un braţ în jurul umerilor ei.

— Credeţi-mă, ştiu cum vă simţiţi, îi spuse, plină de compasiune. Mi-am pierdut logodnicul. Era grav rănit, apoi pământul s-a cutremurat din nou şi o bucată de zid a căzut pe el. Închise ochii şi adăugă: Mai auzisem pe cineva pe moarte şi cunoşteam sunetul acela. Am ştiut că murea.

Annie îi privi faţa tristă şi spuse:

— Îmi pare rău, fetiţo. Ştiu că mai sunt mii de oameni care jelesc ca mine. Dar fratele meu era un băiat atât de deosebit şi vin de atât de departe… speram să-l găsesc în viaţă.

Francie se uită la ea, uimită. Vorbea într-un fel ciudat de familiar… şi îi spusese „fetiţo”, cum spunea Josh, şi îi povestise că venea de departe. Făcu ochii mari privind-o. Era mică şi plinuţă, avea ochi mari, cafenii, cu gene dese, şi zâmbea într-un fel cunoscut Brusc, îşi dădu seama. Spuse:

— Sunteţi sora lui Josh.

Annie căscă gura şi o prinse de braţ, uluită:

— Îl cunoşti pe Josh?

— Despre Josh vorbeam, cu Josh eram la cutremur…

Annie izbucni din nou în lacrimi, înţelegând că Josh era cu adevărat mort. O îmbrăţişa pe Francie şi o strânse tare.

— Mă bucur că te-a întâlnit pe tine, spuse printre suspine, măcar era cu cineva drag când a murit. Am avut coşmaruri, gândindu-mă la el, singur-singurel, zăcând acolo, şi aşteptând să ajungă flăcările la el. Acum ştiu ce s-a întâmplat şi, oricât ar fi de cumplit, e mai bine decât necunoscutul.

Făcu un pas înapoi, ţinând-o pe Francie la distanţă de un braţ, căutând ceea ce văzuse Josh în ea. O fată subţire, ca o părere, cu păr blond-deschis tuns îngrozitor, o faţă dulce în formă de inimă, cu o cicatrice pe frunte, şi ochi imenşi, de culoarea safirului. Îşi şterse lacrimile şi spuse:

— Deci ai fost logodnica lui Josh. Asta te face aproape o Aysgarth, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă Josh ar fi trăit, ai fi fost cumnata mea. Şi nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Francie. Francie Harrison.

Băieţelul, care se ascundea în spatele ei, o trase de fuste şi Annie se uită cu surprindere la chinezul micuţ, cu hăinuţa lui albastră şi cu pălăriuţa ciudată, cu panglici colorate la urechi. Avea o faţă rotundă şi ochi migdalaţi şi părea să fie de vreo patru anişori. Îl ridică în braţe.

— Şi cine eşti tu, puiule? întrebă, îndreptându-i pălăriuţa şi zâmbindu-i.

— Băiatul e orfan, îi explică Francie. Lai Tsin l-a găsit rătăcind pe străzi, şi acum avem noi grijă de el.

— Şi cum îl cheamă?

Francie păru mirată; nu se gândise niciodată la numele lui.

— Lai Tsin îl numeşte Fiul cel mic.

— Toată lumea are dreptul la un nume, exclamă Annie indignată. Ce-ai zice de Philip? E un nume creştinesc, potrivit pentru un mic păgân ca acesta. Şi Lai Tsin cine e?

— Lai Tsin e prietenul meu chinez, spuse Francie mândră, şi să ştii că nu sunt păgâni, domnişoară Aysgarth. În plus, Lai Tsin e un gentleman. M-a ajutat după cutremur.

Annie dădu din cap.

— Ei bine, acum sunt eu aici să te ajut, ai fost iubita lui Josh, şi el aşa ar fi vrut. Îşi înghiţi lacrimile care stăteau să izbucnească. Aş face mai bine să-mi păstrez lacrimile pentru la noapte, în pernă. Iar acum pot cel puţin să-i scriu tatei că Josh a fost înmormântat alături de alţi locuitori ai oraşului. În definitiv, nu e o minciună, nu-i aşa? Ştiu că nu e în pământ sfinţit, dar măcar ne-a salvat onoarea. Apoi adăugă repede: Josh ţi-a spus, nu-i aşa? De ce a fugit? Sigur, nu-i adevărat, şi dacă n-ar fi fost Sammy Morris ar fi fost acasă,

unde era locul lui şi sunt sigură că s-ar fi dovedit că era nevinovat.

Francie nu se mai gândise la Sammy după moartea lui Josh; îi ieşise din minte ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Acum îi pronunţă numele cu un fior de teamă.

— Ah, Sammy Morris, repetă Annie cu amărăciune. Prietenul lui Josh, dacă poţi să numeşti prieten pe aşa un om. O să mai citesc lista dispăruţilor încă o dată, mâine, spuse ea, şi adăugă: Nu mă îndoiesc că o să apară, ca un vis rău.

Îşi îndreptă pălăria cu pene, privind la hainele lui Francie, fusta veche, şalul cenuşiu şi ghetele grosolane, apoi spuse impulsiv:

— Nu poţi să umbli aşa. Îţi trebuie nişte haine noi. Dar mai întâi să-l ducem pe Philip înapoi la chinezul tău.

O luă afectuos pe Francie de umeri şi porniră încet în josul străzii.

— Se spune că Dumnezeu îţi trimite întotdeauna ceva ca să-ţi aline durerea, spuse ea cu căldură. Mie mi te-a trimis pe tine. Aleasa lui Josh.

Lai Tsin era aplecat deasupra sobei cu cărbuni, gătind nişte legume într-o tigaie rotundă. Se aplecă respectuos în faţa femeii drăguţe cu care era Francie, iar aceasta spuse aprobator:

— Bună dimineaţa, domnule Lai Tsin. Francie mi-a spus cum aţi ajutat-o. Mi-a spus că sunteţi un gentleman şi văd că are dreptate. Se aşeză pe o ladă de lemn, îşi trase sufletul şi adăugă: I-am dat micului orfan un nume bun, englezesc, Philip, dar bănuiesc că al doilea nume va trebui să fie chinezesc, nu?

Îşi scoase jacheta şi-şi ridică mânecile bluzei albe, de bumbac, spunând:

— E cam cald pentru lânurile de Yorkshire. Ce gătiţi, domnule Lai Tsin? Miroase bine, dar nu am mai văzut aşa ceva niciodată.

El se mai gândea încă la numele băiatului; amintindu-şi de fratele lui mai mic, spuse:

— Chen.

— Chen?

— Celălalt nume al Fiului cel mic este acum Chen. A fost numele fratelui meu.

— A, înţeleg. Philip Chen. Mmm, da, e un nume bun, îmi place. E o alegere foarte bună, domnule Lai Tsin. Deci: Francie mi-a spus că aţi ajutat-o şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Vedeţi, ea a fost logodnica fratelui meu, Josh. Ne-am întâlnit din întâmplare pe stradă, unde – îşi muşcă buzele, apoi continuă grăbit – la pensiunea *Barbary.* Francie mi-a spus că nu avea de gând să se ducă azi acolo, dar s-a dus totuşi, fără să ştie de ce. Cred că a fost soarta, nu-i aşa? Şi pentru că Francie ar fi fost soţia fratelui meu, acum vreau s-o ajut. Deschizând poşeta scoase un teanc de bancnote şi spuse: Bănuiesc că şi dumneavoastră aţi pierdut totul, domnule Lai Tsin, şi cred că nişte bani nu v-ar strica.

Lai Tsin privi fără expresie banii. Francie recunoscu privirea aceea albă şi-şi dădu seama că era ofensat. Spuse repede:

— Nu înţelegeţi. Lai Tsin şi cu mine am trecut prin toate împreună. Acum el şi Fiul cel mic sunt familia mea. Vă mulţumesc pentru că v-aţi oferit să mă ajutaţi, domnişoară Aysgarth, dar rămân aici cu ei.

Annie rămase cu gura căscată de mirare. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că fata voia să rămână cu chinezul, dar o admira pentru asta. Îşi dori să fi avut şi ea la fel de mult curaj la optsprezece ani şi încercă să se gândească ce diferită ar fi fost viaţa ei. Se gândi la rutina îngrozitoare a vieţii la Ivy Cottage, sclavă a tatălui ei, şi se hotărî pe loc să nu se mai întoarcă niciodată. Nu se spunea oare că nu era niciodată prea târziu s-o iei de la început?

Spuse repede:

— Ei, dacă aşa stau lucrurile, cred că cel mai bine ar fi să rămân cu voi. Pentru că şi eu sunt singură, acum că Josh s-a dus. O, da, tata şi fraţii noştri sunt în Yorkshire, dar ei nu mai au de mult nevoie de mine. N-am fost pentru ei decât un cal de povară, mătuşa nemăritată, fără copii de care să aibă grijă. Mi-am petrecut viaţa îngrijindu-l pe tata şi acum e rândul altcuiva s-o facă. Se întoarse rugătoare către Francie: Josh a fost ca şi copilul meu. Fără el nu mai am pe nimeni. Măcar aici, cu tine, cu chinezul şi cu Fiul cel mic, lucrurile au un sens. Mulţumită bietului Josh sunt aici. Şi aici vreau să rămân. Cu tine.

Fiul cel mic se repezi deodată către ea. I se urcă în poală şi ea îl îmbrăţişa, zâmbindu-le speriat.

— Străzile sunt căminul nostru, o avertiză Francie. Nu avem bani, mâncăm ce ni se dă de pomană. Nu ştii nici jumătate dintre necazurile mele şi nu ştii nimic de ale lui Lai Tsin. E chinez, nu are acte, e în afara legii. Trebuie să stau cu el şi să-l ajut, cum m-a ajutat el pe mine. Împreună trebuie să ne păcălim destinul.

Annie dădu din cap. Ei se aveau unul pe celălalt, nu aveau nevoie de ea. Se ridică în picioare şi-şi scutură absentă praful de pe fustă.

— Poate că asta am vrut întotdeauna să fac, spuse, punându-şi pălăria pe cap. Să-mi păcălesc destinul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Francie şi, ceva, o legătură se stabili între ele, de parcă ar fi simţit fiecare lupta crâncenă a celeilalte de a se elibera de trecut. Francie zâmbi:

— Atunci de ce nu rămâi? spuse ea.

CAPITOLUL 17

Lai Tsin stătea în colţul unei încăperi mici de pe o alee îngustă din Chinatown, privind jocul. Piesele de mah-jongg pocneau ca gloanţele, jucătorii ţipau şi urlau agitaţi, iar din camera din spate, despărţită printr-o perdea, pătrundea mirosul dulceag şi greţos de opium. Locul era o ruină, pereţii, care stăteau să se prăbuşească, erau proptiţi cu bârne, iar tavanul era un păienjeniş periculos de crăpături, dar de ani de zile acolo se desfăşurau jocurile de noroc şi nici chiar un cutremur nu-i putea opri pe chinezi să joace.

Pipăi banii din buzunar, numărându-i în gând: erau cei 20 de dolari pe care-i câştigase de la Chung Wu împreună cu hârtia aceea pentru terenul din Hong Kong, plus zece dolari rămaşi din banii cu care începuse, pentru că regula lui era să nu joace niciodată până la ultimul bănuţ, şi mai erau aproape cinci dolari în mărunţiş, puşi deoparte în coşul de paie „pentru o zi ploioasă” – care probabil ar fi trebuit să fie o zi de muson, pentru că fiecare zi era „o zi ploioasă”.

Privi la cei de la mese, dispreţuindu-i. Jucau, pentru că erau împătimiţi, nu pentru că erau inteligenţi, ca el. Mintea lui zbura ca vântul, jucându-se cu cifrele şi mutările atât de rapid, încât aproape că putea prezice rezultatele. Singura problemă era că cei cu care juca erau la fel de săraci ca şi el, aşa că niciodată nu putea aduna destul de mulţi bani ca să intre în jocurile cu adevărat mari. Era, îşi spuse el cu tristeţe, ca în povestea cu oul şi găina. Dar în seara aceea, din cauză că locurile de joc fuseseră în mare parte distruse de cutremur, se aflau acolo oameni despre care doar auzise, jucători legendari, al căror talent era egal cu al lui.

Se gândi la cei 35 de dolari şi la noile sale răspunderi. De drept, ar fi trebuit să se întoarcă la

munca pe câmp, dar cu asta abia dacă reuşise să se întreţină pe sine, şi în mod sigur n-ar fi putut să hrănească întreaga familie. Şi mai ştia că trebuia să facă bani pentru ei, altfel şi-ar fi pierdut onoarea. Trebuia să-şi încerce norocul cu jucătorii mai săraci.

Aşteptă răbdător, până când, în cele din urmă, un bărbat bătrân şi cu barbă îşi împinse înapoi scaunul, înjurând joss-ul potrivnic, aşa că Lai Tsin îi luă locul în tăcere. Piesele de os, uzate, desenate cu dragoni roşii, verzi şi albaştri, cu cele patru puncte cardinale, cu flori şi anotimpuri, bambuşi, cercuri, caractere şi numere, erau deja aşezate; aruncă zarurile şi zâmbi satisfăcut, pentru că deja construise „zidul”. În cinci minute, cei zece dolari ai săi deveniseră şaizeci, jumătate de oră mai târziu avea trei sute şi, cu multe strigăte furioase, ceilalţi jucători abandonară masa.

Băgându-şi câştigul în buzunar, Lai Tsin se îndreptă către masa de lângă fereastra fără geam. Aceasta era acoperită cu un şal purpuriu, apărându-i de privirile trecătorilor. La lumina unei lumânări, şase bărbaţi jucau un joc de cărţi chinezesc, foarte complicat, şi fumul pipelor lor se amesteca cu fumul de opium, umplând camera cu o ceaţă albastră.

Se rezemă de perete, privindu-i cu ochi lipsiţi de expresie. Cunoştea jocul: aveai nevoie de o minte ascuţită, de pricepere şi de reacţii rapide, dar rareori avusese ocazia să-l joace, pentru că partenerii lui de joc erau de obicei înceţi la minte şi ignoranţi. Se uită pe furiş la feţele jucătorilor – erau solemne şi dure, iar cantitatea de bani de pe masă îi tăie răsuflarea. Bărbaţii erau jucători mari şi faimoşi din Toishan, dar îşi spuse în sinea sa că augurii fuseseră buni în ziua aceea. Se gândi la banii din buzunarul secret şi-şi spuse că era şansa vieţii lui, iar când următorul jucător abandonă, îi luă locul.

Inima îi sări din piept când îşi luă cărţile, doi de şase şi doi de opt, ambele numere norocoase, dar îşi păstră privirea la fel de goală ca fereastra spartă din spatele său şi faţa la fel de lipsită de expresie ca a unei statui. Nu-i tremură mâna când puse cei două sute de dolari pe masă, deşi stomacul i se strânsese de tensiune şi agitaţie. Prin minte îi treceau numere, în timp ce se puneau cărţile pe masă şi în câteva secunde evalua cărţile partenerilor, iar după un minut îşi aduna câştigul.

Faţa îi rămase la fel de impasibilă când, la jocul următor, jucă tot ce câştigase, deşi pe dinăuntru fierbea de nerăbdare. Îi străluciră ochii când îşi văzu cărţile: trei de nouă şi doi aşi. Erau cele mai norocoase cărţi, pentru că nouă era cea mai mare cifră şi simboliza împlinire, iar unu însemna începutul. Toate semnele fuseseră bune în ziua aceea. Nimic nu putea să-i meargă împotrivă.

Jucătorii, care-i examinaseră cu ochi şireţi hainele sărăcăcioase când se aşezase pentru prima oară la masă, îl priveau acum cu un respect nou. Mai câştigă o mână. Apoi alta. Şi de fiecare dată juca tot ce câştigase mai înainte. Zeii erau cu el, şi cine era el ca să se împotrivească dorinţelor lor?

Ceilalţi se adunară în jurul lor, exclamând la vederea sumelor aflate în joc, scoţând sunete uimite de fiecare dată când Lai Tsin îşi încerca soarta şi câştiga, lăsând toţi banii pe masă, înmulţindu-i până la mii. „Soarta o să se întoarcă desigur împotriva lui”, murmurau ei. „Lai Tsin ispiteşte şansa cu atâţia bani.”

După o oră, ceilalţi jucători se priviră unul pe altul şi-şi împinseră scaunele înapoi. Lai Tsin se ridică şi se înclină respectuos în faţa lor când îl felicitară pentru norocul lui, dar ochii lor erau ca de oţel şi se vedea că erau furioşi. Îşi adună câştigul, îi căută pe bieţii oameni de la care câştigase la început cei trei sute de dolari şi le înapoie banii.

— Mi-aţi adus joss bun, le explică el. Fără voi n-aş fi putut juca.

Era un alt om când ieşi din încăpere; pentru prima oară în viaţă văzu respect în privirile celor din jur. Stătea mai drept, avea o ţinută mai demnă, şi-şi spuse că, atunci când norocul îţi zâmbea, puteai să fii sigur că zeii te-au binecuvântat. Începuse ziua sărac, iar acum era bogat.

Era aproape dimineaţă când se întoarse la colibă, iar Francie şi Fiul cel mic dormeau. Când prima rază de lumină se strecură prin perdeaua care le servea de uşă, Lai Tsin îşi numără câştigurile şi îşi înăbuşi un strigăt când realiză care era suma. Aproape douăsprezece mii de dolari. Atinse teancul de bani, aproape cu veneraţie, apoi îşi încrucişa braţele şi se rezemă de peretele de scândură, reflectând.

Se gândi la viaţa lui, la greutăţi, la bătăi, la frică şi la sărăcie, la lipsa de educaţie care-l sortise vieţii de ţăran, deşi pe dinăuntru era altfel. Muncise din greu toată viaţa, în copilărie umblase în urma bivolului, târându-şi picioarele prin noroiul rece al orezăriilor, ştiind însă că trebuia să existe ceva mai mult de atât pe lume. Privise bietele raţe albe învârtindu-se la nesfârşit pe lacul din sat, înţelegând că şi soarta lor, ca şi a lui, era pecetluită de la naştere. Se simţise ca un copil schimbat, ca un prinţ printre cerşetori, ca un învăţat printre ignoranţi. Nu avea cuvinte ca să descrie ce simţea, dar ştia că totul se află înăuntrul său. Iar acum, cu toţi dolarii aceia americani câştigaţi de la jucătorii din Toishan, avea în sfârşit ocazia să devină cineva. Şi nu avea să mai joace niciodată.

Aşteptă nerăbdător să se trezească Francie, dorindu-şi să ştie vreo vrajă prin care să îndepărteze încruntarea dintre sprâncenele ei şi s-o scape de suspinele care-i chinuiau somnul. Ştia că necazurile ei erau grele, dar în inima lui era fericit, pentru că ştia că acum o putea ajuta.

Când, în cele din urmă, Francie dădu semne că începea să se trezească, Lai Tsin intră înăuntru şi aţâţă cărbunii din sobă. Aduse apă din conducta de la capătul străzii şi o puse la fiert. Luă ceainicul alb cu albastru, puse în el câteva linguriţe de frunze de iasomie şi adăugă apa fierbinte. Când termină şi se întoarse în colibă, ea stătea în capul oaselor, frecându-se la ochi de uimire la vederea grămezii de bani.

— Lai Tsin, exclamă ea, ce-ai făcut? Ai jefuit o bancă?

El turnă ceaiul şi i-l oferi.

— Am avut noroc aseară, spuse. I-am bătut pe jucătorii din Toishan. Am tot jucat ce-am câştigat, până când s-au săturat şi când am numărat banii, aveam douăsprezece mii de dolari americani. E o avere, Francie. Suntem bogaţi.

Francie îl privi fix, uluită. Deşi nu dormise, ochii lui erau limpezi şi vioi şi avea o expresie nouă, de încredere. Lai Tsin părea o altă persoană. Dar douăsprezece mii de dolari erau bani mulţi, însemnau mai mult decât o pereche de pantofi noi pentru Fiul cel Mic, aşternuturi şi lumânări. Era o bază pe care se putea construi o avere, iar ea nu putea sta cu mâinile în sân, lăsându-l să-i joace din nou.

— Cu banii ăştia trebuie să intri în afaceri, îi spuse. Gândeşte-te la ocaziile pe care le-a creat cutremurul! E ca pe vremea goanei după aur, pe vremea când era bunicul meu negustor. Cumpăra şi vindea tot ce se cerea şi a făcut avere. Gândeşte-te numai de câte e nevoie aici, în Chinatown, Lai Tsin. Mirodenii chinezeşti, mâncare, haine orientale, încălţăminte, tutun. Lumea o să cumpere orice-ţi trece prin cap, pentru că acum nu au nimic.

Lai Tsin îşi aprinse pipa, iar Francie văzu că se gândea la ce-i spusese ea. După un timp, lăsă deoparte pipa, luă o fâşie de mătase purpurie din coşul de nuiele şi împături cu grijă banii în ea. Ieşi pe uşă cu legătura cu bani sub braţ, dar nu privi

înapoi. Francie oftă. Pierduse, şi Lai Tsin se ducea iar să joace.

Lai Tsin îşi croi drum printre ruine şi bătu agitat la uşa uneia dintre puţinele clădiri rămase întregi în Chinatown. Bătrânul care locuia acolo era unul dintre cei mai puternici chinezi din San Francisco. Controla cea mai mare parte a banilor care circulau conform vechiului sistem chinezesc de credit rotativ, în care membrii puneau banii la un loc şi fiecare dintre ei îi putea folosi pe rând. Lai Tsin ştia că creditul funcţiona pe baza cuvântului de onoare şi că fiecare debitor se angaja personal să restituie banii, iar simţul onoarei la chinezi fiind atât de dezvoltat, cei care nu se ţineau de cuvânt erau rari. Dacă afacerile lor nu mergeau, familiile îi ajutau să restituie împrumutul. Dar Lai Tsin nu avea familie care să-l ajute. Nu avea decât o idee, o şansă, onoarea sa, şi douăsprezece mii de dolari.

O femeie deschise uşa şi el îl spuse că a venit să-l vadă pe Preacinstitul Părinte.

— Cine doreşte să-l vadă? întrebă ea, precaută, închizând uşa pe jumătate.

— Spuneţi-i Preacinstitului Tată că Lai Tsin din provincia Anhwei doreşte să-i vorbească într-o problemă de afaceri.

Femeia îi închise uşa în faţă. Nou-câştigatul respect faţă de sine însuşi, se topea cu fiecare clipă de aşteptare. Îşi aminti totuşi că avea douăsprezece mii de dolari în bucata de mătase purpurie de sub braţ, că acum era un om bogat şi cu răspundere, aşa că-şi îndreptă spatele şi-şi ridică bărbia.

În fine, uşa se deschise din nou şi, fără chef, bătrâna îl pofti înăuntru, într-o cameră spaţioasă. Privi în jur, minunându-se de nenumăratele comori pe care le vedea, de vasele de porţelan, de animalele de jad, de covoarele mătăsoase şi de paravanele încrustate cu sidef. Camera era plină de pergamente caligrafiate şi de stampe, de lanterne cu franjuri şi de figurine de fildeş. Pe o masă sculptată, din dinastia Ming, era expusă o colecţie

de oglinzi de bronz Han, boluri de jad şi sculpturi Tang. Printre lăzile şi mesele emailate erau înghesuite scaune elegante, din lemn negru, şi o duzină de ceasuri chinezeşti ticăiau trecerea timpului. Încăperea întunecată era plină de bogăţiile pământeşti ale bătrânului, iar lui Lai Tsin îi era teamă să se mişte, ca nu cumva să se lovească de ceva şi să spargă vreuna dintre acele minunăţii.

În cameră intră un bătrân, strângându-şi în jurul său jacheta de mătase vătuită, în încercarea de a ţine cald oaselor sale bătrâne. Ţeasta cheală îi strălucea în lumina lămpii, sprâncenele i se arcuiau feroce spre frunte, iar mustaţa lungă i se pierdea în barba albă. Lai Tsin se plecă respectuos de trei ori, adunându-şi curajul ca să-i vorbească unui personaj atât de bogat şi de important.

— Preacinstit Bunic – spuse el speriat, adresându-i-se cu „Bunic” în semn de respect pentru venerabila sa vârstă – vin aici într-o problemă de afaceri. Din cauza cutremurului, în Chinatown sunt multe lipsuri. Oamenii noştri nu au lucrurile de care au nevoie, iar negustorii care au pierdut totul se întorc cu greu la negoţul lor. Dorinţa mea este să-mi părăsesc poziţia umilă şi să devin negustor, ca să import lucruri direct din China.

Ochii bătrânului îl sfredeleau, cântărindu-i hainele sărăcăcioase, trupul slab şi înfăţişarea prăpădită.

— Şi cum crezi că o să poţi începe această afacere, Ke Lai Tsin? întrebă el.

Lai Tsin desfăcu eşarfa de mătase.

— Cu cele douăsprezece mii de dolari ai mei, Preacinstit Bunic. Şi, dacă norocul va fi cu mine, şi cu alţi bani, împrumutaţi de la creditul rotativ şi de la domnia voastră, ca Preacinstit Bancher.

Expresia bătrânului nu se schimbă când privi la teancul de bani, însă când îşi întoarse privirea la Lai Tsin, ochii îi erau aspri.

— Şi de unde are un coolie sărac atâţia bani?

Lai Tsin se îndreptă de spate şi spuse cu mândrie:

— Ieri numai, Preacinstit Părinte, omul pe care-l vezi înaintea ochilor tăi era un jucător. Ieri a câştigat aceşti bani şi a dobândit onoare şi bogăţie. Iar azi, ţăranul Lai Tsin va deveni negustor şi un om respectat.

Bătrânul încuviinţă din cap, mulţumit că Lai Tsin nu furase banii.

— Vorbeşte-mi despre ideile tale despre noua afacere, ceru el, chemând-o pe bătrână să-i aducă ceai de iasomie, în timp ce asculta povestea lui Lai Tsin.

— Preacinstit Bunic, îi voi întreba chiar pe chinezi ce le trebuie mai întâi şi mai întâi. O să umblu pe străzi ca să văd ce lipseşte. Nu am destui bani ca să le reconstruiesc casele, dar cu ajutorul generos al Preacinstiţilor Părinţi le pot oferi bunurile de care au nevoie în noile lor locuinţe. Mâncare şi mirodenii, ghimbir şi ginseng, vase şi ceainice, aşternuturi şi pături, lanterne, scaune, hârtie de orez pentru ferestre, încălţăminte şi haine. O să aflu imediat ce vase se îndreaptă încoace din Orient şi o să telegrafiez o comandă pentru tot transportul, fie că acostează la New York, Seattle, Los Angeles sau San Francisco. O să cumpăr toate transporturile următoare către America. O să închiriez un depozit şi o să-l umplu cu toate mărfurile mele. O să deschid un magazin într-un loc propice, cu fung-shui bun, la o întretăiere de drumuri, pe unde trece multă lume. O să-mi tratez clienţii cu respect şi o să le ofer preţuri bune, astfel ca atunci când ceilalţi negustori îşi reiau afacerile, oamenii să-şi amintească de Lai Tsin şi să se întoarcă la el.

Ridică eşarfa cu cele douăsprezece mii de dolari şi o întinse respectuos bătrânului.

— Toate acestea le pot face dacă Preacinstitul Bunic îmi acordă ajutorul lui. Şi dacă zeii se

învoiesc.

— Şi ce te face să crezi că zeii îţi sunt favorabili?

Lai Tsin se gândi atent la întrebarea bătrânului, ştiind că răspunsul nu poate fi decât unul singur.

— Norocul meu s-a schimbat de când am întâlnit-o pe femeia gwailo, spuse el cu sinceritate. Îl poate învăţa multe lucruri pe un ţăran ignorant ca mine. Ea mi-a spus că nu trebuie să mai joc. Şi tot ea mi-a arătat calea.

Bătrânul întrebă furios:

— O femeie gwailo, Lai Tsin? Un „diavol străin”?

— Preacinstit Bunic, protestă Lai Tsin, este orfană după cutremur. Are o inimă bună şi o viaţă chinuită şi ne-am ajutat unul pe celălalt. Şi chiar dacă este fiica unor diavoli străini, a fost bună cu acest biet ţăran chinez.

Bătrânul se gândi o vreme, sorbindu-şi ceaiul şi privindu-l pe Lai Tsin. În cele din urmă încuviinţă din cap.

— Cred povestea ta. Şi înţeleg că reuşita planului tău depinde de realizarea lui rapidă. Sunt gata să-ţi împrumut o sumă egală cu ce ai tu. Ce garanţie ne dai că-ţi vei plăti împrumutul?

Lai Tsin oftă.

— Nu am nicio garanţie, Preacinstit Bunic. Numai convingerea că o să reuşesc.

Bătrânul dădu din nou din cap, aprobator.

— Mulţi vin la mine pentru bani şi nu sunt atât de cinstiţi ca tine, Ke Lai Tsin, spuse el. Şi pentru aceasta o să-ţi dau o şansă. Dar, în schimbul riscului, pe lângă plata împrumutului şi pe lângă că va trebui să împrumuţi creditului o sumă egală, pentru ca şi alţii să poată beneficia de sistem, o să mai plăteşti asociaţiei şi cinci procente din profit, până la suma de douăzeci şi patru de mii de dolari…

Lai Tsin se plecă din nou, plin de respect.

— Preacinstit Bunic, spuse el solemn, ziua când voi plăti cele cinci procente va fi cea mai fericită din viaţa mea.

Annie găsise o cămăruţă şi o invitase pe Francie să stea cu ea, dar Francie prefera noua ei viaţă pe străzi. Fiul cel mic se juca cu prietenii, iar Francie era singură. Făcu curat în colibă, mătură podeaua şi se duse să aducă apă. Apoi se întinse în culcuşul ei, brusc obosită. Dar problema pe care refuza s-o privească în faţă nu voia să dispară, aşa că se ridică din nou.

Se uită la coşul de pai al lui Lai Tsin, rămas într-un colţ. Ştia că acolo se află toate bunurile lui lumeşti şi, brusc aprinsă de curiozitate, se duse la paner şi-l deschise. Comorile lui erau puţine: o pereche de beţişoare de fildeş, titlul de proprietate al terenului din Hong Kong, o cutie lungă de lemn şi o fotografie sepia, foarte uzată, a unei fete frumoase în haine chinezeşti. Fata stătea pe un scaun, cu un evantai în mână şi Francie o privi multă vreme. Avea aceiaşi ochi migdalaţi, de culoare închisă, ca şi Lai Tsin, şi aceeaşi faţă ovală, şi Francie îşi dădu seama că trebuia să fie sora lui. Luă apoi cutia de lemn. Avea vreo 45 de centimetri lungime şi un capac curbat. Ezită; ştia că n-ar fi trebuit, dar nu putea rezista. Deschise cutia şi privi înăuntru. Pe fundul ei se afla o coadă împletită, mătăsoasă şi neagră, prinsă cu un fir purpuriu.

— Coada a fost a surorii mele, spuse Lai Tsin din uşă, şi Francie tresări, vinovată.

Spuse, roşind:

— N-am vrut să fiu indiscretă. Nu ştiu ce mi-a venit.

El ridică din umeri.

— Uneori curiozitatea e mai puternică decât bunul-simţ şi politeţea. Cutia e o „pernă cu comori”. Noi, chinezii săraci, ne ţinem bunurile de valoare şi banii în ea. O punem sub cap noaptea, ca

pe o pernă, ca nimeni să n-o poată fura. Cu tristeţe, adăugă: Am păstrat coada surorii mele ca să-mi amintească de ea. Era tânără şi frumoasă şi prea plină de viaţă. Mama o certa, spunând că o fată atât de zgomotoasă o să atragă mânia zeilor. Şi a avut dreptate, pentru că zeii au hotărât s-o ia de la noi.

Puse cu grijă cutia la loc în paner, iar Francie observă că nu mai avea legătura cu bani.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. M-am dus la cel mai cinstit Părinte chinez, i-am arătat cele douăsprezece mii de dolari şi i-am spus că vreau să devin negustor, să import lucruri din China. A înţeles că ocazia e bună şi a fost de acord să-mi împrumute încă douăsprezece mii de dolari din credit. Numerele sunt de bun augur, două perechi a câte doi de şase.

Ea îi zâmbi, încântată, şi Lai Tsin adăugă:

— Încă nu sunt un om bogat, pentru că banii sunt împrumutaţi. Şi nu sunt încă un om de succes, pentru că banii n-au fost câştigaţi prin muncă, ci vin dintr-un joc de noroc. Dar, datorită înţelepciunii tale, Francie, azi am devenit un om respectat.

Ochii lui migdalaţi erau plini de blândeţe când se aţintiră asupra ei. Spuse:

— Când te-am văzut, te-am recunoscut. Erai ca un suflet pierdut, cum am fost şi eu. Acum ne transformăm soarta în noroc. De azi nu mai sunt Lai Tsin, ţăranul şi jucătorul. Sunt Lai Tsin, negustorul.

Lai Tsin se apucă imediat de muncă. Află ce vase veneau din Orient, şi-şi telegrafie comenzile către acestea la New York, Seattle şi Los Angeles. Închirie un mic depozit în port, care nu fusese atins de cutremur, pentru a-şi depozita bunurile când aveau să sosească şi atârnă o oglindă deasupra intrării, pentru a alunga spiritele rele şi a-şi apăra fung-shui-ul cel bun, spiritul favorabil al locului.

Închirie o parcelă de teren în Chinatown, doar un colţişor mic la întretăierea a două alei, dar cele două drumuri se dovediră favorabile afacerii lui, pentru că multă lume trecea pe acolo. În câteva săptămâni construi un magazin din lemn şi deasupra uşii picta cu litere chinezeşti numele, *Favourable Trading Company.* La ferestre atârnă pergamente lungi, roşii, cu cuvinte chinezeşti: „Viaţă Lungă", „Succes", „Fericire" şi „Pietate Filială", iar deasupra uşii puse un semn care invita „Cele Cinci Bucurii" să binecuvânteze locul. Cele Cinci Bucurii erau: o viaţă lungă, bogăţii, un suflet împăcat, un trup sănătos şi dragostea pentru virtute.

Găsi un tânăr care să servească clienţii, iar populaţia chinezească se grăbi să vină să cumpere de la Lai Tsin mirodenii, ciuperci uscate, raţă conservată, ghimbir şi ulei de susan. Cumpărau cărbuni pentru sobe şi sobe noi în care să ardă cărbunii, cumpărau vase pentru gătit, pe care să le pună pe sobe, şi boluri în care să pună mâncarea. În câteva săptămâni, trebui să-şi mărească magazinul şi, pe măsură ce viaţa revenea la normal, clienţii se întorceau la el ca să cumpere aşternuturi, paravane din hârtie de orez, ceainice, pături şi pantofi.

În două luni mai deschise încă un magazin şi închirie încă o magazie, de unde oamenii puteau cumpăra lucruri mai voluminoase: mese, dulapuri, maşini de cusut şi scaune. Avea maldăre de jachete de mătase brodată şi de haine şi pantaloni negri de coolie – totul şi orice se putea cumpăra de la compania lui Lai Tsin, *Favourable Trading.*

Annie şi Francie se mutară într-un apartament mic, remobilat în grabă, pe Kearny Street, şi Lai Tsin îşi luă o cameră alături de ele. Francie începu să-l înveţe pe Fiul cel mic să vorbească englezeşte şi-l ajuta şi pe Lai Tsin cu scrisul şi cititul. Era slabă şi palidă, iar Lai Tsin ştia că e disperată, dar n-o putea face de râs vorbind el primul despre

problema ei. Trebuia să aştepte ca ea s-o pomenească întâi.

Aflară că toate registrele oraşului fuseseră arse, astfel că mii de chinezi se repeziră să spună că erau americani prin naştere. Lai Tsin se duse cu ceilalţi ca să-şi primească actele. Norocul îi zâmbea: datorită cutremurului deveni cetăţean american.

Timpul trecea şi Annie trebuia să facă ceva. Era obişnuită să fie ocupată, avea banii pe care i-i dăduse tatăl ei şi-i spuse lui Francie:

— Nu mă pricep decât să gătesc şi să am grijă de cineva. O să deschid o pensiune. Mai sunt încă mulţi oameni fără casă şi ar fi fericiţi să aibă un loc curat şi bun, unde să locuiască, şi o masă civilizată seara. Am bani şi o să-l rog pe Lai Tsin să-mi găsească un loc.

Peste câteva zile, Lai Tsin se întoarse şi-i spuse că auzise de un teren bun lângă Union Square, pe care se mai aflau încă ruinele unei clădiri. Fundaţia era bună, iar el îi putea face rost de credit, de materialele şi forţa de muncă necesare.

Francie le urmărea fără vlagă vieţile ocupate. Se părea că şansa le zâmbea tuturor, în afară de ea şi de secretul ei îngrozitor.

CAPITOLUL 18

Josh. Numele făcea să-i vibreze tot trupul şi-şi apăsă mâinile pe pântecele care se rotunjea întruna. Se duse să se privească în oglinda înaltă, pe care Annie o instalase în dormitorul pe care-l ocupau împreună, întorcându-se îngrijorată pe toate părţile. Nu era nicio îndoială că talia i se îngroşa, dar nu era încă atât de mare, încât să nu se poată ascunde sub haina ei lungă, chinezească. Secretul ei era în siguranţă.

Se uită nefericită la imaginea sa. Părul blond era prins la spate într-un coc, faţa în formă de inimă părea cenuşie şi trasă, iar în jurul gurii şi ochilor avea riduri adânci. Se gândi la fata care fusese în urmă cu câteva luni, în rochia strălucitor de albă, cu tiara de diamante şi se uită din nou la aceeaşi fată de 18 ani, acum o biată făptură cenuşie, într-o tunică chinezească şi pantaloni negri. Aparţinea unei alte lumi.

Se întoarse obosită la fereastră, privind afară, la activitatea febrilă. Vechiul Chinatown fusese un ghetto întunecat şi plin de secrete, un infern de cocioabe pline de şobolani, infestat de toate crimele posibile: fete decăzute, fete-sclave, tripouri şi ateliere unde se muncea la negru, localuri unde se fuma opium şi, peste toate acestea, violenţa sângeroasă a bandelor rivale care-l conduceau. Edilii oraşului voiseră să construiască un nou Chinatown lângă Hunters Point, dar chinezii îi ignoraseră şi îl reconstruiau febril exact unde fusese întotdeauna. Numai că de data aceasta clădirile erau în stil tradiţional chinezesc, cu căpriori sculptaţi şi cu paravane dantelate la ferestre, pictate în purpuriu, verde şi auriu. Casele aveau acoperişuri cu olane verzi, cornişe arcuite şi lei-gardieni de-o parte şi de alta a uşilor lăcuite în roşu. Străzile miroseau a tămâie şi mirodenii şi răsunau de zgomotul ferăstraielor şi al ciocanelor.

Clădirile noi se înălţau aproape peste noapte, pentru că muncitorii lucrau fără încetare ca să-şi repare casele distruse de cutremur.

Francie se gândi la Annie, în Union Square, supraveghind construcţia noii ei pensiuni şi, fără îndoială, scoţându-i din minţi pe muncitori. Annie trăise în mijlocul unei companii de construcţii toată viaţa ei, ştia ce înseamnă şi le-o spusese şi constructorilor. Francie fusese cu ea odată când îi găsise pe muncitori trăgând chiulul, bând bere şi fumând. Se uitaseră ca proştii la bucăţica aceea de femeie care le spunea părerea ei sinceră despre ei, amintindu-le că banii şi timpul ei le risipeau ei acolo, cerându-le să treacă la treabă, că altfel vedeau ei. Cu priviri ucigaşe şi cu mormăieli se întorseseră la lucru, dar ştiau că Annie era pe cât de ascuţită la limbă, pe atât de dreaptă şi că un muncitor harnic găsea întotdeauna o primă frumuşică în plicul cu salariu, la sfârşit de săptămână.

Cu câteva zile în urmă, după ce se pusese acoperişul, Annie dăduse o petrecere. Pusese mese lungi, pe căpriori, acoperite cu feţe de masă albe şi apretate, pentru că şi în mijlocul prafului şi cimentului, lui Annie îi plăcea ca lucrurile să arate drăguţ. Invitase muncitorii cu familiile lor şi le dăduse bere şi mâncare din belşug, iar ei ridicaseră paharele în cinstea ei, râzând când recunoscuseră că e un patron bun, chiar dacă e femeie.

La rândul lui, Lai Tsin muncea mai multe ore decât crezuse Francie că există într-o zi, dar, cu toate acestea, tot îşi mai găsea timp să-şi facă lecţiile pe care i le dădea ea. Se cufunda cu aviditate în cărţile cu poveşti pentru copii, citind cu voce tare fiecare cuvânt nou, urmărind atent cu degetul literă cu literă. Îşi copia conştiincios lecţiile în caietul pe care-l purta peste tot cu el. Absorbea ca un burete tot ce-l învăţa ea şi era atât de doritor să înveţe, încât Francie aproape că avea dificultăţi să ţină pasul.

Lai Tsin hotărâse că se cuvenea ca Fiul cel mic, Philip Chen, să fie crescut într-o familie de chinezi. „Trebuie să fie precum ceilalţi copii chinezi, şi să înveţe obiceiurile lor. Când va fi mai mare şi mai înţelept, o să înveţe şi obiceiurile occidentale, dar acum trebuie să-şi înţeleagă moştenirea”, spusese el.

În felul acesta, lui Francie nu-i mai rămăseseră decât amintirile triste din trecut şi teama de viitor. Şi era atât de ruşinată, încât nu îndrăznea să le spună nici măcar lui Lai Tsin sau lui Annie despre copil.

Cineva bătu la uşă şi ea se repezi să deschidă. Un băieţel o privi scurt, îi îndesă o bucată de hârtie în mână şi o luă la goană în jos pe scări.

Se uită după el, uluită, apoi închise uşa şi privi peticul mototolit de hârtie. Citi: *Dacă mă mai iubeşti, vino pe aleea Gai Pao, deseară la ora nouă.* Era semnat Josh.

Francie păli şi inima începu să i se zbată în piept. Îşi spuse că nu putea fi adevărat, că era o glumă crudă. Dar nimeni nu ştia de Josh, doar Lai Tsin şi Annie, iar ei nu s-ar fi jucat astfel cu ea. Simţi o greutate în burtă şi îşi apăsă palmele pe pântec, simţind copilul pentru prima oară. Poate că era un semn şi Josh era totuşi în viaţă. *Dacă mă mai iubeşti,* spunea biletul.

Speriată, se uită la hârtie, dorindu-şi să fi fost şi ceilalţi acolo, dar Lai Tsin era la muncă şi Annie avea o întâlnire cu arhitecţii şi nu se întorcea decât târziu.

Se învârtea prin cameră, spunându-şi că n-o să se ducă, apoi se gândi la Josh, zăcând printre ruine, şi-şi spuse că poate totuşi nu era mort. Şi-şi dădu seama că trebuia să se ducă.

Lăsă un bilet, spunându-i lui Annie unde plecase, apoi îşi croi drum pe străduţele lăturalnice, căutând aleea Gai Pao. O găsi – o fundătură întunecoasă şi părăsită. Era beznă, cu excepţia unei raze palide de lumină, aproape de

capăt, şi Francie ezită, speriată. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, dar biletul era ca o momeală, chemând-o înainte. Porni agitată pe alee, ţinându-se de zidurile prăbuşite şi privind tot timpul în urmă. Deasupra unei uşi acoperite cu o perdea ardea o lumină palidă şi ezită din nou. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă, dar nu putea. *Dacă mă iubeşti,* spunea biletul, iar dragostea o făcu să tragă perdeaua şi să se uite înăuntru.

Camera înghesuită era luminată de o lampă cu gaz. Răsuna de clinchetul pieselor de mah-jongg şi de strigătele jucătorilor; trăsnea a tutun, parafină, opium şi sudoare. Chinezii de la mesele de joc se întoarseră să se uite la ea, mormăind furioşi, iar ea se lipi timidă de un perete. La o tejghea din stânga încăperii, un bărbat servea vin de orez în pahare în formă de tigvă. Îi făcu semn şi spuse repede:

— Vino cu mine, missee. Repede. Pe aici.

Îl urmă printr-o altă uşă acoperită cu perdea, împleticindu-se în urma lui printr-un labirint de coridoare în ruină, până ajunseră într-o cămăruţă pătrată. Numai jumătate din ziduri mai erau în picioare, acoperiş nu mai exista şi luna strălucea din spatele norilor, decupând siluetele uşii şi ferestrelor. Francie îşi dădu seama că ghidul ei dispăruse şi era singură. O trecu un fior de teamă şi se uită în jur. Putea distinge doar o formă în mijlocul încăperii – un scaun. Iar pe el stătea cineva. Sângele îi pulsa în urechi, iar inima îi bătea să-l spargă pieptul.

— Josh? şopti ea.

— M-am gândit eu că n-o să poţi sta departe de el, spuse o voce familiară.

O lampă i se aprinse în ochi, orbind-o, şi înţepeni. Nu era vocea lui Josh, ci a lui Sammy Morris.

— Ai, eu sunt, spuse Sammy Morris, ridicând lanterna, ca ea să-i poată vedea faţa.

Francie se holbă îngrozită la el. Căzuse în capcana lui.

— Deci tu ai scris biletul, şopti ea.

— Ei, sigur că eu. Josh nu mai poa' să scrie, vezi tu. Aşa că mi-am zis să-ţi spun io că tot te mai iubeşte.

Ochii lui întunecaţi o sfredeleau ca întotdeauna şi-i zâmbi triumfător. Ridică lampa ca să lumineze scaunul. Pe acesta stătea un bărbat blond. Francie simţi că leşină; ştia că nu putea fi adevărat. Îl văzuse pe Josh murind. Se întorsese din mormânt s-o caute?

Sammy o prinse de braţe. I le răsuci la spate şi o târî până la scaun.

— Uită-te la el, Francie, îi spuse sălbatic. Uită-te la iubitul tău. Vezi ce frumos e acum?

Apoi ridică lanterna astfel încât lumina să cadă pe faţa bărbatului. Numai că nu mai avea o faţă – era doar o bucată informă de carne roşu-albăstruie. Plăgi supurânde se întindeau în jurul rănilor, gura era o grimasă grotescă, iar ochii fără expresie erau îndreptaţi în sus.

Francie ţipă de groază, iar Sammy îi răsuci şi mai tare braţele. O trase mai aproape de monstrul de pe scaun.

— Haide, Francie, sărută-l, de ce nu-l săruţi? În definitiv, tu i-ai făcut toate astea.

Ea ţipă din nou, un ţipăt ascuţit, înfiorător. Teroarea îi dădu puteri şi se răsuci din strânsoarea lui Sammy. Cu o înjurătură, el lăsă să-i cadă lanterna, iar lumina pâlpâi şi se stinse, lăsându-i în întuneric.

Înjură din nou când Francie se repezi către cadrul puţin mai luminos al uşii. Apoi ieşi pe alee, alergând disperată. Îl auzea venind în urma ei; apropiindu-se din ce în ce mai mult. Vedea o lumină acolo unde aleea dădea în stradă şi iuţi pasul. Apoi, brusc, se împiedică. El puse mâna pe ea. Simţea cum mirosea a sudoare, îi auzea răsuflarea hârâită şi-i simţea mâinile pe gât. Ca prin ceaţă, auzi zgomot de paşi, pe cineva ţipând, apoi nu-şi mai aminti de nimic.

Lai Tsin îi luă pulsul lui Francie; îi frecă mâinile îngheţate, îi dădu părul la o parte din ochi. Voia s-o vadă deschizând ochii. Se ruga în tăcere tuturor zeilor s-o ajute; era prietena lui, sprijinul lui, fiica lui, iubirea lui, şi toată averea lui cea nouă nu însemna nimic fără ea. Iar când în cele din urmă Francie deschise ochii, o purtă în braţe până la o trăsură şi o duse acasă.

Annie aproape că leşină când îi văzu. Îi mulţumi lui Dumnezeu că Francie avusese măcar atâta minte, încât să-i lase biletul, ca Lai Tsin să ştie unde s-o găsească. Dar când o văzu, cenuşie la faţă, tremurând ca frunza şi incapabilă să vorbească, ştiu că se întâmplase ceva cumplit.

— N-au murit, şopti Francie. I-am văzut pe amândoi, pe Sammy şi pe Josh. O, Annie, e prea îngrozitor să-mi amintesc, faţa lui era atât de hidoasă, pierise toată frumuseţea şi bunătatea. Sammy m-a forţat să mă uit… avea un cuţit…

Annie îşi duse mâna la inimă, în timp ce teama făcea loc speranţei.

— Doar nu vrei să spui că Josh trăieşte!

— Unde i-ai văzut? întrebă Lai Tsin liniştit.

— La localul unde se fumează opium, pe aleea Gai Pao. Biletul îmi cerea să mă duc acolo… dacă-l mai iubesc pe Josh, aşa spunea.

Desfăcu palma şi Annie luă biletul mototolit, citind mesajul.

— Ăsta nu-i scrisul lui Josh, spuse Annie. Pot să jur asta. Trebuie să fie al lui Sammy Morris, cum spune Francie.

Lai Tsin se gândi la biletul şi mesajul care păreau să vină de dincolo de mormânt, şi-şi dădu seama că Francie era încă în primejdie.

Când, mai târziu, Lai Tsin se întoarse pe alee, străzile, pe jumătate dărâmate din Chinatown erau pustii şi liniştite. Cunoştea locul, era un adăpost notoriu al tong-urilor, vechile societăţi secrete chinezeşti care conduceau lumea prostituţiei, a

jocurilor de noroc, a opiumului şi a violenţei. Îşi împărţiseră oraşul în teritorii, iar războaiele lor erau poveşti sângeroase, în urma cărora rămâneau mulţi morţi.

Se strecură în tăcere către dâra de lumină din capătul aleii, dădu la o parte perdeaua şi intră. Nimeni nu-l luă în seamă, în mijlocul zgomotului şi întunericului. Printr-o perdea de fum şi de opium, lampa lumina piesele de mah-jongg, sticlele cu vin de orez şi pipele pentru opium. Bărbatul de la bar era tânăr şi avea o faţă aspră, iar ochii îi jucau în cap când Lai Tsin îl întrebă despre gwailo, cei doi albi care fuseseră acolo mai devreme.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ridică din umeri, dar Lai Tsin îşi dădu seama după purtarea agitată că ştia perfect.

— Cât ţi-au dat? întrebă, scoţând câţiva dolari din buzunar şi lăsându-i la vedere.

Bărbatul ezită şi Lai Tsin împinse o bancnotă de zece dolari peste tejgheaua de lemn.

— Mi-au dat 20, spuse omul, întinzând o mână lacomă după bani.

Lai Tsin mai flutură o bancnotă în faţa lui, spunându-i:

— Când îmi spui tot ce ştii.

Bărbatul ridică din umeri.

— A venit un bărbat. Era tânăr, cu ochi şi păr negru, scund şi lat în umeri. Mi-a spus că vrea un loc secret unde să se întâlnească cu o femeie gwailo, nevasta altcuiva.

Rânji, arătându-şi dinţii pătaţi. Ridicându-şi cămaşa, îi arătă lui Lai Tsin cuţitul de la brâu:

— Dacă ar fi fost o chinezoaică, ştii ce i s-ar fi întâmplat, se lăudă el, mângâind lama strălucitoare.

— Deci? îl îndemnă Lai Tsin.

— Aşa că i-am arătat un loc între ruine şi el mi-a spus că femeia venea la ora nouă şi că trebuia s-o

duc acolo şi s-o las singură. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

Întinse mâna după ceilalţi zece dolari, dar Lai Tsin spuse:

— Întâi îmi arăţi locul.

Ochii bărbatului sclipiră periculos, dar se întoarse, luă lanterna şi, mormăind, îl conduse către uşa dosnică, prin coridoarele în ruină, până la locul cu pricina. Acum nu mai era nevoie de lanternă, luna plină urcase pe cer şi, la lumina ei, Lai Tsin văzu că încăperea era goală. Bărbatul băgă în buzunar banii şi dispăru pe unde venise.

În mijlocul camerei stătea un scaun răsturnat. Lai Tsin se duse şi-l ridică. Sub el era ceva şi el ridică obiectul. Era o perucă blondă, iar lângă ea era o „mască a diavolului" chinezească, de felul celor care se foloseau la procesiuni şi festivaluri, numai că aceasta fusese modificată ca să pară şi mai hidoasă. Lumina lunii scotea în evidenţă rănile roşii, purulente, gura schimonosită şi ochii goi, care erau doar vopsiţi, dar îşi putea da uşor seama cum în semiîntuneric şi sub imperiul spaimei ar fi putut părea reali şi înspăimântători.

Reflectă adânc tot drumul la întoarcere. Un om ca Sammy, hotărât să-şi urmărească prada, nu putea fi prea departe. Stătea probabil prin apropiere, de unde o putea urmări, aşteptând un moment prielnic. Iar o gwailo în Chinatown nu era prea greu de găsit. Croindu-şi drum prin labirintul de alei, ieşi într-o stradă mai largă, lângă casa Preacinstitului Părinte. Bătu la uşă şi aşteptă. Niciun răspuns. Luă o mână de pietriş şi o aruncă în fereastră. Aceasta se deschise imediat şi o voce înfuriată exclamă:

— Cine tulbură somnul celor binecuvântaţi?

Se dădu un pas înapoi şi înfruntă privirea furioasă a bătrânului. Ţeasta lui cheală strălucea în lumina lunii. Îi spuse:

— Preacinstite Părinte, este Ke Lai Tsin. Trebuie să-ţi vorbesc.

Îl auzi pe bătrân mormăind supărat, apoi capul dispăru de la fereastră şi câteva momente mai târziu uşa se deschise doar cât să se poată strecura înăuntru.

Bătrânul îşi înfăşură chimonoul pe trup ca să se apere de frig şi spuse:

— Ai dat faliment, Ke Lai Tsin? Pentru asta mă trezeşti ia o asemenea oră?

Lai Tsin clătină din cap.

— Nu, Preacinstite Bunic. Afacerile mele merg bine. Este ceva mai complicat decât afacerile.

Bătrânul îl ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— Nu e bine să te amesteci cu gwailo. Mai ales să ai o concubină gwailo. Nu ai avut dovada? Lasă fata cu ai ei şi găseşte-ţi o chinezoaică. Chiar eu am o verişoară de vârstă potrivită, cu care s-ar putea aranja o căsătorie. Deşi e puţin mai vârstnică, părinţii ei ar fi foarte generoşi cu un viitor soţ, şi ar putea să-ţi fie de mare folos în afaceri.

Lai Tsin explică răbdător:

— Nu mă înţelegi. Fata nu e concubina mea. E tânără, un copil. Deşi a avut necazuri şi dureri mari, m-a ajutat. Mi-a adus noroc, şi e datoria mea s-o ajut.

— Nu e niciodată datoria unui chinez să ajute o femeie gwailo.

Bătrânul vorbi supărat, iar Lai Tsin oftă. Nu avea să fie uşor să-l convingă să facă ce-i cerea. Dădu din cap.

— E adevărat, Preacinstite Bunic. Dar nu e la fel de adevărat că trebuie să-i răsplătim pe cei care au revărsat asupra noastră binecuvântări? Iar ceea ce cer e foarte puţin. Numai ajutorul tău în a găsi un bărbat.

Cu voce joasă şi cu ton calm, pleda o jumătate de oră, până când bătrânul, bombănind, fu de acord.

— Eşti un om bun, Lai Tsin, spuse în cele din urmă. Peste tot se vorbeşte despre păcătoasa ta

tovărăşie cu fata, dar după cum spui tu, ea e nevinovată. O să fac ce-mi ceri. Vino mâine seară aici, la ora şapte, şi o să ai răspunsul.

Bătrânul cunoştea pe toată lumea şi era amestecat în tot ce se petrecea în Chinatown, iar Lai Tsin ştia că avea să se ţină de cuvânt. Se întoarse în grabă acasă, mulţumit. Deşi mijiseră zorii şi el nu dormise deloc, se simţea plin de energie, iar pasul îi era uşor când urcă scările în fugă. Annie îl aştepta.

— Stă întinsă acolo, privind în gol, îi spuse ea, îngrijorată. Şi e rece ca gheaţa, deşi am învelit-o în toate păturile.

Lai Tsin se duse să se uite la ea. O chemă pe nume, o luă de mână, dar ea nu răspunse, iar el se îngrijoră, pentru că ştia că e în stare de şoc.

— O să aduc doctorul, spuse el, plecând în grabă.

Se întoarse peste un sfert de oră, însoţit de un chinez cu umeri laţi care ducea o geantă neagră. În timp ce Annie privea uluită, în loc să-i asculte inima şi să-i ia temperatura, doctorul chinez îi luă pulsul în toate cele 24 de puncte, după care puse diagnosticul.

— E în stare de şoc, confirmă el, scriind o reţetă pe care Lai Tsin trebuia s-o ducă la farmacie. Trebuie să bea poţiunea asta de trei ori pe zi. Trebuie să stea la căldură şi să fie hrănită numai cu zeamă de orez două zile întregi. Nu pot să fac nimic împotriva fricii din mintea ei, dar asta o să-i vindece trupul.

Se uită furios la Lai Tsin, îi spuse ceva în chineză, iar acesta ridică din umeri.

— De ce era aşa furios? întrebă Annie după ce acesta plecă.

Lai Tsin îi întâlni privirea, ştiind că trebuia să-i spună, pentru că acum se temea ca Francie să nu facă vreo prostie.

— Mi-a spus ceea ce ştiam deja. Că Francie o să aibă un copil. Era furios, pentru că a crezut că eu

sunt tatăl, şi nu era de acord.

Annie îl privi cu ochi goi şi cu inima plină de milă la gândul că Francie purtase de una singură un asemenea secret. Încetul cu încetul înţelese:

— Copilul e al lui Josh.

— Aşa este. Am văzut cum încerca să se ascundă. Am aşteptat să vorbească ea prima, pentru că nu voiam s-o fac să se ruşineze. Dar acum mă tem pentru ea. Poate face ceva prostesc. O să aibă nevoie de ajutorul tău, Annie. Trebuie s-o iei de aici, s-o duci din Chinatown, s-o scoţi din San Francisco, s-o îndepărtezi de tot ce ştie şi de cei care o cunosc şi-i vor răul.

Annie se uită stupefiată la el – veştile despre copil o făcuseră să uite de tot, dar acum îşi aduse aminte de Sammy. Se holbă şocată la masca pe care i-o arăta Lai Tsin şi dădu din cap când el repetă descrierea pe care i-o făcuse barmanul.

— Da, Sammy trebuie să fie, spuse cu amărăciune. Cum a putut face aşa ceva? Trebuie să fie nebun.

— E nebun de gelozie. Dragostea lui pentru fratele tău e amestecată cu ura faţă de femei. Nu e neobişnuit ca un bărbat să iubească un alt bărbat, dar de obicei nu duce la asemenea violenţă.

Annie roşi, pentru că îi vorbea despre lucruri de care nu auzise niciodată, decât poate doar în *Biblie.*

— Dar Josh nu era aşa.

— Asta a fost tragedia lui Sammy. Poate că dacă Josh l-ar fi iubit şi el, asta nu s-ar fi întâmplat. Acum trebuie s-o duci pe Francie de aici, repetă el obosit. Nu e bine pentru ea să locuiască aici. Chinezilor nu le place. O cred concubina mea. Când o să nască, or să creadă că e copilul meu. Nu pot să-i las să spună aşa ceva despre ea. O să fie tratată cu dispreţ şi indiferenţă şi de ai mei şi de ai ei. O să trăiască într-un tărâm al nimănui, n-o să fie niciuna, nici alta. Iar copilul ei va avea aceeaşi soartă. Du-o de aici, începeţi o viaţă nouă. Voi

sunteţi familia mea, o să am grijă de voi şi o să vă trimit bani. Aşa e drept.

Annie simţi tristeţea din vocea lui şi îi fu milă de el pentru singurătatea în care trăia, pentru că ştia cât de mult o iubea pe Francie. Cu toate acestea, simţea cum o inundă bucuria, gândindu-se la copilul lui Josh. Avea s-o ducă pe Francie departe. Mai avea încă bani, puteau cumpăra o altă pensiune undeva şi putea câştiga destul ca să crească copilul cum se cuvine. De-abia aştepta să-i spună lui Francie că, în ciuda disperării ei, copilul avea să le aducă multă bucurie.

Lai Tsin o lăsă şi se duse în camera lui. Era prima cameră a lui pe care o avusese vreodată şi acum, pentru prima oară, închidea uşa în urma sa, fără să se simtă fericit. Aprinse căpeţelul de tămâie din sfeşnic, îşi desfăcu aşternutul şi se întinse. Îşi puse mâinile sub cap şi rememoră evenimentele nopţii. A doua zi avea să-l găsească pe Sammy Morris şi ştia ce avea de făcut. Iar peste câteva zile, când avea să se simtă mai bine, Francie avea să-l părăsească.

Îl cuprinse un sentiment amar de singurătate. Se simţise aşa de multe ori înainte, numai că acum era mai rău. Îşi spunea că, atunci când eşti singur, nu ai nimic şi nimic de pierdut. Dar după ce ai gustat bucuria tovărăşiei şi a dragostei, nu era nimic mai cumplit decât să le pierzi. Zeii fuseseră atât de buni cu el o vreme, iar acum îşi retrăgeau favorurile. Facă-se voia lor!

CAPITOLUL 19

A doua zi, la ora şapte, Lai Tsin se duse să-l vadă pe Preacinstitul Părinte şi să afle răspunsul. Bătrânul îl pofti înăuntru şi se aşeză în faţa lui, mângâindu-şi barba albă şi privindu-l solemn.

Lai Tsin aşteptă. Ar fi fost lipsit de respect să-l grăbească pe bătrân; avea să vorbească atunci când îi va fi voia.

— Înainte de a-ţi spune ce vrei să ştii, trebuie să te întreb care-ţi sunt intenţiile, spuse el în sfârşit.

— E mai bine să le ţin pentru mine, Preacinstite Bunic, replică Lai Tsin atent, dar bătrânul refuză să se lase înşelat.

— Nu s-ar cuveni să aduci violenţa şi ruşinea în sânul comunităţii chinezeşti.

— Preacinstite Bunic, vorbim despre cineva care este mai violent decât ucigaşii plătiţi ai tong-urilor, un bărbat care a ucis multe femei şi acum umblă să ucidă încă una…

— Pe concubina ta.

Ochii bătrânului erau plini de dispreţ şi Lai Tsin lăsă capul în jos. După o lungă chibzuinţă, bătrânul îi spuse ce hotărâse:

— Ţi-am cercetat povestea, spuse el calm. Ce ai spus despre concubina ta e adevărat. Dar mai ştiu şi că e dintr-o familie mare. Pasiunea ta trebuie să fie mare dacă vrei să joci un joc atât de periculos, cu personaje atât de importante. Ar fi mai bine pentru noi toţi dacă ai lăsa-o printre ai ei.

— Atunci mai bine aş ucide-o eu!

Ochii lui Lai Tsin erau furioşi şi bătrânul îşi dădu seama că spunea adevărul. Ridică din sprâncene, surprins, dar dădu din cap, gândindu-se adânc înainte de a răspunde:

— Dacă ucigaşul ar fi chinez, ne-am ocupa de el în felul nostru. Dar dacă hotărârea ta e luată, atunci o să-ţi primeşti răspunsul. Dar cu o condiţie: orice s-ar întâmpla cu acest om nu trebuie să se ştie

niciodată, nu-mi vei spune nici mie, nici altcuiva. Nu trebuie să existe nicio şoaptă care să submineze onoarea comunităţii chinezeşti.

Lai Tsin se aplecă înainte în scaunul alunecos. Spuse:

— Preacinstite Bunic, sunt de acord.

Apoi ascultă uimit ce aflase bătrânul.

Când plecă, se înclină mulţumindu-i, dar bătrânul îi întoarse spatele, spunând:

— Vorbele mi-au ieşit deja din minte. Nu-mi amintesc nimic din această conversaţie.

Lai Tsin se îndreptă încet către casă. Pentru prima oară, mintea nu-i era la afaceri, ci la ce avea de făcut. Annie îl întâmpină în uşă. Avea mânecile suflecate şi camera strălucea de curăţenie, dar ochii ei căprui erau neliniştiţi.

— E trează, spuse ea, agitată. A luat poţiunea şi a băut puţină zeamă de orez. Apoi am vorbit cu ea despre copil. A plâns pe umărul meu, a fost foarte uşurată. Apoi i-am spus că trebuie să plecăm, dar a clătinat din cap şi a spus că nu te va părăsi.

— O să vorbesc eu cu ea.

Francie zăcea în pat, cu pumnii strânşi. Avea ochii închişi, dar faţa nu-i era liniştită; părea să radieze îngrijorare.

— Sammy Morris nu-ţi va mai face niciodată rău. Ţi-o promite Lai Tsin. Mă crezi, Francie?

Ea dădu încet din cap, dar ochii îi rămaseră închişi. El se aşeză lângă ea şi o luă de mână.

— E vremea să pleci, Soră mai mică, spuse el. Drumul vieţii tale trebuie să continue fără Lai Tsin. Ca şi Fiul cel mic, Philip Chen, copilul tău trebuie să crească printre ai lui, în obiceiurile lor şi cunoscându-şi moştenirea.

Ea rămase rigidă şi tăcută, dar el continuă să vorbească pe ton blând şi convingător, explicându-i că trebuie să se gândească mai întâi la copil, că Annie avea s-o ajute, că el avea să aibă în continuare grijă de ele, pentru că vor fi întotdeauna familia lui. Dar ea trebuia să plece.

Ea îşi puse mâna lui pe obraz.

— Eşti prietenul meu, şopti. N-o să te părăsesc niciodată.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă lungă, apoi el spuse:

— Atunci trebuie să-ţi spun o poveste, ca să-ţi înţelegi mai bine răspunderile. Ascultă-mă, şi o să vezi că nu ai de ales.

Ea se agăţă de mâna lui, privindu-l cu încredere, începu povestea care-i era întipărită în suflet.

— Sora mea, Mayling, şi cu mine, ne-am născut într-o lume a sărăciei, copii ai unei concubine, Lilin. Tatăl nostru, Ke Chungfen, avea deja şaizeci de ani, era cărunt şi crud. Soţia lui, numărul unu, murise după ce-i dăruise cinci fii, iar el se căsătorise din nou, repede, pentru că mai mulţi fii însemnau alinare la bătrâneţe. Soţia numărul doi era tânără şi drăguţă, dar mai era şi stearpă şi leneşă, aşa că el blestema ziua când se însurase cu ea. Casa era murdară şi se spunea despre ea că fuma toată ziua opium şi-şi lua amanţi tineri ca să-şi bată joc de el, deşi o bătea în fiecare seară ca s-o înveţe minte.

Aşa că a întrebat prin satele din preajmă de o mui-tsai, o fată tânără, a cărei familie să vrea s-o vândă ca servitoare. Lilin avea 13 ani, iar familia ei era atât de săracă, încât au fost fericiţi s-o dea pe suma mizeră de 40 de yuan, numai ca să nu mai trebuiască s-o hrănească în fiecare seară. Avea o faţă frumoasă, ovală, păr lung, negru şi strălucitor, şi ochi mari şi negri. Nu trecu mult până când bătrânul ceru mai mult decât cumpărase cu cei 40 de yuan şi tânăra Lilin deveni concubina lui. Se purta crud cu ea, o bătea, deşi se străduia din greu să-i facă pe plac. Trebuia să facă curăţenie în camerele lor sărăcăcioase, să le spele hainele, să le facă de mâncare, să o servească pe soţie şi pe cei cinci fii aroganţi, care îl imitau pe tatăl lor, umilind-o întruna. Iar ea îşi lăsa cu umilinţă capul în jos şi promitea să se străduiască mai mult,

pentru că era numai o mui-tsai cumpărată şi nu avea niciun drept.

Lai Tsin întâlni privirea lui Francie şi continuă:

— Când Lilin îşi dădu seama că avea să aibă un copil, se rugă zeilor să fie un băiat, ca să aibă mai multe şanse în viaţă decât avusese ea, pentru că, deşi fiul unei mui-tsai era considerat cel mai umil dintre umili, nu era totuşi atât de umil ca o fată. Muncea şi mai mult, stătea trează jumătate din noapte, cosând pantofii de bumbac pe care fiul cel mare, un băiat de treisprezece ani, îi vindea ziua la piaţă. Tatăl avea grijă de raţele albe ale stăpânului satului, iar ceilalţi fii munceau în orezarii sau culegeau frunze de dud, după anotimp.

Când o apucară durerile, Lilin le punea orezul în cutiile de lemn cu care plecau la câmp. Când durerile deveniră prea mari ca să-şi mai continue munca, se duse să se întindă în aşternutul ei. Nimeni nu se apropie de ea, deşi soţia numărul doi o auzise ţipând; Lilin născu o fată. Lilin plânse, dar copilul îi semăna şi era o fiinţă pe care o putea iubi, un copil care într-o zi avea să-i întoarcă dragostea. Îi dădu un nume frumos, Mayling, şi numele familiei, Ke. Acum trebuia să muncească şi mai mult, să facă şi treburile casei şi să aibă grijă şi de copil, pentru că nimeni nu voia să fie deranjat de plânsul lui.

Într-o noapte îl auzi pe Ke Chungfen certându-se cu soţia lui numărul doi. Vocile lor erau ridicate şi mânioase. Ea râdea de el şi-l batjocorea. Mirosul pipei, din care fuma opium, se strecura prin paravanele de hârtie, vocile deveneau din ce în ce mai ridicate, până când, brusc, se făcu linişte. A doua zi de dimineaţă bătrânul spuse că soţia lui murise, pentru că fumase prea mult opium. Lilin trebui să ajute la înmormântare, dar nu putu să nu observe vânătăile de pe gâtul femeii, deşi bătrânul le acoperi repede. Lilin era sigură că el o omorâse pe femeie.

După aceasta, Lilin, speriată, încerca să se ferească din calea lui pe cât putea, dar el devenise şi mai tiranic. Până şi fiii lui îi simţeau ascuţimea limbii şi şfichiul biciului. Dar el tot îşi mai cerea drepturile asupra ei, dar din mila zeilor nu mai rămase însărcinată decât peste câţiva ani. Fiica ei avea deja trei ani când născu următorul copil, un fiu pe care-l numi Ke Lai Tsin. „Am destui fii", îi spuse aspru bătrânul când ea, mândră, îi înfăţişă copilul.

Lai Tsin se opri. Privea în jos, la podea, îndurerat de amintirea mamei sale.

— Nu avea decât şaptesprezece ani, continuă el. Nu-l iubea pe acest om. O luase împotriva voinţei ei, şi nu dorise copiii lui. Dar acum îi iubea. Încă mai ţinea casa curată, le spăla hainele şi le făcea de mâncare, dar dragostea le-o dăruia lui Mayling şi lui Lai Tsin. Deşi ea însăşi nu trăia decât cu orez şi cu câteva legume, încerca să pună puţin peşte sau carne în bolul cu orez al copiilor ei, seara. Îi învăţa jocuri, îi ţinea aproape şi le spunea că-i iubeşte. Noaptea dormeau lângă ea şi o priveau periindu-şi părul negru în timp ce le cânta ca să-i adoarmă.

Aveam aproape patru ani când s-a născut Chen şi-mi amintesc că am râs de faţa lui caraghioasă, ca o clătită. Mayling şi cu mine îl iubeam şi aveam grijă de el, deşi munceam deja din greu pe câmp. Dar zeii nu au vrut ca micul Chen să ajungă la vârsta bărbăţiei, iar ziua când a murit a fost cea mai tristă din viaţa mea. Un an mai târziu a murit mama. Aveam şapte ani, iar Mayling zece. Lai Tsin scutură trist din cap: Nici acum nu ştiu ce s-a întâmplat, doar că, într-o dimineaţă, mama nu s-a mai trezit. Îmi amintesc că o priveam, întrebându-mă de ce nu-mi răspunde când îi spuneam că mi-e foame. Chiar şi în somnul morţii părea obosită. Ke Chungfen o muncise până o omorâse.

Mamei noastre nu i s-a făcut o înmormântare cum se cuvenea. În definitiv, era doar o mui-tsai. Ke Chungfen a pretins că e prea sărac pentru a

cumpăra un sicriu, aşa că a fost înfăşurată în rogojina pe care dormea şi îngropată în grabă. Umilinţa unei asemenea înmormântări este cumplită şi am fost îngrozitor de ruşinaţi. Familia nu a ţinut doliu şi ne-am întors imediat la muncă. Mayling şi cu mine am rămas singuri ca să înfruntăm furia şi indiferenţa tatălui nostru.

Urmă o lungă tăcere; faţa lui Lai Tsin nu arăta nici o expresie sau emoţie şi Francie îşi uită propriile temeri. Îl strânse de mână.

— Bietul Lai Tsin. În ce lume aspră ai trăit.

— Lumile noastre au fost la fel, numai că tu ai fost înconjurată de bogăţie, iar eu de sărăcie. Dar indiferenţa şi cruzimea taţilor noştri au fost la fel. Vezi tu, Francie, numai dragostea mamelor noastre, puţin cât am avut parte de ea, ne-a arătat că viaţa poate fi diferită. Şi de aceea trebuie să te gândeşti la copilul tău. Trebuie să-i dai dragoste, ca să poată fi puternic. Ţine minte că nu are tată, că nu te are decât pe tine ca să-l înveţi ce înseamnă dragostea. Iar dacă tu n-o faci, va fi marcat cum ai fost tu.

Annie asculta, gândindu-se la propria ei viaţă, închinată grijii pentru un tată egoist. El nu-i dăruise niciodată nimic, niciun cuvânt sau gest de afecţiune. Înţelegea ce voia Lai Tsin să spună şi îi dădea dreptate.

Francie încuviinţă din cap, pentru că inima îi era prea plină ca să vorbească. În înţelepciunea lui, Lai Tsin îi arătase cum să iasă din disperarea ei. Nu mai avea voie să se gândească doar la ea, avea să aibă un copil de iubit şi de apărat. Şi avea să-i fie etern recunoscătoare, pentru că ştia cât îl costase să vorbească de trecutul lui. Dar mai ştia şi că nu-i spusese totul, că restul poveştii sale tragice era încă pecetluit în sufletul lui.

CAPITOLUL 20

Inima lui Annie se strânse când şareta închiriată dădu ultimul colţ al drumului lung şi ferma *de Soto* deveni în fine vizibilă. Era chiar mai rău decât se aşteptase. Dar Francie se luminase la faţă când îi povestise despre ea. Spusese că e un loc deosebit şi singurele ei amintiri frumoase erau vremurile petrecute aici cu mama ei.

— Mama mi-a lăsat-o mie, spusese ea cu încăpăţânare. Am citit în ziare când s-a publicat testamentul tatălui meu. Nu m-am dus niciodată la avocaţi ca s-o revendic, pentru că mi-a fost teamă să nu afle Harry. Dar el nu se duce niciodată acolo, nimeni nu se duce! E frumoasă şi e a mea, şi acolo vreau să-mi nasc copilul.

Iar două zile mai târziu erau acolo. Mile întregi nu trecuseră pe lângă nicio casă, iar locul arăta ca şi când ar fi stat să se dărâme.

— O, Annie, spuse Francie cu un suspin mulţumit, nu-i aşa că e cea mai frumoasă casă pe care ai văzut-o vreodată?

Annie se uită cu tristeţe la casa dărăpănată, cu ferestre sparte şi cu pridvorul dărâmat.

— Bănuiesc că o putem repara, spuse ea, morocănoasă.

Francie sări din şaretă şi urcă în fugă treptele. Se întoarse să privească valea, padocurile verzi şi dealurile uscate. În depărtare se putea auzi gâgâitul gâştelor şi nechezatul unui cal, iar pe piele simţea briza blândă.

— E exact la fel, spuse fericită. Întotdeauna m-am simţit liberă aici. Şi e singurul loc pe care l-am considerat vreodată un cămin adevărat, toate acele zile lungi de vară cu mama şi serile reci de iarnă, împreună lângă foc.

Uşa era descuiată şi intră în casă, plimbându-se încet prin camerele prăfuite, zâmbindu-le amintirilor. Vedea în salon strălucirea caldă a sobei

mari, pe mama ei întinsă în balansoar şi pe ea însăşi aşezată la picioarele ei, cu Princess sforăind pe covorul de lângă foc. În amintirea ei, bucătăria mare, cu masa de stejar şi cu vasele vechi de fontă, era plină de aromele pâinii coapte şi ale puiului fript, ale merelor roşii, ale nucilor verzi şi ale strugurilor negri.

În camera mamei ei nu se simţea nicio tristeţe: soarele cald al amiezii străbătea prin jaluzelele sparte, iar Francie aproape că o vedea, îmbujorată şi cu ochi strălucitori, întinsă pe pernele albe brodate, în patul sculptat, dăruindu-i dragoste şi bucurie.

— E exact la fel. Oftă, mulţumită: E la fel de perfect cum a fost întotdeauna.

Annie ridică sceptică din sprâncene. Tot ce putea ea să vadă era o casă dărăpănată, al cărei acoperiş era probabil spart. Era greu de spus cum avea să arate după ce se îndepărta mizeria şi praful acumulate în doisprezece ani. Dar cel puţin Francie era fericită.

— O s-o reparăm cât ai zice peşte, spuse ea, cu prefăcută veselie, dar i se strânse inima, gândindu-se de unde să înceapă. Ridică privirea, mirată de zgomotul copitelor de cai afară, pe drum.

— Ştiu cine este, strigă Francie, repezindu-se la uşă.

Bărbatul scund şi măsliniu, care lega calul de stâlp, se întoarse şi o privi uimit.

— Zocco, strigă ea, sărind treptele două câte două, nu-ţi aminteşti de mine?

— Francie? întrebă el, neîncrezător.

Ea începu să râdă şi-l îmbrăţişa.

— O, Zocco, da, eu sunt, după atâţia ani. M-am întors acasă.

Îl privi. Zocco nu mai era tânărul din amintirile ei. Era trecut de patruzeci de ani acum, avea ceva mai multe riduri pe faţă, iar pielea îi era mai aspră. Dar engleza lui era la fel de stricată.

— Eu spun lui Esmeralda, spuse repede, ea ajută curăţat casa. Nimeni nu fost aici de mulţi ani, noi nu făcut nimic. Dar acum eu repar. Imediat, domnişoară Francie. Mă bucur mult că tu venit înapoi, domnişoară Francie, bucuros mult că ferma *de Soto* învie iar.

Annie îl privi dezlegând calul, sărind agil în şa şi îndepărtându-se într-un nor de praf.

— Cine a fost? întrebă.

— El e Zocco. E aici dintotdeauna. Când aveam şase ani m-a învăţat să călăresc fără şa, ca să nu cad. E prietenul meu, adăugă ea simplu.

Într-o jumătate de oră, Zocco se întorcea cu Esmeralda, soţia lui, şi cu un ponei încărcat cu mături şi găleţi, scânduri, cuie, un ferăstrău şi ciocane. Iar Esmeralda avea în poală un coş cu mâncare.

— Mă bucur să te văd, Esmeralda, spuse Annie, despachetând fericită mâncarea din coş.

Esmeralda, la fel de măslinie şi de zâmbitoare ca şi soţul ei, nu vorbea deloc engleza, dar dădu din cap, înţelegând că lui Annie îi plăcea ce adusese. Apoi Annie o trimise pe Francie la plimbare, în timp ce ea şi Esmeralda îşi puneau şorţurile şi începeau să facă curăţenie.

Neavând voie să ajute, Francie hoinări leneşă până la lac, râzând când gâştele zburătăciră ameninţător din aripi către ea, amintindu-şi cum patinau pe lacul îngheţat în ultima iarnă din viaţa mamei ei. Găsi cuibarul gol, unde căutase oul perfect ca dar de Crăciun pentru mama ei, şi-şi spuse că a doua zi avea să cumpere găini, ca să aibă ouă proaspete la micul dejun. Se plimbă prin grajdurile goale, inhalând mirosul dulce al fânului, şi coborî potecile cu iarbă, amintindu-şi cum împingea scaunul greu al mamei sale. Oftând, îşi promise ca acea casă să nu aparţină trecutului, ci viitorului, o casă pentru ea şi copilul ei. Nu lipsea decât un singur lucru. Nu avea niciun câine care să

se ţină după ea. Şi-şi promise ca a doua zi să găsească un alt câine care să-i ia locul lui Princess.

După o săptămână, vechea casă strălucea de curăţenie. Podelele de scânduri erau frecate şi ceruite, ferestrele aveau geamuri noi, pridvorul fusese reparat şi fiecare mobilă fusese lustruită până sclipea în soare. Covoarele fuseseră spălate şi puse la uscat afară, la soare, masa din bucătărie era şi ea frecată şi vopsită, vechiul cămin curăţat şi aprins. Din nou se simţea în aer mirosul de lemn ars şi pâine coaptă. Ferma *de Soto* era din nou un cămin.

Sammy Morris abia dacă observa clădirile înnegrite de foc în timp ce alerga, cu capul în piept, pe străduţele înguste de la marginea Chinatown-ului. Vântul, care bătea dinspre ocean, era umed şi rece. Îi umplea ochii de lacrimi şi-l făcea să tremure, îndesându-şi mai tare bărbia în fularul de lână. O luă la stânga, apoi la dreapta, printr-un labirint de străduţe, până când în cele din urmă se opri în faţa unei clădiri aproape dărâmate. Lăsă jos coşul pe care-l purta în mână şi se întoarse să privească în jur. Aşteptă câteva minute, ascultând şi privind, până se convinse că nu-l urmărise nimeni, apoi îşi luă coşul şi se grăbi să intre. Trecu de scările calcinate care duceau la un acum inexistent etaj doi, traversă holul plin de moloz şi ajunse într-o cameră din spatele casei. Intrarea fără uşă era acoperită cu o bucată de sac. Înainte de a intra, Sammy privi din nou în jurul său.

Camera era îngheţată; nu era numai frigul umed al vântului care sufla afară, ci îngheţul pătrunzător dintr-un loc părăsit. Puse jos coşul şi se repezi către sobă, ca s-o aprindă. Lipsise mai mult decât avusese de gând, pentru că i se păruse că e urmărit. Era doar un sentiment; simţise ochi aţintiţi asupra lui, auzise paşi în urma sa, cu toate acestea, de fiecare dată când se întorsese să-şi înfrunte

urmăritorii, nu văzuse pe nimeni. Asudat de spaimă, încercase să-şi înşele imaginarii inamici, intrând pe alei înguste; şi fugind pe străduţe întunecoase, dorind să-şi piardă urma. În cele din urmă se întorsese la bucătăria de campanie. Mâncase acolo, purtându-se ca şi cum totul ar fi fost în ordine, însă atent tot timpul. Nimeni nu păruse interesat de el.

Plecând, se mai întorsese o dată din uşă, ca să verifice. Oamenii mâncau, beau, vorbeau, nimeni nu se uita la el; cu toate acestea fu foarte atent pe drumul de întoarcere acasă.

Din cărbunii aprinşi ieşiră firicele de fum şi el suflă în sobă până când cărbunii se înroşiră. Apoi se întoarse să se uite la Josh.

Acesta zăcea pe un pat improvizat, exact aşa cum îl lăsase. Îşi spuse cu amărăciune că nu era de mirare, din moment ce Josh era paralizat. Ochii lui goi priveau fără expresie în sus, iar dacă îl auzise pe Sammy intrând n-o arătă în niciun fel. Josh nu mai scosese niciun cuvânt din noaptea când Sammy îl scosese din flăcările care cuprinseseră Bulevardul Pacific şi-l dusese pe braţe la spital.

Acum, Sammy îl luă pe Josh în braţe şi-l ridică în capul oaselor, frecţionându-i mâinile.

— Am ceva care să te încălzească, spuse el vesel, scoţând cumpărăturile din coş. Descoperi castronul cu tocană de vită şi i-l puse lui Josh la nas: Exact cum făcea Annie a ta, spuse el, hrănindu-l.

— Ce băiat bun, continuă, hrănindu-l cu lingura, ca pe un copil. Aşa, bravo, Josh. Nu poţi să spui că prietenul tău, Sammy, n-a avut grijă de tine cum trebuie. Şi o să am grijă de tine până-mi dau ultima suflare, cum ne-am promis unul altuia. Aşa e, Josh?

Capul lui Josh căzu pe-o parte, iar Sammy lăsă jos castronul şi-l luă în braţe ca să-l aşeze mai confortabil.

— O să-mi găsesc curând o slujbă, promise, aprinzându-şi o ţigară. Sunt cu grămada, cu cât se construieşte acum. După aia o să ne găsim o cameră frumoasă – la parter, ca să poţi să ieşi şi să intri uşor. Şi când o să am ceva bani, putem să cumpărăm un scaun cu rotile, ca să te duc la plimbare. Poate până la ocean? Ţi-ar plăcea, nu-i aşa, băiete?

Ochii îi ardeau de durere când se uită la Josh, amintindu-şi ce băiat frumos şi plin de viaţă fusese cândva. Iar acum îi povestea cum o să-l plimbe cu un scaun cu rotile, cum o să-i arate locuri pe care nu le mai putea vedea niciodată şi cum o să-l ducă la un ocean în care nu avea cum să înoate.

Scoase din buzunar o sticlă cu whisky ieftin, o destupă şi bău cu poftă, înfiorându-se când lichidul de foc îi ajunse în stomac. Apoi se aplecă şi puse sticla la gura lui Josh, dând din cap mulţumit când acesta înghiţi.

— Aşa-i mai bine, băiete, murmură el. O să-ţi ia durerile pentru o vreme.

Rămase aşezat, bându-şi whisky-ul, privindu-şi prietenul şi dorindu-şi să poată întoarce timpul înapoi.

— Aş lua-o drept de la început, Josh, spuse el după o vreme, cu limba încleiată. De când eram copii la şcoală. Alea au fost ăle mai bune vremuri, Josh, nu-i aşa? Doar tu şi cu mine, petrecând. Sorbi din băutură, gânditor: Ai, aş întoarce timpul până în ziua dinainte de scăldatu' în râu, când s-a înecat Murphy. Oftă din rărunchi: N-am vrut s-o fac, Josh, da' parcă m-a cuprins aşa, o furie. Se lovi cu pumnul în piept, cu ochii înţepaţi de lacrimi: Mă uitam la tine, cum stăteai acolo, pe stânca aia, şi-mi ziceam că te iubesc. Şi tu atâta petreceai cu Murphy şi de mine nici nu mai ştiai. M-am simţit ca nimica toată. Nu ştia nimeni nici dacă eram acolo şi nici nu vă păsa. Şi ţie mai puţin ca la toţi. Nu se putea aşa, Josh, nu după cum fuseserăm noi toţi anii ăia, când ne-am jurat

prietenie şi credinţă şi am semnat cu sânge, şi tot restul. N-a fost greu să fac ce-am făcut. A fost uşor. N-am ştiut niciodată dacă ţi-ai dat seama. Nimeni nu şi-a dat.

Se uită la Josh, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns, dar faţa lui Josh nu avea nicio expresie. Îi mai turnă nişte whisky pe gât, îl şterse la gură cu mâna, apoi se aşeză din nou.

— Ţi-e mai cald acum, băiete? întrebă el, aţâţând focul. Ştiu că niciodată n-o să fie de-adevăratelea cald aici, da' nişte whisky măcar poa' s-ajute. Măcar de ţi-ar alina ţie durerile, Josh, că pe-ale mele sigur n-o să le aline. După tot ce-am făcut pentru tine, uită-te.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi şi clătină încet din cap.

— Vezi tu, Josh, dacă nu te-ai fi uitat la fetele alea, n-ar fi trebuit să le omor. Da' nu puteam să sufăr să mă gândesc că tu le atingi, că le săruţi, că le mângâi… mi se făcea rău, pricepi? Şi iar mi s-aprindea sufletu'. Da' după Murphy ştiam ce să fac. Am greşit-o ultima oară. Ştiam că mă bănuieşti, da' chiar şi aşa, m-ai ajutat când te-am rugat. „O să mă spânzure, Josh", ţi-am spus. „Judecătoru' o să-şi pună tichia neagră pe cap şi o să mă spânzure. N-am făcut-o eu", ţi-am spus. „Nu poţi să-i laşi să mă spânzure, nu-i aşa?" Ţi-aduci aminte cum ţi-am spus că nu tre' să-mi dai decât o şansă? Şi tu ai zis că da şi m-ai trimis la Annie să-mi dea banii şi ai încercat să abaţi poliţia. Da' eu am avut grijă să las fularu' tău lângă cadavru şi am avut grijă să-i spun mamei că tu ai făcut crimele alea, Josh, şi că eu, prietenu' tău, te ajutam. Aşa ştiam că trebuia să fugi cu mine, pentru că pe tine te-ar fi spânzurat. Aşa te aveam numai pentru mine. O, da, te aveam. Vreau să zic, până ai cunoscut-o pe miss Francesca Harrison.

Se ridică şi se îndreptă clătinându-se către Josh. Îngenunche şi privi în ochii lui orbi.

— Auzi ce-ţi spun, Josh? Îţi spun adevăru', prietene. Tot adevăru' şi numai adevăru'. Şi Francie Harrison ar fi fost la rând, dacă n-aş fi pierdut-o. Voiam s-o fac să sufere întâi, vezi tu, Josh. Să sufere cum ai suferit tu. Aşa era drept.

Se uită la sticla goală pe care-o ţinea în mână şi o aruncă cu furie de perete, strâmbându-se când ea se sparse cu zgomot în mii de bucăţi.

— Dacă n-ar fi fost ea, n-ai zăcea aici aşa, Josh Aysgarth, strigă el, privindu-l cu disperare. Francie te-a ologit. Francie te-a orbit. Francie ţi-a luat minţile. Ea te-a făcut să treci prin iad săptămânile astea.

Se prăbuşi la podea, cu capul în mâini. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

— N-o să uit niciodată când am venit după tine. Ardea totul şi eu ştiam că eşti acolo. Te-am găsit şi te-am dus în braţe la spital, plin de sânge şi rupt în bucăţi. Te-am vegheat cât au făcut tot ce-au putut. Am stat cu tine tot timpu', şi când am ştiut că o să trăieşti şi că nu mai aveau ce să-ţi facă, te-am adus acasă. Unde ţi-e locul, băiete. Cu mine.

Căută a doua sticlă cu whisky şi o destupă cu mâini tremurătoare.

— Acu' eşti al meu, Josh, spuse el, cu triumf în voce, şi nu te mai las niciodată să pleci.

Lăsă capul pe spate şi bău cu sete, tuşind când alcoolul îi ajunse în gât.

— Ai, spuse el, ştergându-şi gura cu palma, şi când o să vină vremea, femeia care ţi-a făcut asta o să se ducă lângă alelalte. În groapă.

Barul lui Jimmy, de pe strada Washington, fusese repede cârpit. Era din nou deschis şi făcea bani din plin, iar când Sammy nu mai putea suporta tăcerea lui Josh se ducea acolo, să-şi înece durerile în whisky-ul lui preferat, aşezat la barul pătat, privind în fundul paharului, gândindu-se la Josh.

Tăcerea lui Josh umplea de ameninţări camera mică şi distrusă. Era ca şi cum vorbele ar fi fost pecetluite înăuntrul lui, lucruri pe care se chinuia din toate puterile să le spună. Însă de fiecare dată când Sammy îl privea în ochi, avea aceeaşi expresie goală. De multe ori, Sammy stătuse furios lângă el, după câteva pahare, strigând:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Josh, vorbeşte. Haide, dacă ai ceva de spus, spune.

În seara aceea, furia lui ajunsese la apogeu. Îl luase de guler şi-l zgâlţâise ca pe o păpuşă, urlând la el să vorbească, să meargă, să se poarte cum obişnuia să se poarte.

— Chiar dacă vrei să-mi spui că mă urăşti, spune-o, pentru Dumnezeu.

Dar capul lui Josh alunecase într-o parte şi ochii lui îngrozitori, pentru totdeauna deschişi, îl priviseră fără să-l vadă, ca o viziune de coşmar.

Sammy îl lăsase să cadă înapoi pe rogojina lui şi-l acoperise cu păturile. Camera era rece, dar el era scăldat în sudoare. Îl cuprinsese frica şi fugise din clădirea dărâmată, înapoi la bar. Dar nu putea sta mult departe – prezenţa tăcută, sinistră a lui Josh îl atrăgea înapoi ca un magnet.

Îşi goli paharul şi mai ceru unul. Josh nu era nici viu, nici mort. Lui Sammy începuse să i se facă frică să se mai întoarcă, se temea să-l vadă zăcând acolo, pe rogojina murdară, era îngrozit de propria furie inutilă, pentru că Josh nici nu vorbea, nici nu se mişca. Ştia că nu mai putea dura prea mult. Trebuia să facă ceva cu el, deşi asta îi frângea inima. Băgă mâna în buzunar şi pipăi oţelul rece al cuţitului. Aştepta acolo pentru Josh. Într-o zi, curând.

Era târziu când se întoarse în sfârşit de la bar. Cerul nopţii era negru, iar norii erau atât de jos, încât păreau să stea sprijiniţi de acoperişuri, dar Sammy nu avea nevoie de lună ca să-şi găsească drumul; îl cunoştea ca un porumbel călător. La fiecare pas, cuţitul se lovea de sticla de whisky din

buzunar, dar era prea cufundat în gânduri ca să-l audă. Nu putea fi în seara aceea, îşi spunea. Avea să-l mai cruţe pe Josh măcar o noapte, să-i mai dea o ultimă şansă. O să-i toarne nişte whisky pe gât ca să-i ia durerile, deşi nu avea cum să ştie dacă Josh simţea vreo durere.

Se opri în faţa intrării, privind din obişnuinţă în jur, dar era prea întuneric ca să poată vedea ceva, apoi intră şi se îndreptă împleticit către spatele casei. Focul în sobă se stinsese şi camera era în beznă. Mormăind, se duse spre sobă să pună lemne. Apoi aprinse lumânarea de pe podea şi se întoarse să se uite la Josh. Dar Josh nu era acolo.

Sammy clipi din ochi, apoi se uită din nou. Nimic. Ridică lumânarea, fără să-i vină să creadă, dar pătura era aruncată pe jos şi aşternutul era gol. Îl trecu un fior de groază şi încercă cu disperare să-şi limpezească mintea înecată în băutură. Îl părăsise. Lăsă să-i cadă lumânarea şi se întoarse pe călcâie, mârâind ca un animal înfuriat, dar mârâitul i se transformă într-un strigăt de groază când doi bărbaţi se repeziră la el din umbră. Îl aruncară la pământ, întorcându-i braţele la spate, răsucindu-i-le până când crezu că o să explodeze de durere.

— Daţi-i drumul, spuse o voce calmă.

Braţele îi fură eliberate, cei care-l prinseseră făcură un pas înapoi şi Sammy se uită la ei, răsuflând cu greutate şi gemând de durere. Erau chinezi şi aveau securi mici, ascuţite şi mortale, prinse în cingătorile roşii de la brâu. Tocmai îşi dovediseră forţa şi Sammy ştia că nu le poate ţine piept.

— Stai jos, ordonă vocea calmă, şi Sammy se supuse repede, privind cu spaimă în întunericul din spatele lor.

— Cine eşti? întrebă el. Ce vor chinezii de la mine?

Lai Tsin făcu un pas înainte, cu o lanternă în mână. Vorbi aspru:

— O mărturisire, domnule Morris.

Sammy se holbă la el, speriat. Părea cunoscut, dar putea fi oricare din miile de feţe pe care le vedea zilnic în Chinatown.

— Ce aţi făcut cu Josh? gemu el.

— N-o să-l mai vezi niciodată, îi răspunse bărbatul, cu vocea lui cântată.

Pe creierul lui Sammy se aşternu vălul roşu al furiei. Era felul de furie care-l făcea să-şi piardă controlul… i-l luaseră pe Josh, îi făcuseră rău… îl uciseseră. Smucind cuţitul din buzunar se repezi la chinez.

Lai Tsin văzu sclipirea oţelului în lumina lanternei, îi simţi ascuţişul tăindu-i obrazul, apoi simţi sângele cald. Rămase nemişcat, în timp ce ucigaşii plătiţi îl trântiră pe Sammy la pământ. Spuse calm:

— Iar acum o să faci ce-ţi spun.

Sammy era în genunchi. Unul din chinezi îl ţinea de braţe, celălalt de gât, cu securea pregătită. Lai Tsin îi puse în faţă hârtie, pană şi cerneală. Spuse:

— Ia pana şi scrie ce-ţi spun.

Sammy se uită neîncrezător la el, apoi la pană. Cel care-l ţinea de gât îşi înfipse necruţător genunchiul în spatele lui, aşa că luă repede pana, aşteptând că vadă ce urma.

— Daţi-i drumul, ordonă Lai Tsin, şi bărbaţii îl lăsară.

Unul din asasini stătea în spatele lui, celălalt în faţă, şi Sammy îi privi temător. Clătină din cap. Ceva nu era în regulă, era un coşmar. Ce voiau de la el? O mărturisire, spusese chinezul.

Ridică ochii. Lai Tsin îi întâlni privirea şi spuse:

— O să scrii: *Eu, Sammy Morris, mărturisesc uciderea a cinci oameni nevinovaţi.*

— Nu, urlă Sammy, aruncând pana. N-o să mă faci niciodată să scriu asta.

Lai Tsin încuviinţă din cap către cei doi şi aceştia îl prinseră din nou. Iar de data aceasta

Sammy simţi ascuţişul cuţitului pe propriul gât, apoi căldura propriului sânge.

— Acum ştii ce au simţit victimele tale, spuse Lai Tsin. Le cunoşti groaza şi neputinţa. Ia pana şi scrie.

Tremurând, Sammy făcu ce i se cerea.

— *Mărturisesc uciderea colegului meu de şcoală, Murphy,* continuă Lai Tsin.

Sammy se uită în jur, disperat. Nimeni nu ştia de asta, nimeni, în afară de Josh. Îi mărturisise totul orbului, tăcutului Josh… el era singurul care ştia de Murphy.

— Scrie! comandă Lai Tsin.

Lama îi atinse din nou gâtul, iar Sammy scrijeli repede cuvintele: *Mărturisesc uciderea celor trei femei pentru care a fost învinovăţit prietenul meu, Josh Aysgarth.*

Răsufla scurt şi repede, înspăimântat. Josh probabil că se prefăcuse, auzise totul, îl trădase…

Îngrozit, se uită la Lai Tsin. Căscă gura şi gemu sufocat. Acum ştia cine era omul. Era chinezul care se împrietenise cu Francie Harrison. Ea îi spusese toate astea, ea îi trimisese să-l facă să mărturisească, ea i-l luase din nou pe Josh.

— Scrie, ceru Lai Tsin.

Avea o voce ca de gheaţă. Înnebunit, Sammy se aplecă asupra hârtiei şi scrise ce i se ceruse.

— Semnează, ordonă Lai Tsin.

— Unde e Josh? Ce aţi făcut cu el? urlă Sammy. Nu-l puteţi lua de lângă mine, suntem fraţi, ne iubim… l-am salvat, am avut grijă de el, întotdeauna am…

— Semnează, repetă Lai Tsin.

Mâna lui Sammy tremura atât de tare, încât abia putea ţine pana, iar semnătura lui era o mâzgăleală pe jumătate de pagină.

— Semnează din nou, aşa ca să se poată citi, ceru Lai Tsin.

Sammy simţi lama ameninţătoare pe gât şi-şi scrise din nou numele.

Lai Tsin le făcu celor doi un semn din cap şi ei îl apucară iar pe Sammy de braţe, răsucindu-i-le până strigă de durere.

Lai Tsin ridică liniştit hârtia şi o citi. Dădu din cap satisfăcut. Se apropie de Sammy şi privi o clipă în ochii lui arzători. Erau ochii unui criminal, ai unui om care ucidea fără remuşcări. Un om care ar fi ucis-o pe Francie, dacă ar fi putut.

— Ştiţi ce să faceţi cu el, le spuse celor doi, întorcându-se.

— Nu! urlă Sammy, repezindu-se după el. Nu!

Dar Lai Tsin dispăruse deja. Apoi Sammy simţi o lovitură în ceafă şi nu mai ştiu nimic.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, când întunericul era cel mai profund, cei doi îl cărară pe Sammy Morris, într-o cotigă acoperită, până la debarcader şi-l urcară într-un vapor care pleca spre China. Căpitanul îşi luă banii, iar echipajul privi în altă parte în timp ce ei îl aruncau pe scară în cabina echipajului. Era în viaţă, cum ceruse Lai Tsin. Dar înainte de a pleca, îi tăiaseră bărbăţia.

CAPITOLUL 21

Şase luni mai târziu

Era miezul nopţii şi Lai Tsin era în magazie, verificând stocurile şi luând notiţe pentru ce mai trebuia să comande. Francie îl învăţase numele mărfurilor pe care le vindea şi el le scria încet şi cu precizie.

Clătină din cap când îşi închise carnetul. Fusese singur toată viaţa; aşa era obişnuit şi nu se aştepta la mai mult. Dar fără Francie viaţa îi era goală. Totul se schimbase de când o întâlnise pe ea. Devenise un om demn de respect în ochii săi şi în ai celorlalţi. Iar în schimb, dorea să ia pe umerii lui toate greutăţile ei; voia să-i înapoieze tinereţea şi frumuseţea; voia să-i dăruiască lumea. Dar mai întâi trebuia s-o câştige.

Încuie uşa depozitului şi porni încet spre casă, pe străzile întunecate şi tăcute ale oraşului, gândindu-se la viaţa sa. Niciodată nu se aşteptase să aibă un viitor, nu avea decât prezent, şi acela nu trebuia planificat. Acum însă ştia că, dacă voia să-şi atingă ţelurile, trebuie să privească mai departe de magazine şi depozit. Trebuia să fie mai mult decât un simplu negustor. Trebuia să devină antreprenor. Trebuia să avanseze dincolo de San Francisco, până-n Hong Kong şi China, în Hawaii, India, Rusia şi Orient.

Îşi privi imaginea reflectată într-o vitrină şi văzu un ţăran chinez obişnuit. Chinezii prosperi şi educaţi rămăseseră cu toţii în China şi doar săracii fugiseră în America pentru a lucra la căile ferate sau pe câmp, în spălătorii sau în restaurante. Cei cu minţi mai ascuţite şi cu ceva bani deveniseră negustori, ca el, dar şi vieţile acestora erau presărate cu greutăţi şi primejdii şi nu doar din partea diavolilor străini, gwailo. Exista multă invidie şi înşelăciune, iar tong-urile erau rele,

perpetuând o ameninţare continuă. Ceilalţi negustori chinezi erau puternici, pentru că erau capii propriilor lor familii numeroase, care-i ajutau, dar el nu avea familie. N-o avea decât pe Francie. Se gândi la ea multă vreme în timp ce mergea către casă şi deodată înţelese că având-o pe Francie ca partener era mai puternic decât toţi. Cu Francie în fruntea companiei sale putea cumpăra teren şi putea intra în afaceri interzise chinezilor, nu numai în Chinatown, ci oriunde în America, oriunde în lume. Cu Francie alături de el, putea fi mai tare decât toţi negustorii chinezi.

Mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce se răsucea fără somn în aşternut, îşi spuse că ceea ce dorea cel mai mult era să devină un om învăţat. Pentru că numai aşa, înarmat cu puterea succesului, a banilor şi a învăţăturii, se putea întoarce în satul său de pe malurile fluviului Ta Chiang şi le putea arăta tuturor ce copil minunat era fiul lui mui-tsai, Lilin. Voia să ridice un templu în memoria ei şi a copiilor ei morţi, astfel ca spiritele lor să poată avea o casă. Şi mai voia să le dăruiască toate bogăţiile lui Francie şi copilului ei nenăscut.

Între timp, tot ce-i putea oferi era câinele pe care şi-l dorea. Găsise doi căţei mari, tăfălogi, de culoarea nisipului, cu ochi chihlimbarii, şi acum trebuia să i-i ducă. Îşi spusese că amână vizita la ea, pentru că nu voia s-o tulbure, dar mai era un motiv: mai fusese în satul acela cu ani în urmă şi se temea de amintirile pe care i le-ar fi trezit reîntoarcerea.

Îşi cumpără haine noi pentru călătorie, ca ea să poată fi mândră de el: o robă lungă, de mătase albastră, o jachetă neagră, matlasată, şi o pălărie rotundă, cu un buton de mătase în mijloc. Părul îi crescuse şi-l purta împletit într-o coadă; ţinea coşul de pai pe umăr şi ducea cei doi căţei de lesă. Se duse până în oraşul de jos, la clădirea feribotului şi, agitat, se îmbarcă la cursa Contra-Costa,

ignorând zâmbetele superioare ale tovarăşilor lui de călătorie.

Mintea îi era plină de vechile temeri când Zocco îl duse către nord, la fermă. Îşi spuse că acum era un negustor respectat şi că în curând avea să aibă destui bani ca să le plătească Bătrânilor cele cinci procente. Îşi spuse că trebuia să uite trecutul, dar inima îi era grea, arzând de durerea veche, redeşteptată.

Francie ieşi în fugă în pridvor ca să-l întâmpine. Era în ultimele săptămâni de sarcină şi lui i se umeziră ochii de tandreţe. Părea ea însăşi un copil, cu obrajii îmbujoraţi şi cu părul blond despletit pe umeri. Râdea de căţei, încurcaţi cu lesele în jurul picioarelor lui.

— Doi căţei, Lai Tsin! exclamă ea.

— O femelă şi un mascul. Cu timpul o să ai mai mulţi dogi. Speram să-ţi placă.

Ea râse din nou.

— O să le spun Duke şi Duchess – în amintirea lui Princess. Iar acum am şi eu ceva să-ţi dau, spuse ea mândră. Casa mea îţi aparţine, Lai Tsin. Este căminul nostru.

Când ea îl conduse prin camerele simple, Lai Tsin văzu că nu existau lucruri de valoare, nici covoare preţioase de mătase, nici ornamente de nefrit sau jad, nici picturi sau scaune sculptate cum văzuse în casa Bătrânului. Dar căsuţa de la fermă strălucea de curăţenie şi era primitoare cum nu mai văzuse vreodată o casă.

Annie se năpusti zâmbitoare să-l întâmpine. Pregătise pentru el un festin: supă de roşii din propriile lor roşii, peşte din râu, legume din grădina lor, o plăcintă cu mere din pomii lor şi smântână de la vacile lor. Şi, deşi nu mai mâncase niciodată în viaţă o asemenea mâncare, zâmbi şi spuse că era un ospăţ gwailo minunat.

După cină se aşezară lângă foc şi Annie îl privi curioasă. Hainele cele noi atârnau pe trupul lui slab, iar faţa lui, cu pometi proeminenţi, era trasă,

dar Lai Tsin avea tăria oţelului şi Annie bănuia că o căpătase trecând prin greutăţi. Francie îi spusese că se temuse să-l întrebe despre trecutul lui, dar curiozitatea lui Annie nu cunoştea asemenea oprelişti. Scoţându-şi pantofii, întinse picioarele către foc. Mişcând cu plăcere din degete, spuse fără ocolişuri:

— Spune-ne ce te-a adus în America, Lai Tsin.

Lai Tsin tăcu, întrebându-se cum le putea spune. Afară era întuneric şi vântul rece al nopţii bătea furios în ferestre. Privi în jur, la camera confortabilă, luminată de flăcările care dansau în cămin. Nu se mai simţise niciodată aşa, la adăpost între patru pereţi, în compania prietenilor, a oamenilor pe care-i iubea şi care ţineau la el. Inima îi era foarte plină, aşa că răspunse:

— Dragele mele prietene. Aţi fost sincere şi cinstite în ce priveşte vieţile voastre. Eu sunt străinul, necunoscutul, şi aveţi tot dreptul să fiţi curioase. O să vă spun de ce am venit în America.

Ochii lor erau aţintiţi asupra lui, aşteptând să înceapă. Un buştean se răsuci în vatră şi căzu în mijlocul unei jerbe de scântei, iar căţeii mârâiră în somn. După o vreme, el spuse:

— Unde trăiam eu, pe malurile fluviului Yangtze, în provincia Anhwei, stăpânul satului era proprietar peste tot: stăpânea pământul şi casele de pe el, lacul cu raţele, orezăriile şi câmpurile cu duzi. Era stăpânul nostru, al tuturor. Tatăl meu avea grijă de raţe, care erau foarte preţuite pentru carnea lor. Din când în când, stăpânul satului trimitea raţele la Nanking să fie tăiate şi vândute. Sora mea şi cu mine trebuia să le mânăm din sat până la râu, îndemnându-le cu nişte beţe lungi, dar atenţi să nu le rănim. Mayling şi cu mine eram trişti, pentru că ne întrebam dacă raţele îşi cunoşteau soarta, pentru că măcăneau şi se plângeau şi încercau să zboare. Dar aripile lor ciuntite fâlfâiau în zadar şi ele porneau obosite pe

drumul lung către fluviul cel mare, ca să-şi întâlnească soarta.

Mayling, miloasă, plângea cu lacrimi amare când ajungeam la apă. Întotdeauna era câte o raţă care părea mai deosebită. Ea lua pasărea în braţe, îi mângâia penele şi-i şoptea vorbe blânde înainte de a o lăsa, alături de celelalte, pe apa galbenă a fluviului Yangtze.

Tatăl meu se ducea întotdeauna singur la Nanking. În toţi acei ani nu ceruse nimănui să vină cu el, dar de data aceea i-a spus surorii mele că noi doi trebuia să mergem cu el. Eu aveam nouă ani, iar Mayling 13. Era frumoasă ca mama, cu păr negru şi lung, pe care-l purta precum copiii, într-o coadă. Până nu devenea femeie nu-l putea face coc. Era încă o copilă şi, în ciuda vieţii grele, era plină de viaţă. Găsea prilej de bucurie în cele mai mărunte lucruri; era bună şi blândă, întotdeauna râdea şi glumea. Râdea de câinii care încercau să-şi prindă coada, în curte; punea o floare la urechea bivolului şi-l mângâia, după o zi de muncă grea, şi era cuprinsă de încântare dacă o femeie din sat îi dăruia o panglică roşie să-şi prindă părul. Hainele noastre erau din cel mai prost bumbac, alb cu albastru, cum poartă coolie, şi ca să ne apărăm de frigul iernii ne acopeream cu jachetele matlasate care le rămăseseră mici fraţilor noştri.

Când am mers să ducem raţele la Nanking, n-am călătorit în jonca lui Ke Chungfen, ci într-un sampan mic, vâslind pe rând ca să putem ţine raţele la un loc, altfel tata se supăra şi ne bătea.

Pe fluviu era multă mişcare, iar eu eram încântat să văd vasele mari şi albe, cu aburi, ale străinilor, convoaiele de jonci cu sare şi plutele pe care trăiau familii întregi. Dar ochii lui Mayling erau roşii de plâns, de mila raţelor.

Nu cunoşteam decât sătucul nostru. Nu mai văzuserăm niciodată un oraş şi eram uluiţi de sutele de vase de pe lângă maluri şi speriaţi de traficul de pe străduţele înguste şi de mulţimile de

oameni grăbiţi şi agitaţi. Pe lângă noi treceau care trase de măgari, încărcate peste măsură, în timp ce noi, îngroziţi, ne mânam cârdul de raţe către destinaţie. Coolie cu boccele mari, atârnate pe prăjini, ne îmbrânceau de colo-colo, pe lângă noi lunecau negustori bogaţi în lectici, ai căror purtători strigau la noi să ne dăm la o parte.

Mayling se opri să se uite la o doamnă. Faţa ei era fardată şi părul negru îi era împodobit cu ornamente de jad. Purta o rochie de brocart galben şi o jachetă de satin şi ne-am dat seama că trebuia să facă parte din familia împăratului, pentru că numai ei aveau voie să poarte galbenul imperial. Nu ne venea să credem cât de mici îi erau picioarele bandajate, când a coborât din lectică şi a intrat într-un magazin care vindea mătăsuri scumpe, colorate în verde, indigo, purpuriu şi auriu. Am tresărit de spaimă când, de după un colţ, a apărut un bărbat care lovea într-un gong uriaş. În spatele lui venea un alt bărbat. Era un hoţ: avea mâinile legate şi la fiecare bătaie de gong, un om îi lovea spatele gol cu o legătură de nuiele de bambus.

Ne uimeau magazinele care dădeau pe dinafară de bogăţie: mâncăruri cum nu mai văzuserăm, sticle cu vin de orez, vase cu ulei şi arome şi pastă de seminţe de lotus. Ne zgâiam la templele pictate în purpuriu şi verde, împodobite cu lei de aur şi lanterne colorate, şi la mulţimea de oameni care se rugau. Eram copleşiţi de parfumul miilor de beţişoare aromate şi amuţiserăm văzând atâtea bogăţii şi amintindu-ne de propria noastră sărăcie.

Minţile noastre de bieţi copii de la ţară erau pline de priveliştea, zgomotele şi mirosurile oraşului, dar eram tot trişti din cauza bietelor răţuşte. Le-am mânat într-un ţarc de lemn şi le-am lăsat sorţii lor. Ke Chungfen a luat banii, apoi s-a întors către noi şi ne-a spus scurt să ne întoarcem la sampanul nostru şi să aşteptăm acolo până trimite pe cineva după noi.

Mayling încă mai suspina, iar eu i-am amintit tatei că nu mâncaserăm nimic din zori şi că era cinci după-amiaza. Mormăind, a scos câteva monede din buzunar şi ne-a spus să ne ducem la o ceainărie şi să luăm cel mai mic şi mai ieftin bol de orez. Eu eram încântat când am pornit-o la fugă pe străzi, căutând un loc suficient de ieftin. Nu mai fuseserăm niciodată într-o ceainărie. Era o mare aventură şi, pentru prima oară, inimile noastre simţeau simpatie pentru tatăl nostru care ne oferea o asemenea bucurie. Dar, în cele din urmă, cu cele câteva monede nu ne-am putut cumpăra decât un bol de fiertură sărată de ovăz.

Cu toate acestea, era de ajuns ca să ne potolească foamea pentru moment şi ne-am croit drum înapoi, pe străduţele aglomerate, ţinându-ne de mână. Dar eram prea înspăimântaţi de orăşenii grăbiţi şi aspri. Era prea mult pentru nişte copii de ţăran şi până când am ajuns la râu eram deja epuizaţi. Ne-am ghemuit în micul nostru sampan şi am adormit imediat.

M-am trezit câteva ore mai târziu, când un coolie mă zgâlţâia şi striga la mine. „Tatăl tău îţi cere să vii cu mine acum”, spuse el, trezind-o şi pe Mayling. Mi s-a părut că ne priveşte ciudat când am coborât din sampan, dar l-am urmat oricum.

Se întunecase şi drumul nostru nu era luminat decât de câte o lampă cu ulei, ici şi colo. Ne ţineam de mână şi priveam tot timpul peste umăr. În faţa fiecărei uşi ardeau beţişoare de tămâie, spre slava zeului casei, şi parfumul lor puternic acoperea miasmele care urcau din canale. Bărbatul cu aspect sinistru ne-a condus printr-un labirint de alei întunecate, până când am ajuns într-o piaţă.

Într-un colţ, sub o lanternă pâlpâitoare, era adunat un grup de bărbaţi şi printre ei era şi tatăl nostru, stând de vorbă cu un bărbat bondoc şi oacheş, îmbrăcat într-un cheong-sam negru. Avea o mustaţă lungă şi ochi înguşti, foarte oblici, şi din instinct m-am temut de el. Tatăl nostru i-a spus

ceva şi el s-a întors să ne privească. Ochii i-au zăbovit mult timp asupra lui Mayling, studiind-o din creştetul capului până-n vârful pantofilor uzaţi, iar ea s-a înfiorat, roşind sub privirea lui. Bărbatul a ridicat din umeri şi i-a spus tatei ceva; acesta a ridicat braţele şi a început să se certe cu el, în timp ce noi îi priveam uimiţi.

Am văzut că într-un colţ fusese ridicată o platformă şi în spatele ei se ascundea un grup de fete speriate. Bărbaţii începuseră să se adune în piaţă, privindu-le cu îndrăzneală, râzând, pipăindu-le sânii şi atingându-le.

Am luat-o de mână pe Mayling, îngrozit. Era doar o fetiţă, avea abia treisprezece ani, nu era încă femeie. Deşi muncea din greu pentru tatăl nostru, el ştia că într-o zi, dacă voia să scape de ea, avea să fie obligat să-i dea o zestre. Fiii mai mari urmau să se căsătorească în curând şi el avea nevoie de bani ca să le plătească nunţile. Dacă o vindea pe Mayling acum, scăpa de povara de a o hrăni în fiecare zi până se mărita, nu mai trebuia să-i dea zestre şi putea plăti şi pentru nunţi.

Am întâlnit privirea lui Mayling şi mi-am dat seama că şi ea înţelesese. Pălise şi ochii i se măriseră de frică. I-am aruncat o privire tatălui nostru, care continua să se certe cu negustorul de carne vie pentru preţul lui Mayling. Am apucat-o de mână şi i-am spus: „Fugi, Mayling. Hai să fugim. Cât poţi de repede."

Ne-am strecurat din piaţă neobservaţi, alunecând pe noroiul puturos şi împiedicându-ne de pietre, rătăcind pe alei, fugind până când inimile ne bubuiau în piept şi plămânii ne ardeau. Ne-am oprit şi ne-am sprijinit de un zid, ascultând cu atenţie, dar singurul sunet pe care-l puteam auzi era răsuflarea noastră.

„Vino", i-am spus. Am prins-o de mână şi am luat-o din nou la fugă, fără să ştim încotro. Numai să scăpăm de tatăl nostru cel rău şi de omul

îngrozitor care voia s-o vândă pe sora mea, ca să facă din ea o sclavă şi o prostituată.

În cele din urmă am ieşit într-o stradă mai largă, pe care am recunoscut-o şi în curând am ajuns din nou la râu. Ca nişte gazele am sărit în sampanul nostru şi am început să vâslim în josul apei. Nu ştiam încotro ne duceam. Nu cunoşteam decât casa noastră din sat. Nu aveam bani şi nu ştiam nimic despre viaţă.

Am vâslit toată noaptea şi în zori, frânţi de oboseală, am urcat pe mal şi am adormit. Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, eram la fel de obosiţi şi ne era foame. Am ascuns sampanul în păpuriş şi au urcat pe o potecă prăfuită, până am dat de un sat, dar ţăranii de acolo întorceau capetele de la noi când le ceream ceva de mâncare. Am mers mai departe, neştiind ce altceva să facem şi am ajuns pe malul unui râu limpede, lângă o mică mânăstire taoistă.

Un călugăr tânăr, într-o robă de culoarea şofranului, a înclinat din cap către noi în semn de salut. Noi l-am salutat la fel şi i-am explicat ce se întâmplase cu noi. Avea ochii plini de milă când ne-a poftit înăuntru ca să împartă cu noi puţina mâncare pe care o aveau. Nu era prea mult, pentru că nu aveau bani şi trăiau doar din ce le dădeau ţăranii, dar fiertura subţire de orez ni se părea minunată şi ne încălzea stomacurile goale. Iar în noaptea aceea am dormit într-o chilie mică şi nemobilată şi ne-am simţit în siguranţă alături de noii noştri prieteni. Avea să fie ultima noastră noapte liniştită pentru mai mulţi ani.

A doua zi de dimineaţă, însoţiţi de rugăciunile lor, am pornit iar la drum. Discutaserăm şi hotărâserăm să ne întoarcem la râu şi să vâslim până la următorul oraş, unde am fi putut găsi de lucru. Deja se înnoptase când am ajuns la apă şi am răsuflat uşuraţi văzând că sampanul nostru era tot acolo unde-l ascunseserăm. Ce n-am văzut a fost jonca ce aştepta în întunericul nopţii şi

oamenii care s-au repezit la noi cu cuţitele în dinţi, astupându-ne gurile cu palmele ca să nu putem ţipa. Ştiuseră că nu puteam ajunge departe şi când ne găsiseră sampanul se aşezaseră să ne aştepte.

În câteva minute ne-am trezit la bordul joncii, faţă-n faţă cu tatăl nostru, Ke Chungfen, şi cu negustorul de carne vie. Acesta a râs când ne-a văzut. „Are curaj”, a spus el cu admiraţie către tatăl nostru, ciupind-o pe Mayling de fund, pipăindu-i carnea înainte de a hotărî câţi bani face. „Pe de altă parte”, adăugă gânditor, „încă n-are sâni. Asta, desigur, o să-i scadă preţul.”

Mayling şi cu mine stăteam unul lângă altul şi m-am uitat la ea. Lăsase capul în piept şi roşise de ruşine, în timp ce ei discutau detaliile intime ale trupului ei. „Cât?” a întrebat nerăbdător Ke Chungfen. „Băiatul ar fi un servitor bun. Îţi dau trei sute de yuani pe amândoi”, a anunţat omul, încrucişându-şi braţele pe piept şi plimbându-se în jurul nostru, preţăluindu-ne ca pe vite la târg. M-am uitat în ochii tatălui nostru şi am văzut în ei lăcomia. „Nu încape loc de târguială”, a spus negustorul, întorcându-se cu indiferenţă. Ke Chungfen a oftat adânc; eu ştiam că se gândea la cei 40 de yuani pe care-i plătise pentru mama şi regreta că lua atât de puţin după toţi anii aceia când ne hrănise, dar în cele din urmă a acceptat preţul şi au făcut târgul. Iar acum Ke Mayling şi Ke Lai Tsin aparţineau negustorului de carne vie.

Ne-au pus lanţuri la picioare ca să nu putem fugi şi jonca ne-a dus înapoi la Nanking, unde trebuia să ne mutăm pe barca negustorului. Când urcam pe punte am privit înapoi, dar nu l-am mai văzut pe tatăl nostru. Am fost aruncaţi în cala urât mirositoare a joncii negustorului şi ne-am îmbrăţişat în întuneric, aşteptând ce avea să urmeze.

După un timp îndelungat, chepengul s-a deschis şi am văzut că era deja ziuă. Cu o sfoară, un coolie a coborât către noi un coş în care se afla un bol de

orez, o bucată de pâine şi o ploscă cu apă. În pofida fricii, am mâncat ca nişte iepuri înfometaţi, îndesându-ne orezul în gură cât puteam de repede, de teamă să nu ni-l ia. Am respirat cu lăcomie aerul curat al dimineţii, până când omul s-a întors, a închis chepengul şi ne-a lăsat din nou în întuneric.

După câteva zile, cineva a coborât până la noi o scară şi ni s-a comandat să ieşim pe punte. Lanţurile ne tăiau gleznele în timp ce ne căţăram pe scara îngustă şi, pentru că stătusem atâta în întuneric, lumina soarelui ne-a orbit. Spre mirarea noastră, ni s-au scos lanţurile şi ni s-a spus să intrăm în cabină şi să ne spălăm. Ne-am supus, privindu-ne unul pe celălalt cu îndoială, întrebându-ne ce avea să urmeze. Dar n-a venit nimeni să ne vadă şi ne-am ghemuit pe podeaua cabinei, aşteptând.

A trecut multă vreme. La asfinţit, jonca s-a alipit de mal. A venit noaptea, a răsărit luna şi noi aşteptam în continuare. Deodată a apărut negustorul. A râs când ne-a văzut, aşezaţi pe podea în lumina lunii. Apoi a apucat-o pe Mayling de păr şi a ridicat-o în picioare. Am sărit s-o apăr, dar m-a îmbrâncit, iar un alt bărbat m-a ţinut, în timp ce el o târa, ţipând, către cabina lui.

Servitorul lui mă ameninţa cu cuţitul, aşa că m-am aşezat la loc pe podea, neajutorat, auzind încă ecoul strigătelor lui Mayling. Dar nu erau doar un ecou, o amintire. Sora mea ţipa încă, încuiată în cabină cu negustorul. Am aşteptat şi am aşteptat, dar Mayling nu s-a întors. În cele din urmă, am fost dus înapoi în cală. A închis din nou chepengul şi eu am rămas singur cu gândurile mele. Au trecut zile; uneori mi se dădea orez şi apă, dar în cea mai mare parte a timpului eram singur, înfometat şi speriat, în întuneric.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când am auzit zgomot afară şi am înţeles că jonca intra într-un port mare; mi-am dat seama că trebuia să fie

Shanghai. Acum cel puţin aveam s-o revăd pe Mayling. S-a deschis chepengul şi a apărut un coolie. A coborât scara şi am urcat pe ea, umplându-mi plămânii cu aerul rece şi sărat, mijindu-mi ochii din cauza luminii, privind în jur după sora mea. Dar puntea era plină de marinari care coborau grăbiţi pânzele şi legau parâmele. Bărbatul mi-a legat iar gleznele cu lanţuri, dar i-am întâlnit ochii şi trebuie să fi arătat atât de disperat, încât a ezitat – în definitiv, eram doar un copil de nouă ani, la fel de amărât ca şi el. Ce rău putusem să fac? A ridicat din umeri, a luat lanţurile şi le-a ascuns sub un colac de frânghie, făcându-mi semn să rămân unde eram. Apoi a plecat.

Câteva clipe mai târziu l-am văzut pe negustor coborând de pe vas şi urcându-se într-o ricşă care-l aştepta. Am stat până a dispărut, apoi, atent să nu mă vadă echipajul, m-am strecurat în cabina lui, căutând-o pe Mayling. Dar nu era nici acolo, nici în cambuză sau în salon. Am căutat pe toată jonca, din ce în ce mai disperat. Ştiam că după ce plătise atâţia bani pentru Mayling n-ar fi ucis-o, pentru că şi-ar fi pierdut profitul. Am înţeles că o debarcase imediat ce acostaserăm, poate ca să se alăture celorlalte fete pe care le avea de vânzare. Am fugit înapoi pe punte, aşteptând până ce echipajul a plecat în oraş. Apoi i-am urmărit, sperând că aveau să mă conducă la negustor şi la Mayling. Dar ei s-au dus drept la tripourile zgomotoase şi la casele unde se fuma opium, iar acolo nu era nici urmă de sora mea.

Am rătăcit pe acolo, umblând toată ziua pe străzile alunecoase, pavate cu pietre, până când picioarele au început să mă doară. Din când în când opream pe câte cineva şi întrebam unde se vindeau fete, dar ei se mulţumeau să mă privească ciudat şi apoi plecau grăbiţi. S-a lăsat noaptea, iar eu eram singur în oraşul mare şi înspăimântător şi eram înfometat, fără bani şi disperat. Frânt de oboseală, m-am ghemuit într-un colţ întunecat, cu

lacrimile curgându-mi din ochii închişi. Ştiam că n-o s-o mai văd niciodată pe Mayling.

Au trecut mai multe zile. Am vagabondat prin oraş, cerşind mâncare, recunoscător pentru fiecare bucăţică ce mi se arunca. Am bântuit ca o fantomă pe lângă viaţa reală, ascultând vorbe despre cât de grea era viaţa în China şi cât de bogaţi erau oamenii care se duseseră să muncească la Muntele de Aur din America. Se spunea că în America oamenii săpau după aur şi argint, construiau căi ferate şi-şi puneau pe picioare propriile lor afaceri, că trăiau ca regii şi că le mai rămânea de-ajuns ca să trimită acasă bani să-şi ajute părinţii bătrâni, soţiile şi copiii. „Bărbaţii din Toishan se îmbogăţesc”, murmurau cu invidie. Pentru mine bogăţiile însemnau mâncare în burtă şi un aşternut, dar mă gândeam la ce auzeam. O pierdusem pe Mayling, nu aveam familie. De ce nu m-aş fi dus în America, cu bărbaţii din Toishan?

M-am întors la docuri şi, întrebând cu precauţie, am aflat că a doua zi pleca un vapor către Seattle. Era un vapor cu aburi, mic şi prăpădit, iar echipajul, care stătea rezemat de parapete, părea murdar şi neîngrijit. Dar era singurul vas care pleca imediat către Muntele de Aur şi eram hotărât să mă îmbarc. Am urcat cu îndrăzneală la bord şi am cerut să fiu luat ca băiat la toate. Au râs de mine şi m-au trimis la căpitan, un american gras şi bărbos, cu o uniformă albă, murdară, plină de zorzoane aurii. Avea o şapcă albă, cu şi mai mult auriu, şi în mână ţinea o sticlă cu whisky din care bea întruna. A râs cu multă poftă precum ceilalţi când i-am spus că voiam să mă îmbarc.

„Sigur, fiule”, a spus el, cu burta zguduindu-se de râs. „Încă unul nu mai contează. Dar o să munceşti din greu ca să-ţi câştigi traiul.” N-a spus nimic de salariu, dar eu nu voiam decât să nu mor de foame, iar când ajungeam în America aveam să muncesc şi să câştig bani ca bărbaţii din Toishan, la Muntele de Aur.

Vaporul a plecat în zori şi, în timp ce mă chinuiam să adun parâmele, am privit înapoi la pământul Chinei, care dispărea la orizont. Am îngenuncheat pe punte şi am lovit lemnul cu fruntea de trei ori, în amintirea mamei mele moarte, Lilin, şi a surorii mele, Mayling. Apoi m-am întors cu faţa către mare şi către America.

Focul începuse să se stingă, luminând feţele şocate ale lui Francie şi Annie, iar Lai Tsin spuse cu un oftat:

— Ce s-a întâmplat mai apoi este o altă poveste.

Se ridică în picioare şi se înclină respectuos.

— Iar acum, Lai Tsin vă cere iertare, dar e obosit şi trebuie să doarmă. Dar înainte de a pleca, vreau să vă mulţumesc pentru darul prieteniei voastre. Niciodată n-am petrecut o noapte ca aceasta, în căldura unui cămin adevărat. Şi nici n-am simţit dragoste şi înţelegere din partea cuiva. În seara aceasta viaţa mea s-a îmbogăţit cu aceste sentimente şi vă sunt recunoscător pentru bunătate.

Ochii lor îl urmăriră, în timp ce se înclină din nou şi ieşi din cameră, apoi rămaseră tăcute mult timp, pierdute fiecare în gândurile ei.

— Eu îmi imaginam că viaţa a fost nedreaptă cu mine, spuse Annie încet, în cele din urmă. Acum mi-e ruşine, pentru că, pe lângă a lui Lai Tsin, a mea a fost un rai. Am avut întotdeauna un acoperiş deasupra capului, mâncare, lucruri materiale.

Francie aprobă din cap.

— Dar, ca şi el, singurul lucru pe care nu l-am avut a fost cel ce nu se putea cumpăra cu bani. Dragoste şi prietenie.

Mai târziu, în aceeaşi noapte, răsucindu-se în pat, ocolită de somn, gândindu-se la Lai Tsin şi la povestea lui, Francie îşi puse mâinile pe pântecul în care mişca copilul şi jură că singurul lucru de care copilul ei nu avea să ducă lipsă avea să fie dragostea.

CAPITOLUL 22

Chiar a doua zi de dimineaţă, Lai Tsin îi vorbi lui Francie de ideea lui.

— Alţi negustori vând deja aceleaşi lucruri, îi spuse el. Trebuie să ofer preţuri mai bune şi lucruri mai noi, altfel îmi pierd avantajele. De aceea trebuie să înlătur agenţii şi intermediarii şi să cumpăr direct de la Shanghai şi Hong Kong şi să transport eu însumi lucrurile. Şi nu numai la San Francisco, ci şi la New York, Chicago, Washington, în toată America. Şi nu voi cumpăra numai lucruri pentru chinezii imigranţi, ci şi lucruri mai importante, care plac la gwailo: mătăsuri de la Hunan, covoare din Persia, argint vechi, oglinzi de bronz şi scrinuri de abanos, tablouri şi paravane şi porţelanuri. Viitorul meu ca negustor nu depinde numai de concetăţenii mei chinezi, ci de restul lumii. Dar gwailo nu fac afaceri cu un chinez. O companie pe numele lui Lai Tsin nu valorează nimic. Dar cu tine, ca partenerul meu, orice se poate.

Francie îl privi uluită. Era un om misterios – îl cunoştea, şi totuşi nu-l cunoştea. Poate că nu avea să-l înţeleagă niciodată pe adevăratul Lai Tsin. Cu toate acestea, devenise călăuza ei în viaţă şi avea deplină încredere în el. Era atât de încântată că îi ceruse să fie partenerul lui, încât îi venea să se arunce de gâtul lui şi să-l îmbrăţişeze, dar Lai Tsin păstra întotdeauna o distanţă respectuoasă între ei şi ea ştia că nu poate viola acel cod.

— Sunt onorată să-ţi fiu partener, Lai Tsin, îi răspunse simplu.

Iar în seara aceea, după cină, în timp ce vântul urla afară şi primii fulgi de zăpadă se lipeau de ferestre, iar căţeii sforăiau în faţa focului, Lai Tsin îşi continuă povestea.

Le spuse cum abia după câteva zile de drum pe mare îşi dăduse seama că încărcătura vaporului nu

o reprezenta ceaiul, ci oamenii.

— Cala era plină de coolie care se îndreptau, ca şi mine, spre Muntele de Aur. Niciunul dintre ei nu avea acte de intrare în ţară şi toţi îi plătiseră căpitanului sume mari, ca să-i ducă ilegal în America. După un timp li s-a dat voie să iasă pe punte, iar ei, fericiţi să poată părăsi cala murdară şi înghesuită, şi-au întins pe punte bunurile pământeşti: aşternuturile, păturile matlasate, pernele cu comori şi imediat au scos cărţile şi pietrele de mah-jongg. Au aprins tămâie şi s-au închinat zeilor, apoi au început să joace, oprindu-se numai ca să ia beţişoarele şi-şi îndese în gură orezul cât puteau de repede, ca să fumeze o pipă de opium sau, uneori, ca să doarmă.

Printre obligaţiile mele faţă de căpitan – o alergătură continuă de la bucătărie pe punte, ca să car mâncarea, golitul oalei lui de noapte, curăţatul cabinei lui – îl ajutam pe bucătar, spălam vasele, umpleam sobele cu cărbune, frecam puntea şi încercam să mă ţin departe de echipajul beat. Şi urmăream jocul. Ştiam deja să joc mah-jongg, dar acum îl studiam cu atenţie. Mă uitam la fan-tan, un joc care se joacă cu boabe de fasole, şi pai-gow, care este echivalentul chinez al dominoului, şi multe jocuri complicate cu cărţi; în curând eram sigur că aş fi putut câştiga. Dar nu aveam bani ca să joc.

Vaporul a fost prins de un taifun şi atunci fiecare a încercat să-şi scape pielea. Toţi chinezii au fost aruncaţi în cală, cu chepengurile închise. Căpitanul a rămas la cârmă, blestemând şi turnând în el whisky, în timp ce vasul se clătina printre valuri înalte cât munţii, aruncat ca o coajă de nucă pe creasta înspumată, lunecând îngrozitor pe o cascadă de apă, numai pentru a fi ridicat din nou de următorul val imens. Echipajul îngrozit se ascunsese, aşteptându-şi pieirea. Strigătele lor erau la fel de speriate ca ale chinezilor din cală, iar blestemele căpitanului deveniseră şi mai cumplite.

M-am ghemuit în spatele lui, în cabina de comandă, şi-i întindeam o sticlă nouă de whisky imediat ce o termina pe cea din mână. Echipajul dispăruse şi el îi blestemă să ajungă în iad. Când vasul s-a aplecat şi am scăpat din mână sticla, vărsându-i jumătate din preţiosul whisky, m-a lovit în cap. Eram atât de speriat, încât de-abia am simţit lovitura; tot ce ştiam era că între mine şi moarte nu se afla decât căpitanul. Dar el era de altă părere. Ştia că nu avea niciun cuvânt de spus şi că numai zeii stăteau între noi şi moarte.

Odată cu venirea serii, taifunul a trecut şi din nou navigam pe ape liniştite. Echipajul a ieşit din ascunzători, iar cala a fost din nou deschisă, ca să-i lase pe coolie să iasă din închisoarea lor. Li s-a cerut să-şi spele propria vomă. Căpitanul s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la el – era deja mort de beat. A scos un dolar de argint din buzunar şi mi l-a dat. „Tocmai ţi-ai câştigat primul dolar american”, mi-a spus el. „Şi asta e mai mult decât pot să spun despre restul de laşi nenorociţi de la bord.” A traversat puntea, înjurând şi lovind pe oricine îi ieşea în cale, în timp ce echipajul se uita urât la mine şi mă înjura în surdină.

După aceasta, m-am ţinut cât am putut de aproape de căpitan, pentru că ei dădeau vina pe mine pentru furia lui şi ştiam că le-ar fi fost foarte uşor să mă omoare şi apoi să spună că am căzut peste bord. De-abia aveam timp să dorm: toate treburile murdare de la bord erau ale mele. Printre chinezi a izbucnit dizenteria, vasul mirosea îngrozitor, iar eu eram cel care trebuia să spele puntea, cala şi să ajut să fie aruncaţi peste bord cei care mureau. Cazanele ne făceau necazuri şi ne-am târât din port în port, unii dintre membrii echipajului fugeau şi trebuiau găsiţi înlocuitori, dar chinezii continuau să joace. Ne-a luat trei luni îngrozitoare ca să ajungem în California şi, în timp ce navigam în lungul coastei, căpitanul deveni tăcut.

Ne ţineam aproape de stâncile de la nord de San Francisco, îndreptându-ne către Seattle. Era o noapte furtunoasă, rea, nu ca taifunul, dar destul ca să arunce de colo-colo vaporul şi aşa destul de vechi. Ploaia mătura punţile; cu toate acestea ne apropiam din ce în ce mai mult de ţărm, atât de mult, încât puteam auzi cum valurile se spărgeau de stânci. Brusc, căpitanul a urlat ordinul să se deschidă cala şi am privit, îngrozit, cum chinezii erau mânaţi pe punte. Se strângeau unul într-altul, tremurând sub ploaia rece, privind întrebător la căpitanul care ţinea o puşcă aţintită asupra lor. Patru marinari stăteau lângă el, tot înarmaţi, iar chinezii se uitau tâmp la ei.

„Asta e America”, a urlat căpitanul în chineză. „Muntele de Aur. Aici coborâţi.” A fluturat ameninţător arma către ei, dar niciunul n-a mişcat, prea prostiţi de teamă. „Alegeţi”, a urlat iar. „Săriţi şi încercaţi-vă norocul în mare – nu sunt decât câteva sute de metri până la ţărm. Sau vă împuşc şi vă arunc în apă, gata morţi.” Marinarii au tras o salvă, câţiva oameni au căzut, iar ei i-au dat la o parte cu dispreţ.

M-am uitat la căpitan, la fel de stupefiat precum ceilalţi. Bieţii oameni îşi luaseră de la gură, economisiseră şi împrumutaseră bani ca să se poată duce în America pentru a face avere şi a se întoarce să-şi ajute rudele sărace. Căpitanul le luase toţi banii. Fusese salvatorul lor, iar acum îi arunca peste bord în marea întunecată şi furtunoasă, fără să-i pese dacă măcar ştiau să înoate, pentru că cei care nu ştiau aveau să fie împuşcaţi. Era un pirat şi un ucigaş şi îl uram la fel de mult cum îl uram pe negustorul de carne vie.

Am privit îngrozit cum, unul câte unul, îi împingeau pe bieţii coolie peste bord, râzând când îi vedeau luptându-se cu apele îngheţate. Am scos dolarul căpitanului din buzunar, am scuipat pe el şi l-am aruncat cu scârbă la o parte. Dacă asta era America, nu voiam să am de-a face cu ea, pentru

că era un loc la fel de blestemat ca şi cel pe care-l lăsasem în urmă.

Căpitanul mi-a văzut gestul şi, cu o înjurătură, m-a apucat de păr şi m-a tras până la parapet. „După ei, chinez mic şi nenorocit”, a zbierat el, împingându-mă peste bord.

M-am afundat adânc în valuri, luptându-mă ca un animal speriat. Brusc, am ieşit la suprafaţă. Învăţasem să înot în fluviu şi am început să dau din mâini cu putere în direcţia de unde se auzeau valurile sparte de ţărm. În jurul meu vedeam capete ieşind la suprafaţă şi locul era plin de strigătele celor sortiţi pieirii şi de împuşcături. Am închis ochii, pentru că eram prea mic şi prea slab ca să-i pot ajuta; nu puteam îndura să le văd privirile. Valurile erau uriaşe, dar după zgomot îmi dădeam seama că în faţă erau stânci. Am continuat să înot. Alţi câţiva înotau alături de mine. Ştiam că eram aproape de ţărm. Dar atunci un val enorm ne-a înghiţit, învăluindu-ne într-un întuneric de gheaţă, aruncându-ne către plaja stâncoasă. M-am apucat cu disperare de o stâncă, în timp ce valul se retrăgea, ducându-i pe ceilalţi înapoi către larg, apoi m-am căţărat pe pietre, până la prundişul unde nu mai ajungea apa. Am rămas întins acolo, răstignit pe plajă, respirând cu greu. Ajunsesem în America.

Lai Tsin le văzu privindu-l cu ochi îngroziţi.

— Furtuna se înteţise, continuă el. Valurile erau imense, stropind fâşia de prundiş unde mă aflam. Când se retrăgeau, mai puteam vedea câte un cap ieşind deasupra torentului, un braţ întins, apoi nimic. Tremurând de frig şi de frică, i-am aşteptat pe ceilalţi să ajungă la ţărm, dar singurii coolie de pe vasul acela, care au ajuns în America, au fost cei morţi.

Era a treia zi a vizitei lui Lai Tsin şi încă nu le spusese nimic despre Sammy. Chiar dacă le-ar fi bucurat inimile, se temea că amintirea lui Josh ar fi

îndurerat-o pe Francie şi că rostind numele celui blestemat ar fi adus joss rău asupra fermei atât de paşnice.

Când îl găsiseră pe Josh, în dărâmătura unde-l ţinea Sammy, îl puseseră pe o targă şi-l duseseră la un renumit doctor chinez. Acesta îl ţinuse sub observaţie câteva zile şi-i făcuse nenumărate examene. Îl cercetase în întregime şi dăduse un verdict aspru. Josh Aysgarth nu avea să mai meargă, să mai vorbească sau să mai vadă vreodată. Lovitura îi distrusese mintea, nu mai ştia nimic şi nu mai cunoştea pe nimeni. Era mai mult mort decât viu şi doctorul îi mai dăduse o săptămână, maximum două.

Pe Lai Tsin îl chinuise întrebarea dacă să le spună lui Annie şi lui Francie, dar în cele din urmă îşi dăduse seama că luase o decizie corectă. Ele îl credeau deja mort, durerea lor fusese deja imensă, iar acum Francie era însărcinată şi era vremea să privească în viitor. Chiar dacă l-ar fi văzut, Josh nu le-ar fi cunoscut şi n-ar fi făcut decât să le îndurereze peste fire.

Îl dusese la un spital, la sud de San Francisco. Era un loc frumos, cu clădiri în culori deschise, aşezate printre pini şi tufe înflorite şi se auzea zgomotul valurilor sparte de stâncile de pe ţărm. Soarele strălucea şi briza îi înfoia lui Josh părul blond. Trecuse o săptămână, apoi încă una şi încă una. Lai Tsin se ducea să-l viziteze cât putea de des. Într-o zi, Josh zăcea în pat ca de obicei, cu capul întors spre fereastră. Inspirase adânc, cu ochii goi întorşi către sunetul valurilor şi către oceanul pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Apoi, cu un suspin uşor, se stinsese.

Fusese o moarte binecuvântată, îi spuseseră infirmierele când, după o scurtă slujbă, îl îngropaseră în micul cimitir din apropiere. Mormântul înverzit era marcat doar cu o cruce simplă, pe care era scris numele lui, iar Lai Tsin se rugase pentru el şi într-un templu chinezesc.

Se gândise cu grijă la ce anume să le spună lui Francie şi lui Annie şi ştia că luase o hotărâre înţeleaptă. Dar mărturisirea scrisă a lui Sammy, ţinută în buzunarul său secret, era ca un exploziv care aştepta să fie aprins.

În seara aceea, Francie spuse că nu voia să mănânce, pentru că era obosită şi o durea spatele. Annie o privi cu îngrijorare. Copilul nu trebuia să se nască decât peste câteva săptămâni, dar durerea de spate sugera că ar putea veni mai devreme. O aşezase pe Francie pe fotoliul de lângă foc, cu multe perne la spate, îi pusese picioarele pe un scăunel, apoi se grăbise la bucătărie ca să-i facă un ceai.

Francie stătea liniştită, cu mâinile pe pântecul umflat, dar în seara aceea copilul era liniştit.

— Uneori îmi doresc să nu se nască, îi spuse cu tristeţe lui Lai Tsin. În definitiv, ce şanse are? Va fi înfierat ca bastard. Şi, deşi e nevinovat şi n-a făcut nimic ca să merite asta, întotdeauna va fi un proscris. Se uită obosită la Lai Tsin: Va suferi toată viaţa pentru păcatul meu. Şi pentru păcatele tatălui lui.

Lai Tsin spuse aspru:

— Singurul păcat al tatălui lui a fost că te-a iubit.

Scoase mărturisirea din buzunar şi i-o întinse.

— Citeşte asta. Şi n-o pune la îndoială, pentru că e adevărul.

Francie îl privi uimită. Apoi citi hârtia şi ochii i se măriră, şocată. Era mărturisirea unui nebun, a unui criminal.

— Nu trebuie să mă întrebi cum am obţinut-o, o avertiză Lai Tsin, ci doar s-o accepţi ca adevăr.

— Dar ştii unde e Sammy?

Ochii lui Lai Tsin se umbriră brusc şi deveniră impenetrabili, îi răspunse:

— Nu trebuie să te mai temi niciodată de Sammy Morris. Nu mă mai întreba nimic. Mărturisirea, pe care o ţii în mână, e importantă –

pentru tine şi pentru copilul tău. Nu ţi-l pot da înapoi pe bărbatul pe care l-ai iubit, Francie, dar ţi-am dat înapoi onoarea lui.

Deodată, Francie se simţi ca şi cum o mare greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri. Oftă, rezemându-şi capul blond pe perne, simţind copilul mişcând sub palmele ei. Numele lui Josh era din nou curat şi cel puţin copilul nu avea să fie nevoit să poarte povara aceea teribilă.

Copilul mişcă din nou în pântecele ei şi se linişti, o minunată moleşeală o cuprinse, în timp ce grijile şi necazurile păreau să pălească. Lai Tsin zâmbi când ochii i se închiseră şi adormi.

— Copilul se va naşte mai devreme decât credeam, îi spuse lui Annie când aceasta se întoarse. Trebuie să-l trimitem pe Zocco la Santa Rosa după doctor.

— E drum lung, mai bine de 30 de mile, spuse Annie cu îndoială. Poate că ar trebui să aşteptăm. În definitiv, copilul nu trebuie să se nască decât peste trei săptămâni.

— Se va naşte în următoarele 48 de ore, spuse Lai Tsin liniştit. Ar fi bine să-l anunţăm.

Annie îl privi curioasă.

— Pari să ştii totul, Lai Tsin.

— Mai ştiu şi altceva, spuse el liniştit. Am adus un dar pentru tine şi Francie. Darul liniştii sufleteşti.

Îi întinse hârtia; în timp ce citea, ochii lui Annie se umplură de lacrimi.

— Ştiam, spuse ea simplu. Ştiam că Josh nu le-a ucis pe fetele acelea. Dar de ce? De ce a făcut Sammy ceva atât de îngrozitor?

— Nu gândea ca un om normal. Nu avea decât trei sentimente: gelozie, furie şi plăcere. Avea în el un fel de nebunie care-l făcea să-i distrugă pe cei ce-i stăteau în cale.

— Şi unde e acum?

Cu o privire inscrutabilă, Lai Tsin îi spuse:

— N-o să-l mai vezi niciodată.

Annie îi privi faţa enigmatică şi se cutremură; nu înţelegea ce vrea să spună şi-i era teamă să întrebe. Pe obraji îi curgeau lacrimi amare, gândindu-se la Josh, dar Lai Tsin nu-i spuse nicio vorbă de alinare, pentru că nu ştia niciuna. Când lacrimile i se opriră, continuă:

— Onoarea familiei tale a fost răzbunată. Acum trebuie să privim spre viitor, pentru copilul care va intra în curând în vieţile noastre.

În timp ce-şi ştergea nasul şi-şi usca lacrimile, Annie îşi spunea că are dreptate şi că, datorită lui Lai Tsin, tatăl ei putea să ridice din nou cu mândrie fruntea. Puse mărturisirea la loc sigur, pentru a fi trimisă prin poştă Poliţiei britanice, apoi se duse să-i spună lui Zocco să plece la Santa Rosa după doctor.

O durere stăruitoare o trezi pe Francie câteva minute mai târziu. Se ridică în capul oaselor, cu ochii măriţi de spaimă.

— O, Annie, spuse ea, pe jumătate speriată, pe jumătate încântată, cred că o să nasc.

Ochii îngrijoraţi ai lui Annie îi întâlniră pe ai lui Lai Tsin.

— Exact aşa cum a prezis Lai Tsin, spuse ea. L-a trimis deja pe Zocco după doctor.

Se duse la fereastră şi privi cu îndoială afară. Vântul, care le chinuise de trei zile, devenise furtună, ploaia cădea în rafale, iar Annie se rugă să nu se transforme din nou în zăpadă.

Francie zăcea în patul mamei sale. Faţa îi era palidă şi ochii albaştri sclipeau de frică.

— Stai cu mine, se rugă ea. Şi roagă-l pe Lai Tsin să vină şi el.

Gemu când o săgetă o nouă durere. Annie o privi cu îngrijorare, apoi plecă să-l aducă pe Lai Tsin. Lampa mică le lumina blând feţele, aşa cum stăteau în jurul ei, şi Francie se gândi la Crăciunul acela de demult, când stătuse visătoare pe covorul din faţa căminului, în timp ce mama ei îşi dormea ultimul somn în acelaşi pat în care se afla ea acum.

Şi-şi dori din tot sufletul ca mama ei să fi fost acolo ca s-o ajute.

Annie privi din nou pe fereastră. Ningea, şi i se strânse inima. Întâlni privirea lui Lai Tsin şi ştiu că el îi înţelege gândul: doctorul nu putea răzbate printr-o asemenea furtună. Îndreptându-şi umerii, îşi spuse că în fiecare zi se năşteau copii şi nu era nimic neobişnuit. Se putea ea descurca.

Francie se încruntă de durere.

— Vorbeşte-mi, ceru ea. Spune-mi restul poveştii tale, Lai Tsin. Te rog.

El o privi îngrijorat.

— Nu e momentul să auzi povestea mea tristă.

— Ba da, te rog, o să-mi abată gândurile.

El clătină din cap, întrebându-se ce să-i spună… cum anume să-i spună. Nu exista decât o cale.

— Nu ştiam pe atunci, dar mă aflam într-un loc numit Little River, notoriu pentru furia mării şi pentru vasele pirat care aduceau acolo imigranţi chinezi. Fluxul urca rapid pe plajă şi ştiam că sunt în pericol. M-am uitat în jur şi am plecat către locul unde stâncile creau un golfuleţ, căutând o scăpare de apele în creştere. În cele din urmă, mult deasupra capului meu, am văzut câteva tufişuri, iar mai sus de ele câţiva copaci. M-am căţărat pe panta abruptă, agăţându-mă de pietre, chinuindu-mă să urc centimetru cu centimetru. Îmi sângerau mâinile şi mă durea gâtul de strădania de a privi mereu în sus, pentru că de fiecare dată când priveam în jos, către marea care urca mereu, spărgându-se de pietre, îmi pierea curajul.

În fine, am ajuns la tufe. M-am atârnat de ramuri, urcându-mă, cu ajutorul lor, până am ajuns la copaci; panta era mai puţin abruptă şi sub picioare simţeam iarba. M-am prăbuşit, suspinând de teamă şi epuizare şi tremurând de frig. După o vreme, mi-am adunat curajul şi am pornit prin pădure, dar copacii erau atât de deşi, încât nu se vedea cerul printre ramurile lor. Eram în întuneric total. Nu puteam merge mai departe. M-am

ghemuit cum am putut mai bine, rugându-mă să nu fie pe acolo tigri sau dragoni fioroşi sau şerpi veninoşi şi am adormit, frânt de oboseală.

M-a trezit o lumină palidă care se filtra printre brazii înalţi. Hainele ude se lipeau de mine; simţeam o gaură în stomac de foame. Am pornit din nou, în susul pantei. Pădurea se schimba: pe lângă brazi mai erau şi sequoia măreţi, cu trunchiuri mai mari decât puteau cuprinde cu braţele doi bărbaţi. Undeva, departe, am auzit zgomotul unui ferăstrău şi mi-am dat seama că trebuia să fiu în apropierea unui gater. Înspăimântat, m-am aşezat sub un copac, încercând să mă gândesc ce să fac. Eram un copil chinez, mic şi îngrozit. Nu vorbeam engleza. Nu aveam acte, care să-mi permită să mă aflu în America, şi nici bani cu care să plătesc mâncarea, chiar dacă aş fi ştiut cum să cer de mâncare. Mă gândeam că, dacă mă găsesc americanii, mă ucid, şi că trebuie să aştept până la căderea nopţii şi să încerc să fur ceva de mâncare. Aveam de gând să merg noaptea până ajungeam la oraşul cu Muntele de Aur şi acolo să găsesc de lucru alături de concetăţenii mei din Toishan.

M-am furişat mai aproape de zgomotele care veneau de la gater şi am reuşit să văd printre copaci. Era o clădire înaltă, de lemn, construită pe o faleză, deasupra unui râu năvalnic. În aer se simţea un miros puternic de răşină şi peste tot, în jur, erau copaci tăiaţi şi stive înalte de scânduri. Oameni cu topoare tăiau crengile copacilor, în timp ce alţii săreau cu agilitate pe buştenii care pluteau pe râu. Mi-am dat seama că oamenii cu topoare erau gwailo, diavolii străini, şi m-am făcut mic de frică.

Am ocolit gaterul şi am văzut o colibă mică, de lemn. Pe horn ieşea fum, iar o femeie cu rochie neagră şi şorţ înflorat arunca firimituri de pâine celor câteva găini slabe care umblau prin ogradă. Mi-a venit inima la loc, pentru că unde erau găini

trebuiau să fie şi ouă. Dacă eram isteţ şi destul de atent puteam mânca chiar în seara aceea. Apoi speranţa mi s-a năruit când am văzut câinele mare şi negru care amuşina tufişurile. Fără îndoială avea să latre şi să-şi avertizeze stăpâna.

La apusul soarelui, scrâşnetul ferăstrăului a încetat şi gwailo s-au îndreptat spre casă, vorbind şi râzând. Am aşteptat până ce femeia şi-a adunat găinile şi le-a închis în coteţ, pentru noapte. A chemat câinele, a intrat în casă şi a închis uşa. Printre perdele am văzut lumina lămpii şi mi s-a făcut dor de siguranţa satului meu sărac de pe malul fluviului Yangtze – până mi-am amintit de tatăl meu şi de ceea ce ne făcuse – şi mi-am spus că nu am niciun cămin. Mi-am oţelit inima şi am jurat să merg înainte. Trebuia să supravieţuiesc cumva şi într-o zi aveam să mă întorc bogat în satul meu. Şi aveam să-l distrug pe tatăl meu, aşa cum le distrusese el pe mama şi pe Mayling.

La căderea nopţii m-am furişat mai aproape şi am stat în spatele unui copac, aşteptând întunericul. Păsările se întorceau la cuiburi, iar zgomotele pădurii încetară. În vârful picioarelor m-am apropiat de coteţ. Găinile cotcodăceau tare şi eu am rămas acolo, tremurând, aşteptând să se obişnuiască cu mine. Apoi, repede, le-am cercetat cuiburile şi am găsit două ouă calde. Nu puteam aştepta. Le-am spart şi le-am turnat pe gât. Am adunat resturile pe care femeia le lăsase pentru găini şi le-am mâncat. Am găsit strachina câinelui şi am adunat resturile mesei lui, lingând castronul. Apoi, tot flămând, am pornit din nou la drum prin pădure.

Nu ştiu câte zile am umblat, sau cât de mult. Trăiam cu fructe de pădure şi rădăcini. Am prins un iepure şi l-am omorât, jupuindu-l cu o piatră. Apoi l-am rupt în bucăţi şi l-am mâncat încă cald. Pădurea se rărea şi am ajuns într-o livadă, unde am mâncat mere şi am băut apă dintr-un pârâu.

Soarele fierbinte al zilei îmi uscase hainele, dar nopţile erau reci şi dimineaţa răsuflarea mea aburea în aerul îngheţat. În noaptea următoare s-a lăsat frig şi mai rău, şi deşi am mers mai repede n-am reuşit să mă încălzesc. Nu aveam decât pantalonii de bumbac iar haina şi pantofii mei subţiri, de pânză, erau acum plini de găuri. Am văzut o potecă şi am urmat-o până am ajuns la o clădire lungă, de lemn, cu un clopot într-un turn. Uşa era deschisă şi m-am strecurat înăuntru. La lumina lunii am văzut şiruri de bănci de lemn şi un altar cu o cruce, cum văzusem la Nanking. Am înţeles că trebuia să fie templul sfânt al oamenilor gwailo, aşa că am îngenuncheat şi m-am închinat zeului străinilor, plecându-mi cu respect capul până la podea, ca el să nu se supere de îndrăzneala mea.

Era un loc rece, dar cel puţin eram apărat de vântul îngheţat. M-am întins pe una din băncile de lemn şi am închis ochii. Era prima oară, de când plecasem din China, când aveam patru pereţi în jurul meu. Mă simţeam ciudat de în siguranţă şi de împăcat şi am adormit.

M-am trezit brusc. Soarele bătea printr-o fereastră înaltă şi cineva mă zgâlţâia de umăr. Era un bărbat, îmbrăcat în negru, roşu la faţă, cu ochi aspri, de un albastru cum nu văzusem niciodată în China.

Lai Tsin se opri. Privi în jos, la podea, nedorind să continue, dar Francie îl linişti:

— E în regulă, nu e nevoie să ne spui.

El ridică din umeri.

— Nu e nimic. Omul era predicator. Nu înţelegeam ce-mi spunea, dar ştiam că eram prizonierul lui. Am privit disperat în jur după o scăpare, dar omul a râs. Ţinându-mă de umăr m-a scos afară din capelă şi m-a dus pe o potecă până-ntr-un sătuc. Pe un drum prăfos erau înşirate o duzină de clădiri cu etaj. Era dimineaţa devreme şi oamenii ieşiseră la treburi; femei precum cea pe

care o văzusem la fermă, îmbrăcate cu rochii lungi şi cu şorţuri înflorate. Unele purtau bonete şi cape şi i-am invidiat pe bărbaţi pentru hainele lor călduroase de lână. Ca şi pastorul, erau bărbaţi aspri, tăcuţi, cu ochi duri, şi cu toţii se zgâiau cu gura căscată la pastor şi la ciudatul lui prizonier.

Nu le înţelegeam limba, dar ştiam ce spunea: „L-am găsit în capelă. Un tânăr chinez, un păgân. Domnul ni l-a trimis ca să ne încerce şi eu am să primesc încercarea. Eu o să-l învăţ pe micul păgân cuvântul Domnului."

Casa pastorului era întunecoasă şi umedă. Nu mai fusesem niciodată într-o casă de gwailo şi mi-era teamă. Era atât de diferită de ceea ce ştiam eu, plină de ceasuri, care ticăiau, şi de tablouri, cu alţi bărbaţi cu ochi aspri, înţesată de mobilă grea şi închisă la culoare, cu draperii de catifea la geamurile cu multe despărţituri. Dar în cămin ardea focul şi când pastorul mi-a dat drumul, m-am repezit spre el şi am întins mâinile. Am rămas acolo, cu obrajii dogorind de căldură, simţind tot timpul privirea lui asupra mea. Apoi a spus ceva şi m-a luat iar de umăr. Am ieşit afară, într-un şopron unde se afla o cadă mică de zinc. Mi-a făcut semn să mă dezbrac. Mi-era frică şi am refuzat. Am încercat să fug dar era prea puternic. Striga la mine, roşu la faţă de mânie, apoi mi-a rupt hainele şi m-a împins către cadă. Stăteam acolo, gol şi ruşinat, fără să îndrăznesc să mă uit la el. A umplut o găleată cu apă de la un robinet din apropiere şi a turnat-o pe mine. Era rece ca gheaţa şi eu am început să strig şi să mă zbat, dar mă ţinea strâns, cu degetele înfipte în umărul meu. Mi-a dat o bucată de săpun prost şi aspru şi m-a pus să mă spăl, apoi a turnat iar apă rece pe mine. După ce chinul s-a încheiat, mi-a dat o bucată de pânză să mă usuc, dar eu m-am înfăşurat în ea, clănţănind de frig şi de frică. Apoi, uşa s-a deschis şi a intrat o femeie.

A rămas cu gura căscată când m-a văzut, dar el i-a explicat repede şi ea s-a dus să-mi aducă nişte haine. Mi-am pus pe mine hainele gwailo. Totul era cenuşiu: maioul, cămaşa de flanel, pantalonii, puloverul de lână. Doar cizmele erau negre. Şi mari, cu cuie imense. Eu nu purtasem niciodată altceva decât pantofii de pânză chinezeşti, iar acestea erau grele, ţepene şi-mi răneau picioarele.

Femeia mi-a încălzit nişte supă şi mi-a pus farfuria aburindă în faţă. Am crezut că o să leşin din cauza aromei. Am luat bolul şi am început să beau, dar ea a ţipat la mine. Deşi nu înţelegeam cuvintele, ştiam ce spune: „Nu, copil păgân. Trebuie să mănânci cu lingura”, şi mi-a întins o lingură cu coadă lungă, cum nu mai văzusem. Bărbatul se aşezase la celălalt capăt al mesei. Ochii lui nu se dezlipeau deloc de mine şi zâmbea straniu. Mă hrănise şi mă îmbrăcase, dar nu aveam încredere în el. Şi nu-mi plăcea.

Când am terminat supa, femeia s-a apropiat de mine. Mi-a împreunat palmele şi m-a pus să plec capul, apoi ea şi pastorul au făcut la fel şi el a recitat rugăciunile gwailo. Apoi m-a luat din nou de umăr şi am urcat scările înguste. A deschis o uşă şi m-a împins înăuntru. Am auzit cheia răsucindu-se în broască şi am rămas singur.

Am privit în jur. Camera era mică, pereţii erau întunecaţi şi era plin de dulapuri şi bufete greoaie, din lemn urât. M-am uitat cu jind la patul mic, acoperit cu o pătură albă. Toată viaţa dormisem pe podea, pe aşternut de iarbă. Nu văzusem niciodată un astfel de pat. Eram obosit şi mă ispitea. Dar simţeam că sunt în primejdie. Nu puteam rămâne. M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Chiar lângă ea, pe zid, era un burlan de metal, iar pentru un copil agil era uşor să se strecoare pe fereastră şi să coboare pe el. M-am trezit pe pământ. M-am furişat pe lângă casă ca o umbră şi m-am pierdut printre copaci. În câteva minute eram din nou pe drum, încurcat de cizmele mele grele şi de hainele

cu care nu eram obişnuit. Dar mi-era cald, aveam burta plină şi mă simţeam puternic. Şi ştiam că scăpasem de un rău pe care nu-l înţelegeam.

Am umblat toată ziua şi toată noaptea următoare, oprindu-mă doar ca să caut de mâncare: fructe de pădure, rădăcini, mere şi ciuperci. Aş fi murit fericit dacă aş fi putut căpăta un bol de orez fierbinte. Ceea ce mâncam putea foarte bine să fie otrăvitor, dar eram atât de flămând că nu-mi mai păsa. Dacă aşa mi-era soarta, trăiam; dacă nu, muream.

Copacii au început să se rărească. Locul pădurii era luat de dealuri verzi, line, de pajişti şi livezi. Ziua mă ascundeam în tufişuri şi umblam numai noaptea. Într-o dimineaţă, la ivirea soarelui, m-am trezit la marginea unui sat asemănător cu cel pe care-l văzusem înainte. Numai că acesta era mai mare, avea grădini, cu flori, magazine şi pe toate dealurile din jur erau tufe ciudate, plantate ordonat, în şiruri. Iar pe câmpuri munceau chinezi.

Am făcut ochii mari de mirare. Mi-am spus că acesta trebuia să fie Muntele de Aur, unde făceau avere oamenii din Toishan. Am privit în jur, căutând grămezile de aur şi argint, dar n-am văzut decât tufele ciudate şi bărbaţii care le tundeau. Am luat-o la fugă către ei, fericit, strigând şi dând din mâini, iar ei au ridicat privirea, exclamând de uimire la vederea micului chinez cu cizmele mari, negre. Erau zeci şi s-au adunat în jurul meu. Le-am spus povestea mea, iar ei au rămas muţi de groază, apoi l-au blestemat pe căpitanul gwailo. Mi-au spus că acesta nu era Muntele de Aur, ci un loc unde cultivau struguri ca să facă vin pentru gwailo. Cei mai mulţi dintre ei munceau la săpatul grotelor de sub pământ, dar din cauza frigului fuseseră trimişi să aibă grijă de vie.

M-am uitat la ei. Nu erau îmbrăcaţi în mătăsurile celor bogaţi; purtau hainele aspre de bumbac ale ţăranilor. Lucrau la câmp ca şi acasă şi săpau grote adânc sub pământ. Unde era atunci

Muntele de Aur? i-am întrebat, dar au clătinat din cap. Nu-l găsiseră niciodată.

În seara aceea m-au luat cu ei să-l văd pe stăpânul lor. I-au spus că, deşi eram tânăr, eram puternic şi puteam săpa la fel de bine ca oricare din ei. Stăpânul era înalt, ca toţi diavolii străini. Avea umeri largi ca ai bivolului de apă şi mi-am spus că ar fi putut săpa mai bine ca oricare din noi. Dar purta pantaloni eleganţi şi o jachetă de piele şi călărea ca un zeu pe armăsarul negru, frumos, care dansa nerăbdător. Stăpânea tot pământul, cât vedeai cu ochii, şi ne stăpânea şi pe noi. „Puneţi-l la muncă şi o să vedem", a spus el rece.

M-am dus cu ceilalţi chinezi către casa lungă unde mâncau şi dormeau. Un bucătar chinez împărţea boluri cu orez şi legume şi îmi lăsa gura apă la miros. Am devorat două boluri şi simţeam că o să-mi plesnească stomacul. Apoi, pentru că nu aveam aşternut, m-am ghemuit într-un colţ şi am dormit ca un copil.

Am fost trezit înainte de răsăritul soarelui şi, cu nişte fiertură de ovăz în burtă, i-am urmat pe ceilalţi către grote. Şeful de echipă mi-a dat un târnăcop şi o lopată şi am început să coborâm pe o potecă ce mergea spre măruntaiele pământului. La capătul cavernei, oamenii au început să ciocănească piatra. După o oră, muşchii umerilor îmi ardeau şi inima stătea să-mi pocnească. Eram scăldat în sudoare şi noroi, dar nu îndrăzneam să mă opresc. Am muncit alături de ceilalţi, ţinând pasul cu ei. După câteva ore ne-am oprit, iar ei şi-au scos bolurile de lemn cu orez şi au mâncat. Eu nu aveam nimic de mâncare şi m-am îndepărtat, ca să nu se simtă jenaţi şi să fie obligaţi să-şi împartă prânzul sărac cu mine. M-am prăbuşit într-un colţ şi mi-am masat umerii îndureraţi. Eram epuizat şi-mi venea să plâng, dar ştiam că trebuie să muncesc alături de ei ca să capăt slujba.

A trecut o săptămână, zi după zi scurgându-se în uitarea nopţii. Dar eram tânăr, iar în fiecare

dimineaţă durerea părea ceva mai blândă. Iar la sfârşitul săptămânii mi-am primit salariul. Priveam la cele câteva monede din palmă şi-mi spuneam că era prima oară când aveam nişte bani ai mei, pentru că nu puneam la socoteală dolarul căpitanului, pe care-l aruncasem în mare. Şi brusc mi-am dat seama că ştiam ce aveam să fac cu ei.

În seara aceea, după cină, bărbaţii s-au strâns, cum făceau în fiecare seară, şi au scos cărţile şi piesele de mah-jongg. Mi-am luat locul în cerc, pe podea, şi mi-am pus banii lângă ai celorlalţi. Aveam de gând să verific lecţiile pe care le învăţasem pe vapor, privindu-i pe coolie care jucau noapte de noapte. În câteva minute îmi pierdusem toţi banii.

Am încercat iar şi iar săptămânile următoare, până am învăţat. Apoi am început să câştig. Ştiam că sunt destul de deştept ca să pot câştiga tot timpul, dar oamenii fuseseră buni cu mine şi nu meritau să le iau banii. Aşa că n-am mai jucat şi mi-am pus deoparte salariul. Când s-a terminat lucrul la grote, i-am urmat pe ceilalţi, muncind cu ei pe câmpuri sau în livezi, până când, în cele din urmă, am ajuns la San Francisco. Acolo am aflat că Biserica Baptistă ţine o şcoală de duminică, unde-i învaţă pe chinezii păgâni despre Dumnezeul lor, dar îi învaţă şi engleză, aşa că am învăţat. Şi am muncit peste tot unde am putut. Se opri şi privi grav la femei: Aşa mi-am petrecut viaţa până acum, spuse în cele din urmă.

— Acum îl cunoaştem pe adevăratul Lai Tsin, spuse Francie, plină de compasiune. Sper numai să am la fel de mult curaj ca tine.

— Nu te teme, micuţo, spuse el în felul lui blând, cu voce cântată. Tu ai chiar mai mult curaj decât mine.

Totul în jur se întunecă deodată, când Francie intră într-un infern de durere. O atacă brusc, iar ea luptă împotriva durerii, tremurând când se potolea, ştiind că era doar ascunsă, ca un animal sălbatic,

aşteptând să atace din nou. Orele treceau, cu Annie răcorindu-i fruntea şi încălzindu-i picioarele îngheţate. Aţâţa focul şi plângea neputincioasă când Francie ţipa.

Se lumină de ziuă, dar doctorul tot nu venise. Ziua se scurgea spre amurg, apoi spre noapte. Transpiraţia îi perla fruntea lui Francie în timp ce se lupta cu durerea. Lai Tsin stătea lângă ea şi o ţinea de mână.

Francie se uită la el, îi văzu puterea şi o simţi scurgându-se în propria ei fiinţă. Simţi o însufleţire stranie şi brusc păru să-şi fi ieşit din trup. Mama ei era alături de ea, zâmbindu-i cu dragoste în ochi, şi o strigă. Privi în jos, la ea însăşi, zăcând în patul mamei ei, cu Lai Tsin ţinând-o de mână şi cu Annie plângând, şi apoi îşi văzu copilul. Şi o cuprinse fericirea.

Apoi se trezi în pat, epuizată, cu fiul ei la sân. Zâmbi obosită şi mulţumită. Forţa lui Lai Tsin o salvase, ştia asta cu siguranţă. La fel cum făcuse după cutremur, când dorea să moară. Dar acum nu mai era o fată neajutorată – acum era mamă, era femeie, şi era puternică.

Annie uită de pensiunea ei de la San Francisco, care era aproape terminată. Şi-o scoase complet din minte şi se cufundă în fericirea de a avea din nou un copil. Fusese botezat Olliver. Semăna atât de bine cu Josh, încât o făcea să se întoarcă înapoi în timp, pe vremea când avea doar treisprezece ani şi îşi îngrijea frăţiorul. Iar acum avea să îl vadă pe fiul lui crescând.

Ea şi Francie nu se gândeau decât la copil. Se minunau de progresele lui zilnice, admirându-i orice zâmbet, părul blond şi frumuseţea ochilor mari, cenuşii. Îl îmbăiau, îl hrăneau, îl schimbau, iar Annie îi tricota bonete şi jachetele ca să-l ferească de frig. La Crăciun împodobiră un brăduţ cu conuri şi panglici şi aprinseră lumânările. Îi invitară pe Zocco şi pe Esmeralda să bea vin fiert

cu scorţişoară şi să împartă cu ele gâsca friptă, gătită de Annie. Făcuse sos, garnitură de mere coapte şi o budincă de prune, umplută cu o duzină de fructe diferite, înecată în coniac, în care ascunsese o monedă de şase penny adusă din Anglia. Copilul gângurea fericit în leagăn, de parcă ar fi ştiut că era Crăciun, în timp ce căţeii, Duke şi Duchess, li se încurcau printre picioare.

Lai Tsin nu era acolo şi le lipsea, dar spusese că trebuia să muncească din greu ca să le plătească Bătrânilor dobânda de cinci procente.

Anul Nou veni şi trecu, dar Annie tot nu voia să plece. „O să plec curând", spunea întruna, dar se gândea că Francie şi copilul au nevoie de ea. În februarie, Lai Tsin le scrise că şi-a plătit dobânda. Bătrânii îi ascultaseră propunerile şi îi acordaseră un nou împrumut de la creditul rotativ. Urma să plece la Shanghai şi aveau să treacă multe luni până să-l vadă din nou. Francie citi cu mândrie scrisoarea, ştiind cât de mult timp trebuie să-i fi luat ca să scrie atât de frumos şi de clar în engleză. Îl luă pe Olliver, îl îmbrăcă gros şi-l înfăşură într-un şal. Apoi îl puse în căruciorul pe care Lai Tsin i-l cumpărase de la San Francisco şi-l duse la plimbare pe potecile pe unde se plimbase cu mama ei. Privi fericită la norii albi care brăzdau cerul albastru, spunându-şi că nu cerea de la viaţă mai mult decât să fie mama lui Olliver.

Annie se întoarse la San Francisco odată cu venirea primăverii.

— Nu-mi place să te las singură, îi spuse ea, în timp ce Zocco îi încărca bagajele în şaretă. Dar mi-am băgat toţi banii în pensiune şi trebuie să fac din ea un succes, de dragul lui Olliver.

Francie îi făcu semne cu mâna până ce şareta dispăru printre copaci, apoi se întoarse în casă, simţindu-se brusc pierdută. Mută copilul pe celălalt braţ – se făcuse greu – şi zâmbi, mândră că devenea un băiat atât de frumos şi de puternic.

Se plimbă prin casa mică, cu câinii după ea, privind camerele goale şi zăbovind în bucătăria caldă şi veselă. Plăcintele, pe care le făcuse Annie înainte de a pleca, se răceau lângă fereastră, încăperea mirosea a vanilie şi arome, şi aproape că-şi putea imagina că Annie e încă acolo. Mai târziu, seara, se aşeză în faţa focului. Copilul dormea în leagăn, la ea în cameră, iar câinii erau la picioarele ei, ca de obicei. Casa era tăcută, nu se auzea decât ticăitul ceasului şi murmurul focului, şi era atât de linişte, încât aproape că-şi auzea bătăile inimii. Dar nu se temea şi nu se simţea singură.

Savura momentul de pace şi fericire la mica ei fermă, exact cum avea să facă în fiecare zi din următorii patru ani, când nu-şi dorea altceva decât să fie ceea ce era, Francie Harrison, mama lui Olliver şi prietena lui Annie Aysgarth şi a lui Ke Lai Tsin.

PARTEA A III-A
HARRY 1911 -1918

CAPITOLUL 23

1911

Harry Harrison păşea încet pe Strada California, pe lângă hotelul *Fairmont,* renovat proaspăt, savurând momentul. Se opri şi privi peste drum, la casa lui reconstruită, simţindu-se ca şi cum s-ar fi întors cu cinci ani în urmă. Arăta exact ca înainte de cutremur: faţada din piatră, treptele de marmură albă, coloanele dorice şi domul cu vitralii. Îl costase de două ori mai mult decât milionul cu care o construise bunicul lui, dar merita fiecare cent.

Desigur, câteva lucruri erau diferite: grajdurile erau acum garaje, în hol se afla un lift, bogat ornamentat, iar balustrada scării era de onix, nu de stejar. Dar era reşedinţa Harrison. Îşi ţinuse jurământul şi o ridicase din nou ca pe un monument pentru familie şi pentru rezistenţa ei.

La fiecare fereastră sclipeau lumini, iar un covor lung, roşu, se întindea pe trepte până pe trotuar, străjuit pe de lături de valeţi în livrele, aşteptând sosirea oaspeţilor. Era cea de-a douăzecea aniversare a lui Harry şi toată lumea, care era cineva în San Francisco, venea acolo în seara aceea. Toţi aveau să afle că tânărul Harry Harrison prelua afacerile de unde le lăsase tatăl său.

Traversă strada şi urcă treptele către magnifica sa casă. Un valet se repezi să-i deschidă uşa; noul majordom, Fredericks, stătea în hol, aşteptându-i ordinele. Harry ridică privirea la domul, în culori strălucitoare, pe care-l comandase unui artist din Veneţia, cerându-i să includă portretele celor trei Harrison – bunicul, tatăl său şi el însuşi – lăsând un spaţiu unde să pună într-o zi portretul fiului său. Iar în litere ornamentale, aurii, în jurul bazei, se putea citi noul moto al familiei, pe care îl

inventase el însuşi: *Prin curaj şi putere supravieţuiesc.*

Zâmbi, mulţumit de sine, mângâind balustrada netedă de onix în timp ce urca două câte două treptele mochetate cu covoare albastre ca noaptea. În apartamentul său, valetul îi pregătise baia şi hainele de seară. O sticlă cu şampania lui preferată, *Perrier & Jouet,* se răcea într-o frapieră de argint şi el îşi turnă un pahar. La numai douăzeci de ani avea deja dezvoltat gustul pentru vinurile bune şi mâncarea fină, ca şi pentru femei. Zâmbi din nou, aruncându-şi hainele de pe el şi cufundându-se în apa parfumată cu santal. Era un tânăr care ştia exact ce-i plăcea şi încotro se îndreaptă. Era milionar, lumea era casa lui şi intenţiona să se bucure din plin de tot ce-i putea oferi.

Un singur lucru îl tulbura. Nu putuse niciodată să obţină dovada că sora lui murise. De o sută de ori scotocise prin registrele de stare civilă ale oraşului, după cutremur, dar nu găsise nicio menţiune a numelui ei şi se presupunea că pierise în incendiu, împreună cu iubitul ei, Aysgarth, dar în adâncul minţii lui mai exista o teamă sâcâitoare că într-o zi avea să apară şi să-i umple din nou numele de ruşine.

Se încruntă, ieşind din cadă. Valetul îi întinse prosopul. Seara aceea ar fi fost decorul perfect pentru ca sora lui dispărută să-şi regizeze apariţia. Ridică din umeri, spunându-şi că era o nebunie, dar trimise oricum după Fredericks şi-i spuse să pună paznici la fiecare uşă şi să nu primească pe nimeni fără invitaţie. Îşi aminti că tatăl lui ar fi fost acolo, ca să vadă reşedinţa Harrison în noua ei splendoare, dacă n-ar fi fost Francie. Îşi aminti de jurământul pe care-l făcuse când îl aduseseră pe tatăl lui acasă, în locul odihnei sale veşnice – că avea s-o vadă pe sora lui moartă, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care să-l facă pe lume. Iar

dacă Francie avea să se întoarcă, o să-şi ţină jurământul.

Cele mai frumoase fete de măritat din San Francisco aşteptau de luni de zile petrecerea de inaugurare a casei şi aniversarea lui Harry. Nu fură dezamăgite. Noua şi minunata casă era singura reşedinţă particulară rămasă pe Nob Hill şi strălucea ca un extravagant pom de Crăciun. Gardenii în boluri purpurii tiveau covorul roşu, iar holul era o grădină de trandafiri catifelaţi de culoarea granatei.

Trotuarele erau pline de curioşi care voiau să-i vadă pe oaspeţi sosind, şi flash-urile sclipeau, în timp ce reporteri de la toate ziarele din San Francisco îl imortalizau pe Harry întâmpinându-şi invitaţii.

Francie se simţea ciudat de calmă privind la casa cea mare, răsărită ca pasărea Phoenix din cenuşa tatălui ei. Ziarele fuseseră pline de poveşti despre petrecerea lui Harry şi despre splendorile noii sale case şi, deşi ştia că n-ar fi trebuit, nu se putuse ţine deoparte. Aproape că se aşteptase să-l vadă pe tatăl ei în capul scărilor, salutându-şi oaspeţii, cum făcuse ia ultima petrecere – balul pentru debutul ei în societate – şi oftă uşurată când nu dădu cu ochii de el. Nici chiar Harmon Harrison nu se putuse întoarce din morţi; numai casa lui putuse. Iar în locul lui era Harry.

Harry arăta cum arătase probabil tatăl lor în tinereţe: înalt, cu umeri largi, bine clădit. Cu un zâmbet senzual pe buze, cerceta mulţimea cu ochii lui albaştri. Părea tânăr şi frumos, şi arogant de sigur pe sine.

Francie îşi trase pălăria mai tare pe ochi, apropiindu-se mai mult de covorul roşu. Următoarea limuzină lungă, neagră şi strălucitoare, trase la scară şi din ea coborî o femeie cu păr argintiu, cu diamantele sclipind în lumina flash-urilor. Era bătrâna doamnă Brice Leland, iar alături de ea plutea o fată tânără într-o rochie din dantelă,

cu o tiara de diamante pe cap. Lui Francie i se tăie răsuflarea. Parcă ar fi fost ea, cu cinci ani în urmă.

Harry le sărută mâinile înmănuşate, le făcu semn cu braţul, invitându-le în casă, şi se întoarse la locul lui de la uşă, ca să salute următorii invitaţi. Ar fi trebuit să-şi întâmpine oaspeţii în holul cel mare, dar îi făcea plăcere rolul de vedetă. Îi plăceau privirile admirative, invidioase ale mulţimii, şi-i plăceau fotografii. Voia ca întregul San Francisco să-l vadă şi să ştie că Harrison-ii îl învinseseră pe Dumnezeu. Casa era un templu pentru tatăl lui şi pentru el însuşi şi voia să se asigure că toată lumea ştie asta.

Limuzinele se întindeau până-n stradă, aşteptând să urce către intrarea cu covor roşu şi să-şi descarce pasagerii – fete frumoase, în satinuri şi mătăsuri, şi eleganţii lor însoţitori, în fracuri şi cu papioane albe. Fu nevoie de aproape o oră ca să-i salute pe toţi, iar când ultima maşină se îndepărtă, Harry oftă uşurat. Acum putea începe petrecerea.

Se întoarse pentru ultima oară ca să zâmbească mulţimii şi, brusc, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Francie. Ea îşi trase pălăria mai mult pe ochi şi se întoarse repede cu spatele, dar Harry ştia că ea fusese. O clipă rămase împietrit de şoc. Apoi coborî în fugă treptele după ea, dar dispăruse în mulţime ca o stafie.

Rămase privind mulţimea, care la rândul ei îl privea, întrebându-se ce se întâmplă. Se dezmetici, ridicând din umeri. Probabil că se înşelase, nu era decât închipuirea lui, numai pentru că mai devreme se gândise că ar fi fost decorul ideal pentru întoarcerea din morţi a lui Francie. Era un caraghios, fata pe care o văzuse era probabil cineva care abia dacă semăna cu ea, doar acelaşi păr blond şi aceiaşi ochi albaştri… aceiaşi ochi adânci, de culoarea safirului. Se cutremură în timp ce urca scările. Francie era moartă şi spera că oasele şi cenuşa ei fuseseră împrăştiate astfel încât să nu mai fi rămas nimic. În seara aceea era

petrecerea lui, triumful lui şi avea de gând să se bucure de fiecare clipă.

Francie se ascunse după coloanele de la hotelul *Fairmont,* aşteptându-se să simtă mâna lui Harry pe umăr. Aproape că-i putea auzi vocea triumfătoare: „Iată-te în sfârşit, Francesca." Aproape că simţea pânza aspră şi curelele de piele ale cămăşii de forţă tăindu-i carnea şi îşi imagina fereastra zăbrelită care avea s-o despartă din nou de viaţă, cum se întâmplase de-a lungul copilăriei sale. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, tremura şi nu-şi putea controla răsuflarea.

— Vă simţiţi bine, domnişoară? întrebă o voce îngrijorată.

Ridică ochii, îngrozită, şi aproape că leşină de uşurare. Nu era Harry, era doar portarul hotelului *Fairmont.*

— Am ameţit pentru o clipă, răspunse ea, cu voce nesigură. Mulţumesc, dar cred că acum sunt bine.

Portarul o privi curios. Nu i se părea că s-ar fi simţit bine, era palidă şi ochii ei albaştri aveau o expresie de panică. În mod normal n-ar fi permis unei femei să stea în uşa hotelului, dar era frumoasă şi bine îmbrăcată, şi mai mult ca sigur era o doamnă.

— Aţi vrea să vă chem un taxi, doamnă? întrebă el, iar Francie dădu din cap recunoscătoare, lăsându-i un bacşiş substanţial când o ajută să se urce în maşină.

Se ghemui în întunericul din maşină când trecură pe lângă reşedinţa Harrison. Uşile masive de bronz, potrivite unei catedrale, erau acum închise, dar mulţimea încă mai aştepta, trăgând cu ochiul la ferestrele luminate şi ascultând sunetul muzicii.

Francie se cutremură, strângându-şi haina în jurul ei, copleşită de un frig teribil. Harry o văzuse, o recunoscuse şi acum ştia că nu va mai avea linişte până n-o găseşte.

Înapoi acasă, la *Pensiunea Aysgarth,* se năpusti pe scări în camera lui Ollie. Fiul ei, de patru ani, dormea liniştit, cu un braţ căzut din pat şi cu unul în jurul unui tigru jucărie. Lampa de veghe făcea să-i strălucească părul blond, iar genele lungi aruncau umbre dulci pe obraji. Francie rămase multă vreme privindu-l, cu mâna pe inimă. Îşi spunea întruna că nu mai era o fetiţă neajutorată, că avea douăzeci şi trei de ani, era o femeie în toată firea, că avea prieteni care-o iubeau şi un copil pe care trebuia să-l sprijine şi să-l iubească. Îşi spunea că Harry n-o putea acuza de nebunie şi n-o putea închide în ospiciu. Era propria ei stăpână, avea bani şi prieteni şi ei nu-i putea face absolut nimic. Dar când se îndepărtă, în mintea ei zăbovea aceeaşi îndoială, iar când închise uşa camerei fiului ei, încă se mai temea.

— E ca în vremurile bune, Harry, îi spuse doamna Brice Leland, în timp ce se învârteau în ritmul primului vals. Ce mândru ar fi fost scumpul tău tată de tine. Ce triumf să reconstruieşti casa asta minunată. Şi fără îndoială că, după ce-ţi termini studiile la Princeton, o să-i iei locul în consiliul de administraţie al băncii.

— Deja i-am luat locul tatălui meu, doamnă Leland, replică el, zâmbind, ca director al tuturor companiilor lui. Mi s-a părut că e de datoria mea să fac asta imediat.

Ea dădu cu înţelepciune din cap. Muzica se opri şi el o însoţi înapoi la locul ei.

— Un cap inteligent pe umeri tineri, îi spuse ea, zâmbind aprobator.

Harry dansă cu toate matroanele din societate, fermecându-le cu uşurinţă. Apoi dansă cu fiecare dintre fete. Unele erau frumoase, altele drăguţe, altele doar atrăgătoare. Niciuna nu era urâtă. Nu putea suporta femeile urâte. Dar oricum, fetele erau prea tinere pentru el, lui îi plăceau femeile mai în vârstă, cu părul roşu, priviri experimentate

şi trupuri coapte, femei care ştiau ce-i trebuie şi cum să-i ofere. Fetele acelea flirtau şi zâmbeau, dar ochii lor erau limpezi şi nevinovaţi, miroseau a parfum, nu a sex, şi căutau un soţ, nu un amant.

Lui Harry îi plăcea petrecerea. Îi plăceau mâncarea şi şampania de soi, aranjamentele copleşitoare de flori, miile de lumânări, care pâlpâiau în candelabrele gigantice, violoniştii ţigani şi valsurile, bijuteriile şi numele aristocratice. Stabilea un standard pentru viitoarele lui petreceri. Dar după plecarea ultimului invitat, nu ezită încotro s-o pornească.

Invitase la petrecere vreo şase dintre prietenii lui din Est. Îl aşteptau în bibliotecă, bând whisky şi râzând în timp ce bârfeau seara şi fetele care participaseră. Harry intră în cameră şi bătu din palme, cerând linişte.

— Am o surpriză pentru voi, spuse el. Urmaţi-mă, domnilor.

Băieţii erau de vârsta lui, aristocraţi tineri şi frumoşi, cu bani din belşug, şi-l urmară curioşi, dornici de aventură. Harry se aşeză la volanul imensei maşini, marca de *Courmont.* Coborî în viteză Strada California şi intră în Chinatown. În vene îi curgeau whisky şi şampanie în timp ce conducea prin labirintul de străduţe, râzând cu poftă ori de câte ori proştii de chinezi se fereau de sub roţile lui. Intră pe o alee mică, slab luminată, şi opri în faţa unei uşi lăcuite în roşu, cu o mică grilă de oţel în centru. Deasupra ei se legăna o lanternă, luminând feţele băieţilor. În spatele grilei se desfăcu o perdeluţă, iar o pereche de ochi orientali îi cercetă atent. Apoi uşa se deschise larg şi intrară într-o altă lume.

Rămaseră strânşi unul în celălalt, privind temător în jur. Câţiva orientali erau întinşi pe divane joase şi roşii, fumând dintr-un fel de narghilele, iar mirosul tutunului se amesteca cu parfumul tămâiei şi cu dulceaţa opiumului. Harry îşi privi prietenii cu ochii strălucind de plăcere.

— V-am spus că e o surpriză, spuse el, în timp ce orientalul bătea din palme ca să cheme fetele. Este cadoul meu de aniversare pentru voi, prieteni. Am auzit multe despre chinezoaice şi acum o să aflăm dacă sunt adevărate!

Râseră cu poftă de neruşinarea lui, îngrămădindu-se să vadă şirul de fete. Erau toate tinere, frumoase şi exotice în cheong-sam-urile strâmte, de satin, despicate până-n talie. Aveau păr lung, negru şi mătăsos, ochi migdalaţi, şireţi şi ademenitori, şi buze vopsite într-un purpuriu seducător. Îşi împreunară palmele, plecându-şi graţios capetele când fură prezentate. Harry ştia pe care o vrea; era mai înaltă decât celelalte, avea un fund provocator şi o strălucire înnebunitoare în ochi când privirile li se întâlniră. O apucă de braţ.

— Asta e a mea, spuse el, plecând cu ea, lăsându-şi prietenii să îşi facă propriile alegeri.

Camera ei era mică, nu avea decât un divan acoperit cu brocart, o masă joasă cu o sticlă cu vin de orez şi un scaun de lemn sculptat. Lanterna de sticlă roşie arunca o lumină înflăcărată, iar vinul de orez îi înflăcăra lui Harry sângele, amestecându-se cu şampania şi whisky-ul care-i curgeau deja în vene.

Fata îi luă haina şi i-o atârnă atent pe scaun. Îi desfăcu cravata şi-i scoase pantofii. Harry mai luă o gură de vin de orez, iar ea ridică ochii şi-l privi complice. Apoi se ridică şi-şi desfăcu încet cheong-sam-ul. Acesta îi alunecă la picioare, cu un foşnet de mătase, şi rămase goală în faţa lui. Era tânără, graţioasă şi cunoscătoare într-ale dragostei; ştia cum să mulţumească un bărbat, iar Harry ştia ce vrea. Voia să-l aţâţe, să-l sâcâie, să-i întindă nervii şi rezistenţa până la limită. Voia să încerce totul şi să întârzie cât mai mult posibil momentul final, iar chinezoaica aceea mică ştia toate jocurile acestea.

Când terminară şi stăteau întinşi, epuizaţi, pe divan, ea aduse un bol cu apă caldă şi parfumată

şi-i spălă trupul. Apoi aduse o pipă şi o lampă mică cu spirt. Harry o privi leneş cum sparse o bobiţă de opium, o încălzi deasupra lămpii şi o puse în pipă. Apoi i-o oferi, spunând:

— Acesta este cel mai bun şi mai scump opium chinezesc, stăpâne. Macii au fost culeşi la răsăritul soarelui, când energiile sunt favorabile, şi aroma şi puterea lui îţi vor aduce multă plăcere.

Se întinse alături de el şi-i arătă cum să fumeze, inhalând adânc şi ţinând fumul în plămâni.

— Încearcă, murmură ea, zâmbind ademenitor, numai încearcă, stăpâne.

Împărţiră o pipă, apoi alta, apoi încă nişte vin de orez, şi în cele din urmă Harry se întinse pe spate pe divan, în timp ce ea îl satisfăcea din nou, şi-şi spuse că voia ca noaptea să nu se termine niciodată.

Apoi, a doua zi, înapoi în minunata lui casă, dacă-şi aminti din întâmplare că o văzuse pe Francie, fu convins că fusese doar un vis.

Prietenii lui Harry dormiră până târziu şi el luă micul dejun singur, în sufrageria imensă. Nicio urmă a petrecerii din noaptea trecută nu se mai vedea, cu excepţia unui buchet de trandafiri roşii în centrul mesei. Şi nicio urmă a dezmăţului din noaptea trecută nu se vedea pe faţa lui Harry părea proaspăt şi avea ochii limpezi ca ai unui copil. Îşi luă micul dejun în timp ce arunca o privire prin ziarele de dimineaţă.

Zâmbi, văzându-şi chipul în fotografii, văzându-şi casa minunată şi oaspeţii superbi, în paginile sociale ale tuturor ziarelor. *Harrison-ii s-au întors,* vesteau titlurile de deasupra unei fotografii a lui, stând în capul scărilor, cu limuzinele strălucitoare înşirate la stradă. Articolul continua cu povestea tatălui său şi a morţii lui tragice. *Dar acum, Harry Harrison este hotărât să repete performanţa uluitoare a tatălui său, atât din punct de vedere social, cât şi în afaceri,* continua ziarul. *Când tânărul Harry Harrison termină Princeton, peste*

un an, îi va lua locul tatălui său în fruntea imperiului multimilionar al afacerilor acestuia. Priviţi imaginea unui tânăr în floarea vieţii. Are tot ce poate oferi viaţa: tinereţe, frumuseţe, bani, un succes asigurat. Ce-şi mai poate dori un om?

Harry zâmbi satisfăcut, sorbindu-şi cafeaua. Apoi văzu poza din San *Francisco Examiner.* Fotografia era uşor defocalizată şi mişcată, dar acolo, în mulţime, era Francie. Avea pălăria trasă mult pe ochi, dar putea jura că e ea.

Împinse scaunul şi porni către biroul său. Puse mâna pe telefon şi sună la redacţia *Examiner,* cerându-le să-i trimită imediat o copie a fotografiei. Apoi se lăsă pe spate în fotoliul său de piele, cu mâinile apăsate pe masă, în faţa sa, gândindu-se la ce avea de făcut.

Îşi aminti de noaptea când se întorsese de la operă cu tatăl lui şi de detectivul care-l aştepta cu veştile despre Francie şi iubitul ei. Îi luase tatălui lui pistolul din mână ca să-l oprească de la crimă. Acum ştia ce simţise tatăl lui, pentru că, dacă femeia din fotografie era Francie, atunci şi el voia s-o vadă moartă.

Se ridică şi începu să se plimbe neliniştit prin birou. Oricum, toată lumea o credea moartă – era o persoană dispărută, nimeni nu avea s-o caute vreodată. Dar cum să facă? Se gândi la bordelul chinezesc. Era condus de unul dintre tong-uri şi ştia că membrii lui au reputaţia de ucigaşi plătiţi. Ei ar fi putut să-i găsească omul de care avea nevoie.

Se auzi un ciocănit la uşă şi apăru Fredericks, cu un plic pe o tavă de argint.

— De la *Examiner,* domnule, spuse el, şi Harry înhaţă lacom plicul.

Se uită îndelung la faţa abia vizibilă sub borul pălăriei. Cunoştea faţa lui Francie ca pe a lui însuşi. Era gura ei, părul ei, putea să jure. Iar ochii aceia de safir, care-i întâlniseră pe ai lui pentru o clipă, erau ai lui Francie.

Puse mâna pe telefon, îl chemă pe şeful poliţiei, îi spuse cine e, şi ceru numele unei agenţii de detectivi pricepuţi.

— E numai o treabă neimportantă, minţi el, cu voce veselă, o mică problemă de securitate la bancă.

În câteva minute avea numele şi numărul de care avea nevoie, iar jumătate de oră mai târziu angajase deja un irlandez înalt, cărunt, ca să i-o găsească pe femeia din fotografie.

— Imediat, îi spuse Harry nerăbdător. Ai patruzeci şi opt de ore.

CAPITOLUL 24

Pensiunea Aysgarth era o clădire înaltă şi îngustă, care dădea spre sudul Pieţii Union. Jumătatea de jos a clădirii era din cărămidă roşie, iar acoperişul din şindrilă albă. La ferestrele înalte avea obloane verzi, o uşă verde cu un ciocănel de aramă sclipitoare, iar în fereastra cu perdea de dantelă se vedea un anunţ: *Nu avem camere libere.*

Existau patru motive serioase pentru acest semn. Mai întâi, casa era imaculat de curată, în cel mai plăcut fel cu putinţă: mirosea a lavandă şi a ceară de albine, nu a leşie şi dezinfectant. În al doilea rând, era minunat de confortabilă şi avea un aer „de familie", cu covoare colorate pe podelele de ulm. În salon erau fotolii adânci în care te puteai afunda să-ţi citeşti ziarul, iar paturile erau tari, cu aşternuturi simple, de bumbac alb, fără mofturi. În al treilea rând, casa avea un sistem de instalaţii civilizat, apă caldă din belşug şi în serile reci în cămin ardea întotdeauna un foc bun. Iar în al patrulea rând – şi cel mai important – Annie Aysgarth era celebră pentru cum gătea.

„Ca la mama acasă – dar mult mai bun", se spunea despre stufatul ei de miel, cu bucăţi suculente de carne plutind în sosul aromat, garnisit cu un strat de cartofi aurii, prăjiţi la cuptor. Puiul ei fript, cu cartofi pai şi mazăre fiartă înăbuşit, cu salată verde şi ceapă, era exact cum l-ar fi gătit bunicile noastre, iar friptura de vacă, pe care o servea duminica, era alături budinca de Yorkshire adevărată, făcută din cel mai fin şi mai uşor aluat. „Două ouă în loc de unul", spunea ea mereu, „făină bună, lapte, un praf de sare, grăsimea încinsă bine şi aluatul turnat repede şi copt la cuptor până se umflă şi se face uşor ca o plapumă de puf". Era servită ca un fel de mâncare în sine, cu sos mătăsos, aromat cu ceapă. Budinca de pâine şi unt a lui Annie era o nebunie, făcută din pâine

de casă, unsă cu unt şi înecată într-un amestec de ouă bătute cu lapte, parfumat cu vanilie; pe pâine punea straturi de zahăr şi stafide aurii, înmuiate în coniac, peste care presăra vanilie; fierbea totul în bain-Marie patruzeci şi cinci de minute, până se făcea uşoară ca un sufleu şi moale ca o cremă.

„Ar trebui să deschizi un restaurant", îi spuneau cu admiraţie clienţii ei, bătându-se fericiţi pe burtă. Dar Annie nu voia doar un restaurant. După patru ani, depăşise faza pensiunii – învăţase cum să conducă un local pentru 20 de persoane şi era acum gata să se ocupe de două sute. Voia să-şi deschidă propriul hotel.

— Cu aceleaşi standarde şi cu aceeaşi bucătărie, deşi evident că n-aş găti eu totul, îi spuse lui Francie într-o dimineaţă, la cafea. Dar sunt gata să accept provocarea.

Capul blond al lui Francie era aplecat peste ziarul *Examiner* şi Annie o privi cu afecţiune. Când o cunoscuse, îşi spusese că e o fată frumoasă, dar acum era o femeie frumoasă. Părul lung şi blond i se ondula în jurul obrajilor, ochii candizi erau uimitor de albaştri şi de adânci, iar pielea îi era albă şi netedă. Şi nu mai era creatura fragilă, cu aspect de spiriduş pe care o cunoscuse Annie; acum trupul ei avea rotunjimi noi, se ţinea dreaptă şi umbla cu o graţie mândră, naturală. Annie îşi spuse cu o înţepătură în inimă că Francie avea doar douăzeci şi trei de ani, că era atât de tânără şi de frumoasă. Bărbaţii o priveau cu admiraţie, ar fi putut să-l aleagă pe oricare dintre ei, dar nu o interesa. Toată dragostea i-o dăruia fiului ei, Ollie.

Uşa bucătăriei se deschise ca la comandă şi băieţelul blond, de patru ani, se repezi înăuntru şi se caţără la Annie în braţe.

— Annie, spuse el, zâmbindu-i fermecător şi îmbrăţişând-o, pot să iau o prăjitură?

Ochii lui dulci îi zâmbeau şi semăna atât de tare cu Josh, încât i se strânse inima, dar nu cedă.

— Nu, nu poţi. Dar poţi să iei un măr.

El oftă şi se strânse mai tare la ea în braţe.

— De ce eşti atât de dificilă, Annie? se plânse el. Nu cer decât o prăjitură.

— O să primeşti una la ceai, promise ea, zâmbindu-i cu drag. Şi într-o zi, când o să fii mare, o să te uiţi în oglindă, o să vezi ce dinţi frumoşi ai şi o să-i mulţumeşti mătuşii tale, Annie, că nu te-a îndopat cu prăjituri de fiecare dată când i-ai cerut.

Ollie oftă; ştia că pierduse. Annie privi la Francie, era tot aplecată deasupra ziarului, şi nu era atentă la copil. Annie ridică din sprâncene, surprinsă. De obicei, Francie îşi concentra toată atenţia asupra lui Ollie, dar în dimineaţa aceea era la mii de mile depărtare.

— Pun pariu că n-ai auzit o vorbă din ce-am spus! exclamă ea. Eşti cufundată în ziarul ăla de o veşnicie. Ce ai găsit atât de fascinant?

Francie părea speriată când îi întinse lui Annie ziarul, fără o vorbă. Fotografiile de la petrecerea lui Harry acopereau două pagini şi încă o pagină dădea detalii despre sclipitoarea listă de invitaţi, despre fabuloasele decoraţiuni florale, despre şampania scumpă, mâncarea delicioasă servită pe farfurii de aur de către valeţi în livrele roşii, şi despre spectaculoasa renaştere a reşedinţei Harrison. *Phoenix House,* spunea titlul deasupra unei fotografii de o pagină a casei. Porţile erau larg deschise şi Harry, în frac cu cravată albă, îşi întâmpina oaspeţii. *Cea mai magnifică petrecere a anului repune o piatră de hotar a vieţii în San Francisco…*

Annie se uită scurt la Francie. O prinse de mână peste masă.

— Acolo te-ai dus aseară, nu-i aşa? spuse cu compasiune. Nu te-ai putut ţine deoparte.

Francie încuviinţă din cap.

— E mai rău de-atât, spuse ea. L-am văzut pe Harry.

— Păi, Harry s-a întors în oraş şi, chiar dacă nu frecventaţi aceleaşi cercuri, e totuşi o lume mică. Mai devreme sau mai târziu v-aţi fi întâlnit oricum, pe stradă, la un stand de ziare sau într-un magazin.

— Annie, nu înţelegi. M-a văzut. Ni s-au întâlnit privirile.

— Poate că nu te-a recunoscut. În definitiv, au trecut ani de zile…

— O, m-a recunoscut. Şi dacă n-a făcut-o, asta o să i-o confirme, arătă Francie către propria imagine, în fotografia făcută mulţimii din faţa casei lui Harry.

— Nu e nicio îndoială, tu eşti, recunoscu Annie, mai puţin încrezătoare. Dar tot nu înţeleg de ce eşti atât de speriată, Francie. Lucrurile s-au schimbat. Eşti o femeie matură, nu o fetiţă minoră. Harry nu-ţi mai poate face nimic acum.

Francie clătină din cap, disperată. Toată noaptea îşi spusese acelaşi lucru, dar tot nu credea.

— Îl cunosc pe Harry. Niciodată nu mi-a luat partea în faţa tatălui meu, întotdeauna s-a simţit superior, marele fiu şi moştenitor al marelui Harmon Harrison. Harry n-a vrut decât să fie replica exactă a tatălui său şi, crede-mă, a reuşit – până la ultimul strop de ură. Harry are bani şi are putere şi le va folosi împotriva mea în toate felurile posibile.

Annie o privi cu ochi căscaţi.

— Atunci ce-o să faci? întrebă, brusc temându-se pentru ea.

Ollie se dădu jos din braţele lui Annie şi fugi la Francie, care se ridicase, trăgând-o nerăbdător de fuste.

— Unde te duci? întrebă el.

Ea îi mângâie părul, reuşind să zâmbească.

— Mă duc să-l văd pe Lai Tsin, îi spuse.

Biroul lui Lai Tsin era în spatele imensei magazii de lângă docuri şi era la fel de sobru şi de ordonat ca Lai Tsin însuşi. Pereţii erau îmbrăcaţi în

rafturi cu cărţi şi cataloage; pe tabela de pe perete erau lipite hârtii cu detalii despre maree şi transporturi şi o hartă a lumii pe care erau marcate rutele cargourilor lui. Un seif imens, de fier, a cărui cheie numai el o avea, adăpostea dosare cu detalii ale fiecărei tranzacţii pe care o făcuse, acte contabile şi o sumă lichidă considerabilă, ca şi perna cu comori în care se afla coada de păr mătăsos şi fotografia pălită a unei fete tinere cu evantai.

Lai Tsin stătea la biroul lui de lemn, iar degetele îi zburau pe abacul vechi în timp ce aduna coloane lungi de cifre. Pe lângă scaunul de lemn cu spătar drept, pe care stătea el, în cameră se mai afla încă un scaun, o sobă mică, pe care o aprindea rareori, pentru că nu simţea niciodată frigul, şi un altar îngust de mahon cu două statuete superbe de nefrit, una reprezentând-o pe Kvan Yin, zeiţa milei, şi una pe zeiţa norocului.

În adâncurile cavernoase ale magaziei erau depozitate bunuri de tot felul, în valoare de sute de mii de dolari: mătăsuri, obiecte de lac, picturi, covoare, antichităţi din toată Asia, precum şi obiecte mai banale. O altă magazie conţinea numai imense cufere de lemn cu ceai de toate felurile şi aromele. Lai Tsin luase banii pe care Bătrânii i-i împrumutaseră şi îi înmulţise de mii de ori, deşi nimeni nu avea s-o afle niciodată, căci compania nu funcţiona sub numele lui. Francie era proprietara lui *L.T. Francis Company,* dar Lai Tsin era cel care făcea totul. El fusese cel care, oprindu-se în Hawaii la înapoierea din Orient, cumpărase pe nimica toată o plantaţie de ananas ruinată şi, construind propria sa fabrică de conserve, o transformase într-un concern profitabil. El fusese cel care cumpărase depozitul de la care se aprovizionau navele şi-l făcuse cel mai mare şi mai bun din port. El investise într-o fabrică de frânghii din Shanghai şi într-un atelier de covoare din Hong Kong, în ferme de viermi de mătase în China şi

într-una de oi în Australia. Lai Tsin îi contactase pe negustorii din San Francisco, Los Angeles şi Seattle şi-i convinsese să-l accepte ca agent; el organiza cele mai mari transporturi ca să scadă costurile, el folosea agenţi care să caute antichităţile şi comorile dorite de occidentali. Lai Tsin cucerise piaţa ceaiului, importând sortimente delicate, create special pentru gustul americanilor. În ochii contemporanilor săi chinezi, Lai Tsin era un om de succes, afacerile îi crescuseră miraculos, era bogat. Dar pentru el nu era de ajuns; ajunsese pe un podiş şi ştia că era timpul să pornească în sus, spre culmi.

Auzi un ciocănit la uşă şi ridică privirea tocmai când intra Francie. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Eşti tocmai persoana pe care voiam s-o văd.

Dar apoi îl văzu ochii şi îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Se apropie de ea şi-i oferi un scaun.

— Ţi-e frig? Aprind soba.

Francie clătină din cap. De-abia aştepta să se despovăreze şi îi spuse întreaga poveste despre Harry, despre cum se dusese la el acasă şi îl văzuse şi cum acum el ştia că e în viaţă şi cât de tare se temea că o s-o caute.

Lai Tsin rămase tăcut multă vreme, după ce ea termină de povestit. Dacă exista cineva care să aibă un răspuns la problema ei, Francie ştia că numai el putea fi acela şi aşteptă să-l audă vorbind.

— Harry va vedea fotografia şi te va căuta, spuse el în cele din urmă. Nu eşti încă destul de puternică pentru a te confrunta cu el. Trebuie să pleci din San Francisco pentru o vreme, până oboseşte să te mai caute şi uită iar de tine.

— Mă întorc la fermă, spuse Francie. Lui Ollie îi place acolo…

El clătină din cap.

— Există şansa să-şi aducă aminte de fermă şi să se ducă acolo. Nu, Francie. Trebuie să pleci

departe de aici, departe de California. Trebuie să te duci în China.

CAPITOLUL 25

Harry aruncă pe birou raportul dactilografiat al detectivului. Se îndreptă către fereastră şi privi furios de-a lungul străzii California. Prostul nu fusese în stare s-o găsească pe Francie, dar Harry ştia că e pe undeva pe acolo, simţea asta în fiecare fibră.

Se întoarse nerăbdător înapoi la masă. Era iritat şi supărat; ar fi trebuit să se întoarcă la Princeton pentru semestrul de primăvară, dar nu avea niciun chef. Se săturase de colegiu, de San Francisco, de gândurile la afurisita de soră-sa. Avea nevoie de o schimbare. Avea nevoie de vin, cânt şi femei. Gândindu-se la asta, dispoziţia i se însenină şi, brusc hotărât, o luă la fugă pe scări şi-i ordonă valetului să împacheteze. Plecau la Paris.

Îl sună pe Buck Wingate şi-l invită să-l însoţească, apoi rezervă cele mai bune apartamente pe următorul transatlantic ce pleca spre Franţa şi comandă ca vagonul său particular să fie ataşat trenului Southern Pacific până la New York.

Buck Wingate era cu trei ani mai mare ca Harry. Terminase Princeton şi lucra în biroul de avocatură al tatălui său, la Sacramento, acumulând experienţă înainte de a-şi continua studiile universitare de drept la Harvard, după care intenţiona să intre imediat în politică. Avea douăzeci şi trei de ani şi fusese ales cel mai frumos băiat de la colegiu. Era înalt, avea păr negru, ondulat, ochi pătrunzători şi un trup atletic. Înota, vâslea, juca polo şi golf. Dar pasiunea lui era iahtul lui, *Betsy Bee,* cu care ieşea în larg ori de câte ori putea.

Nu era sigur că excursia la Paris, cu Harry Harrison, era exact stilul lui, dar tatăl lui insistase să se ducă, pentru „a-l ţine sub observaţie”. Jason Wingate se ocupase întotdeauna de afacerile lui Harmon Harrison şi, după tragica moarte a

acestuia, continuase să aibă grijă de băiat. Nu fără o oarecare exasperare din partea lui Buck. Trebuise să-l salveze pe Harry de autorităţi de mai multe ori. Ultima lui prostie fusese să fie prins de poliţie într-un bordel celebru din New York. „Îşi face şi el puţin de cap”, le spusese Buck poliţiştilor, dar Jason era îngrijorat, pentru că Harry nu prea îşi vedea de studii şi avea note din ce în ce mai mici.

— Ar trebui să fac o pauză de un an de la Princeton, domnule Wingate, îi spusese Harry. Am nevoie de timp ca să-mi revin după moartea tatei şi să mă adun.

Buck ridicase din sprâncene – Harmon murise de cinci ani şi nu i se păruse că Harry ar mai fi fost încă îndurerat. Dar nu comentă. Iar acum îşi făcu bagajele şi i se alătură lui Harry la bordul transatlanticului *Normandie.*

Când îşi amintea de călătorie, după aceea, îşi spunea că instinctul lui fusese corect, excursia aceea nu era stilul lui. Harry Harrison era un puştan arogant, cu un obicei enervant de a trata servitorii ca pe sclavi şi de a arunca banii ca şi când ar fi fost haine demodate. Buck fusese în Europa de câteva ori înainte şi erau locuri şi lucruri pe care ar fi vrut să le revadă: vilele lui Palladio în Italia; Veneţia la lumina lunii, când pieţele erau goale şi tăcute şi te simţeai transportat cu secole în urmă; castelele de pe Rin şi munţii din Bavaria; frumuseţea fără vârstă a Parisului, cu Sena şi podurile ei romantice şi Luvrul plin de capodopere; nemuritoarea Londră, cu pieţele şi arcadele ei. Erau atât de multe de văzut şi de admirat în Europa. Dar Harry nu voia decât să petreacă.

Harry insistase să stea la cele mai mari hoteluri. Dormea toată ziua şi refuza să vadă frumuseţile Europei, excepţie făcând femeile. Mânca la cele mai la modă restaurante, bea cele mai vechi vinuri şi cea mai bună şampanie şi frecventa cele mai mari bordeluri.

Cumpără o jumătate de duzină de automobile, un *Rolls-Royce,* un *Bugatti,* un *Hispano Suiza,* un *Benz,* un *Dion Bouton* şi un *Courmont.* Comandă să fie revopsite toate în culoarea casei Harrison, culoarea vinului de Burgundia, şi să fie decorate cu lemn de abanos şi argint. Cumpără un iaht de două sute de picioare de la un magnat englez al ceaiului, ceru să fie redecorat de la un capăt la altul şi dotat permanent cu un echipaj format din patruzeci de persoane. Trimitea brăţări de diamante femeilor care îi plăceau şi haine de nurcă, cu nasturi de smarald, celor ale căror favoruri îl satisfăceau.

Buck nu era un puritan, dar privea la toate acestea cu buzele strânse. Nebuniile lui Harry erau la scară princiară, dar de fiecare dată când Buck protesta, se mulţumea să râdă şi să spună că-şi putea permite. Cu excepţia lui Buck, foarte puţini ştiau despre beţiile şi aplecarea către opium a lui Harry. Era destul de deştept ca să ţină asta pentru el. Dispărea uneori pentru câte o noapte, dar întotdeauna reapărea a doua zi după-amiază, proaspăt bărbierit şi spălat, impecabil îmbrăcat şi cu ochii limpezi. Indiferent ce ar fi făcut, nu se vedea pe faţa lui.

Familia Wingate avea o avere de trei generaţii, la fel ca familia Harrison. Deţineau o casă frumoasă în San Francisco, un apartament în New York şi o „cabană" de vară la Newport, pentru ieşirile pe mare. Trăiau bine, dar Buck nu mai văzuse pe nimeni care să cheltuiască bani sau să alerge după femei cum făcea Harry. După câteva săptămâni se săturase. Îi telegrafie tatălui său că se întorcea şi-l lăsa pe Harry cu distracţiile lui costisitoare.

Rămas singur, Harry intră furios în barul de la *Ritz* şi se lipi imediat de un grup de tineri englezi, veniţi la Paris pentru un weekend de pomină. Era plictisit fără compania lui Buck şi sătul să vadă

mereu aceleaşi feţe, iar când onorabilul Morgan Tilmarsh îl invită în vizită acceptă cu plăcere.

Tilmarsh Hall din Gloucestershire era o clădire impunătoare, înconjurată de sute de acri de teren de vânătoare de primă calitate. După ce parcurse cu micul său *Bugatti* cele trei mile ale aleii care ducea la intrare, pe Harry îl întâmpină un valet în livrea albastru-închis, care se repezi să-i deschidă uşa şi să-i ia bagajele.

— Domnul Morgan ia ceaiul cu Miss Louisa în salonul cel mic, îi spuse valetul cărunt. Dacă doriţi să mă urmaţi, domnule, vă aşteaptă.

Harry privi în jur impresionat în timp ce-l urma pe valet prin holul vechi, de patru ori mai mare ca al său. În şemineul imens ardea un foc bun, dar frigul secolelor intrase pe vecie în zidurile împodobite cu trofee de vânătoare. „Salonul cel mic" avea patruzeci de picioare lungime, era plin de sofale tapiţate cu cinţ şi de măsuţe acoperite de fotografii înrămate. Jumătate de duzină de câini pătaţi se tăvăleau în faţa focului şi pe sofale, iar când valetul îl pofti înăuntru se repeziră la el, aproape să-l dărâme.

— Jos, Ace, jos, Jack! Smarty, dă-te jos! Măcar o dată purtaţi-vă cum se cade.

Un picior încălţat într-o cizmă elegantă lovi uşor câinii, dându-i la o parte din drum, şi o fermecătoare voce englezească spuse:

— Îmi pare atât de rău, sunt exagerat de agitaţi. Au fost la vânătoare astăzi, înţelegeţi.

Harry ridică privirea de la câini şi dădu cu ochii de cea mai frumoasă fată din lume.

— Eu sunt Louisa Tilmarsh, spuse ea, zâmbind şi întinzându-i mâna.

Harry i-o luă, dorindu-şi s-o poată păstra pe vecie; ar fi vrut s-o ţină aproape de el ca să poată privi întruna faţa aceea fără cusur, să se scalde în zâmbetul ei perlat şi în privirea caldă a ochilor cenuşii. Spuse:

— Eu sunt Harry Harrison. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră, Morgan, la Paris.

Ea râse şi se strâmbă când Morgan se ridică de pe sofa ca să-i strângă mâna lui Harry.

— Mă bucur că ai putut veni, spuse el cu căldură. Ai ajuns tocmai la timp pentru ceai.

— De-abia ne-am întors de la vânătoare, completă Louisa, întinzându-i o ceaşcă şi un platou cu pâine cu unt. Vânaţi, domnule Harrison?

— Nu încă, dar sunt dispus să învăţ.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse din inimă.

— Atunci aţi face bine să exersaţi. Mâine vă găsim un cal şi o să vă scot chiar eu la plimbare, ca să vedeţi terenul.

Muşcă dintr-o felie de pâine cu unt, ştergându-şi cu graţie firimiturile de pe buze, cu degete lungi şi fine. Harry nu-şi putea lua ochii de la ea. Părul lung, de culoarea aramei, îi cădea pe umeri şi se bucla delicat în jurul obrajilor şi ea toată avea acel aspect de englezoaică de la ţară, cu tenul curat şi neted şi cu ochi limpezi. Mai purta încă pantalonii de călărie, iar Harry îşi spuse că se mulau pe ea de parcă ar fi fost o a doua piele, iar cizmele lungi şi negre şi cămaşa albă de mătase erau uluitor sexy.

La cină, în aceeaşi seară, Louisa se transformase: purta o rochie lungă, de catifea verde, şi o gardenie în păr. „Din serele noastre”, explică ea când Harry îi admiră mirosul.

Lordul şi Lady Tilmarsh erau aristocraţi sărăciţi, foarte britanici, dar îl făcură pe Harry să se simtă binevenit şi-i încurajară interesul pentru Louisa. Iar când, după o săptămână, îşi dădu seama că trebuia să fie politicos şi să plece sau risca să stea mai mult decât ar fi fost bine-venit, abia suportă despărţirea.

— E incredibil, îi spuse lui Buck, la întoarcerea la New York. Nici măcar n-am sărutat-o şi e cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o.

Nu putea sta la distanţă. Uită de Princeton şi începu să traverseze Atlanticul atât de des, încât începură să-l cunoască toţi stewarzii de pe transatlantice. Louisa era evazivă, îl ţinea la distanţă, lucru cu care nu era obişnuit. Când se întâlniră cu ocazia celei de-a douăzeci şi una aniversări a lui, ea era atât de minunat de atrăgătoare, în pantalonii de călărie, cu cizme şi cu pălărie, cu părul arămiu strâns într-o plasă, încât el o luă în cele din urmă în braţe şi o sărută. Mirosea delicios a Mitsuko, şi Harry era copleşit de pasiune, dar ştia că nu are nicio şansă să aibă o aventură, aşa că o ceru în căsătorie.

Nunta Tilmarsh-Harrison fu evenimentul sezonului londonez 1912. Ceremonia avu loc la St. Margaret, şi la ea participă o prinţesă, doi duci, duzini de lorzi, pe lângă alte trei sute de invitaţi. Louisa arăta magnific în rochia simplă, de satin de la *Worth;* garda de onoare din faţa bisericii, toţi îmbrăcaţi în roz de vânătoare, formară un arc triumfal pentru perechea de tineri căsătoriţi, care trecură pe sub o boltă făcută din cravaşele lor de vânătoare. Urmă o recepţie la *Ritz,* cu o orchestră formată din treizeci de instrumentişti, un tort de nuntă cu cinci etaje şi destulă şampanie ca să golească pivniţele Krug pentru mulţi ani după aceea – totul plătit de Harry, pentru că familia Tilmarsh părea să fi fost cam strâmtorată în cursul ultimelor generaţii.

— Cam tot ce avem băgăm în cai, îi spuse Louisa cu mândrie. Avem cei mai buni cai de rasă irlandeză.

Petrecură noaptea nunţii la *Ritz,* şi Louisa făcu baie şi se schimbă într-o cămaşă de noapte albă, de bumbac. Se trânti în pat, lângă Harry.

— Sunt obosită ca un câine după vânătoare.

Căscă, îşi îndesă capul în pernă şi adormi instantaneu.

Harry o privi furios. Cum putea dormi, tocmai în seara aceea, când el de abia aştepta să pună

mâna pe ea? Se sculă şi se îmbrăcă nervos. Îi mai aruncă o ultimă privire plină de speranţă înainte de a ieşi, dar Louisa dormea, iar el se năpusti afară din cameră, luă liftul şi plecă spre Soho şi spre prima femeie dispusă să-i potolească dorinţele.

La prânz, a doua zi, coborâră pe Tamisa cu iahtul lui şi, înainte de cină, el îi oferi un cadou. O haină de samur cu nasturi de smaralde.

— E minunată, dragul meu, spuse ea, punându-şi-o pe umeri şi frecând blana de obraz. Divină.

De obicei, Harry nu dăruia haine de blană înainte de a-şi fi satisfăcut plăcerile, dar în seara aceea reuşi. Se plimbă pe puntea îngheţată, lăsându-i timp ca să se dezbrace şi să se pregătească, apoi se grăbi să se întoarcă în apartament, cu o sticlă cu şampanie în mână.

Ea stătea în pat, îmbrăcată într-un capot de satin alb, bordat cu hermină, şi-l privea întrebătoare cu ochii ei minunaţi, cenuşii.

— Sunt gata, dragule, spuse încet.

— Nu voiam să te grăbesc, spuse Harry, oferindu-i un pahar cu şampanie.

Ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, spuse, prefer să am mintea limpede, ca să ştiu ce fac.

Harry o privi, uimit. Desigur că era virgină, dar n-ar fi trebuit să vrea să-şi piardă puţin capul?

— Bănuiesc că e ca la vânătoare, îi explică ea veselă, când sari peste tufe.

Harry îşi înghiţi şampania şi se urcă în pat. O îmbrăţişă, şi ea rămase nemişcată. O sărută, şi ea îl lăsă. Îi mângâie trupul gol, şi ea se crispă. Rămase ţeapănă şi tăcută, în timp ce buzele lui îi urmăreau încet conturul sânilor, şi exclamă oripilată când îi atinse feminitatea.

Harry îşi consumă căsătoria în noaptea aceea, dar în următoarele câteva săptămâni înţelese că pentru Louisa sexul era o îndatorire plictisitoare, pe care o îndeplinea numai de dragul unui posibil copil, şi chiar şi acela ar fi ocupat numai locul doi,

după calul ei preferat. Făcuse greşeala să creadă că fata sexy în pantaloni de vânătoare era adevărata Louisa. Dar ea nu vorbea, nu se gândea şi nu trăia decât pentru cai, iar în cele din urmă Harry ajunse să se întrebe de ce nu mirosea a grajduri în loc de Mitsuko.

După câteva luni îngrozitoare îi spuse în cele din urmă că, dacă ar învăţa să călărească un bărbat la fel de bine cum călărea un cal, ar fi poate în stare să aibă un soţ. Dar nu pe el.

Aranjă lucrurile în stil englezesc şi plăti o noapte de dragoste într-un hotel din Brighton. Louisa prezentă dovezile necesare unui judecător plin de simpatie şi obţinu divorţul. Iar Harry se întoarse la San Francisco, mai bătrân cu un an, căsătorit, divorţat, şi mai sărac cu câteva milioane de dolari.

CAPITOLUL 26

Francie nu se aştepta să se îndrăgostească la bordul lui *S.S. Orient,* în drum spre Hong Kong. De fapt, nici măcar nu era sigură că era îndrăgostită. Îşi tot spunea că nu e decât o aventură de călătorie; mai puţin chiar de atât. Nici măcar asta; era doar faptul că Edward Stratton era un bărbat drăguţ, care fusese deosebit de amabil cu o femeie ce călătorea singură.

Stătea aplecată peste parapet, privind cum San Francisco dispărea la orizont. Avea lacrimi în ochi gândindu-se la Ollie, rămas singur cu Annie. Era prima oară când se despărţeau şi îi era deja dor de el, şi ştia că avea să-i fie şi mai dor.

Bărbatul se apropiase de ea, plin de simpatie.

— E prea târziu pentru întoarcere acum.

Ea se întorsese să-l privească, ştergându-şi lacrimile cu degetele. El scosese o batistă imaculată din buzunar şi i-o oferise.

— Gândiţi-vă astfel, îi spuse zâmbind. În faţa noastră sunt insulele Hawaii, şi dincolo de ele, China. Aveţi multe la care să vă gândiţi.

Ea dădu din cap, cercetându-l cu curiozitate în timp ce-şi usca lacrimile. Era un bărbat arătos, de vârstă mijlocie, potrivit de înalt, cu păr întunecat. Avea sprâncene bogate, ochi albastru-închis, era proaspăt ras şi vorbea cu accent britanic.

— Edward Stratton, spuse el, întinzându-i mâna.

— Francesca Harrison, replică ea, reuşind să zâmbească. Îmi pare rău. De obicei nu plâng în public.

El ridică din umeri.

— Despărţirile sunt întotdeauna dificile.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, răspunse ea timid, întorcându-se şi pornind către puntea acoperită.

Înainte de a intra îl privi; stătea sprijinit de balustradă, urmărind-o din priviri, şi ridică mâna

în semn de salut.

Nava *S.S. Orient* era un vapor de lux, iar pasagerii săi erau un amestec de oameni de afaceri şi diplomaţi care se întorceau la Shanghai, plantatori de ceai, în drum spre Colombo, şi funcţionari care mergeau la Manila sau Penang. Cabina lui Francie era lambrisată cu stejar, avea covoare moi şi un pat imens, plin de perne pufoase, acoperit cu o cuvertură de mătase piersicie. Peste tot erau flori, inclusiv un buchet de crini de la Ollie; cufărul ei fusese deja despachetat şi brusc locul începu să-i dea sentimentul de „acasă".

Înainte de plecare, Annie o târâse, cu toate protestele ei, la elegantul magazin „Paris House" din San Francisco.

— Nu poţi călători jumătate de lume, fără un costum decent şi fără o jumătate de duzină de rochii de seară, o avertizase ea.

Iar în seara aceea, îmbrăcată pentru cină în rochia simplă, din catifea verde, îi era recunoscătoare. Îşi strânse părul într-un coc lejer, adăugă o pereche de piepteni bătuţi cu pietre preţioase, un strop de apă de iasomie pe gât şi încheieturi. Îşi răsucea agitată verigheta pe deget; de dragul lui Ollie, hotărâse să fie cunoscută ca doamna Harrison, văduvă, şi, în definitiv, spusese Annie încurajator, nici nu era chiar o minciună, pentru că ea şi Josh ar fi fost căsătoriţi dacă el ar fi trăit.

Dar nu la Josh se gândea în timp ce se îndrepta către sufrageria de pe *S.S. Orient.* Şeful de sală o însoţi la masa trezorierului, iar ea zâmbi în semn de salut către comeseni, în timp ce-şi ocupa locul. Se uită după Edward Stratton şi-l văzu la masa căpitanului, arătând foarte bine, în costum de seară, din catifea neagră; roşi când ochii li se întâlniră, iar el zâmbi şi înclină din cap.

După cină se duse direct în cabina ei, ţinându-se strâns de balustradă, în timp ce vaporul se legăna

pe valurile Pacificului. Parfumul crinilor de la Ollie umplea încăperea. Întinsă în pat, mai târziu, se gândea la Edward Stratton şi la lunga călătorie pe care o avea înainte, uitând aproape complet de Hong Kong şi de Lai Tsin, care o aştepta acolo, şi de toate afacerile de care trebuia să se ocupe.

A doua zi de dimineaţă, după micul dejun, ieşi la plimbare pe punte. Vasul se legăna pe valurile cenuşii care se întindeau până la orizont, iar vântul îi flutura pălăria şi-i tăia răsuflarea.

Edward Stratton o privea, cu un zâmbet amuzat. Francie râdea, chinuindu-se să avanseze împotriva vântului, şi părul blond îi scăpase de sub pălărie, ondulându-se ca nişte panglici de mătase.

— Mă tem că o să avem vreme rea, doamnă Harrison, o interpelă el.

— Mai rea de atât, vreţi să spuneţi? întrebă ea, cu ochii măriţi de spaimă.

El privi cerul plin de nori grei.

— Barometrul scade rapid, o să avem parte de ploaie şi de vânturi puternice. Mă tem că n-o să-i vedem pe mulţi dintre tovarăşii noştri de călătorie diseară, la cină.

Francie râse, înveselită de furtună.

— E palpitant, numai vântul, marea şi cerul. Mă face să mă simt din nou în viaţă.

Cerul se întunecă rapid, vântul urla, iar marea deveni de un cenuşiu de plumb. Intrară înăuntru.

— Bănuiesc că nu jucaţi poker, doamnă Harrison? o întrebă cu un zâmbet.

Ea scutură din cap şi el adăugă:

— Nu, probabil că nu. Nu e tocmai genul de lucru pe care o tânără binecrescută îl învaţă la şcoală.

Francie se gândi cât de departe de realitate era ideea lui, dar când îşi aminti de nesfârşitul mării, de cerul furtunii şi de valurile frământate de vânt, se simţi la mii de mile depărtare de realitate, veselă şi cu inima uşoară.

— Aş putea învăţa, dar nu garantez că aş fi bună de ceva.

— O, asta nu ştiu, spuse el, aruncându-i o privire provocatoare în timp ce se îndreptau către sala de joc. Am o presimţire despre dumneavoastră.

Mesele verzi erau pustii şi el clătină din cap.

— Ce vă spuneam, deja ne pierdem tovarăşii de călătorie.

— Nu şi pe mine, spuse ea încrezătoare, în timp ce el amestecă pachetul de cărţi şi începu să le împartă. Avea mâini puternice, cu degete subţiri, iar ea îşi spuse că exprimau perfect personalitatea lui: puternic şi încrezător, aşa era Edward Stratton.

Nu au jucat mult poker, în schimb el îi spuse totul despre sine însuşi; îi spuse că era Lord Stratton, că moştenise titlul la cincisprezece ani, când era încă la şcoală la Eton. Era văduv, soţia lui, Mary, murise cu cinci ani în urmă, avea patruzeci şi doi de ani, avea trei copii, cu vârste între şapte şi paisprezece ani. Avea o casă mare la Londra, în Chester Square din Belgravia, şi conacul familiei, Strattons, lângă Inverness, în nordul Scoţiei, al cărui domeniu cuprindea o bucată de râu cu cel mai bun păstrăv şi câteva dintre cele mai frumoase privelişti din Europa. Dar Francie nu-i spuse nimic despre ea însăşi, pentru că nu ştia ce anume.

— Ne vedem la cină? o întrebă el, privind-o nerăbdător, iar ea dădu din cap, dorindu-şi să nu fi roşit.

Ajunsă în cabină începu să-şi facă griji în legătură cu ceea ce avea să-i spună. Era o impostoare, călătorea sub numele de doamna Harrison, văduvă, şi era sigură că dacă ar fi ştiut adevărul n-ar mai fi vrut niciodată să stea de vorbă cu ea. De o sută de ori îşi spuse că trebuie să ia cina în cabină. Străbătu agitată cabina, privind ceasul care ticăia către ora opt. La şapte patruzeci şi cinci cedă. Îmbrăcă o rochie de mătase albastră,

cu un decolteu adânc în V şi cu mâneci lungi, strâmte. Îşi prinse pe umăr un trandafir imens, crem, îşi parfumă gâtul cu iasomie, îşi strânse părul blond într-un nod la ceafă şi se privi în oglindă. Îşi spuse cu nervozitate că nimeni n-ar putea-o acuza că se gătise ca să-i placă lui; se aranjase în exact zece minute şi arăta foarte serioasă, în măsura în care o femeie de afaceri putea arăta serioasă în mătase albastră. Aruncă pe umeri un şal de culoarea aquamarinului şi porni către sufragerie.

Nu întâlni nici măcar o singură persoană pe drum; în salon erau doar o jumătate de duzină de pasageri, toţi bărbaţi. Căpitanul Laird o salută personal:

— Vă rog să staţi la masa mea, doamnă Harrison, îi spuse el vesel. Suntem atât de puţini astă-seară şi ne-am bucura de încântătoarea dumneavoastră companie.

Sufrageria părea stranie, cu mesele ei pustii, golite de pahare şi argintărie, ca să se evite pagubele, dar masa căpitanului era, ca întotdeauna, frumos aranjată. Căpitanul Laird o instala la dreapta lui şi Edward Stratton se aşeză lângă ea.

— Credeam că n-o să ajungeţi, îi şopti el.

Fără să vrea, râse:

— Am fost aproape, mărturisi, fără însă să-i spună că nu din cauza furtunii, ci din cauza lui.

Căpitanul Laird îi privi cu ochi avizaţi; era un bătrân lup de mare, fusese căpitanul acelui vas mai bine de douăzeci de ani şi văzuse de toate. Recunoştea începuturile unei poveşti de dragoste când vedea aşa ceva şi spera, ca un părinte, că tânăra doamnă Harrison ştia ce face. Totuşi, Edward Stratton era un gentleman, aşa că spera ca totul să fie bine.

Francie se simţea perfect; sorbi puţină şampanie şi gustă din caviar, ascultând atentă poveştile căpitanului despre furtuni pe mare, istoriile diplomatului francez despre intrigile politice din

Shanghai şi relatările despre afaceri veroase la Hong Kong şi Singapore, spuse de oamenii de afaceri. Cu toţii erau atât de siguri de importanţa lor de masculi, şi ştia că toţi o consideră un simplu accesoriu decorativ, la fel de valoroasă pentru afacerile lor ca trandafirii din mijlocul mesei. Apoi Edward se întoarse către ea şi spuse:

— Şi motivul vizitei dumneavoastră în Hong Kong, doamnă Harrison?

— O, replică ea cu inocenţă, mă duc să cumpăr un vas.

În jurul mesei se lăsă tăcerea, iar ochii bărbaţilor se întoarseră spre ea.

— Un vas, doamnă Harrison? întrebă căpitanul Laird, politicos.

— Ei bine, da, îi aruncă Francie un zâmbet uluitor. Un cargou. Am nevoie de el pentru afaceri, înţelegeţi.

— Aş putea să vă întreb ce fel de afaceri exact, doamnă Harrison? întrebă diplomatul francez care stătea în faţa ei la masă, privind-o admirativ. După părerea lui, femeile care arătau ca ea nu aveau nevoie să facă afaceri, orice bărbat ar fi fost fericit să-i dea cât de mulţi bani voia, numai ca să poată spune că e a lui.

— Sunt negustor, domnule Delorges. *L.T. Francis Company.* Import şi export, din şi către Orient.

Bărbaţii din jurul mesei o priviră cu respect reînnoit – auziseră de *L.T. Francis Company* şi ştiau că e serioasă.

— Felicitări, madame, spuse francezul, sunteţi o femeie inteligentă dacă aţi reuşit să aveţi succes în faţa atâtor competitori.

— Trebuie să mărturisesc că am parte de sfaturi bune. Privi în jurul mesei cu un zâmbet palid şi adăugă: De la un bărbat.

Cu toţii râseră, în timp ce ea îşi împinse scaunul şi se ridică, urându-le noapte bună.

— A fost o cină încântătoare, domnilor. Mi-a făcut plăcere compania domniilor voastre.

Apoi, luându-şi poşeta mică, din mătase albastră, le mai aruncă un zâmbet fermecător şi dispăru din încăpere, lăsând în urmă o dâră de parfum de iasomie.

Edward Stratton o privi plecând. Dacă ar fi fost francez, ar fi spus că este un „coup de foudre”, dar pe limba lui era dat peste cap. Era îndrăgostit nebuneşte de doamna Francesca Harrison.

Edward Stratton fusese un soţ devotat. După moartea soţiei sale, o plânsese mai bine de doi ani, claustrându-se în castelul din Scoţia, printre amintirile iubirii lor din tinereţe şi ale anilor de început ai familiei. Viaţa lor fusese liniştită, cu anotimp după anotimp, fiecare cu previzibilele sale evenimente sociale, cu aceleaşi feţe pe care le cunoştea din copilărie. Îşi închipuise că vieţile lor aveau să-şi păstreze acelaşi ritm fericit şi egal, în timp ce el şi Mary aveau să îmbătrânească şi să-şi primească nepoţii la Strattons, tot aşa cum bunicii lui îl primiseră pe el. Nimic nu se schimbase în familia Stratton de secole; viaţa fusese mereu la fel: sigură, previzibilă, lipsită de evenimente. De aceea Francesca Harrison reuşise să-l dea peste cap complet.

Stând la bar de unul singur, după cină, la o lună de la începerea voiajului, se întreba „de ce?”. Desigur, era frumoasă, cu frumuseţea aceea blondă, diafană, aproape clasică, ce-l copleşea de fiecare dată când se uita la ea. Şi era imprevizibilă, acum timidă şi nesigură, acum o femeie de afaceri, plină de încredere în ea însăşi. Era o doamnă, văduvă, mamă, dar avea inocenţa unei fete tinere. Şi era un mister; părea să-i spună totul, dar apoi, când analiza ce aflase, îşi dădea seama că nu ştia mai nimic. Era frumoasă, alunecoasă şi independentă. Iar toate acestea făceau ca Francesca să fie altfel.

Edward era un călător cu experienţă. Făcuse de mai multe ori ocolul lumii, navigase pe transatlantice şi pe iahturi particulare, şi ştia totul despre primejdiile iubirilor născute în largul mării. Se gândi la cei trei copii ai săi; era un tată devotat şi iubitor, şi bunăstarea lor fusese întotdeauna cea mai importantă preocupare a sa. Oricât de mult ar fi iubit pe cineva, nu s-ar fi recăsătorit niciodată fără aprobarea lor. Ei erau pe primul loc şi aşa fusese întotdeauna în familia Stratton.

Zâmbi, golindu-şi paharul de whisky, privind la stelele sclipitoare şi la luna nouă, imaginându-şi strălucirea ei deasupra castelului Stratton, la peste şapte mii de mile depărtare. Cum ar fi putut copiii să n-o iubească pe Francie?

Mai rămăsese doar o săptămână din voiaj şi dorea să petreacă cu ea cât mai mult timp cu putinţă. Deja se oferise să-i arate Hong Kong-ul, dar ea fusese într-una din dispoziţiile ei evazive şi-l refuzase. Se gândise la asta, uimit, pentru că putea să jure că era şi ea atrasă de el.

Rămase treaz multă vreme în noaptea aceea, întrebându-se ce nu mergea. În cele din urmă decise că probabil se comporta aşa, deoarece era prea prinsă de ideea de a fi femeie de afaceri. Probabil că partenerii soţului ei făceau de fapt afacerile şi dacă s-ar căsători, avea să fie înlocuită cu un director competent care să aibă grijă de tot, iar ea să fie liberă să-şi dedice timpul copiilor şi domeniului.

Şi Francie era trează, gândindu-se la Edward. Cabina era în întuneric, iar parfumul florilor proaspete, aduse de stewart de dimineaţă, o copleşea. Ameţită, se ridică şi aprinse lampa.

Îşi spuse pentru a mia oară că nu era decât un flirt de călătorie din partea lui, şi că, oricum, nu putea ieşi nimic din asta. Nu putea decât să se prefacă a fi văduva doamnă Harrison pe durata voiajului, apoi trebuia să se întoarcă la realitate. O realitate care nu-i putea plăcea lui Edward

Stratton. Se gândi cu tristeţe cât de uşor ar fi să-şi lase viaţa în mâinile lui, să-l lase să aibă grijă de ea. Apoi îşi spuse că Lai Tsin o făcuse puternică, dar cu toate acestea se purta din nou ca o femeie proastă, slabă, gata să renunţe la tot, pentru că se îndrăgostise.

Clopotul vasului bătu patru şi ea oftă. În faţa ei se întindeau nesfârşite ore de insomnie, pentru că problema nu avea rezolvare. Între timp, era conştientă că toată lumea de pe vas vorbea despre ei. Le simţea privirile asupra lor la cină, îi simţea urmărindu-i când se plimbau împreună pe punte şi ştia că nu-şi poate permite un al doilea scandal în viaţă. Problema ei nu avea răspuns. Se hotărî ca în cele câteva zile rămase din călătorie să fie mai discretă. În viitor, avea să se ţină la distanţă de Edward Stratton.

În seara dinaintea acostării la Hong Kong, căpitanul dădu o recepţie şi o cină de rămas-bun. În ultima săptămână, Francie abia dacă-şi părăsise cabina, cu excepţia unor plimbări ocazionale pe punte, când era sigură că Edward era prins în altă parte. Luase toate mesele în cabină şi-şi petrecuse timpul cu nasul într-un volum de Dickens împrumutat de la biblioteca vasului, citind şi recitind la nesfârşit fiecare paragraf, pentru că mintea nu-i era la David Copperfield. Edward îi trimisese o duzină de mesaje şi în cele din urmă ea îl răspunsese că era obosită şi se odihnea înainte de a ajunge la Hong Kong.

Dar nu putea refuza invitaţia specială a căpitanului Laird, care o rugase să stea la masa lui şi se îmbrăcă cu cea mai frumoasă rochie pe care o avea. Şifonul crem era ca o pânză de păianjen, iar tunica de dantelă aurie, cu decolteul adânc şi cu mânecile ei strâmte, îi ajungea până la genunchi, astfel că fusta se învârtejea în jurul picioarelor la fiecare pas. Nu purta bijuterii, numai un trandafir crem prins pe umăr şi un altul în păr. Îşi îndreptă

umerii când ieşi din cabină, hotărâtă să fie calmă şi liniştită când îşi lua adio de la Edward.

Sufrageria era decorată festiv, cu panglici albe, roşii şi albastre întinse de la o coloană la alta şi cu chelneri în jachete albe servind şampanie.

— Doamnă Harrison, bubui vocea căpitanului din celălalt capăt al sălii, făcând toate capetele să se întoarcă spre ea. Mă bucur să vă văd din nou. Sper că vă simţiţi mai bine.

Îi sărută mâna galant şi ea zâmbi, cercetând rapid încăperea, în căutarea lui Edward, dar el nu se afla acolo. Bău şampanie şi conversă politicos cu diplomatul francez, care rămânea pe vas până la Shanghai.

— Dar astă-seară e adevăratul rămas-bun, spuse el, când cea mai fermecătoare femeie de afaceri părăseşte nava noastră. Mă tem că fără admirabila dumneavoastră prezenţă ne vom cufunda într-un val de plictiseală.

Francie râse. Era fermecător şi agreabil, şi era sigură că flirta cu orice femeie îi ieşea în cale. Dar Edward tot nu venise.

Jumătate de oră mai târziu, când se aşezară la cină şi el tot nu apăruse, îşi spuse pe jumătate furioasă că n-ar fi trebuit să-şi bată capul să se îmbrace pentru el, apoi îl auzi scuzându-se pentru întârziere şi se trezi cu el alături.

— Francesca, îi spuse cu voce joasă, am fost îngrijorat pentru tine.

— Nu era nevoie, răspunse ea rece, întorcându-se să vorbească cu căpitanul.

I se părea că cina nu se mai termină. Imediat ce fu posibil, îşi luă un rămas-bun grăbit şi, fără o privire către Edward, se grăbi înapoi în cabină. Se învârti prin încăpere, gândindu-se la el, apoi, nemaisuportând singurătatea, ieşi pe punte.

Când intrară în Marea Chinei, toate furtunile rămăseseră în urmă; noaptea era calmă şi caldă. Dinspre ţărm bătea o briză languroasă, aducând cu ea un parfum greu, de mosc, în locul aerului sărat

cu care ajunsese să se obişnuiască. Cerul strălucea de un milion de stele ca nişte bijuterii, iar sunetele cvartetului de coarde, care cânta Mozart în salonul principal, pluteau peste apă.

Se rezemă de balustradă, cercetând întunericul, în speranţa de a vedea ţărmul Chinei, spunându-şi că era sfârşitul micii ei fantezii. Deodată, îl simţi alături de ea şi întoarse capul să-l privească.

— M-ai evitat, spuse el încet. Ea ridică delicat din umeri.

— E capătul călătoriei. Nu e de obicei momentul când micile flirturi de la bord se termină?

— Flirturi? Îi văzu durerea în ochi. Pentru mine a fost mai mult de atât, spuse el, punându-i mâna pe umăr. Te iubesc. Vreau să vii cu mine şi să-mi cunoşti familia. Vreau să-ţi arăt Strattons. Sunt sigur că o să te îndrăgosteşti de el şi n-o să mai poţi spune nu.

O sărută, iar ea închise ochii, simţindu-i pielea aspră a obrazului, inspirând aroma de lămâie a coloniei lui. Trupul ei se topea într-al lui; ar fi vrut să-şi treacă degetele prin părul lui, să-l strângă la piept. Îl voia pe Edward Stratton şi nu-l putea avea. Asta era tot.

— Trebuie să plec, spuse ea, smulgându-se din îmbrăţişare.

— Spune că o să ne mai vedem, o imploră el. O să stau la Shanghai două săptămâni, apoi mă întorc la Hong Kong. Te rog, lasă-mă să te mai văd, Francesca!

Ea ridică din nou din umeri, îndepărtându-se.

— Poate, răspunse peste umăr.

S.S. Orient ancoră în golful Hong Kong a doua zi de dimineaţă, iar barca mică şi elegantă a hotelului *Hong Kong* veni în viteză să-i preia pe pasageri şi să-i transporte la Pedder's Wharf. Francie simţi ochii lui Edward urmărind-o când coborî în barcă şi ridică privirea. El era sprijinit de balustradă, elegant în costumul alb, tropical, şi cu

pălăria panama, atât de frumos şi de serios, încât i se strânse inima. Ridicase braţul în semn de rămas-bun, iar ea îi răspunse la fel. Apoi se întoarse din nou cu faţa către Hong Kong, spre viaţa reală.

CAPITOLUL 27

Hotelul *Hong Kong* se afla pe unul din colţurile străzii Pedder, stradă mărginită de copaci, înălţându-se deasupra golfului. La dreapta era Praya, o esplanadă lungă, găzduind birourile impunătoare ale hong-urilor, marile companii comerciale. Steagurile caselor lor fluturau pline de importanţă în vânt, iar bărcile lor elegante erau ancorate în faţă, gata să-i transporte pe importanţii Tai-Pan-i la şi de la vasele lor. Un turn cu ceas, înalt de o sută cincizeci de picioare, domina strada Pedder, deşi despre orologiu se spunea că suferă de „indispoziţii" din cauza climei, astfel că nimeni nu-şi potrivea ceasul după el. Dealurile verzi, abrupte, se vedeau în spatele falezei ca o pictură, presărate cu brazi şi eucalipţi şi vile imense de marmură albă. Golful albastru era înţesat de vase de toate felurile: vechi jonci şi imense vase cu aburi se luptau pentru spaţiu cu sampanuri prăpădite şi cu vedete elegante, iar pe chei aştepta un şir de coolie, gata să preia bagajele pasagerilor şi să le ducă la hotel. Iar în spatele lor, aşteptând-o pe Francie, se afla Lai Tsin. Îşi purta obişnuita robă albastră şi pălăria de mătase, iar Francie îşi spuse că, pentru prima oară, îl vedea într-un loc unde nu distona.

El îi strânse mâna, înclinându-se, zâmbind a bun venit, şi se vedea limpede că se bucură s-o vadă, la fel de mult cum se bucura ea. O conduse peste drum la hotel, apoi o lăsă acolo, spunându-i că se vor întâlni peste o oră.

Hotelul *Hong Kong* se dovedea a fi cel mai comod şi mai bine dotat hotel din Orientul Îndepărtat: era confortabil în stilul solid, britanic, avea camere luminate cu gaz şi băi în apartamente, ascensoare hidraulice, un restaurant care servea mâncare europeană la orice oră. Francie îl inspectă

cu un ochi critic, gândindu-se la planurile lui Annie pentru un nou hotel, şi îşi spuse că Annie ar fi reuşit mai bine. Totuşi, serviciul era remarcabil, bagajele ajunseseră în cameră înaintea ei şi găsi în apartament o abundenţă de flori, fructe şi apă minerală. Singura problemă era că nu se primeau chinezi decât în calitate de servitori.

Lai Tsin o avertizase în legătură cu asta şi ea refuzase pe loc să stea acolo, dar el insistase.

— Nu se cuvine pentru o femeie occidentală să stea într-un hotel pentru chinezi, îi spusese cu fermitate.

Lai Tsin o aştepta într-o ricşă cu acoperiş negru şi în curând lăsară în urmă străzile elegante, pavate, şi începură să se zdruncine pe alei aglomerate, pe pantele dealurilor, până la un chei murdar şi sărăcăcios. Cel care căra ricşa lor îşi croi drum printr-un labirint de alei din spatele docurilor şi se opri în faţa unei magazii prăpădite din lemn cenuşiu. Lai Tsin coborî şi îi întinse mâna s-o ajute.

— Asta am vrut să vezi, spuse el, deschizând plin de mândrie uşile. Propria noastră magazie în Hong Kong. Am fost norocos s-o găsesc atât de aproape de malul apei, pentru că marile companii stăpânesc aproape tot terenul. Am cumpărat-o pe numele tău, Francie. Uite, aici sunt hârtiile pe care trebuie să le semnezi.

Ea se uită la hârtiile scrise în chineză.

— Şi acesta e doar începutul, continuă el încântat. Tai-Pan-ii marilor companii ne-ar elimina imediat dacă am încerca să intrăm în competiţie cu ei; avem o şansă numai pentru că suntem mici. Şi tocmai această micime va fi cel mai preţios atu al nostru – o să ne permită să adunăm firimiturile pe care ei nu se obosesc să le ridice. Iar dacă această mică magazie nu ţi se pare demnă de *L.T. Francie Company,* atunci aminteşte-ţi de asta: din micime şi discreţie se naşte măreţia. Lipsa noastră de ostentaţie ne permite să acţionăm în taină, dar pe

furiş ne vom arunca asupra competitorilor noştri, până când, într-o zi, îi vom ului cu puterea noastră.

Francie îl privi impresionată. Părea mic şi fragil, pielea îi era întinsă ca pergamentul pe pomeţii proeminenţi, dar ochii lui, negri şi migdalaţi, sclipeau de inteligenţă şi înţelepciune. Era mentorul ei, călăuza ei prin viaţă, ştiind totul.

Lai Tsin o luă de mână şi o conduse înăuntru. Rafturile de lemn erau acoperite de praful anilor, iar o rază de lumină pătrundea printr-o crăpătură din fereastra micuţă. Părea dărăpănat şi dezolant, dar el îi promise încrezător:

— Data viitoare când vei vedea acest loc, va fi plin până la refuz de propriile noastre mărfuri.

Cheiul viermuia de activitate. Peste tot coolie *Hakka,* dezbrăcaţi până la brâu, cărau, ridicau şi se clătinau sub poveri de două ori mai mari ca ei înşişi. Formând lanţuri umane, încărcau bărcuţe care făceau naveta către vasele ancorate în apa adâncă a golfului. Sudoarea le curgea pe spinări, le picura în ochi, dar nu aveau timp să o şteargă.

Francie îi privi curioasă, dar nu observă că unul dintre coolie se oprise din treabă şi îi privea curios pe ea şi pe Lai Tsin. Nu-l observă nici când se furişă mai aproape, urmărindu-i de după muntele de lăzi.

Omul avea oase mari şi era îngrozitor de slab, spatele i se încovoiase, iar sprâncenele îi erau permanent încruntate de furie pe faţa murdară, brăzdată de sudoare. Era scund şi vânos, îşi ţinea capul plecat şi faţa ascunsă sub pălăria mare de pai. Îşi purta părul negru şi aspru, ras pe frunte şi împletit la spate într-o coadă şi era îmbrăcat în pantaloni ieftini, de bumbac negru, pe care-i purtau toţii. Pielea lui era bronzată în arămiu gălbui şi numai ochii îl dădeau de gol; erau ochii unui occidental, arzând de furie, durere şi ură. Erau ochii lui Sammy Morris, care o fixau uimiţi pe Francie.

Dacă se rugase vreodată pentru ceva în viaţă, fusese s-o revadă pe Francie. Când îl aruncaseră, emasculat şi aproape mort, în cala împuţită a infectului clipper chinezesc, crezuse c-o să moară. Dorise să moară – pentru ce să mai trăiască? Ca să sufere durerea înfiorătoare care-i chinuia trupul însângerat? Ca să ştie că Josh e mort? Ca să simtă şobolanii adulmecându-i sângele, trăgând de trupul lui, aşteptându-şi nerăbdători rândul să-l mutileze şi mai tare? Când îi aduseseră apă şi orez, îi întrebase, aproape inconştient „De ce?”. „Nu trebuie să mori”, îi răspunseseră. „Aşa sună instrucţiunile noastre.” Şi astfel, în ciuda rănilor oribile şi a dorinţei lui de a părăsi acea lume a durerii, îl forţaseră să trăiască, pentru a suferi umilinţa sărăciei şi a disperării, când existenţa însemna o viaţă de coolie, frângându-şi spinarea pentru câţiva yuani care-i aduceau numai o porţie mizerabilă de orez chinezesc, seara şi dimineaţa, şi o cămăruţă infectă, despărţită de o duzină de altele, unde să doarmă noaptea, şi care ziua era închiriată unui alt coolie.

De multe ori se gândise la sinucidere. Ar fi fost atât de uşor să lase durerea în urmă, să fumeze o pipă de opium şi apoi să sară în apă şi să lase fluxul să-l poarte, sau să se urce pe schelele de bambus care înconjurau clădirile în construcţie şi să se arunce de acolo, sau să cumpere o doză letală de la una dintre farmaciile chinezeşti unde se găseau tot felul de asemenea droguri. Dar în cele din urmă nu putu s-o facă. Pentru că o singură ambiţie mai ardea în învelişul chinuit al trupului său. Voia să se răzbune pe Francesca Harrison. Voia s-o facă să sufere cum suferise Josh, cum suferea el acum. Îl făcuse să treacă prin şase ani de iad. Marea ei greşeală fusese că nu-l omorâse, ci-l trimisese în China. Îi trebuiseră ani ca să ajungă în Hong Kong. Iar acum soarta i-o trimisese din nou.

Părea atât de calmă şi de elegantă şi de superioară, ca o regină care îşi supraveghează

supuşii, îşi spuse el cu amărăciune, cu inima tresărind de vechea emoţie. Ignorând strigătele furioase ale supraveghetorului, se apropie pe furiş de ei. Îi privi urcând în ricşa care aştepta, iar când porniră în josul străzii se luă după ei, tropăind în ritmul purtătorului ricşei, tot timpul la o distanţă sigură de ei.

În ciuda spinării chinuite şi a rănilor teribile, anii de muncă îl oţeliseră şi nu-şi pierduse deloc răsuflarea când ajunseră pe strada Pedder. Rămase în mulţime, urmărindu-i cum coboară din ricşă şi intră în hotel.

Era gânditor când îşi croi drum înapoi către cămăruţa lui infectă, plină de şobolani. Cumpără un bol de orez cu legume de la un vânzător ambulant şi-l mâncă rezemat de un zid, gândindu-se. Iar când se întoarse acasă şi îşi aprinse o pipă de opium, mulţumi providenţei care i-o adusese din nou în cale. Hotărî că de data aceasta, orice s-ar fi întâmplat, avea s-o aibă pe miss Francesca Harrison. Avea s-o tortureze cum fusese el torturat, apoi avea să se dovedească milostiv. Avea s-o ucidă.

Francie era de o lună în Hong Kong şi la început totul păruse să meargă bine. Găsiseră un cargou de vânzare; era ruginit şi prăpădit şi nu prea rapid, dar era sigur. Vânzarea se aranjase în câteva zile, numiseră un căpitan american şi recrutaseră un echipaj chinezesc. Acum stătea la ancoră, gol, şi aşteptându-şi prima încărcătură. Dar tocmai asta era problema.

Firimiturile de afaceri pe care Lai Tsin se aşteptase să le smulgă de la masa marilor hong-uri nu apăruseră. Marii negustori nu făceau afaceri cu un chinez, îi spuseseră aroganţi. Iar când Francie se dusese să-i vadă pe Tai-Pan-i, aceştia îi închiseseră uşile în nas, instruindu-şi compradorii, directorii, să-i ofere cu pahar de sherry şi un biscuit şi s-o informeze că nu fac afaceri cu femei.

Jignită, le replicase că pierderea era a lor şi ieşise, dar adevărul era că acum nu mai ştia ce să facă.

Părea imposibil să intre în cartelul lor exclusivist, totul era închis şi împărţit între marile hong-uri, *Jardine, Swire* şi celelalte.

Magazia fusese măturată şi curăţată, în aşteptarea valurilor de mătase şi bumbac, a lăzilor cu ceai şi mirodenii, a covoarelor, porţelanului şi jadului pe care doreau să le exporte, dar era tot goală. Iar din ochii lui Lai Tsin îşi dădea seama că nu reuşise să asigure marfă de la hong-uri. Încercând s-o liniştească, îi spuse că vasul avea să fie plin de propriile lor mărfuri, dar ea ştia că asta aducea prea puţin profit. Inima lui Francie era strânsă; în loc să-i fie de ajutor lui Lai Tsin, îl dezamăgise.

Când se întoarse la hotel, găsi un mesaj de la Edward Stratton: *M-am întors, stau la Government House. Ai vrea să fii atât de bună cu un biet călător şi să iei cina cu mine diseară?* Francie se înveseli deodată, deşi ştia că n-ar fi trebuit să se mai vadă cu el. Era o situaţie imposibilă, viaţa ei era prea plină de complicaţii, în vreme ce a lui era simplă ca bună ziua. Simplul gând la el făcu să-i crească pulsul şi-şi dădu seama că nu va putea rezista. Aşezată la biroul de stejar, bogat ornamentat, îi scrise un bilet prin care accepta.

Scurt timp după aceea sosi un buchet imens de trandafiri crem. *Te ţin cel mai bine minte cu aceste flori minunate în păr,* spunea biletul lui Edward, *numai că nu sunt nici pe departe atât de frumoase ca tine. Vin să te iau de la hotel la şapte şi jumătate.*

Francie era atât de agitată, încât fu gata la şase şi jumătate. Purta rochia lungă de mătase albastră şi-şi prinsese un trandafir în păr.

Străbătu nervoasă camera de colo-colo până la şapte şi jumătate, apoi, cu o ultimă privire în oglindă, îşi luă şalul verde-albăstrui de dantelă şi poşeta şi se îndreptă încet către ascensor. Inspiră

adânc în timp ce coborî, spunându-şi că era ultima oară când îl vedea. Apoi grila de metal se deschise şi-l văzu îndreptându-se spre ea, cu braţele întinse şi cu un zâmbet tandru pe faţa frumoasă. Inima îi tresări din nou şi-şi uită toate deciziile.

— Arăţi exact cum erai prima oară când te-am văzut, spuse el sărutându-i mâinile.

Ea îşi retrase grăbit mâinile şi atinse trandafirul din păr.

— Din cauza florilor tale superbe, murmură. Ţi-ai amintit trandafirii.

Nu-şi dăduse niciodată seama ce vehicul intim era o ricşă, până nu se găsi cu Edward alături într-una din ele. Coviltirul negru îi izola de restul lumii şi îi simţea braţul atingându-se de al ei.

— Unde mergem? întrebă agitată.

— Te duc la restaurantul meu preferat, îi spuse el, zâmbind.

Ricşa îi duse de-a lungul ţărmului până la un doc micuţ, unde-i aştepta un sampan. Îl privi întrebător, urcându-se în barcă, dar el nu făcu decât să dea din cap şi să spună misterios:

— Aşteaptă şi ai să vezi.

Soarele apunea şi roşul lui fierbinte reliefa siluetele joncilor care punctau golful. Bătrâna care vâslea întoarse sampanul, manevrându-l cu pricepere până la o platformă micuţă de lângă o joncă, de unde un şir de trepte ducea către punte. Faţa ei, fără dinţi, se lumină într-un zâmbet către Francie şi spuse ceva în cantoneză, atingându-şi obrazul ridat şi părul rar.

Edward râse şi-i dădu un bacşiş generos, apoi urcară în sampan.

— Ce a spus? întrebă Francie, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să o urmărească pe bătrână îndepărtându-se.

— A spus că femeia stăpânului barbar e foarte frumoasă, dar e prea puternică pentru el.

Francie râse jenat.

— Mă tem că a ghicit greşit.

— O, nu a ghicit.

O luă de mână şi o conduse în sus pe scări, în timp ce o duzină de coolie în tunici albe şi pantaloni negri apărură să-i salute.

— Oamenii aceştia citesc pe feţe cum citim noi în cărţi.

Jonca chinezească mirosea a smoală, frânghie şi aer sărat. Se îndreptară către pupa, unde covoare orientale, moi, acopereau scândurile, iar în jurul mesei joase, de lac roşu, erau îngrămădite perne pufoase. În faţa statuetelor zeiţei mării ardeau beţişoare de tămâie, un polog roşu cu ciucuri îi apăra de ultimele raze ale soarelui, iar în jur erau perdele grele, de mătase, care puteau fi trase ca să-i protejeze de vânt sau de priviri indiscrete.

Într-o bruscă izbucnire de activitate, toţi coolie se urcară pe catarge, ridicând pânzele; se ridică ancora, iar Francie se lăsă pe pernele de mătase, mută de plăcere când porniră în tăcere de-a curmezişul golfului, trecând de nenumărate insuliţe verzi, punctate de acoperişurile roşii ale templelor. Soarele dispăru rapid în apele indigo, lăsând doar o urmă rozacee pe cerul albastru-royal; un băieţel se grăbi să aprindă lanternele care atârnau de stâlpii înalţi, de fier, în timp ce altul aduse solemn frapiera cu gheaţă în care se afla sticla cu şampanie trimisă de Edward. Le umplură paharele de cristal, iar Edward îi întinse unul lui Francie şi spuse:

— Nu mă pot gândi la cineva cu care să-mi facă mai multă plăcere să împart acest moment.

Marea foşnea în urma lor, iar vântul cânta printre parâme, umflându-le pânzele; priveau cerul cum îşi îmbracă culorile noptatice, de cerneală. Stelele erau strălucitoare ca lanternele lor şi el îi zâmbi fericit.

Apoi apărură o jumătate de duzină de chinezi, purtând platouri aburinde. Îşi mâncară ospăţul, râzând în timp ce vasul îşi croia drum pe marea nopţii.

— Poate că ne e scris să ne petrecem toată viaţa pe vase, spuse Francie visătoare, rezemându-se de imensele perne de mătase şi privind cerul înstelat. Transatlantice şi fregate şi jonci… neobosiţi călători prin lume.

— Asta ţi-ai dori? o întrebă, apropiindu-se de ea.

Ea clătină din cap. Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât îi putea vedea sclipirile întunecate din ochii albaştri. Cu discreţie, chinezii strânseră farfuriile de pe masă şi traseră perdelele, lăsându-i singuri în lumea lor luminată de lanterne.

Apoi buzele lui Edward le găsiră pe ale ei, iar ea se trezi dorindu-l într-un fel în care nu-l dorise niciodată pe Josh. Nu căuta alinare şi blândeţe în braţele lui Edward Stratton, îl dorea cu dorinţă de femeie.

Se desprinse de el şi se ridică, dându-şi pe spate părul răvăşit şi strângându-l într-un nod. Cu părul prins la locul lui, se simţea mai stăpână pe ea însăşi.

Edward era un om al tradiţiei. Îngenunche în faţa ei şi-i luă mâna, spunând:

— Vrei să te măriţi cu mine, Francesca?

Ea scăpă o exclamaţie de uimire. Era speriată, flatată, tentată.

— Dar nu pot, spuse. Ne cunoaştem de atât de puţin timp… Ştii atât de puţine despre mine.

— Asta e uşor de rezolvat. Vino cu mine în Scoţia, stai la Strattons, cunoaşte-i pe copiii mei. Adu-ţi fiul şi să ne cunoaştem unii pe alţii. Numai spune da, Francie. Niciodată n-am simţit atâta iubire pentru o femeie, nici chiar pentru Mary. Ea mi-era prietenă din copilărie, ne cunoşteam dintotdeauna; tu eşti altfel. Îi sărută mâna: Te iubesc cu pasiune, Francesca. Te rog, spune că te măriţi cu mine.

Era atât de tentată, încât abia dacă mai putea gândi limpede.

— Nu pot spune da, răspunse moale. Dar poate că într-o zi te voi vizita la Strattons.

Edward oftă. Măcar reuşise pe jumătate.

— Te avertizez, o să te întreb din nou, mereu şi mereu, până spui da.

CAPITOLUL 28

Lai Tsin revenise de mai multe ori la Nanking în ultimii ani şi de fiecare dată refăcuse drumul de la malul apei pe aleile oraşului, căutând piaţa unde negustorii de carne vie îşi vindeau marfa, dar n-o putuse niciodată regăsi.

Îşi spunea că e o căutare inutilă, că nu avea să-l găsească niciodată pe om şi că ăsta era un noroc, pentru că însemna că sufletul lui nu avea să se păteze cu o crimă. Căci dacă l-ar fi găsit, desigur l-ar fi ucis.

Dar în toate aceste călătorii prin China, căutând cele mai bune surse şi cei mai potriviţi furnizori, nu se întorsese niciodată în satul său natal, de pe malurile râului Ta Chiang. Acum ştia că nu mai poate amâna vizita. Trebuia să se ducă acolo şi să-şi exorcizeze demonii, sau era condamnat să trăiască pe vecie cu povara aceea pe suflet.

Lunga călătorie în susul râului în micul vas cu aburi se dovedi plină de amintiri şi rămase pe punte, privind peisajul care-i defila prin faţa ochilor, retrăind cealaltă călătorie îngrozitoare. La Wuhu, punctul final al traseului vasului, coborî şi închirie o joncă mică, ce avea să-l ducă mai departe spre sat. Când se apropie, intră în cabină şi se îmbrăcă în roba lungă, de mătase brodată, care arăta că e un om bogat, nu un muncitor la câmp. Îşi puse pălăria tare, de mătase, dar de data aceasta butonul din mijloc nu mai era de mătase, ci de jad alb, preţios. Încălţă pantofii de piele neagră şi apoi ieşi pe punte, în timp ce jonca se apropia de pontonul mic şi dărăpănat.

Când văzură că jonca acosta în umilul lor sătuc, oamenii veniră în fugă să vadă cine e, privind cu respect la bărbatul cu înfăţişare importantă în hainele de mătase albastră. Câţiva se plecară în faţa lui când coborî de pe ponton şi puse piciorul pe pământul natal. Lai Tsin nu se uită la feţele lor

când aruncă un pumn de monede către ei şi trecu mai departe, dar îi auzi luptându-se pentru dovezile dărniciei lui. Porni pe familiara potecă spre sat, aceeaşi potecă pe care mânau bietele raţe albe către râu şi către moarte, la Nanking.

Drumul era prăfuit şi aspru, o panglică galbenă de argilă care se pierdea în peisajul verde-cenuşiu al câmpurilor de orez. Văzu copiii învârtind roţile mari ale morii de apă, poticnindu-se prin noroi cu coşurile lor grele, pe urma bivolului, plantând orez şi rugându-se pentru o recoltă bună.

Desişul fung-shui era la marginea dinspre vest a satului şi acolo se duse întâi. Mergea încet, căutând locul unde trupul fratelui iubit, Chen, fusese lăsat pradă câinilor şi păsărilor. Chiar după toţi acei ani, noaptea îngrozitoare era întipărită adânc în mintea lui, şi recunoscu copacul, îngenunche în faţa lui şi-şi plecă capul, oferindu-le zeilor o rugăciune pentru sufletul frăţiorului său, care fusese considerat prea tânăr pentru a avea un suflet – deşi Lai Tsin ştia mai bine.

După o vreme, părăsi desişul fung-shui şi porni către sat. Nimic nu se schimbase. La stânga era lacul plin de bălării al stăpânului satului, cu aceleaşi raţe albe şi cu îngrijitorul lor. Lai Tsin îl privi în trecere, dar nu era tatăl său. Nu-l recunoscu şi trecu mai departe, amintindu-şi că tatăl lui era un om bătrân, trecut de şaizeci de ani, când plecase el, şi că era probabil mort de mult.

Satul cu case de argilă galbenă, arsă de soare, care răsărea din peisajul neted, era la fel cu alte mii de sate de-a lungul fluviului, dar el cunoştea fiecare palmă de loc. Ochii îi fugeau într-o parte şi-ntr-alta, căutând locurile familiare, ciudata salcie răsucită care creştea într-un loc fără apă, templul de lemn cu cornişele sculptate şi cu jgheaburi curbate, cu vopseaua lui purpurie decolorată până la un maroniu vag. Aceeaşi haită de câini costelivi dădea târcoale caselor, căutând de mâncare, aceiaşi copii săraci, îmbrăcaţi în

lucrurile rămase de la fraţii mai mari, aceleaşi fâşii de hârtie roşie, decolorată de soare, lipite deasupra intrărilor caselor; şi aceleaşi tarabe dezolante care vindeau porţii miniaturale de carne şi mirodenii, tămâie şi cărbune. Zidurile de argilă, care înconjuraseră cândva satul, se prăbuşeau, dispărând în pământul din care ieşiseră, şi multe dintre case erau părăsite. Puţinii oameni rămaşi se opreau să se uite la el, privind cu neîncredere la importantul străin din mijlocul lor, iar el înclină politicos din cap şi le ură bună ziua.

Casa tatălui său, Ke Chungfen, era la capătul satului şi încetini pasul când se apropie de ea. Un copil, de vreo trei ani, se juca în ţărână lângă uşă şi din casă se auzeau voci ridicate a ceartă. Se opri şi ascultă. Nu era tatăl său, dar ar fi putut foarte bine să fie; acelaşi ton arţăgos, aceleaşi cuvinte violente, aspre, aceleaşi ameninţări. Se apropie de uşă şi strigă „Ke Chungfen”. Urmă o tăcere bruscă şi uimită. Apoi o voce răspunse:

— Ke Chungfen s-a dus să-şi întâlnească strămoşii cu mulţi ani în urmă. Cine îl cheamă?

— Fiul lui mui-tsai, Lilin, răspunse calm. Lai Tsin. Înăuntru se auzi o bufnitură şi uşa se izbi de perete.

Fiul lui Ke Chungfen de la soţia sa numărul unu stătea în prag, zgâindu-se la el. Era scund şi voinic, ca şi tatăl său, şi pe faţa lui de brută se vedea acelaşi rânjet nemulţumit; avea haine sărăcăcioase şi peticite, iar mâinile îi erau bătucite de munca la câmp. Expresia furioasă i se schimbă când văzu înfăţişarea prosperă a lui Lai Tsin.

— Ei, ei, fiul mătuşii numărul unu, exclamă el, căci în mod tradiţional concubinele primeau titlul onorific de mătuşi. Ce te aduce acasă după atâţia ani? Se dădu înapoi cu un zâmbet uleios, făcându-i semn să intre. Bun-venit, bun-venit, Lai Tsin.

Strigându-şi soţia, îi ordonă aspru să pregătească ceaiul pentru ilustrul lor vizitator.

— Văd că ai urcat mult în lume, Lai Tsin, adăugă el. Desigur, ai făcut rău să fugi şi să-ţi laşi fraţii să preia povara muncii în plus şi să aibă grijă de Ke Chungfeh în ultimii lui ani. Dar acum te-ai întors ca să repari răul făcut.

— Nu o să iau ceaiul cu tine, frate mai mare, îi spuse Lai Tsin liniştit. Şi nici nu o să discut cu tine afacerile mele. Sunt aici ca să cer o favoare, pentru care o să te plătesc bine. Mamei mele, mui-tsai Lilin, nu i s-a făcut înmormântarea la care s-ar fi aşteptat strămoşii ei. Aceştia sunt furioşi şi supăraţi că sufletul ei încă mai rătăceşte departe de ei. Mi-au cerut să-i ridic un templu, unde sufletul ei să se alăture celui al fiului ei, Micul Chen, ca să i se păstreze amintirea pe vecie pe acest pământ şi ca spiritele lor să se bucure alături de strămoşi.

Băgă mâna în buzunar şi scoase o pungă de piele.

— Ai aici destui bani ca să cumperi cele mai bune materiale şi să plăteşti constructori. Mă pricep la asemenea lucruri, frate mai mare, şi nu mă poţi înşela. Am cumpărat deja o bucată de teren pe deal, iar peste şase luni o să mă întorc să-ţi inspectez munca. Dacă e bună, o să te plătesc frumos şi o să-ţi dau o sumă în fiecare an ca să îngrijeşti templul. Dacă încerci să mă înşeli, o să te alung din acest sat şi o să te dau la câini, ca pe fratele meu cel mic.

Fratele mai mare dădu din cap, lacom, nevenindu-i să creadă ce noroc a dat peste el.

— Cu cât o să mă plăteşti, Ke Lai Tsin? întrebă, adăugând numele Ke, numele de familie al tatălui său, la numele fiului concubinei.

Lai Tsin se uită fix la el, amintindu-şi de toţi anii cât dormise pe aşternutul de iarbă, lângă mama sa, în camera îngheţată, cu stomacul strâns de foame, după munca la câmp, în timp ce tatăl şi fraţii lui dormeau confortabil în camera cu sobă, acoperiţi cu pături matlasate, îmbuibaţi de carne şi orez. Aruncă un pumn de monede pe jos, privindu-l

dispreţuitor pe fratele mai mare care se aruncase pe podea ca să le adune, mişcându-şi buzele în timp ce le număra lacom.

— Eşti foarte generos, frate mai mic, exclamă el, încântat.

Lai Tsin clătină trist din cap şi se îndreptă spre ieşire. Ştia prea bine ce înseamnă sărăcia; înţelegea că-i putea transforma pe oameni în demoni care să-şi vândă sufletul ca să găsească adăpost şi mâncare pentru familiile lor, sau ca să-şi cumpere opiumul uitării. Dar omul din faţa lui îşi vânduse sufletul pentru lucruri mult mai mărunte şi îl dispreţuia.

— Nu uita, mă întorc la templu în şase luni, îi strigă peste umăr.

Fratele mai mare înclină din cap, agitându-se fără rost în prag, cu banii încă strânşi în palmă. Tânăra şi înfometata lui soţie scoase capul de după umărul lui şi strigă:

— Se va face, Onorabile Frate, aşa cum ai cerut.

Lai Tsin se duse la cimitirul din sat, dar deşi cercetă fiecare centimetru, nu exista nicăieri un loc cu numele lui Lilin pe el şi nu-şi putea aminti poziţia exactă. Cu toate acestea, îngenunche şi se plecă, atingând cu capul pământul de nouă ori, iar în rugăciunea sa îi spuse că în curând spiritul ei nu avea să mai rătăcească prin lume. În fine, avea să aibă o casă unde strămoşii s-o poată găsi şi să li se poată alătura.

Fratele mai mare îşi trâmbiţase norocul prin tot satul şi când Lai Tsin se întoarse, oamenii ieşiră din casele lor în ruină ca să se uite la bogătaşul în haine de mătase brodată, cu buton de jad la pălărie.

— E un Mandarin, şopteau ei, un om învăţat şi puternic. A reuşit multe pentru un fiu de concubină.

Dar Lai Tsin îi ignoră şi porni către fluviu, întorcându-se încă o dată să se uite la sat.

— Curând, promise el, toate acestea nu vor mai fi. Vântul va sfărâma zidurile de argilă, soarele va usca lacul şi seceta va secătui câmpurile de orez.

Apoi argila se va transforma în praf şi vântul o va duce departe, strat după strat, până când marele Ta Chiang se va ridica şi o va acoperi.

Ca şi când ar fi început să-i împlinească profeţia, vântul se învârteji pe drumul prăfos, îndoind copacii uscaţi, iar el ridică ochii către dealul unde avea să se ridice templul mamei sale.

— Şi nu va mai rămâne nimic, în afara templului în amintirea femeii Lilin şi a copilului ei. Şi aşa trebuie să fie.

Întorcându-se, se îndepărtă hotărât. Jonca îl aştepta la mal. Urcă şi, fără nicio privire înapoi, porni către Wuhu, şi mai departe către Shanghai. Iar apoi la Hong Kong şi la Francie.

Francie era singură cu Edward Stratton. Îi spuse despre problema ei, cum nu reuşea să găsească destulă marfă pentru a umple noul lor vas.

— Nu vrem să furăm afacerile hong-urilor – şi oricum asta-i imposibil, spuse ea. Nu vrem decât firimiturile de la masa lor, transporturile care sunt prea mici sau cu prea multe probleme. Putem umple jumătate de vas cu propriile noastre mărfuri, dar trebuie să plece cu încărcătură completă, altfel pierdem bani.

— O să te ajut, promise Edward, dar cu o condiţie. Să vii cu mine la recepţia guvernatorului astă-seară.

Ea râse. Ştia că n-ar fi trebuit, dar spuse da.

Casa guvernatorului era o clădire impresionantă de granit alb, cu o grădină imensă. În copaci pâlpâiau lanterne, un cvartet de coarde cânta muzică clasică, iar guvernatorul britanic, Sir Henry May, îi spuse lui Francie, râzând, că Edward era un băiat tare bun şi că ar face bine să se grăbească să spună „da” şi să-l scape de chinuri.

— Toată lumea e aici astă-seară, îi spuse Edward, cercetând mulţimea. Toţi Tai-Pan-ii care te-au refuzat se vor răzgândi astă-seară. Nu trebuie decât să-i farmeci.

Era adevărat. Toţi bărbaţii care-şi trimiseseră subalternii să-i ofere sherry şi biscuiţi se dovediră mai mult decât încântaţi să-i fie prezentaţi la reşedinţa lui Sir Henry May. Femeile frumoase erau o raritate în Hong Kong – sau cel puţin doamnele frumoase, îi explicară cu toţii. Iar când Edward menţionă mica ei problemă legată de afacerile familiei şi nevoia de a umple cargoul, imediat îi promiseră ajutorul. Deşi nu aveau niciun fel de marfă ei înşişi, erau nenumăraţi negustori chinezi mai mărunţi care puteau avea nevoie de spaţiu pe un vas care se îndrepta spre San Francisco.

Iar când Lai Tsin se întoarse, o săptămână mai târziu, Francie îl duse la magazie. Descuie lacătul nou-nouţ şi scoase lanţul, în timp ce el privea uimit, şi-i arătă rafturile pline de baloturi şi lăzi. Îi spuse povestea şi el o felicită pentru primul ei mare succes.

Lai Tsin mai avea de făcut două lucruri înainte de a se întoarce la San Francisco. A doua zi se întâlni cu Francie şi porniră împreună pe bulevardul Des Voeux, pe lângă clădirile înalte şi importante, până ajunseră la un teren năpădit de bălării, colibe dărăpănate şi tarabe. Mirosul de ghimber şi mirodenii se ridica din tăvile mari aşezate pe pirostrii de metal, iar vocile chinezeşti ascuţite concurau zgomotul traficului şi bubuiturile de ciocan care veneau de la şantierul de peste drum. Copii mici li se împleticeau printre picioare, zâmbindu-le când le aruncară câteva monede, şi feţe curioase se întoarseră să se uite după frumoasa femeie străină şi după Mandarinul în roba lui albastru-închis, în timp ce aceştia se plimbau pe terenul pe care Lai Tsin îl câştigase de la Chung Wu cu mulţi ani în urmă.

Se uitară la actul care spunea că terenul era al lui, fără să le vină să creadă că e adevărat. Era în apropiere de Chater Road şi de Statue Square, cu

câteva străzi mai încolo se înălţa vârful Victoria, cu casa guvernatorului, şi deasupra lui întinderile verzi ale grădinii botanice şi vilele Tai-Pan-ilor, undeva între toate acestea. Şi peste tot în jur se ridicau clădiri solide şi impunătoare.

Se priviră unul pe altul, gândindu-se că ceea ce fusese un teren simplu şi ieftin, înconjurat de magazii de lemn şi colibe pe vremea când bunicul lui Chung Wu îl cumpărase cu optzeci de dolari, era acum un teren de primă, calitate, de o valoare inestimabilă.

— Stăm pe o avere, exclamă Francie. Dacă ai vinde mâine terenul ăsta, Lai Tsin, te-ai putea retrage ca un om foarte bogat.

El clătină din cap, cu ochii plini de o viziune: o clădire înaltă, albă, cu multe ferestre, cu numele corporaţiei *Lai Tsin* scris cu litere mari de metal. Vedea un geomant care îi arăta cum să aşeze clădirea astfel încât să primească cel mai bun fung-shui, şi vedea leii de bronz de la poartă, care vegheau să aibă joss bun. Spuse:

— N-o să facem avere vânzând. Acesta este locul pe care ne vom clădi averea.

Se urcară într-o ricşă şi porniră către docuri, apoi către golf, unde vasul fusese deja încărcat şi aştepta fluxul ca să ridice ancora. Lai Tsin arătă cu mândrie către prora, unde fusese scris numele *Francie I.*

— Va fi primul din flota noastră, spuse el, plimbându-se pe punte şi inspectându-l cu mândrie. Şi totul numai datorită ţie.

Îi întinse un plic şi-i spuse:

— Mai am un dar pentru tine, un lucru pe care l-am cumpărat cu primii bani pe care i-am câştigat, acum cinci ani, şi l-am păstrat până am crezut că eşti pregătită. Acum e al tău.

Francie deschise plicul, exclamând surprinsă când văzu ce era: titlul de proprietate asupra unui teren pe Nob Hill, la doar o stradă distanţă de fosta ei casă, pe cealaltă parte a străzii California.

Lai Tsin spuse:

— Curând te vei întoarce la San Francisco. Nu te poţi ascunde mereu de fratele tău. Nu te poţi considera mereu o fiică şi o soră nevrednică, mereu în umbră. Nu mai eşti la mâna nimănui. Într-o zi, curând, îţi vei construi propria ta casă pe Nob Hill şi te vei arăta din nou lumii. Iar Harry Harrison nu va putea face nimic.

Lai Tsin porni spre San Francisco cu fluxul de amiază. Francie trebuia să plece a doua zi de dimineaţă. Îşi petrecu ultima zi cu Edward. El o duse la piaţa de păsări, unde mii de canari şi sturzi cântători zburătăceau în colivii de bambus, aşteptând să fie vânduţi. Iar Sammy Morris se ţinu după ei, neobservat; îi urmări pe aleile zgomotoase din Kowloon, pe lângă magazinele mici, abia puţin mai mari decât nişte nişe în pereţi, unde se vindeau sepii ce pluteau în propria lor cerneală, stive de creveţi şi peşti argintii ce înotau în găleţi, căutând o libertate ce nu avea să vină decât odată cu moartea. Rămase în urma lor, în timp ce ei cercetau tarabele sculptorilor, sigiliile ce apăreau pe fiece document chinezesc şi atelierele caligrafilor care pictau pe hârtie subţire de orez. Ochii lui arzători nu-i pierdură nicio clipă când se opriră la pantofar şi la lumânărar sau la lenjereasa care broda pe mătase. Aşteptă răbdător cât cinară într-o ceainărie mică, mâncând *dim sum* parfumate şi băură ceai verde, spunându-şi că, dacă era nevoie, avea să aştepte la nesfârşit ca să se răzbune.

Luară tramvaiul până pe deal ca să vadă panorama Hong Kong-ului şi a insulelor, privind cum le cuprinde ceaţa, la fel ca la San Francisco. Râdeau, simţindu-se ca şi cum ar fi stat în cap în timp ce tramvaiul îi ducea înapoi în josul pantei abrupte.

Edward aruncă o privire către sărmanul coolie care stătea în staţia tramvaiului şi-i aruncă o

monedă în timp ce chema o ricşă ca să-i ducă înapoi la hotel, apoi se întoarse să-l privească din nou, surprins; ar fi putut să jure că omul nu era chinez.

Era ultima lor noapte împreună şi cinară în restaurantul imens al hotelului *Hong Kong,* care dădea către portul sclipind de lumini.

Francie ştia că era sfârşitul. Piesa se terminase şi actorii trebuiau să se întoarcă la realitate.

Se lăsă întunericul, iar portul era o mare de lumini tremurătoare. Amândoi tăceau, fiecare cu gândurile sale, până când ea nu mai putu suporta şi spuse că trebuie să plece.

El îi prinse mâna peste masă, cercetându-i cu tristeţe verigheta, şi-i spuse:

— Francie, de ce nu mă laşi să înlocuiesc asta? Vin cu tine la San Francisco…

Ea scutură grăbit din cap, speriată la ideea venirii lui la San Francisco. Trebuia să-l facă să se răzgândească. Ridică din umeri şi spuse cu răceală:

— Poate că, în definitiv, n-a fost decât o aventură de călătorie. În câteva săptămâni mă vei uita cu totul. O să fiu doar femeia pe care ai întâlnit-o la bordul lui *S.S. Orient,* pornit din San Francisco spre Mările Chinei.

— N-a fost o aventură de călătorie, spuse el cu vehemenţă. Ştii ce simt pentru tine.

Se îndreptară trişti către holul hotelului şi el îi sărută mâna, întârziind asupra ei, apoi ea îl părăsi. Urcă încet scara de marmură, întorcându-se, cu mâna pe balustradă, ca să se uite la el. Edward o privea şi ochii li se întâlniră pentru o ultimă dată, apoi ea se duse spre camera ei.

Edward aşteptă până când ea dispăru. Cu umerii lăsaţi în jos, îşi îndesă mâinile în buzunare şi ieşi pe strada Pedder. O mişcare în umbrele din faţa hotelului îi atrase atenţia şi văzu un coolie zdrenţăros privindu-l fix, apoi topindu-se în umbră şi dispărând. Era ciudat, dar ar fi putut jura că era acelaşi din staţia de tramvai. Ridicând din umeri,

se întoarse, prea cufundat în propriile emoţii ca să se mai gândească la asta. Totuşi, undeva în adâncul minţii lui stăruia gândul că faţa pe care o văzuse nu era a unui chinez, ci a unui occidental.

A doua zi în zori, Francie urcă în barca albă a hotelului, care trebuia s-o ducă la bordul vaporului *S.S. Aphrodite,* ancorat în apa adâncă a golfului. Cheiurile Pedder şi Praya viermuiau de coolie şi nu l-ar fi putut observa pe cel care-o privea atent în timp ce barca tăia golful către vaporul ce aştepta. Dar Sammy o văzu şi în ochii lui se oglindea disperarea; ea se întorcea la San Francisco şi el ştia că, dacă voia să-şi ducă până la capăt răzbunarea, trebuia să o urmeze.

Se întoarse şi-şi croi drum pe străzile care duceau la docurile unde muncise la încărcatul lăzilor pe cărucioarele care le transportau la cargourile din golf. Era imposibil, pentru un coolie ca el, să se alăture unui echipaj al unui cargou, dar avea să se îmbarce pe una din joncile puturoase care făceau comerţ, indiferent în ce port o să-l ducă, iar de acolo avea să-şi continue drumul din port în port, de pe un vas pe altul, înapoi la San Francisco şi la Francesca Harrison.

CAPITOLUL 29

Harry se întoarse la conacul din Nob Hill, pe care Louisa nu-l văzuse niciodată, pentru că refuzase să-şi părăsească iubiţii cai. Era obosit de nesfârşitele padocuri verzi ale Angliei, aflate permanent într-o perdea de ploaie. Spera să nu mai vadă niciodată un cal – cu excepţia celor de la curse – şi-şi jură să nu se mai uite niciodată la o femeie în pantaloni de călărie. Dorea să simtă din nou sub tălpi asfaltul străzilor şi să se întoarcă la plăceri mai urbane.

Se hotărî să înceapă o pagină nouă. Să se apuce de muncă. A doua zi se trezi la şapte şi jumătate, făcu baie, se îmbrăcă, luă un mic dejun copios, ca să prindă puteri şi ajunse la noua clădire *Harrison* de pe Market Street, la nouă fix.

Portarul în uniformă purpurie sări să-i deschidă uşa când *Rolls*-ul opri în faţă. Îşi scoase şapca şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule Harrison. Ne bucurăm să vă vedem din nou.

Harry dădu distant din cap. Rareori pusese piciorul în propria sa clădire de birouri, dar în ziua aceea avea de gând să-şi facă simţită prezenţa. Parterul înalt era ocupat de biroul principal al Băncii *Harrison,* încă o duzină de alte birouri fiind împrăştiate prin toată California. Avea ferestre înalte, cu vitralii, şi podeaua de marmură roz. Birourile de mahon lustruit erau despărţite de hol prin grilaje de metal, ca să ţină clienţii la distanţă de funcţionari, iar atmosfera era tăcută, o atmosferă caracteristică unui loc unde se făceau tranzacţii fabuloase şi afaceri serioase.

Lui Harry îi făcea plăcere să intre în bancă şi să-i vadă pe funcţionari tresărind respectuoşi. Îi plăcea cum se întorceau capetele după el, îi plăceau comentariile şoptite şi admirative: „Tânărul domn Harrison s-a întors.” Îi plăcu cum

pomposul director, cu păr cărunt, sări în picioare când intră în biroul lui întunecos, lambrisat cu mahon şi mochetat cu covoare groase. Îi plăcu cum oamenii de la teleimprimatoarele de la etajul doi, cei care urmăreau fluctuaţiile de pe Wall Street şi de pe pieţele europene şi alte pieţe străine, săriră în picioare, stingându-şi agitaţi ţigările, aşteptându-i speriaţi ordinele, în timp ce trecu printre ei. Străbătând etaj după etaj, îl încântă felul în care toată lumea, de la cel mai mărunt băiat de serviciu, până la directori, tremura sub privirea lui, gata să-i asculte cu sfinţenie orice cuvânt.

Apoi, când ajunse la ultimul etaj, unde se aflau birourile directorilor generali, sala de consiliu şi propriul său cabinet, îl încântă biroul imens, scaunul rotativ şi pereţii tapetaţi cu cărţi, cu aspect impunător, legate în piele, şi priveliştea; era etajul 15. Dar, stând în fotoliul său de piele şi contemplând priveliştea, ceea ce-i plăcu cel mai mult fu sentimentul puterii.

În anticamera sa nu era nicio secretară, nimeni nu-l aşteptase, dar vestea se răspândi prin clădire ca fulgerul, ajungând în birourile celor trei directori generali, înainte chiar ca Harry să fi intrat în biroul său.

Frank Vanderplas, administratorul de încredere al tatălui său, fu primul care bătu la uşă. Tocmai avusese o şedinţă cu ceilalţi doi directori şi adoptaseră o strategie de urgenţă. Intră cu mâna întinsă şi cu un zâmbet larg pe faţa îmbujorată.

— Harry, băiatul meu, spuse el, strângându-i cordial mâna. Nici nu-ţi pot spune ce tare mă bucur să te văd. Îl privi plin de simpatie şi continuă: Şi cât de rău mi-a părut când am auzit de divorţul tău. Cu toate acestea, la vârsta ta e o greşeală minoră şi e uşor de trecut peste ea. Iar acum ai venit să ni te alături?

După această întrebare se aşeză, privindu-l pe Harry, aşteptând un răspuns. Spera ca răspunsul să fie „Nu”, pentru că puştiul nu putea decât să le

facă necazuri, dar dacă era „Da”, atunci avea să-i dea de lucru pentru milioanele lui.

— Şi eu mă bucur să te văd, Frank, replică Harry, lipsit de sinceritate. Şi da, mi-am zis că e vremea să iau frâiele în mâini şi să-mi conduc propria companie, aşa cum a vrut tata.

Frank zâmbi din nou.

— Nici că mi-ai fi putut da veşti mai bune, băiete. Deci, de unde ai vrea să începi?

Harry se încruntă.

— Din moment ce am să preiau conducerea, ar fi mai bine dacă nu mi-ai mai spune „băiete”. Harry ar fi mai potrivit.

Ar fi vrut să-i zică prostului bătrân să-i spună „domnul Harrison”, dar era un vechi coleg al tatălui lui şi, în plus, pentru moment avea nevoie de el. Dar avea să-i înveţe pe moşii ăştia să asculte de el. Curând, avea să le arate cine era şeful. Prin urmare, i se adresă:

— Aş vrea să ştiu exact care e situaţia financiară a fiecărei companii. Vreau să ştiu care e venitul anual, profitul şi ritmul de creştere. Cred că e un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul, nu-i aşa, Frank?

Frank dădu din cap.

— Corect, Harry, spuse el, moale. O să-i pun pe contabili să-şi adune evidenţele şi să vină aici într-o jumătate de oră. Între timp, o s-o trimit pe secretara mea să aibă grijă de tine, până apuci să-ţi găseşti pe cineva. Şi ceilalţi directori or să vină să te salute. Or să fie la fel de încântaţi ca şi mine să ştie că avem din nou un Harrison la cârmă.

Harry se încruntă. Frank şi ceilalţi doi directori erau contemporanii tatălui său. Erau în companie de patruzeci şi cinci de ani şi ştia exact cum erau: oameni de afaceri de modă veche, precauţi şi zgârciţi. Frank era un moş afurisit şi încăpăţânat şi Harry era sigur că avea să-i saboteze ideile încă înainte da a demara. Trebuia să scape de ei. Avea să-şi numească propriii subalterni, care să lucreze

pentru el şi să-i îndeplinească instrucţiunile până la ultima literă. Între timp, voia să afle exact cum stăteau întreprinderile *Harrison.*

În exact jumătate de oră directorul băncii îi bătu la uşă, urmat de o jumătate de duzină de funcţionăraşi, cu braţele pline de dosare şi cutii, rapoarte şi bilanţuri. Frank îi instruise bine: „Spuneţi-i totul", le zisese el, „fiecare afurisit de detaliu, până începe să i se învârtă capul şi nu mai ştie de el".

După cinci ore, Harry le ceru să se oprească:

— Bine, mârâi el, ridicându-se, cu capul vâjâindu-i de numere şi bilanţuri. M-am săturat de tot rahatul ăsta. Daţi-mi evaluarea finală. Care au succes şi care nu?

— Mă bucur să vă pot spune că toate întreprinderile *Harrison* merg foarte bine, domnule, spuse directorul, mai ales căile ferate şi oţelăriile, deşi avem mari speranţe pentru petrol, după noile prospecţiuni din teritoriile de nord.

— Valoarea netă, mârâi Harry, nerăbdător, care-i valoarea netă a imperiului *Harrison,* fir-ar să fie!

— Trei sute de milioane de dolari, domnule.

— Şi averea mea personală?

Harry bătea cu degetele toba pe birou.

— Aproape o sută cincizeci de milioane, domnule.

El dădu din cap.

— Bine. Acum puteţi pleca.

Aşteptă până când ei îşi adunară hârtiile şi ieşiră din biroul lui, apoi se prăbuşi, epuizat, în fotoliu. Fir-ar să fie, tot ce ceruse era să afle cât valorau companiile, nu avea nevoie de un raport detaliat. Dar, slavă Domnului, era mai bogat chiar decât crezuse.

Nu-i era însă de ajuns să preia pur şi simplu afacerea pe care o începuse bunicul şi pe care o extinsese tatăl său. Trebuia să facă şi el ceva. Ceva ce tatăl lui nu crease. Trebuia să-şi lase propria amprentă asupra oraşului.

Rămase privind pe fereastră la vânzătorii de ziare care anunţau ediţia specială. Ziarul de dimineaţă al lui Hearst, *Examiner,* era în competiţie cu *Chronicle* şi cu ediţiile de după-amiază ale lui *Daily News, Call* şi *Bulletin.* Harry îl admira pe Hearst şi imperiul său de presă, era impresionat de reţeaua *Scripps-Howard* şi se gândea serios la puterea şi prestigiul pe care le implica poziţia de gigant al presei. Se întrebă cum să facă. Banii vorbeau – putea oricând să cumpere editorii şi ziariştii unui alt ziar, mituindu-i cu salarii uriaşe, le putea fura fotoreporterii, putea instala cele mai moderne utilaje, ca să-şi scoată ziarul înaintea oricui altcuiva, şi putea oferi publicului ceea ce acesta îşi dorea. Şi ce dorea publicul? O gazetă de scandal, hotărî el, încântat, la un preţ cât mai mic. O gazetă de un cent. Fir-ar să fie, o să fie un al doilea Hearst. O s-o numească *Harrison Herald,* şi o să se ocupe de fiecare scandal, de fiecare incendiu, de fiecare star, de fiecare crimă, şi o să le arate şi fotografii. La fel o să facă şi la Los Angeles. De fapt, o să înfiinţeze câte un nou *Herald* într-un nou oraş, în fiecare an, şi, în zece ani, îl va desfiinţa pe Hearst. Avea să devină „Harrison, Regele Presei", şi numele lui avea să fie celebru, la fel ca al lui Hearst. Avea destui bani ca s-o facă şi nimic nu-l putea opri.

Îi chemă înapoi pe directorul băncii şi pe contabili, dar nu-i mai convocă pe Frank şi pe ceilalţi directori. Era „copilul" lui şi ei nu aveau nimic de-a face cu acesta. Le dădu ordinele: să găsească spaţiul, să găsească cele mai moderne utilaje, să evalueze costurile, să-i facă liste cu numele celor mai buni editori şi reporteri, nu numai de pe Coasta de Vest, ci şi de la New York, Philadelphia, Chicago şi Washington. Indiferent ce mijloace necurate era nevoie să folosească, să-i afle situaţia financiară a ziarelor rivale. Poate putea prelua unul dintre ele. Şi încă ceva. Totul trebuia făcut până la sfârşitul săptămânii.

Zâmbind, se uită la figurile lor uluite, în timp ce-şi încheia nasturii la haină şi-şi netezea părul blond.

— La revedere, domnilor, le spuse, el, părăsind încăperea şi lăsându-i cu gurile căscate.

Buck Wingate ascultă cu îndoială când Harry îl sună să-i explice noile sale planuri.

„Bănuiesc că ar trebui să ne bucurăm că mai face şi altceva decât să alerge după femei şi să cheltuiască bani", îi spuse ei tatălui său.

Dar dacă înainte i se păruse că Harry cheltuia fără limite, era nimic faţă de sumele pe care începu să le arunce pentru *Harrison Herald.* Cumpără o mică tipografie pe strada Mission, se extinse în clădirea de alături şi instală cinci tiparniţe noi şi cele mai moderne echipamente de culegere şi camere obscure. Eliberă cele trei etaje mijlocii ale clădirii *Harrison* pentru birourile ziarului şi-i ordonă lui Frank să le găsească angajaţilor mutaţi birouri la celelalte etaje. Îşi instală un ascensor particular direct, până în biroul său, pe care-l redecoră. Angajă un redactor de la New York, un altul de la Philadelphia şi fură reporteri şi fotografi de la celelalte ziare din San Francisco. Desenă el însuşi emblema ziarului, un soare răsărind din spatele unui phoenix, care apărea în capul primei pagini a gazetei, şi deschise filiale în fiecare orăşel californian. Cheltui milioane şi obţinu ceea ce dorise: tot ce era mai bun. Acum nu mai trebuia decât să fie şi vandabil.

În ziua când se pregătea prima ediţie, Harry rămase în imensul său birou, în cămaşă, cu picioarele pe masă, cu o ţigară între dinţi şi cu un cozoroc verde pe frunte, citind fiecare articol imediat ce ieşea din maşina de scris. Înainte de a-şi da aprobarea, examina fiecare fotografie, în timp ce adevăratul redactor al ziarului fumega în biroul său, încercând să bage ziarul sub tipar, înainte de ora limită. În noaptea aceea Harry dădu o petrecere uriaşă la tipografie. Umplu locul cu debutantele

din societate, cu staruri de cinema şi playboy şi apăsă el însuşi pe butonul care pornea rotativa. Dopurile sticlelor cu şampanie pocniră şi el privi, satisfăcut, cum primul număr din *Harrison Herald* ieşea de sub tipar.

Buck Wingate clătină din cap. Totul arăta ca o petrecere turbată, nu ca redacţia unui ziar care voia să respecte termenele, să zdrobească competiţia şi să-şi menţină firma. Spera că Harry ştie ce face, dar părea inutil să-i dea vreun sfat. L-ar fi ignorat.

De data aceasta părea să se fi înşelat. Harry muncea serios. Făcu vizite promoţionale la toate birourile *Herald,* ţinu cuvântări la colţ de stradă în fiecare orăşel, lăudând virtuţile noii gazete, şi figura lui începu să apară zilnic pe prima pagină a ziarului. Vânzările începură să ia avânt. „O sută de mii de abonaţi după numai o lună", anunţau titlurile. O sută douăzeci şi cinci de mii după două luni, o sută cincizeci de mii… Chiar dacă nu era adevărat, Harry considera că dă bine şi, în plus, oamenii credeau întotdeauna ce citeau în ziare. Dar, chiar dacă articolele şi fotografiile din *Herald* erau la fel de bune ca ale altor ziare, nu erau totuşi mai bune. Locuitorii oraşului erau loiali vechilor lor ziare şi vânzările începură să scadă.

Lui Harry îi plăcea să treacă pe la birou noaptea, să-şi scoată haina de pe el şi să bea whisky, în timp ce citea ştiri luate de pe rasteluri şi le dădea reporterilor să le scrie, în timp ce redactorul de noapte se încrunta furios la el. Ziariştii mai vechi, cinici, îl numeau în bătaie de joc „Tânărul Harrison Hearst", şi prin tot San Francisco circulau poveşti despre cum nu-şi putea ţine mâinile departe de angajatele ziarului şi cum nu accepta ca bărbaţii să-i răspundă în răspăr. „Să reguleze şi să concedieze, asta-i tot ce ştie Harry să facă", se spunea.

Izbucni războiul distribuitorilor. Vânzătorii de ziare ai lui Harry începură să o încaseze de la bătăuşi plătiţi, şi exemplare din *Harrison Herald*

începură să fie rupte şi împrăştiate. Harry jură să-i prindă pe făptaşi dar, în mod ciudat, nici chiar şeful poliţiei nu reuşi să afle cine erau aceştia.

Harry porni din nou în turnee publicitare. Publică anunţuri în propriul ziar, spunând publicului că *Herald* se extindea deja şi că era doar primul dintr-un lanţ de ziare *Harrison Herald* care avea să împânzească ţara.

Ceea ce-i atrase atenţia fu un mic anunţ din secţiunea financiară a propriului ziar. Acesta spunea că *L.T. Francis* era pe cale să devină una din cele mai bogate companii din San Francisco, încă mică, dar care merita să fie urmărită. Profeţea că, dacă beneficia de o conducere bună, compania comercială – care tocmai cumpărase primul vas din ceea ce promitea a fi o flotă de cargouri – avea toate şansele de a deveni una din cele mai pline de succes din San Francisco.

Harry se întrebă de ce nu auzise niciodată de ea. Îl chemă pe Frank şi-l întrebă, dar acesta îi spuse că nici el nu auzise de ea; ros de curiozitate, îl chemă pe ziaristul care scrisese articolul şi-l întrebă de unde avea informaţia.

— *L.T. Francis* este o companie chinezească, îi explică omul, cu birouri şi magazii pe cheiuri. E cam misterioasă – dar succesul lor e un fapt dovedit financiar. Se zvoneşte că e a unui chinez, care are ca partener o femeie occidentală. Au proprietăţi şi se ocupă de transporturi, şi ea încheie toate afacerile pentru el. Nimeni nu ştie dacă e adevărat, dar dacă este, e o idee foarte bună ca să ocolească problemele.

— O femeie occidentală ca partener? repetă Harry, gânditor. Ce înseamnă asta, exact?

Omul rânji.

— Nu ştiu mare lucru, dar am auzit că i se spune „concubina”, a lui, desigur.

Harry râse.

— Sună ca o poveste potrivită pentru *Herald.* Ştii ceva? De ce nu faci nişte „săpături”, să afli

despre chinezul ăsta misterios şi concubina lui. Încearcă să obţii nişte fotografii şi o să scoatem un scandal suculent pentru cititorii noştri. Râse din nou şi adăugă: Asta o să-i aranjeze pe ăştia cu *L.T. Francis Company.* Ţine minte ce-ţi spun, o să vezi cum le scad profiturile la zero în clipa când un scandal legat de sex scoate capul la iveală.

Harry nu se mai gândi la asta până peste câteva săptămâni, când ziaristul se întoarse la el cu mai multe informaţii şi cu fotografii. I se păru că reporterul îl priveşte ciudat, dar fu mai interesat de fotografiile pe care acesta i le oferi.

Le privi în tăcere. Trecură mai multe minute şi reporterul începu să se foiască neliniştit pe scaun, dar Harry tot nu ridica privirea. În cele din urmă vorbi:

— Ce alte informaţii mai ai în afară de aceste fotografii?

— Nu mare lucru, domnule. Şeful e chinez, dar are acte americane, probabil că şi le-a obţinut după cutremur, ca toţi ceilalţi. E cunoscut sub numele de „Mandarinul", din cauza hainelor pe care le poartă. Nu e amestecat în afacerile şi politica chinezească şi nu are niciun fel de contacte cu tong-urile. Munceşte din greu şi se spune că este foarte inteligent. Afacerea lui e foarte legitimă şi e în creştere.

— Şi femeia?

Privirea lui Harry era de gheaţă şi reporterul începu să foşnească nervos hârtiile.

— E tânără, are un copil de cinci ani, locuieşte la pensiunea *Aysgarth,* pe Union. Şi, apropo, chinezul e şi el implicat financiar în pensiunea aceea, şi înţeleg că în curând o să fie şi un hotel *Aysgarth.*

— Ai aflat numele femeii?

Omul îşi drese glasul.

— Ăăă, am înţeles că se numeşte doamna Harrison, domnule. Iar numele copilului e Olliver.

Privirea lui Harry era implacabilă.

— Un copil chinez?

— Nu ştiu, domnule. N-am văzut copilul.

— Şi ştii cine e femeia?

— Nu, domnule, doar că e doamna Harrison.

Dar, privindu-l în ochi, Harry îşi dădu seama că ştia exact cine era doamna Harrison, şi că toţi angajaţii lui ştiau că sora lui nebună, de mult dispărută, era concubina chinezului.

— Poţi pleca, spuse el, glacial. O, şi apropo – omul se întoarse din uşă şi-l privi întrebător – ia-ţi şi salariul. Eşti concediat.

Ziaristul îl privi stupefiat. Harry se lăsase pe spate în fotoliu, privind fotografiile surorii sale.

— Nenorocitule, izbucni reporterul. Meriţi tot ce ţi se întâmplă.

Harry îl ignoră, clipind din ochi când uşa se trânti violent. Împrăştie pozele pe birou şi se aplecă asupra lor. Nu era nicio îndoială. Sora lui trăia în păcat cu un chinez şi cu bastardul lor, la doar câteva străzi distanţă. Mâinile îi tremurau când strânse la loc pozele, simţind cum furia i se umflă ca aburii dintr-un ceainic pus pe foc, până dădu pe dinafară. Nu mai putea suporta… trebuia să se ducă să vadă cu ochii lui.

Aruncă fotografiile în sertarul biroului şi îl încuie. Apoi sună la laboratorul foto şi ceru să fie distruse toate negativele, imediat. Intrând în liftul său personal, înjură încetineala cu care acesta cobora la parter. Portarul îl salută, dar Harry nici măcar nu-l văzu. Traversă strada către Union Square.

Era o seară întunecată şi rece, iar felinarele erau deja aprinse. În şemineul din sufrageria lui Francie ardea focul, iar Ollie era întins pe covor în faţa acestuia, cu câinii în braţe, ascultând cu atenţie povestirile lui Francie despre Hong Kong. Se întorsese de peste un an, dar Ollie nu se sătura să tot audă.

— Data viitoare vin cu tine, îi spuse el, hotărât. Mi-ai promis. În plus, vreau să văd cu ochii mei.

— Sigur că da. Numai că acum e timpul să faci baie, aşa că hai să mergem. Adăugă: Şi din întâmplare ştiu că Annie a făcut *negresă* în după-amiaza asta. Prăjitura ta preferată.

El îi zâmbi şmechereşte, şi lui Francie i se strânse inima. Avea acum aproape şase ani, era înalt pentru vârsta lui, şi era atât de subţirel, încât n-ai fi zis că devora toate prăjiturile făcute de Annie. Ochii lui cenuşii erau la fel de candizi ca ai tatălui său, şi avea o veselie care-i fermeca pe toţi cei care-l cunoşteau. Cu toate acestea, se forţă Francie să-şi amintească, nu era un model de cuminţenie, ci doar un băiat obişnuit căruia nu-i plăcea să facă baie şi încerca să scape de treburile pe care le avea de făcut. Deseori venea de la şcoală cu genunchii juliţi şi uneori cu zgârieturi la mâini, iar cei câţiva bănuţi pe care-i primea săptămânal îi cheltuia pe bile şi soldaţi de plumb şi pe dulciuri. Dar era iubirea celor care locuiau la pensiune, şi mai ales a ei.

Pregătindu-i baia, gândul lui Francie se întoarse la Hong Kong şi la scrisoarea de la Edward Stratton, ascunsă cu grijă în buzunar. Trecuseră exact cincisprezece luni de când se cunoscuseră. El o bombardase cu scrisori şi telegrame, şi chiar cu telefoane de la Londra, dar ea refuzase sistematic să-l vadă. Acum el se săturase să mai fie amânat. Era la bordul unul vapor către New York şi, în câteva săptămâni, avea să fie la San Francisco.

Insist să te văd, Francesca, scria el. *Chiar dacă spui nu,* o *să te pândesc. De ce eşti atât de încăpăţânată? Ştii la fel de bine ca mine că n-a fost doar o aventură de vacanţă, şi am de gând să te cer din nou în căsătorie şi, de data asta, nu mai accept un refuz.*

— Sună foarte hotărât, comentă Annie când îi arătă scrisoarea. Pare un bărbat care ştie ce vrea şi are de gând să şi obţină. Se uită către Francie şi adăugă: Şi dacă aş fi în locul tău, scumpo, m-aş repezi să mă mărit cu el. Tu şi cu Ollie aţi avea o

viaţă minunată, şi de ce nu? N-aţi făcut nimic rău. Nici nu trebuie să afle vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat. O să-i spun că ai fost măritată cu fratele meu, şi cine poate să dovedească contrariul? Certificatul tău de căsătorie a fost distrus la cutremur, la fel şi toate celelalte acte. Annie clătină din cap, cu regret. Eşti o proastă, Francesca Harrison, dacă spui nu.

Francie se gândea cu dor la Edward. Dorea atât de tare să-l vadă faţa, să-i audă vocea, să-i atingă mâna. Mai mult ca orice pe lume îşi dorea să se mărite cu el, dar nu-l putea înşela.

— O să mă văd cu el, acceptă ea, în cele din urmă, dar trebuie să-i spun adevărul şi să-l las pe el să decidă. Nu poţi să întemeiezi o căsnicie pe o grămadă de minciuni.

Annie oftă exasperată.

— Eşti o proastă, îi spuse ea, sincer. Întâi mărită-te şi apoi spune-i. Odată ce s-a însurat cu tine, n-o să-ţi mai dea drumul.

Ollie era îmbăiat şi în pijama când sună clopoţelul de la uşă şi Annie se duse să deschidă. Bărbatul din prag spuse arogant:

— Am venit s-o văd pe Francesca Harrison.

Annie se zgâia la el, uimită; cunoştea figura, dar nu-i putea pune un nume.

— Grăbeşte-te, femeie, se răsti el, şi deodată Annie îşi aminti.

— Nu-i nicio Francesca Harrison aici, spuse ea, ferm, încercând să închidă uşa.

El o propti cu piciorul şi o deschise din nou.

— Doamna Harrison, atunci, dacă aşa îşi spune, replică el, intrând în casă. Spune-i că fratele ei, Harry, vrea s-o vadă.

Annie îşi îndreptă umerii, mulţumită că nu purta şorţul de bucătărie şi că avea rochia bună de lână pe ea. Nu ca ar fi avut vreo importanţă pentru Harry Harrison, dar măcar nu arăta ca o servitoare, şi asta îi dădu curajul de care avea atâta nevoie.

— Mă duc să văd dacă e acasă, spuse, cu o voce fermă, deşi genunchii îi tremurau. Vă rog să aşteptaţi aici în hol.

Harry o privi urcând scările. Era micuţă şi rotunjoară şi atrăgătoare, şi în orice alte împrejurări ar fi plăcut-o, pentru că întotdeauna îi plăcuseră femeile mai în vârstă. Dar acum mintea îi stătea la lucruri mai urgente. Furia i se aprinse din nou gândindu-se la sora sa, acolo, în casa aceea – etalându-şi relaţia ilicită cu chinezul şi copilul bastard, chiar sub nasul lui. Probabil că ştia tot oraşul, cu excepţia lui.

Annie intră în camera de zi a lui Francie şi închise uşa în urma ei. Se rezemă de ea, încă tremurând, şi Francie ridică privirea, surprinsă.

— E Harry, spuse Annie, fără altă introducere. E jos. Ştie că eşti aici.

Privirea lui Francie se întunecă. Se uită la Annie, apoi în jur, căutând o scăpare.

— Nu poţi, spuse Annie, citindu-i gândurile. Trebuie să-l vezi. Trebuie să-l înfrunţi, odată pentru totdeauna. O luă de umeri. Nu-ţi poate face nimic, Francie. Nimic. Îţi aduci aminte ce ţi-a spus Lai Tsin? Acum eşti propria ta stăpână. Fratele tău nu are putere asupra ta. Ai douăzeci şi cinci de ani. Tu eşti tu, Francie. Înfruntă-l. Şi apoi o să poţi, în fine, să-ţi vezi de viaţa ta.

Ochii ei rotunzi o rugau, şi-i strânse mâinile, dorindu-şi nespus ca Francie s-o facă.

— Nu pot, spuse Francie, cu o voce îngrozită, şi Ollie veni în fugă lângă ea. Francie îl îmbrăţişa strâns.

— Ba da, poţi, insistă Annie. Şi trebuie. Adu-ţi aminte de Lai Tsin. De toate lucrurile pe care ţi le-a spus. Şi gândeşte-te la Ollie, gândeşte-te ce ar însemna pentru el să se elibereze de toate fantomele familiei Harrison.

— Ce fantome, mami? strigă Ollie, speriat.

Francie se uită la fiul ei şi îşi dădu seama că trebuia să-şi înfrunte trecutul, de dragul lui.

— Nu e nimic, spuse, ea, liniştitor. Doar vorbe de oameni mari, nu au nimic de-a face cu tine. Coboară în bucătărie pe scara din dos şi mănâncă nişte prăjituri de-ale lui Annie. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Annie deschise uşa şi Ollie o luă la fugă. Francie se uită în jos, la bluza de dantelă albă şi la fusta de lână gri cu care era îmbrăcată, şi Annie o linişti:

— Arăţi bine. Nu e nevoie să te îmbraci pentru el. Păstrează-te pentru Edward Stratton.

— Condu-l la tine în birou, Annie, hotărî Francie. Vin şi eu într-o clipă.

Îşi netezi părul, dorindu-şi să-şi poată opri tremuratul mâinilor, dar toate temerile îi reveniseră. Îşi aminti singurătatea şi durerea, bătăile şi gratiile de la ferestre, ura tatălui ei şi indiferenţa lui Harry. Apoi îşi spuse că e o proastă, iar Annie şi Lai Tsin au dreptate. Era propria ei stăpână şi la dracu' cu Harry. Nu-i putea face nimic. Cu toate acestea, era tot speriată când coborî încet scările şi traversă coridorul către biroul lui Annie. Annie o aştepta la uşă şi o privi în tăcere, încurajând-o din ochi.

Harry stătea în picioare, lângă birou. Arăta exact ca în seara când îl văzuse la petrecere, înalt, frumos şi arogant, şi nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că fierbea de o furie înăbuşită. O privi cu dispreţ şi ea ridică bărbia, încercând să fie la fel de arogantă.

— Ce cauţi aici, Harry? întrebă cu o voce calmă, iar Annie, care asculta la uşă, dădu din cap aprobator.

— Ce întrebare! replică el, apropiindu-se. În fine, ţi-ai făcut simţită prezenţa în San Francisco. Ce s-a întâmplat cu păcăleala cu moartea, surioară?

Francie se cutremură, amintindu-şi că aşa îi spunea Lai Tsin.

— Cred că ar fi mai bine să uităm că suntem frate şi soră. Am reuşit să ne evităm atâţia ani, şi nu doresc să te mai văd.

— Nici eu. Brusc o apucă de umeri, privind-o feroce în ochi. Cum îndrăzneşti să stai aici, calmă, şi să spui că nu vrei să mă vezi? Pe mine – Harry Harrison. Când n-ai făcut decât să târăşti în noroi numele familiei. Întâi fugi cu un chelner, iar acum eşti concubina unui chinez nenorocit – şi cu un copil bastard, din câte aud. Ce drept ai tu să porţi numele Harrison, te întreb?

— Îţi amintesc că am dreptul legal să-l folosesc. E numele meu.

Degetele lui se înfipseră mai adânc în umerii ei şi o privi ameninţător.

— Şi îţi mai amintesc, Harry, că actele de violenţă – chiar comise de un Harrison – nu mai sunt atât de uşor uitate în zilele noastre. Dacă ridici mâna asupra mea, chem poliţia.

El îi dădu drumul brusc şi făcu un pas înapoi. Francie ar fi vrut să-şi maseze umerii îndureraţi, dar nu voia să-i dea satisfacţia de a şti că o durea, aşa că îl privi calm, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

— Pentru un lucru n-o să te iert niciodată, spuse Harry, în fine. L-ai ucis pe tata, a fost ca şi când ai fi făcut-o cu mâna ta. Venea după tine, după tine şi după iubitul tău. Ar fi trebuit să fie acasă, în patul lui, nu alergând pe bulevardul Pacific după o târfă şi după amantul ei. Iar acum i-ai dat un nepot nelegitim… Dumnezeule, probabil că se răsuceşte în mormânt.

— Sper că da. Dacă a existat vreodată un om care să merite să ajungă în iad, atunci el este.

— Bănuiesc că băiatul e al chinezului, spuse Harry, furios.

Ea nu răspunse şi pe el îl cuprinse din nou nebunia.

— Este? întrebă el, prinzând-o din nou de braţe.

— Dacă asta vrei să crezi, răspunse ea, liniştită.

El lăsă să-i cadă braţele, privind-o cu ochii mijiţi.

— Când a murit tata, am jurat că o să te văd moartă, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lume. Porni către uşă, apoi se întoarse din nou către ea. Între noi doi nu s-a încheiat totul, o avertiză. Să nu crezi asta. Vorbesc serios, Francesca.

Annie se feri din uşă când el ieşi şi se repezi în stradă. Ea alergă la Francie şi o îmbrăţişă.

— Ai fost minunată! exclamă ea. Atât de puternică şi de curajoasă. Şi, în plus, ai avut dreptate.

Francie se prăbuşi tremurând pe un scaun. Îi venea să plângă, dar, cu ani în urmă, se hotărâse să nu mai verse nicio lacrimă, pentru că vărsase destule în viaţă.

— Măcar s-a terminat, spuse Annie, încurajator.

Francie ridică ochii plini de lacrimi nevărsate.

— O, nu cred, Annie. Nu cred că s-a terminat. Ăsta e doar începutul.

Lai Tsin ascultă cu atenţie când Francie îi povesti întâlnirea ei cu Harry, dându-şi seama că avea dreptate. Nu se terminase.

— N-o să se termine niciodată, spuse el. Dar o să laşi asta să-ţi distrugă toată viaţa? Ai de gând să stai să aştepţi ce o fi vrând Harry să-ţi facă? Sau ai de gând să-ţi laşi problemele deoparte şi să-ţi vezi de viaţă? Ţine minte, Francie, numai cei foarte tineri cred că viaţa e foarte lungă. Pe măsură ce îmbătrânim, ne gândim cu regret la acele clipe de care ne-am fi putut bucura şi pe care le-am risipit. Asemenea clipe se adună în minute, ore… şi, în cele din urmă, în ani. Ai atâtea de aşteptat de la viaţă, Francie. Am încercat să te învăţ ceea ce ştiu, puţin cât înseamnă asta, ca să te ajut să devii puternică. Acum a venit momentul să te foloseşti de ceea ce te-am învăţat. Eşti propria ta stăpână. Foloseşte-ţi viaţa pentru propria fericire.

Francie se gândi la cuvintele lui Lai Tsin peste câteva săptămâni, când Edward îi telefonă de la New York. Linia era proastă şi părea la mii de mile depărtare, dar era totuşi vocea lui.

— Chiar acum iau trenul spre Chicago. În vreo două zile ajung la tine.

— Două zile! exclamă ea.

— Ca să fiu mai exact, marţi la ora opt, spuse el, râzând. Aş vrea să se poată mai devreme. Francie, îţi dai seama cât de dor mi-a fost de tine?

Ea roşi, strângând receptorul ca şi cum asta ar fi apropiat-o de el.

— Chiar ţi-a fost? şopti.

— Ştii prin ce m-ai făcut să trec în toate lunile astea? Când nu m-ai lăsat să te văd? Ei bine, acum nu mai ai de ales. Mă opresc la *Fairmont* şi ajung la *Aysgarth* la ora opt. Promiţi să fii acolo?

— O să te aştept, promise ea.

— Ştii ce o să te întreb?

Ea dădu din cap, ca şi cum ar fi putut s-o vadă.

— Te rog, răspunde-mi „Da", Francie. Trenul e gata de plecare. Ne vedem marţi, draga mea.

Ea închise telefonul, ameţită de fericire. Harry îi ieşise din minte ca şi când nici n-ar fi existat. Edward venea s-o ceară de soţie şi ea avea de gând să spună da. Era „draga lui", şi aveau o viaţă întreagă înainte, şi nu voia să irosească niciun moment din ea.

Edward se instală în apartamentul său din elegantul hotel *Fairmont,* apoi traversă strada California către *Pacific Union Club,* unde avea o întâlnire cu un partener de afaceri. Clubul, adăpostit de vechea casă a lui James Flood, era cel mai elitist loc din San Francisco, iar în seara aceea era ticsit.

Îşi termină repede afacerile şi privi nerăbdător la ceas; mai avea o oră până să se ducă la Francie. Se gândi să plece imediat la *Aysgarth,* dar apoi zâmbi în sinea sa şi îşi spuse că n-ar fi cinstit. Din

experienţă ştia că femeilor nu le plăcea să fie surprinse; fără îndoială că se pregătea pentru el şi trebuia să-şi înfrâneze nerăbdarea în numele politeţii. Dar suporta cu greu aşteptarea.

Se cufundă într-un fotoliu adânc de piele, ceru un scotch şi-şi aprinse un trabuc. Privind în gol, se gândea cu plăcere la ceea ce-l aştepta. Aşteptase atâta. Ce mai conta încă o oră? Dar de data aceasta nu avea s-o lase pe Francie să spună „Nu". De când o cunoscuse, nu-i ieşise niciodată din minte: era femeia perfectă, frumoasă, pasionată, era o adevărată doamnă – tot ce-şi putea dori un bărbat de la o soţie.

Bărbatul din faţa lui foşni paginile ziarului şi apoi îl aruncă dezgustat pe masă, încruntându-se în timp ce-şi golea paharul.

— Sper că nu sunt veşti proaste, i se adresă Edward, cu un zâmbet politicos.

— Veşti proaste? zise Harry, ridicând din umeri. Sunt proprietarul afurisitului ăsta de ziar şi pierd bani cu nemiluita. Nu mă întreba de ce. Dumnezeu ştie că am cheltuit destul timp şi destui bani cu el, atâţia cât să fi ajuns pentru o duzină de alte companii. Se uită fără chef la interlocutorul său, dar nu-l recunoscu. Eşti nou pe aici?

— Doar în vizită. Mă numesc Stratton. Edward Stratton.

— Harry Harrison.

Întinse mâna şi celălalt i-o strânse puternic.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? întrebă Harry, chemând un chelner, dar Edward clătină din cap. *Bourbon* şi apă, comandă Harry, cercetând din priviri încăperea întunecoasă. Avea nervii întinşi la maximum; începuse să se plictisească de ziar, de San Francisco şi de aceleaşi feţe cunoscute. Începuse să i se pară că toate cunoştinţele îl priveau ciudat. Îi suspecta că îl bârfesc, deja circulau zvonuri despre afurisita de soră-sa şi nenorocitul ei de amant chinez. Avea nevoie să plece o vreme de acolo, avea nevoie de luminile

strălucitoare şi de agitaţia şi de plăcerile urbane din Manhattan ca să se refacă.

— Nu eşti din New York? îl întrebă el pe străin, iar Edward râse.

— Londra şi Scoţia, deşi tocmai am fost la New York cu afaceri.

— Tot cu afaceri şi la San Francisco, probabil.

Harry făcea conversaţie politicoasă în timp ce-şi bea *Bourbon*-ul, abia ascultând răspunsurile omului.

— Nu tocmai. De fapt, am venit aici ca să mă însor. Asta dacă mă acceptă ea. M-a refuzat deja de atâtea ori, că nu mai pot fi sigur.

Harry râse.

— Eşti norocos. Femeia pe care am cerut-o eu a acceptat şi m-a costat o avere. Şi era englezoaică. Îl privi interesat pe Edward. Doamna cu care te însori e din San Francisco?

Edward zâmbi extatic.

— Destul de ciudat, are acelaşi nume ca şi tine. Poate o cunoşti: Francesca Harrison.

Harry îl privi în tăcere. Puse cu grijă paharul gol pe masă. Zâmbi cu zâmbetul larg şi satisfăcut al pisicii de Cheshire, din celebra poveste, şi spuse:

— Nu e deloc surprinzător, Stratton, din moment ce femeia în chestiune se întâmplă să fie sora mea. Expresia lui Edward se schimbă într-una de surpriză, în timp ce Harry continuă: Cred că ar fi mai bine să-mi spui ce ştii despre ea, apoi să-mi dai voie să-ţi spun adevărul.

— Adevărul?

Harry ridică mâna, în semn de avertisment.

— Crede-mă, Stratton, sunt lucruri în legătură cu Francesca pe care nu le-ai bănui niciodată. Dă-mi voie să-ţi spun câteva fapte.

Edward îl privi în tăcere cât timp Harry vorbi; la început crezu că a întâlnit un nebun, dar, uitându-se la el – un bărbat frumos, bine îmbrăcat, prosper – îşi dădu seama că nu era cazul. Ce spunea Harrison suna plauzibil, cu toate acestea nu putea

crede că vorbea despre Francesca. Harry încheie triumfător:

— E adevărul-adevărat, Stratton. Întreabă pe oricine din acest club ce ştie despre sora mea şi toţi n-or să facă decât să-ţi confirme ce spun eu. Tata o ţinea încuiată când era copil, pentru că, de pe vremea aceea, făcea lucruri nebuneşti. Era de necontrolat, dar n-o putea trimite la azil. Iar ea l-a răsplătit luându-şi un iubit chiar sub nasul lui – şi acum, bastardul ăsta. Se apropie de Edward, privindu-l în ochi. Crede-mă, mai bine fără ea. O să te distrugă pe tine şi familia ta, Stratton, ţine minte ce-ţi spun.

Prin mintea lui Edward trecu o viziune a ochilor albaştri şi inocenţi ai lui Francie, şi se întrebă disperat dacă erau doar o mască pentru toată răutatea care tocmai îi fusese descrisă. Se gândi la copiii lui nevinovaţi, acasă la Strattons. Era un om conservator şi ştia că nu putea risca fericirea şi siguranţa lor pentru propriile sale dorinţe. Deziluzionat, îşi împinse scaunul şi se ridică. Îl privi trist pe Harry şi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule, pentru informaţii. Apoi se întoarse şi porni către uşă.

Harry îl privi plecând, cu acelaşi zâmbet răutăcios, savurând gustul dulce al răzbunării. Avea în faţă un om distrus.

Francie ştia că arată perfect. Nu era numai minunata rochie lungă de catifea albastră, nici trandafirul din păr, era strălucirea interioară a fericirii care-i lumina chipul. I se părea că o să explodeze de fericire în timp ce verifica şi răsverifica masa, elegant aşternută, pentru două persoane, netezind iar şi iar faţa de masă de damasc, îndreptând argintăria şi trandafirii din vaza de cristal din mijloc. În şemineu ardea focul, lumânările înalte erau aprinse în sfeşnice subţiri de argint, adăugându-şi strălucirea blândă culorii

ochilor ei, făcându-i să ajungă aproape de nuanţa rochiei.

Totul mergea conform planului; Ollie era în pat, Annie era plecată, iar Lai Tsin era la birou. Era opt fără cinci minute şi Edward trebuia să sosească în câteva clipe. Fugi la fereastră, iţindu-se printre perdele şi râzând de propria nerăbdare. După toate lunile când îl refuzase, era ridicol să nu mai poată aştepta câteva minute ca să-l vadă. Se întoarse lângă foc şi se opri cu spatele la el, pentru că nu voia să se aşeze şi să-şi şifoneze rochia. Voia să arate perfect, pentru el.

Ceasul bătu opt şi ea-şi ţinu răsuflarea, aşteptând să audă soneria. Edward era întotdeauna punctual.

Dar soneria nu sună şi, după o vreme, se duse la fereastră şi trase din nou perdeaua, căutând silueta familiară printre trecători, spunându-şi că probabil fusese reţinut. Cercetă din nou masa, răsucind sticla de şampanie în frapieră şi revizuind în minte meniul: caviarul beluga, care-i plăcea lui atât de mult, stătea în bolul de cristal cu gheaţă, pe bufet; faimosul somon al lui Annie aştepta în bucătărie să fie adus de menajeră, când avea să o cheme, iar după aceea urma cafeaua şi…

Francie oftă. Voia ca totul să fie perfect, pentru că el era un bărbat atât de perfect.

Se uită la ceas. Opt şi un sfert. Se duse la fereastră şi privi afară, apoi se întoarse în cameră, nedumerită. Nu era în firea lui Edward să întârzie, ar fi dat măcar un telefon. Totuşi, se putea întâmpla orice, poate că nu avea de unde să sune. Spunându-şi să nu se îngrijoreze, că mâncarea nu se strica şi că nu era nicio grabă, începu să se plimbe încoace şi încolo prin camera confortabilă, aşteptând.

La ora nouă expresia ei fericită devenise spaimă şi privea îngrijorată pe fereastră. La zece era ghemuită pe fotoliu în faţa focului care se stingea, rugându-se să sune soneria. Sări din nou în

picioare la unsprezece când auzi paşi afară, dar uşa se deschise şi se închise şi recunoscu pasul uşor al lui Annie, care se strecura discret către camera ei. Se gândi să telefoneze la hotel, dar mândria o împiedică. Dacă ar fi fost cumva reţinut atâta timp, ar fi găsit un mijloc să-i trimită un mesaj.

După aceea nu mai numără orele şi minutele. Nu mai avea rost. Cu capul în mâini, se întrebă disperată: „De ce?" Îşi puse de mii de ori aceeaşi întrebare. Nu sunase el cu două zile în urmă, ca să-i spună că se însoară cu ea, orice ar fi? Cu lacrimile secate, începu să se plimbe din nou prin cameră. Trase perdelele şi privi în noaptea întunecată, reflectând. Iar când zorii îşi croiră drum prin ceaţa gri, se cufundă epuizată în fotoliu. Ştia că pentru a doua oară în viaţă îl pierduse pe bărbatul pe care-l iubea.

Annie o găsi acolo la ora şapte, când veni să vadă dacă se strânsese masa. O văzu ghemuită în fotoliu, privi masa elegantă şi neatinsă şi lumânările arse.

— N-a venit, spuse ea, plat.

Ochii lui Francie erau la fel de lipsiţi de viaţă ca şi cenuşa din vatră.

— E vina mea, Annie, spuse ea, obosită. N-ar fi trebuit să-l las să vină aici, n-ar fi trebuit niciodată să mă gândesc la căsătorie. Ştiam că fac o greşeală. Nu poţi să-ţi clădeşti fericirea pe temelia unor minciuni. Ridică din umeri şi adăugă: Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ştiu că n-o să-l mai văd niciodată.

Se ridică şi se îndreptă obosită către uşă. Rochia scumpă de seară arăta uşor ţipătoare în lumina strălucitoare a dimineţii şi Francie avea umerii căzuţi. Annie spuse:

— Francie, de ce nu-l suni, ca să afli ce s-a întâmplat? Sigur trebuie să existe o explicaţie…

— N-o vom şti niciodată.

Dar mai târziu, în cursul dimineţii, sosiră două bilete, dintre care unul cu antetul hotelului

Fairmont. Acesta spunea: *Francesca. Am avut la dispoziţie o noapte lungă în care să reflectez şi am ajuns la concluzia că ai avut dreptate şi că e mai bine să nu ne mai vedem niciodată. Te rog să mă ierţi.* Era semnat simplu: *E.*

Celălalt bilet era pe hârtie cu antetul *Harrison Herald,* şi-i spunea scurt că Harry considerase că a trebuit să-l informeze pe pretendentul ei despre trecutul pe care-l avea, şi că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să împiedice o asemenea căsătorie. Era semnat *H. Harrison.*

Harry şi Lord Stratton s-au întâlnit în trenul *Pacific Pullman* care mergea spre New York, în acea după-amiază. Se salutară din cap şi Harry zâmbi, dar Stratton nu-i vorbi şi Harry nu-l mai văzu deloc tot restul călătoriei.

CAPITOLUL 30

1912-1917

Când era la New York, Harry stătea întotdeauna la hotelul *Astor,* la intersecţia Broadway cu Strada 44. Îi plăcea locul şi luxul, la fel de mult ca aerul aristocratic, şi alături de *Sherry's, Rector's* şi *Delmonico's, Astor Roof Garden* era locul lui preferat pentru o întâlnire cu o femeie. Grădina de pe acoperiş avea havuzuri şi fântâni scânteietoare, cascade şi grote cu verdeaţă, chioşcuri cu flori şi copaci năpădiţi de iederă. Harry era singur acolo, bându-şi coniacul, când o văzu pe roşcată. Însoţitorul ei era cu spatele la el şi ea îl privi, iar ochii li se întâlniră. Ea îşi coborî privirea, pe jumătate zâmbind, apoi o ridică iar şi-l privi pe sub gene. Harry ridică paharul, toastând mut.

Chemă chelnerul şi îl întrebă cine era.

— E baroana Magda Muntzi, i se răspunse.

Harry îi trimise un bilet, privind-o nerăbdător în timp ce-l citea. Ea îi zâmbi, un zâmbet discret, astfel încât însoţitorul ei să nu observe, dar lui Harry i se păru promiţător. Află unde locuia şi-i trimise flori şi un alt bilet, cerându-i să ia cina cu el. Ea acceptă şi, când se întâlniră în cele din urmă, Harry se îndrăgosti pe loc.

Magda era unguroaică. Era sclipitoare, cu bucle arămii, ochi verzi ca smaraldele şi cu un temperament imprevizibil. Era cu câţiva ani mai mare ca el, dar avea genul de trup care-i plăcea, numai unduiri, spre deosebire de stilul piele-şi-os, care era la modă. Avea sâni de alabastru, şolduri care se ondulau când mergea, picioare lungi şi frumoase şi un apetit sexual sănătos. Mai avea şi un apartament elegant, lăsat moştenire – sau cel puţin aşa pretindea – de fostul soţ, şi cumpăra blănuri şi nimicuri scumpe, aşa cum alţi oameni cumpărau produse de băcănie. Adică zilnic.

Harry uită de Francie şi Edward Stratton. Era atât de îndrăgostit de Magda, încât plăti preţul pe care-l cerea, fără să sufle, finanţându-i incursiunile la *Lucille, Mainbocher, Cartier* şi *Tiffany.* Cumpără o casă cu treizeci de camere în Sutton Place, apoi o ceru în căsătorie şi îi dădu mână liberă s-o decoreze. Iar când ea acceptă, uită de ziar şi de afacerile din San Francisco. Se căsători cu Magda şi, timp de doi ani, se jucă de-a amantul pe lângă „stăpâna" sa, la toate evenimentele sociale şi la cluburile din Manhattan.

Doi ani mai târziu, se trezi devreme într-o dimineaţă, plin de mândrie masculină, şi făcu dragoste cu ea. Ea rămase ca de piatră până când termină, apoi spuse rece:

— M-am plictisit, Harry. Vreau să divorţăm.

El o privi, îi văzu indiferenţa din ochi, apoi enormitatea a ceea ce auzise îl izbi cu toată puterea. Se uită în jos la propriul trup, strălucind de sudoarea orgasmului triumfal, la ea, care stătea ca o efigie de marmură, cu buzele uşor răsfrânte a dispreţ. Apoi o lovi. Tare.

Magda nu plânse. Îşi puse o mână la gura însângerată, îşi frecă ochiul umflat şi spuse fără intonaţie:

— Asta o să te coste, Harry.

Şi aşa se întâmplă. Îi trebuiră aproape doi ani şi jumătate din avere ca să-i cumpere tăcerea şi să-şi salveze reputaţia. Ea obţinu divorţul şi, după război, se duse să trăiască la Monte Carlo, pe banii lui, cu un fals conte rus, unul dintr-un lung şir de amanţi, în timp ce averea lui se împuţina.

Cei trei ani cu Magda, ca amantă şi soţie, fuseseră costisitori. Numai casa din Sutton Place costase aproape zece milioane, pentru că ea dorise decoratori la modă, antichităţi franţuzeşti şi picturi de maeştri italieni. Şi chiar şi aşa, arăta ca o casă de târfă unguroaică scumpă. Ceea ce şi era, îşi spuse el, cu dezgust.

Când, în cele din urmă, se întoarse la San Francisco, arătând cu zece ani mai bătrân decât cei douăzeci şi opt de ani pe care-i avea, cu faţa buhăită a unui băutor înrăit şi cu expresia obosită a unui om care văzuse de toate, îl aştepta o altă surpriză. În timp ce şoferul conducea automobilul pe strada California, Harry se întoarse să se uite la casa nouă care ocupa terenul de mult timp părăsit, aflat la o stradă distanţă de casa lui.

— Asta a răsărit peste noapte, comentă el. A cui este, ştii cumva?

Şoferul se abţinu să-i spună că lipsea de aproape cinci ani. În schimb, clătină din cap şi răspunse:

— Nu am auzit a cui casă este, domnule.

Minţea – pur şi simplu nu voia să fie el cel care să-i spună domnului Harrison că celebra sa soră îşi construise casa chiar peste drum de el şi trăia în ea cu fiul ei – un copil blond şi frumos – cu un băieţel chinez cam de aceeaşi vârstă şi cu milionarul chinez, numit Mandarinul. Nu că i-ar fi vizitat cineva acolo, pentru că păreau să trăiască într-o superbă izolare, şi toţi servitorii erau chinezi, astfel că nu existau bârfe. Dar femeia era foarte elegantă şi întotdeauna zâmbea frumos când treceai pe lângă ea. Rânji deschizându-i uşa lui Harry şi valetul coborî scările ca să-l întâmpine. Tot oraşul vorbea despre casă, despre Mandarin şi despre concubina lui, şi şoferul îşi spuse: „Domnu’ Harry o să fie furios ca dracu’ când o afla.”

Camera de zi a lui Francie era la parter, ferestrele ei mari dădeau spre strada California. Era o cameră suficient de mică pentru a fi confortabilă, dar destul de mare pentru a avea loc în ea tot ce-i trebuia: cărţile, biroul, scaunele şi sofalele tapisate cu brocart chihlimbariu; însă tot mai avea acel aer vag şi singuratic al lucrurilor noi. Casa era voit lipsită de ostentaţie. Era construită din piatră de culoarea untului, în stil Georgian englezesc, cu o faţadă banală şi o uşă de lemn

negru, iar singurele locuri unde se folosise ceva marmură erau treptele de la intrare şi masa din bucătăria albă. Podelele erau din lemn de ulm, lustruite până căpătaseră o strălucire roşiatică, iar singurele lambriuri se aflau în bibliotecă, unde se potriveau. O scară superbă, suspendată, părea să se înalţe, fără niciun sprijin, până la galeria semicirculară de la etajul întâi, iar ferestrele înalte umpleau casa de lumină. Arhitectul englez îl spusese lui Francie că se inspirase după o casă din Mayfair, din Londra, şi simplitatea ei elegantă era cu totul diferită de grandoarea împopoţonată a căminului copilăriei ei şi de replica monstruoasă pe care Harry o construise la o aruncătură de băţ.

Când Edward Stratton o părăsise, Francie nu plânsese şi nici nu se cufundase în autocompătimire. Acceptase că Edward avea dreptul să se răzgândească în privinţa căsătoriei cu ea. Dacă ar fi avut ocazia, i-ar fi spus chiar ea adevărul, dar Harry i-o luase înainte. Harry îi hotărâse soarta, şi tristeţea ei se transformase în furie şi o hotărâre oţelită.

Îşi construise, în fine, casa şi, pe măsură ce aceasta se înălţase, încrederea ei crescuse. *L.T. Francis Company* devenise Corporaţia *Lai Tsin,* flota lor crescuse la şaptesprezece nave şi transporta mărfuri pentru negustori şi producători până la Liverpool şi Los Angeles, Bombay şi Singapore, Istanbul şi Hamburg, iar numele lor se găsea în graficele de transport publicate de orice ziar din lume.

Lai Tsin avea talentul misterios de a se afla în locul potrivit, la momentul potrivit şi, deşi nu avea niciun prieten printre oamenii de afaceri din San Francisco sau printre Tai-Pan-ii din Hong Kong, nu mai era tratat cu dispreţul arătat unui coolie. Nu purta niciodată haine europene, dar în roba lui albastră şi lungă avea o demnitate discretă, care-i obliga la respect pe cei cu care făcea afaceri; oricine ar fi avut dificultăţi, dacă i s-ar fi cerut să-

şi amintească de o singură afacere proastă pe care ar fi încheiat-o cu el, sau de o singură nedreptate făcută de el.

De la fereastră, Francie văzu automobilul de culoarea vinului de Burgundia, trecând pe lângă casă şi zări faţa curioasă a fratelui ei, dar nu zâmbi satisfăcută. Trecuseră cinci ani din noaptea fatidică în care Harry îi distrusese viaţa, dar, spre surpriza ei, nu simţea pentru el decât indiferenţă. Urmări cum şoferul îi deschise portiera, cum valetul coborî treptele în fugă şi cum un alt servitor se repezi să-i ia bagajele. Harry nu făcuse în viaţa lui un pas, fără ca o duzină de servitori să-i stea la îndemână, şi Francie se întrebă, dispreţuitoare, dacă mai ştia cum să-şi pună pastă pe periuţa de dinţi sau cum să se bărbierească. Iar Harry, cu ochii lui încercănaţi şi cu grăsimea pe care o pusese pe el, părea cu zece ani mai bătrân.

Francie ridică din umeri şi plecă de la fereastră, întrebându-se ce avea să spună el, când avea să afle că ea era noua lui vecină, dar de fapt nu-i prea păsa. Harry nu-i mai putea face nimic acum. Poate că averea ei nu era încă la fel de mare ca a lui, dar, dacă erau adevărate zvonurile despre decăderea lui financiară, atunci a lui era în coborâre, pe când a ei era în urcare. În paginile ziarelor de scandal fuseseră articole despre cum trebuise să-şi vândă acţiunile de la căile ferate, ca să plătească divorţul de a doua soţie, şi toată lumea ştia că ziarul lui pierdea bani mai repede decât era tipărit. Iar de când îi concediase de la conducere pe foştii colegi ai tatălui său, se auzeau zvonuri despre probleme şi mai mari în întreprinderile *Harrison.*

Din hol se auzi un strigăt şi Francie şi-l scoase din minte pe Harry şi norocul lui apus, în timp ce Ollie se repezi pe uşă cu exuberanţa lui obişnuită la întoarcerea de la şcoală.

— Mami, pot să mă duc cu Philip la depozite? o întrebă, nerăbdător.

Francie oftă.

— Şi temele?

— Of, mami, le fac mai târziu. Îi zâmbi fermecător şi, ca întotdeauna, Francie îşi aminti de tatăl lui. Promit, adăugă el, îmbrăţişând-o.

Acum, că împlinise treisprezece ani, îmbrăţişările deveniseră o raritate, şi ea întrebă, ridicând din sprâncene:

— Cărui fapt îi datorez onoarea, domnişorule Olliver?

El dădu din umeri:

— O, nu ştiu, păreai cam tristă, cred. Ne vedem mai târziu, mami.

Philip Chen aştepta în hol.

— Îl aduc înapoi la şase, Soră mai mare, spuse el, cu o plecăciune politicoasă.

Se duse la uşă, ca să-i urmărească îndepărtându-se. Ollie era înalt pentru vârsta lui, suplu ca un mânz tânăr, cu părul blond şi des, care-i flutura dezordonat pe frunte. Avea ochii cenuşii, ca ai lui Josh, şi avea zâmbetul tatălui său – acelaşi zâmbet cu care tocmai o fermecase ca să-l lase să-şi amâne temele – şi aceeaşi inocentă poftă de viaţă a lui Josh. Ollie aproape că alerga pe stradă, plin de nerăbdare şi grabă, în timp ce pasul lui Philip Chen era controlat şi hotărât.

Philip, la cei optsprezece ani ai săi, era un chinez american, obişnuit cu stilul de viaţă occidental. Îşi purta părul scurt şi se îmbrăca occidental, chiar şi la festivalurile chinezeşti. Iar Mandarinul ştia că aşa şi trebuie să fie. Lai Tsin dorise ca el să-şi păstreze moştenirea chinezească, şi cea mai mare parte a vieţii Philip trăise într-o familie chineză şi se dusese la şcoli chinezeşti, dar în fiecare după-amiază un profesor îl învăţase istoria Americii şi Europei şi-l introduse în cultura occidentală. Părăsise şcoala la şaisprezece ani şi începuse să lucreze alături de Lai Tsin, pe care, cu respect, îl numea „Cinstitul Tată”, pentru a învăţa toate aspectele afacerilor lor. Deseori îl însoţea în călătoriile în Orient, şi Mandarinul îl trata ca pe

propriul său fiu, iar între ei exista o legătură puternică de dragoste şi încredere.

Ollie ridică privirea la faţa serioasă a lui Philip în timp ce coborau dealul ca să ia un tramvai către Market Street. Philip Chen era idolul lui. Era un băiat scund şi serios, cu pielea palidă şi părul negru şi des. Ochii lui codaţi aveau o culoare neobişnuită, cafenie, şi o expresie enigmatică. Îl numea pe Ollie „Frate mai mic", era tăcut şi misterios, şi Ollie nu ştia niciodată la ce se gândea, dar bănuia că trebuie să fie ceva important, pentru că Philip nu-şi bătea niciodată capul cu scoruri la baseball sau cu colecţii de pachete de ţigări sau cu caii de la fermă. Philip părea să se gândească întotdeauna la lucruri mai înalte, mai interesante, cum ar fi valoarea monedei din Hong Kong, faţă de dolarul american, sau tonajul ultimei nave adăugate flotei *Lai Tsin.* Iar acesta era unul din motivele pentru care Ollie voia să-l însoţească pe Philip la birouri, pentru că dorea să înveţe totul despre afaceri. Voia să călătorească spre Hong Kong cu Mandarinul şi cu Philip, voia să vadă cum se încarcă cargourile lor ca să plece pe Marea Chinei, şi să viziteze toate minunatele porturi ale lumii.

Celălalt motiv era că Philip era singurul lui prieten. Banii aveau putere, aşa că Ollie mergea la cea mai bună şcoală pentru băieţi din San Francisco, dar nu simţea că locul lui e acolo. O, ceilalţi băieţi erau în regulă, juca fotbal cu ei şi vorbea cu ei, dar nu era niciodată invitat la ei acasă. Sigur, îl durea puţin, dar ştia că familia lui era deosebită şi, deşi era mândru de ea, uneori îi era cam greu. Şi era întotdeauna singur, încerca să se consoleze, filosofic, spunându-şi că anul următor mama lui îl trimitea la colegiu în Est, dar suferea oricum. Iar când, în cele din urmă, Philip Chen venise să locuiască cu ei, pentru prima oară în viaţă căpătase un prieten.

Pe ţărmul oceanului se ridicase ceaţa când ajunseră ei la docuri, şi Ollie o mirosi vesel, ca un marinar care adulmecă vântul.

— Ştii ceva, Philip, îi spuse el, deschizând uşa veche de lemn, într-o zi o să comand propria mea navă. O să fie nava amiral a flotei noastre şi o s-o numim *Mandarinul.*

Philip dădu din cap.

— Dacă asta doreşti, Frate mai mic, o s-o faci. Eu unul o să rămân la Hong Kong şi o să umplu vasele noastre cu marfă.

— Când eram copil, continuă Ollie, voiam să mă fac pirat, dar Mandarinul mi-a spus că nu e o profesie respectabilă. Zâmbi şi adăugă: Probabil că nu e, dar trebuie să fie amuzant.

Din coliba micuţă de lemn pe care Lai Tsin o cumpărase cu ani în urmă, depozitul devenise un imens complex de birouri şi magazii, dar era tot un grup de clădiri lipsite de pretenţii, construite din lemn, cu acoperişuri de tablă, aşezate pe ţărmul oceanului, şi nimeni n-ar fi bănuit că acolo se află sediul unei companii de multe milioane de dolari, care se luptă cu succes pentru căile comerciale ale lumii.

Ca de obicei, Lai Tsin se afla în birou. Purta haina de mătase albastru-închis, lungă, ca întotdeauna, iar camera mobilată simplu era un model de curăţenie. Pe masa simplă de lemn se aflau abacul vechi, o tuşieră chinezească şi pensule, ca şi o călimară şi tocuri occidentale. În faţă ţinea un teanc ordonat de hârtii şi un imens dosar roşu. Când băieţii ciocăniră, ridică privirea şi îi invită să intre.

Philip se înclină şi Ollie îl imită. Nu-şi putea aminti ca Mandarinul să-l fi îmbrăţişat vreodată, nici chiar când era mic. Lucrurile se petreceau întotdeauna în stil chinezesc, cu ritualuri formale şi plecăciuni, dar ochii Mandarinului se luminau când îl vedea, şi ştia că se bucură.

— Bine ai venit, Ollie, îi spuse el, în chineză. Sper că plăcerea pe care o am, văzându-te, nu înseamnă că-ţi neglijezi temele.

Ollie zâmbi. Scuturându-şi părul din ochi, răspunse în aceeaşi limbă:

— Nu, domnule, i-am promis mamei să le fac mai târziu.

Mandarinul încuviinţă din cap.

— Atunci, dacă tot eşti aici, o să-ţi dau o sarcină.

Îi întinse abacul, arătându-i cum să verifice şirurile de cifre de pe ultima pagină a dosarului. Ollie zâmbi vesel. Coloanele erau în chineză şi ştia că Mandarinul voia să verifice cât de bine stăpâneşte limba scrisă. Învăţase chineza de la cinci ani şi se descurca în mandarină şi în cantoneză, aproape la fel de bine ca în engleză, dar mai avea probleme cu caracterele scrise. Luă dosarul şi-l urmă pe Philip în micul său birou de alături, ca să-şi înceapă treaba.

O jumătate de oră mai târziu, sirena unei nave răsună undeva în golful cufundat în ceaţă şi el privi pe fereastră, uimit să vadă faţa cuiva care se uita înăuntru. Lăsând creionul din mână, se ridică şi ieşi să cerceteze, dar nu era nimeni.

— Ce este? întrebă Philip, urmărindu-i privirea.

— A, nimic, răspunse Ollie nesigur, aşezându-se la loc. Mi s-a părut că văd pe cineva la fereastră, dar cred că m-am înşelat.

Philip se întoarse la treabă fără niciun comentariu, iar Ollie îşi termină socotelile şi-i duse Mandarinului dosarul înapoi. Acesta privi cu ochi de expert coloanele de cifre, apoi îi arătă o mică greşeală.

— Chineza ta face progrese, Ollie, îi spuse, zâmbind. Dar mama ta te aşteaptă şi trebuie să te ţii de cuvânt.

Ollie ieşi din birou prin magazia înaltă, plină de rafturi, străbătu coridoarele înguste, adulmecând aromele cafelei proaspete puse în saci de iută şi

ceaiul al cărui miros trecea până şi prin lăzile de lemn în care era ţinut. Mirosi piperul şi scorţişoara, ghimberul şi cuişoarele, visând la ţările îndepărtate de unde veneau şi spre care, într-o zi, avea să conducă vasul amiral al flotei *Lai Tsin*. Magazia era locul lui preferat, pentru că putea închide ochii şi aproape credea că navighează pe Oceanul Indian sau pe Marea Andaman, îndreptându-se către o insulă exotică, unde înfloreau lotusul şi tamarinul şi unde-l aştepta aventura.

Afară era rece şi umed, iar ceaţa rece şi lipicioasă îi alungă visele despre insulele însorite ale Sudului. Grăbi pasul, ca să se încălzească. Cunoştea drumul către staţia de tramvai ca pe propriile buzunare, iar ceaţa nu-l supăra, deşi făcea ca paşii să-i sune ciudat şi înfundat, şi brusc i se păru că aude zgomot de paşi în urma sa. Amintindu-şi de chipul de la fereastră, privi temător peste umăr, dar strada era pustie şi nu se vedea decât ceaţa cenuşie. Speriat, o rupse la fugă, oftând uşurat când tramvaiul, luminat puternic, se apropie de el; se urcă, pornind spre casă.

CAPITOLUL 31

Feţele din jurul mesei de consiliu de la *Harrison Enterprises Incorporated* erau toate serioase când Harry îşi ocupă locul. Îi privi cu dispreţ, pe ei şi rapoartele lor contabile şi financiare, bătând cu degetele toba în masa de mahon şi cerându-i secretarei să-i aducă imediat o cafea.

— Ei bine, domnilor, spuse el, acordându-le beneficiul temporar al atenţiei sale. Hai să terminăm cu asta.

— Sunt multe de discutat, domnule Harrison, spuse reprobator contabilul şef. Trebuie să profităm de ocazie, atât cât vă avem în San Francisco, şi să trecem în revistă afacerile fiecăreia dintre companii şi să hotărâm ce e de făcut. După cum ştiţi, domnule, unele dintre ele, inclusiv *Herald,* sunt în stare proastă.

— Cât de proastă? întrebă Harry, lăsându-se pe spate în scaunul său de piele şi sorbind din cafea.

— *Herald* pierde bani în mod constant, încă de la început, domnule Harrison. Pierderile lui sunt, la ora actuală, de ordinul a treizeci de milioane de dolari.

Harry îl privi uluit.

— Treizeci de milioane? Cum se poate aşa ceva?

— Aţi lipsit cinci ani, domnule. Şi aţi lăsat ordinul să continue cu întregul personal şi cu tiraj maxim, indiferent ce s-ar întâmpla. De asemenea, îi aminti el, la instrucţiunile dumneavoastră, toate acţiunile pe care le aveaţi la *Union Pacific Railroad* au fost vândute şi banii au fost daţi baronesei, în contul compensaţiei pentru divorţ.

Harry oftă.

— Afurisită de târfă, nesătulă de bani, spuse, scurt.

Turnându-şi cafea, ascultă cu jumătate de ureche povestea dezastrelor care se abătuseră asupra

întreprinderilor *Harrison:* noile terenuri petroliere, în care turnase tone de bani, rămăseseră cu încăpăţânare seci; producţia oţelăriilor fusese decimată de greve; plantaţiile de zahăr din Hawaii fuseseră incendiate de muncitorii sătui să mai lucreze pentru salariile de mizerie şi furioşi că cererile lor fuseseră ignorate. Lista continuă până când el ridică mâna şi ceru să afle de ce nu se făcuse nimic pentru a se pune capăt forajelor petroliere, grevelor şi celorlalte nenorociri.

— V-am ţinut la curent cu toate aceste probleme, domnule, bombăni contabilul şef, dar aţi lipsit atât de mult, şi, după ce au plecat domnul Frank şi domnul Wallis, ei bine, domnule, n-a mai existat o conducere cum trebuie. Vă rog să mă iertaţi că spun asta, domnule Harrison, o companie cu atâtea interese diverse are nevoie de o mână fermă la cârmă. Altfel…

Ridică sugestiv din umeri, întinzându-i teancul de rapoarte, cu lungile lor coloane în cerneală roşie. Harry tăcea. Întoarse capul de la hârtiile care demonstrau pierderile companiilor sale şi spuse:

— Dar banca?

— Mă bucur să vă pot spune că banca merge bine, domnule, răspunse contabilul, cu un zâmbet. Publicul şi-a păstrat încrederea în stabilitatea băncii *Harrison Mercantile.*

Harry dădu din cap, uşurat.

— Bine, spuse, încrucişându-şi braţele, deci care e starea actuală?

— Una peste alta, spuse contabilul, privindu-l peste ochelarii cu ramă de aur, *Harrison Enterprises* au pierdut o sută optzeci de milioane, în patru ani. Asta ne lasă cu o valoare netă de o sută douăzeci de milioane.

— Păi, fir-ar să fie, asta nu e chiar aşa de rău, nu? Credeam că vrei să-mi spui că ne scufundăm!

Harry oftă de uşurare în timp ce se ridica să plece.

— După cum v-am spus, domnule Harrison, zise contabilul, agitat, mai multe dintre companii au necazuri serioase. Deşi tabloul general încă mai arată un oarecare profit, valoarea netă a companiilor dumneavoastră e mai puţin de jumătate din cât era la moartea tatălui dumneavoastră.

— Zău, aşa e? Harry se opri nesigur la uşă, apoi se întoarse la masă. Dar averea mea personală?

— Global, investiţiile s-au dovedit înţelepte. Deşi, evident, cu căsătoriile, iahtul, casele şi maşinile şi cu cheltuielile în general mari, ei bine, mă tem că şi aceasta a scăzut considerabil.

Plecă fruntea sub privirea lui Harry.

— Cât de mult?

Vocea lui aspră îl făcu pe om să tresară, şi-i răspunse repede:

— Şaizeci de milioane, domnule. Mai puţin de jumătate din cât era.

Surprins, Harry îl privi fix, întrebându-se dacă era adevărat. Putuse să cheltuiască atât de mult în doar câţiva ani? Păi, da, dacă se gândea bine, după cum spusese omul, cu casele, iahtul, căsătoriile şi divorţurile, probabil că da. În fine, îngrijorat, se gândi la companiile sale aflate în suferinţă şi hotărî că ar fi mai bine să preia din nou controlul.

— Bine, domnilor, spuse el, aşezându-se din nou pe scaunul rotativ şi frunzărind rapoartele financiare care stăteau în faţa lui pe masă. Uite ce facem. Întâi închidem *Herald* – chiar de mâine.

— Aş putea sugera să fie de vineri, domnule? întrebă contabilul. Banii sunt deja avansaţi pentru săptămâna asta şi n-ar fi bine pentru imaginea financiară, dacă am închide pe loc. Zvonurile, ştiţi dumneavoastră, adăugă vag, dar Harry îi înţelesese mesajul.

— Bine atunci, vineri. Luă următorul raport. Vindem plantaţia de zahăr, hotărî brusc. Afurisiţii ăştia de muncitori chinezi fac mai multe necazuri decât bani.

— Nu e un moment bun ca să vindem, domnule, obiectă contabilul. Dacă ajungem la o înţelegere cu muncitorii…

— Vinde, repetă Harry, cu răceală.

Luă în mână raport după raport, hotărând ce să se vândă, apoi le spuse că toţi banii vor fi folosiţi pentru a se intra pe piaţa de mărfuri, că în viitor, se vor ocupa de metale, cafea, cacao şi cauciuc.

— Producţia nu are niciun viitor, le spuse, grăbit. Intenţionez să înfiinţez un birou pe Wall Street şi să mut acolo baza noastră de operaţii.

Mulţimea de feţe uluite din jurul mesei privi lung după el când plecă, dar Harry deţinea nouăzeci şi cinci la sută din *Harrison Enterprises,* şi nu era nimic de făcut. Cuvântul lui era lege.

În vinerea când se tipări ultima ediţie din *Harrison Herald,* lui Harry i se livră personal un exemplar, acasă. Deschise ziarul în timp ce-şi lua micul dejun, devorând ouăle cu şuncă şi cârnaţii, cu apetitul lui obişnuit, până când văzu articolul de fond de pe prima pagină. Păli şi pofta de mâncare îi dispăru când îl citi.

Corporaţia Lai Tsin *cumpără în triumf cel mai nou şi mai rapid cargou din lume,* spunea titlul, deasupra unei fotografii cu Francesca şi fiul ei la bordul vasului. Continua, descriind succesele companiei, şi se încheia astfel: *Proprietarii Corporaţiei* Lai Tsin *sunt chinezul Ke Lai Tsin, cunoscut peste tot ca Mandarinul, şi miss Francesca Harrison, sora proprietarului lui* Harrison Herald, *Harry Harrison, şi fiică a răposatului Harmon Harrison. Se spune că miss Harrison şi Mandarinul trăiesc împreună în minunata lor reşedinţă din vârful lui Nob Hill, la nicio stradă distanţă de fratele ei, deşi se ştie că ea şi fratele său nu-şi vorbesc de mulţi ani. Domnul Harrison n-a comentat asupra succeselor în afaceri ale surorii sale, dar zvonurile despre propriul lui declin financiar s-au răspândit în*

lumea afacerilor şi sunt dovedite de închiderea acestui ziar.

Harry aruncă ziarul înjurând. Se repezi la telefon şi formă numărul de la redacţie.

— Concediază-l pe nenorocitul ăla, oricine ar fi, urlă în receptor.

La celălalt capăt al firului cineva chicoti şi vocea răspunse:

— Aţi uitat, domnule Harrison, ne-aţi concediat deja pe toţi.

Harry trânti telefonul, blestemând furios. Era picătura care umplea paharul. O să găsească o cale s-o prindă pe Francesca – şi pe afurisitul ei de iubit chinez. O să-i trimită pe amândoi în iad.

Sammy citi articolul, rezemat de tejgheaua unui bar zgomotos din Barbary Coast. Purta o jachetă zdrenţuită de lână şi o cămaşă uzată, pe care le primise de pomană la Liverpool, în Anglia, cu un an în urmă, într-una din numeroasele sale opriri din călătoria lungă şi extenuantă către San Francisco. Nu-şi putuse permite încă şase penny, ca să cumpere un palton vechi şi uzat, şi în iarna aceea, în timp ce aştepta o navă care să-l ia ca om de corvoadă – sau ca orice altceva care să-l ducă un pas mai aproape de California şi de Francie – crezuse că o să moară de frig. Dar refuzase să cedeze. Nu putea. Nu încă.

În iarna aceea lungă, în Anglia, se gândise de multe ori să se întoarcă în Yorkshire, s-o vadă pe mama lui, dar nu mai ştia nici măcar dacă mai trăia, şi oricum nu era sigur dacă poliţia nu l-ar fi arestat, într-o clipită. Dar principalul motiv, pentru care nu se întorsese, era că nu voia ca mama lui să vadă ce devenise: un nimic, cel mai josnic dintre josnici. Nici măcar bărbat.

Îşi numără monedele din buzunar, ceru încă un pahar de băutură şi începu să se gândească la următoarea mişcare. Nu-i fusese greu să afle totul despre Francie Harrison; era cea mai celebră

femeie din San Francisco, trăia pe faţă cu chinezul ei, pe Nob Hill. Se spunea că are un fiu – Sammy îl văzuse cu ochii lui, deşi doar de la depărtare – şi aşa îşi făcuse planul. O urmărise pe Francie săptămâni în şir, îi cunoştea toate mişcările şi ştia că joia ieşea câteva ore în cursul după-amiezii. Atunci avea să lovească.

Barmanul îl privi atent când îi întinse băutura; chiar şi în zona aceea dură, omul arăta sălbatic, cu pielea lui gălbejită şi cu ochii flămânzi. Spinarea îi era îndoită şi arăta ca şi cum te-ar fi omorât pentru două centime. Intrând discret în camera din spatele barului, telefonă la secţia locală de poliţie şi le spuse agenţilor că, în barul lui, se afla un tip cu înfăţişare dubioasă. Când se întoarse, întâlni ochii lui Sammy. Îşi feri iute privirea, fluierând speriat o melodie în falset. Cu intuiţia pe care i-o dădeau anii de obişnuinţă, Sammy îşi goli paharul, îi mai aruncă barmanului o ultimă privire ameninţătoare şi se grăbi să plece.

Poliţia înţelegea raritatea unui apel de la orice proprietar de cârciumă de pe Barbary Coast, aşa că se grăbiseră să vină, dar până atunci Sammy Morris plecase de mult, înapoi la gaura din zid sau la pragul de uşă care avea să-l adăpostească pentru încă o noapte friguroasă.

CAPITOLUL 32

Toată viaţa lui Lai Tsin era devotată muncii. Călătorea des către Hong Kong şi de fiecare dată, când se întorcea în patria sa, urca pe fluviul Yangtze ca să viziteze templul strămoşesc, pe care fratele lui mai mare îl construise după instrucţiunile sale.

Fratele mai mare se îngrăşa din banii pe care-i primea lunar de la el, dar cel puţin, acum, Lai Tsin avea satisfacţia de a vedea că soţia lui arăta mai puţin chinuită, iar copilul nu mai umbla în zdrenţe. Templul micuţ, din lemn minunat sculptat, fusese construit pe deal, în cea mai prielnică poziţie *fung-shui,* adăpostit de alte două dealuri alăturate, cu faţa către fluviu şi câmpie, astfel încât să primească cel mai bun *ch'i* – respiraţie cosmică. Era impecabil îngrijit, deşi Lai Tsin se îndoia că asta era opera fratelui său, şi întotdeauna reuşea să lase câţiva bănuţi în mâna mică a soţiei sale, câştigându-şi astfel neţărmurita el recunoştinţă.

Templul strămoşesc era mic, cu cornişe şi căpriori sculptaţi complicat, şi era vopsit într-un roşu aprins, care strălucea ca o flacără pe fundalul peisajului verde-cenuşiu. Când soarele apunea deasupra acoperişului verde, transformând roşul cornişelor împodobite în auriu curat, sătenii şi călătorii de pe fluviu se opreau ca să-i privească frumuseţea şi să facă o rugăciune pentru fericirea sufletelor mamei lui Lai Tsin şi ale copiilor el.

Când se întoarse la San Francisco, îl chemă la el pe Philip Chen, acum în vârstă de nouăsprezece ani, şi, în chineza mandarin pe care o foloseau întotdeauna când vorbeau între ei, îi spuse:

— În doi ani te-am învăţat tot ce am putut despre afacerile noastre. Am hotărât că a venit vremea să te duci în Hong Kong. Acum suntem gata să le arătăm marilor *hong*-uri puterea noastră, să le arătăm că am venit aici ca să rămânem şi că

nu mai avem nevoie de firimiturile de la mesele lor.

Puse pe masă, în faţa lui Philip, actul de proprietate al terenului din cartierul central, şi continuă, doar cu o umbră de triumf în voce:

— Acum o să ne construim sediul din granit alb, la fel ca ale lor, cu numele nostru în litere de aur, arătându-se mândru întregului Hong Kong. O să pleci pe nava cu numele tău, *Philip Chen,* săptămâna viitoare, şi o să iei cu tine toate răspunderile şi onorurile noii tale poziţii de comprador al companiei. Se uită cu afecţiune la fiul său şi zâmbi. O să fii cel mai tânăr comprador din Hong Kong. Mulţi vor încerca să-şi bată joc de tine şi să te înşele, dar ştiu că nu greşesc încrezându-mă în capacitatea şi în loialitatea ta.

Vocea lui Philip tremura de emoţie când realiză că avea să fie director al imensei companii. Îi mulţumi lui Lai Tsin şi spuse:

— Preacinstit Tată, onoarea pe care i-o faci umilului tău fiu este copleşitoare. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să apăr interesele companiei şi să-i păstrez cinstea obrazului în faţa vicleşugurilor marilor *hong*-uri şi a invidiei lor. Voi face tot ce pot ca să păstrez alături de noi *joss*-ul bun, şi-mi voi folosi mintea şi mâinile, câte ore va fi nevoie, ziua sau noaptea, ca să merit onoarea pe care mi-ai făcut-o cu atâta generozitate.

Lai Tsin dădu din cap, satisfăcut.

— Atunci, hai să mergem s-o vizităm pe Preacinstita ta Mamă numărul doi, spuse el, numind-o pe buna chinezoaică alături de care Philip trăise în anii care urmaseră cutremurului. Îi vom povesti despre succesul tău.

Automobilul lui Lai Tsin, negru şi discret, cu şofer chinez, aştepta afară ca să-i ducă în Chinatown. Sammy Morris urmări luminile roşii ale maşinii dispărând în noapte, apoi şchiopătă până la cel mai apropiat bar şi dădu un telefon la reşedinţa Mandarinului, pe Nob Hill.

Servitorul chinez răspunse la telefon, luă mesajul şi i-l transmise lui Ollie. Mandarinul cerea ca Ollie să-l întâlnească la birouri cât putea de repede; avea să-i arate ceva important.

Încântat, Ollie lăsă temele. Ştia că ar fi trebuit să-i spună mamei sale, dar aceasta nu se întorsese încă de la Annie, şi nu avea timp de pierdut – Mandarinul spusese „cât se poate de repede". Înhăţându-şi haina, ieşi.

Era ora şase, o după-amiază rece de februarie. Întunericul se lăsase devreme, răsărea deja luna şi vântul măturase norii de pe cer, lăsându-l senin şi presărat cu stele. Ollie coborî în grabă dealul ca să ia tramvaiul, iar de unde-l lăsă acesta merse pe jos ultimele câteva străzi până la docuri. Se opri câteva clipe ca să admire vasele comerciale care se decupau pe cer, înainte de a intra pe strada îngustă care ducea la birouri. Se uită la clădire, uimit; nu se vedea nicio lumină, nici măcar la fereastra Mandarinului. Încercă uşa, dar era încuiată, şi se dădu înapoi, întrebându-se dacă întârziase prea mult.

Paşii lui Sammy erau la fel de silenţioşi ca ai unui coolie desculţ. Ollie nu-l auzi când sări din spatele lui, punându-i un tampon cu eter pe nas şi pe gură, adormindu-l în doar câteva secunde.

Noul hotel al lui Annie era mic, dar foarte şic, cu şaptezeci de camere imense şi o duzină de apartamente bogat decorate. Avea aerul demodat de confortabil al unei case englezeşti de ţară, însă totul în el era de ultimă oră, de la duşuri, până la sistemul de încălzire, de la lifturi, la lămpi. Bineînţeles, mâncarea era extraordinară, o versiune mai cosmopolită a meselor ei de la pensiune, folosind cele mai bune ingrediente, perfect gătite şi prezentate.

Pentru Annie, conducerea hotelului era o joacă de copii. Era ceea ce făcuse toată viaţa, dar la o scară mai mare. Ziua era ocupată, iar seara îi făcea

plăcere să se îmbrace cu ce avea mai bun şi să se ducă la parter ca să-şi salute personal oaspeţii, făcând puţină conversaţie şi, eventual, bând cu ei un pahar de şampanie, înainte de a se asigura că s-au aşezat la masă, când îi lăsa, după ce le făcuse câteva recomandări din meniul pe care chiar ea îl alcătuise.

Aysgarth Hotel era ocupat permanent în proporţie de nouăzeci şi cinci la sută, iar restaurantul era unul dintre cele mai faimoase şi mai populare din oraş. Banii curgeau în buzunarele lui Annie, şi avea toate motivele să fie mulţumită de sine. Muncea din greu; nevoile clienţilor ei aveau întâietate; personalul ei, ales cu grijă, era bine plătit şi mulţumit; şi discuta deja cu Mandarinul despre un nou hotel la New York şi încă unul la Hong Kong.

Privi cu afecţiune la Francie, care stătea de cealaltă parte a măsuţei de cafea. Pentru o femeie puţin peste treizeci de ani, care trecuse prin câte trecuse ea, era remarcabil că nu avea un singur rid pe faţă. Încă-şi mai purta părul lung şi blond într-un coc pe ceafă şi devenise una din cele mai elegante femei din San Francisco, întotdeauna imaculată, în haine comandate special la Paris, cu toate că nu fusese acolo în viaţa ei. Şi deşi nu avea decât puţine bijuterii, ceea ce avea era impresionant, cum ar fi colierul gros de perle crem, imense, pe care-l purta întotdeauna, şi imensul inel cu rubin birmanez care se asorta cu rochia de lână moale.

„Calitate” era cuvântul prin care Annie ar fi descris-o pe prietena ei, şi prin asta nu voia să exprime doar echivalentul din Yorkshire al noţiunii de „aristocratic”, ci calitatea mai profundă a lui Francie. Annie ştia că zilele ei sunt ocupate de întâlniri de afaceri şi de puţinul şi preţiosul timp petrecut cu Ollie. Francie era o prietenă fidelă şi o mamă iubitoare; tot ce avea dăruia celorlalţi şi păstra foarte puţin pentru ea însăşi. Dar Edward

Stratton era de mult istorie şi era timpul ca Francie să mai cunoască lume.

— Alţi bărbaţi, vrei să spui? îi replică Francie când Annie menţionă subiectul. Cred că visezi, Annie. Uiţi cine sunt. Cine crezi că ar vrea să fie văzut cu notoria Francie Harrison?

Annie oftă exasperată.

— Tot nu sunt sigură că e o idee bună să locuieşti cu Mandarinul – alimentează bârfele.

— Ei bine, măcar le dă ceva concret despre care să vorbească, răspunse Francie, cu indiferenţă. Ce crezi că le displace mai tare – că e chinez? Sau că e bărbat?

Annie clătină din cap şi îi mai turnă ceai.

— Le-ai dat subiect de scandal.

Francie ridică din umeri.

— Oricum, ar trebui să mă întorc şi să văd ce face Ollie cu temele. Râse şi privirea i se îmblânzi de afecţiune. Îl ştii, ar face orice să scape de ele. Sărutând-o pe Annie, adăugă:. Vii la fermă în weekend? Şi nu, nu vreau să aud iar că eşti prea ocupată. Hotelul ăsta îţi ocupă toată viaţa.

— Aşa-mi şi place, replică Annie, cu hotărâre. Cât despre fermă, o să mă mai gândesc. Am hotelul plin în weekendul ăsta, e întrunirea Partidului Republican şi ştii ce pretenţioşi pot fi politicienii ăştia.

— Mă rog, nu-i condamn că vor să stea la *Aysgarth.* Cred că e cel mai frumos hotel din lume.

Annie zâmbi cu modestie.

— O, nu ştiu, poate că la Paris o mai fi vreunul. Râse şi adăugă: Dar mâncare mai bună ca a mea tot n-au, nici chiar la Paris.

Francie plecă pe jos de la *Aysgarth.* Nu-i plăcea să ia maşina pentru distanţe atât de scurte şi, oricum, mişcarea îi făcea bine. Era şapte şi un sfert când ajunse acasă şi servitorul o întâmpină în hol cu vestea că pe domnişorul Ollie îl chemase de Mandarinul. Surprinsă, telefonă la birou şi, când nimeni nu-i răspunse, îşi spuse că probabil

porniseră spre casă, aşa că urcă să se schimbe pentru cină.

Un sfert de oră mai târziu coborî din nou, zâmbind când simţi aroma delicioasă de ghimber şi chili care venea din bucătărie; bucătarul chinez îl adora pe Ollie şi în fiecare seară îi pregătea ceva special.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul. Francie era în dormitor. Răspunse grăbită:

— Ollie?

Bărbatul de la celălalt capăt al firului râse, un râs scurt şi urât, fără veselie.

— Ollie e cu mine aici, Francie, spuse el. La depozit.

— Cine e acolo? întrebă, brusc speriată.

— Nu ştii? Nu-ţi aminteşti? Păi nu, bănuiesc că nu, nu-i aşa? În definitiv, credeai că m-ai terminat acum mulţi ani. Dar iată-mă, m-am întors din mormânt, Francie, şi te bântui cum mă bântuie Josh pe mine.

Francie păli. Strânse receptorul atât de tare, încât i se albiră încheieturile.

— Sammy Morris, şopti ea.

— Ollie te aşteaptă aici, Francie. De ce nu vii să-l iei? Dar de data asta nu aduce nenorociţii de asasini chinezi cu tine. Şi nici poliţia. Altfel, ştii la ce să te aştepţi.

Linia se întrerupse şi ea rămase împietrită pentru o clipă, uitându-se la receptor, apoi îl trânti şi fugi către uşă, aruncându-şi haina pe umeri. Ollie era în primejdie de moarte – era singur la depozit, cu Sammy Morris. Se întoarse şi luă pistolul micuţ din sertarul noptierei. Mandarinul i-l dăduse cu ani în urmă ca să se apere, pe vremea când *tong*-urile se luptau între ele şi ea ar fi putut fi în pericol. Acum voia să-l folosească împotriva lui Sammy Morris.

Strada îngustă din faţa depozitului era în întuneric, iar Sammy îl lăsase pe băiat acolo unde căzuse, spărsese repede o fereastră şi-şi croise

drum prin birouri. Trăsese obloanele şi căutase telefonul, aprinsese lumina şi o sunase pe Francie, atât de înecat de o nerăbdare amară la auzul vocii ei, încât abia putu vorbi. Dar triumful lui real fusese să simtă cât era de îngrozită. Nu se spunea oare că la inima unei femei ajungi prin copiii ei? Ei bine, de data asta ajunsese la inima lui Francie şi avea de gând s-o facă bucăţi. Doar aşa îi putea arăta ce simţise el pentru Josh.

Găsi o uşă laterală, trase zăvoarele şi ieşi să-l ia pe băiat, înjurând în timp ce se împleticea prin beznă. Ridică băiatul inconştient şi-l aruncă pe un umăr, ducându-l în birou. Îl aruncă pe un scaun şi se dădu înapoi să-l privească.

Doza de eter fusese puternică şi copilul era încă adormit. Capul îi căzuse pe spate şi ochii cenuşii îi erau pe jumătate deschişi. Privindu-l, Sammy păli. Se uita la Josh, tânăr. Se apucă cu mâinile de cap; o parte din el urla că acela era fiul lui Josh, cealaltă refuza să accepte. Se găsea aruncat înapoi în timp, înapoi la terasa *Montgommery,* cu prietenul său Josh, care ar fi făcut orice pentru el, şi pentru care ar fi făcut orice. Prin creier îl săgetau dureri înspăimântătoare, sângele îi pulsa atât de tare, încât capul stătea să-i plesnească, şi căzu în nesimţire alături de băiat.

Mirosul de benzină îl trezi, înţepându-i nările şi înăbuşindu-l, şi se ridică tuşind. Camera era din nou în beznă şi întinse mâna să-l atingă pe Josh, bucuros că era tot acolo. Prietenul lui cel mai bun nu-l părăsise. Ridică fruntea, adulmecând aerul, simţind primejdia. Urmă o fulgerare de lumină albă şi magazia explodă brusc. Câteva clipe se zgâi mut la flăcări, apoi se ridică în picioare. Întreaga clădire ardea, flăcările se năpusteau către el, aruncând umbre ciudate pe faţa lui Josh, şi-şi dădu seama că trebuia să-l salveze.

Îl ridică pe umăr şi porni pe coridor, printr-un zid de căldură. O pală de fum negru se abătu peste el, şi lăsă capul în jos, luptându-se cu ea ca să nu-i

umple plămânii. Nu mai erau decât câţiva metri de mers, câţiva paşi şi erau în siguranţă. Băiatul devenea din ce în ce mai greu, şi genunchii îl lăsară. Nu mai putea respira, dar ştia că trebuie să meargă înainte, de data asta trebuia să-l salveze pe Josh. Apoi fumul negru îi umplu plămânii, şi nu mai ştiu nimic.

Harry se pregătea să plece. Valetul îi făcuse bagajele ca pentru o îndelungată călătorie în străinătate, iar şoferul îl aştepta cu automobilul de Courmont, gata să-l ducă la gara Union. Timpul trecea. Trenul pleca într-o oră, dar Harry străbătea încoace şi-ncolo holul imens, aruncând priviri scurte către ceasul său de aur. Acesta era încă un dar scump pe care şi-l făcuse singur, dar nu avea dispoziţia necesară pentru a-l admira. Se uită lung la telefonul din capătul holului, încercând să-l facă să sune prin simpla sa dorinţă. Încă mai fierbea de furie din cauza articolului din ziar, cel despre Francie şi el însuşi, iar acum aştepta să i se spună că primul său act de răzbunare se împlinise.

Se gândi la planul său, spunându-şi cât fusese de inteligent să-i folosească pe chiar oamenii Mandarinului împotriva acestuia. Oamenii din *tong* probabil că-şi făcuseră deja treaba, dar întârziau să-l sune şi se întrebă dacă nu cumva intervenise ceva. Doar n-ar fi îndrăznit să-i ia banii şi să nu facă treaba?

Îşi reluă mersul agitat prin hol, şi mai trecură zece minute. Valetul, care aştepta la uşă, îi reaminti că trenul pleca în jumătate de oră.

— Ştiu, fir-ar să fie, mârâi el.

Apoi sună telefonul. Se repezi şi apucă receptorul. Pe faţă i se desenă un zâmbet şters, ascultând raportul.

Încă zâmbind, închise telefonul fără un cuvânt şi se îndreptă către uşă. Răzbunarea avea gust tare dulce.

Din taxiul care o ducea către port, Francie văzu reflexele roşietice pe cer, la zece străzi distanţă. Apoi auzi tânguirea sirenelor de pompieri şi văzu farurile maşinilor de poliţie care-i depăşeau.

— Se pare că sunt necazuri, doamnă, spuse şoferul.

Francie simţi strânsoarea fricii.

— Te rog, grăbeşte-te, îl imploră.

Un poliţist opri maşina la două străzi de magazie. Ignorând poliţiştii, Francie sări din taxi şi fugi către vâlvătaie. Un al doilea poliţist o prinse de mână şi ea se întoarse, urlând la el să-i dea drumul.

— Fiul meu e acolo, strigă. Trebuie să-l găsesc… ajutaţi-mă, oh, vă rog, ajutaţi-mă.

Luptându-se să scape din strânsoare, o luă la fugă pe strada care ducea la birouri. Pălălaia arunca spre ea valuri grele de căldură. Se opri, uluită de infernul dezlănţuit. Întreaga clădire era în flăcări. Pe ferestre ieşeau vălătuci de foc. Acoperişurile de tablă deja cedaseră şi se topiseră.

Lai Tsin, chemat de poliţie, o văzu pe Francie din capătul străzii şi fugi către ea. Luând-o de umeri, o duse de acolo. Tremurând de groază şi de şoc, Francie îi spuse despre telefonul lui Sammy şi despre teama ei că Ollie ar fi putut fi înăuntru. El clătină din cap, neîncrezător.

Când Lai Tsin încercă s-o ducă spre maşină, ea insistă că trebuia să rămână cu Ollie. Dar în cele din urmă cedă şi urcă în automobil, cuminte şi ascultătoare ca un copil. În starea ei de şoc, îi amintea lui Lai Tsin de noaptea când o cunoscuse. Acum o conducea către propria ei casă de pe Nob Hill şi, dacă ceea ce spunea era adevărat, soarta o lovise a doua oară.

O cuprinse blând de talie, ajutând-o să urce scările către camera ei. Chemă servitorii s-o aşeze în pat şi un doctor care să-i administreze un calmant.

— Ce-o să mă fac? întrebă ea, plângând, în timp ce Mandarinul stătea pe marginea patului, aşteptând ca sedativul să-şi facă efectul. Ochii îi erau înnebuniţi de groază şi faţa îi era pământie.

El clătină încet din cap, neştiind ce să spună.

— Lasă-mă pe mine să am grijă, Francie, spuse, blând. O să-l găsesc pe fiul tău.

Dar, când ochii ei se închiseră sub efectul drogului, pentru prima oară de ani de zile Lai Tsin simţi muşcătura fricii în inimă.

Focul era atât de teribil, încât distruse întregul complex, deşi pompierii reuşiră să-l împiedice să se extindă la clădirile dimprejur. Până la miezul nopţii totul se terminase. Din magazie, cu toate bogăţiile ei, nu mai rămăsese nimic. Mai târziu, când cenuşa se răcorise îndeajuns, pompierii descoperiră dovezi că focul fusese pus înadins şi că locul fusese udat dintr-un cap într-altul cu atât de multă benzină, încât explodase şi fusese distrus în câteva minute.

Mai târziu, în cursul dimineţii, se confirmă că se găsiseră în ruine rămăşiţele a două persoane, un bărbat şi un adolescent.

Când urcă scările ca să dea ochii cu Francie, faţa lui Lai Tsin era plină de amărăciune. Ea nu trebui decât să se uite în ochii lui ca să afle adevărul, şi rămase privindu-l în tăcere. El întinse mâna către ea, dar fu respins. Francie se aruncă pe pat, ţipând şi frângându-şi mâinile de disperare.

— Harry a făcut asta, strigă cu o voce înecată de lacrimi. Ştiu că el a fost. El l-a ucis pe Ollie – nu Sammy Morris. N-a fost decât o înşelăciune ca să-l aducă acolo.

Îl privi rugător pe Lai Tsin, care se aşeză alături de ea şi, pentru prima oară de când se cunoşteau, o îmbrăţişă. Părea mică şi fragilă, aşa cum suspina pe umărul lui. Nu putea găsi cuvinte ca s-o aline şi propriile lui lacrimi curgeau necontrolate pe obraji, împărtăşindu-i durerea. Lai Tsin ştia că o dezamăgise pe Francie. Făcuse o greşeală

îngrozitoare când nu-i lăsase pe asasini să-l ucidă pe Sammy Morris, cu ani în urmă. Pentru că, dacă Sammy nu l-ar fi răpit pe Ollie, acesta ar fi fost încă în viaţă.

În tren spre Chicago, Harry citea titlurile din ziarul de dimineaţă şi zâmbetul satisfăcut i se schimbă într-o grimasă. Îşi spuse speriat că nu voise să-l ucidă pe băiat. De unde dracu' să fi ştiut că era acolo? I se spusese că Mandarinul plecase şi locul era încuiat peste noapte.

Reciti nelinişti raportul. Apoi, îndreptându-şi cravata, porni către vagonul restaurant. Dar, cumva, micul dejun nu avea gust prea bun în dimineaţa aceea. Aşa că se grăbi să se întoarcă în compartimentul său particular şi comandă o sticlă de *Burbon* şi apă minerală. Câteva ore mai târziu, îşi chemă valetul şi-i spuse să anuleze şederea de o săptămână la New York şi să facă o rezervare pe primul vapor care pleca spre Europa – oriunde în Europa. Până când zvonurile se stingeau, voia să fie cât mai departe posibil de San Francisco.

PARTEA A IV-A
BUCK

CAPITOLUL 33

1927

Buck Wingate se afla în biroul său de avocatură de pe Wall Street, aşteptându-l pe Harry. Trecuseră nouă ani de când nu-l mai văzuse. Asta se întâmplase când refuzase să fie avocatul lui într-un proces de calomnie, pe care dorea să-l intenteze după incendiul dezastruos care-l ucisese pe fiul lui Francie Harrison. Ziarele fuseseră pline de zvonuri legate de un telefon misterios care-l ademenise pe băiat la birouri, iar poliţia confirmase că focul fusese pus intenţionat. Dar ceea ce atrăgea atenţia asupra lui Harry erau abia voalatele referiri la animozitatea dintre el şi sora sa. Se mai publicase şi un zvon cum că Francesca Harrison îl acuzase pe Harry de moartea fiului ei. De la distanţă, din noua sa vilă de la Monte Carlo, Harry îşi exprimase adâncul şoc în faţa tragediei şi arătase că, în noaptea când se întâmplase, el se afla în tren către New York, şi nu aflase nimic până nu se scrisese în ziare.

Poveştile umpluseră toate ziarele din ţară timp de săptămâni. Publicaseră fotografii ale domnişoarei Harrison şi ale „prietenului şi partenerului său de afaceri", Mandarinul, la înmormântare. Francesca avea faţa acoperită cu un văl negru şi era agăţată de Mandarin şi de prietena ei, Annie Aysgarth, şi părea gata să se prăbuşească.

La momentul respectiv, Buck n-ar fi respins cu totul ideea ca Harry să fi avut vreun amestec în toată povestea. Când venise să-l consulte în legătură cu procesul de calomnie, Buck îi spusese limpede:

— Dacă ajungi la tribunal cu asta, or să scoată la iveală orice firimitură de scandal pe care-o găsesc, şi despre tine, şi despre sora ta. Şi pentru

că propriul tău trecut nu e tocmai curat ca apa de izvor, sfatul meu e să laşi lucrurile cum sunt.

— Ce vrei să spui – trecutul meu? răcnise Harry. Nu am de ce să-mi fie ruşine.

Privirea dreaptă a lui Buck o întâlnise pe a lui, şi adăugase nesigur:

— N-am nimic de-a face cu incendiul ăla, absolut nimic…

— Las-o baltă, Harry, spusese Buck.

— Fir-ar să fie, credeam că-mi eşti prieten. Harry răsturnase scaunul şi se ridicase în picioare. Dacă aşa e un prieten, atunci mai bine îmi caut un alt avocat.

— Cred că da, Harry, replicase Buck, rece, pentru că eu unul nu mă ating de asta.

Următoarea veste de la Harry fusese telefonul din dimineaţa aceea, prin care-i cerea să se întâlnească. Îi spusese că avea întrebări despre averea tatălui său.

Biroul de avocatură *Wingate & Wingate* era o firmă veche şi respectabilă; întreprinzătorul bunic al lui Buck, un biet imigrant din Irlanda, adunase o mică avere la vârsta de douăzeci de ani, aducând blănuri din Alaska. Apoi, plictisit de îngheţatul Nord, se apucase de construcţii de căi ferate, apoi de comerţul cu grâne. În cele din urmă ajunse destul de bogat şi începu din nou să se plictisească. Orfan, cu prea puţină educaţie, înzestră un mic colegiu cu o nouă bibliotecă. În schimb, aceştia îi permiseră să se înscrie ca student la vârsta de treizeci şi doi de ani. Adună curând note bune, la fel de repede cum adunase banii, şi absolvi cu onoruri, *summa cum laude,* doar doi ani mai târziu. Apoi se înscrise la Facultatea de Drept de la *Harvard.*

Când primi diploma de doctor în drept, lăsă în urmă lumea negoţului şi se dedică în întregime noii sale profesii. Se căsători cu fiica unui alt negustor bogat, în speranţa că aceasta avea să-i nască destui fii ca să aibă grijă de nou-înfiinţata

firmă de avocatură. Dar numai după ce-i făcu trei fete, născu şi un băiat – fiul său, Jason. Jason păşi pe urmele tatălui său, extinzând firma de avocatură de la Sacramento, la San Francisco şi New York. Acum, unicul fiu al lui Jason, Buckland Aldrich Wingate, moştenise firma. Dar pasiunea lui Buck era politica, nu avocatura. Lăsă aproape toate afacerile în mâinile partenerilor săi, în timp ce el deveni senator de California. Funcţiona în mai multe comitete importante din Senat, mai ales în sectorul comercial, în care era expert.

Jason Wingate murise cu câţiva ani în urmă, dar prezenţa lui se mai făcea simţită prin intermediul portretului în mărime naturală din biroul de la New York al lui Buck. Privindu-l acum, Buck îşi amintea cât de tare îl dispreţuise tatăl său pe Harry Harrison – pe bună dreptate. Cu toate acestea, familia Wingate se ocupase de afacerile legale ale lui Harrison de când începuseră, şi el trebuia să-şi facă datoria.

Harry era în întârziere, ca de obicei. Când, în cele din urmă, intră în birou, Buck îşi spuse că arăta greoi, dar faţa îi era bronzată şi încă frumoasă, şi purta un costum de pe Saville Row, impecabil croit, şi o cravată de mătase franţuzească, cu un model vechi. Era proaspăt bărbierit, iar părul, care începuse să i se rărească, îl purta lins spre spate. Arăta imaculat, ieşit din mâinile unul valet excelent. Chiar şi tocurile pantofilor îi străluceau de la lustrul dat în fiecare seară. Buck zâmbi cu cinism; el îl cunoştea pe adevăratul Harry Harrison, cel din spatele faţadei de gentleman britanic.

— Bună dimineaţa, Buck, spuse Harry, întinzându-i mâna şi zâmbind ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi s-ar fi văzut doar cu o zi înainte. Îmi pare rău că n-am venit la nunta ta, dar eram la Monte Carlo atunci. Sau poate la Londra? Ridică din umeri. Am uitat. Ce face soţia ta?

— Maryanne e bine, mulţumesc, Harry.

Îl privi pe Harry cum face ochii mari văzând fotografia în ramă de argint de pe birou. Acesta ridică din sprâncene.

— Auzisem că e uluitoare, Buck, dar chiar că ai de ce să te mândreşti. Bani şi frumuseţe – şi dintr-o veche familie aristocratică. O combinaţie imbatabilă, aş spune.

— Zău, Harry? replică Buck, sec. Dar propriile tale perspective de căsătorie?

Ştia totul despre escapadele lui Harry cu staruri de cinema şi vedete de cabaret. Speră că nu se pregătea să se arunce într-o nouă mezalianţă, pentru că era clar că nu şi-o putea permite.

— O, ducă-se dracului de femei, replică Harry, amar. Sunt aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. M-am trezit, brusc, într-o mică încurcătură financiară şi îmi trebuie bani lichizi. Desigur, e doar temporar, adăugă repede. Ştii cum a fost în ultima vreme piaţa de bunuri de larg consum. Am dat greş în afacerile cu cacao şi m-am gândit că poate e timpul să mă folosesc de restul depozitului. Zâmbi cuceritor. Am o mică urgenţă, Buck. Ştii cum e.

— Din câte-mi amintesc, a doua jumătate a depozitului nu devine disponibilă decât când împlineşti patruzeci de ani. Şi mai ai câţiva ani până atunci.

Harry oftă teatral. Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Desigur că n-o să laşi patru ani să se stea între mine şi banii mei. Tatăl meu ar fi dorit să-i am dacă am nevoie de ei. Şi am nevoie, Buck. Acum.

— Depozitul ăla e intangibil până împlineşti patruzeci de ani. Aşa a vrut tatăl tău. Mă tem că nu pot face absolut nimic.

Harry oftă din nou, contemplând vârful incandescent al ţigării sale egiptene.

— Bănuiam eu că asta o să spui şi m-am gândit la ce am de făcut. Îl privi pe Buck, zâmbind. Pot să

împrumut în contul lui, nu?

— Cu dobânzi exorbitante.

Harry trase din ţigară şi suflă un inel de fum în aer.

— Sunt sigur că *Harrison Mercantile* va fi încântată să-mi ofere un împrumut de câteva milioane, cu cea mai favorabilă dobândă.

Buck se aplecă înainte, cu mâinile pe birou.

— Uite ce e, Harry, băncile au şi ele regulile lor, să ştii. Cum eşti proprietarul băncii, nu sunt sigur de legalitatea a ceea ce sugerezi. Te sfătuiesc să fii atent.

Harry râse, dar nu era amuzat.

— Ei bine, mulţumesc mult, amice. În toţi anii ăştia, numai sfatul ăsta l-am primit de la avocaţii familiei. Dar n-o să lăsăm aşa ceva să se pună în calea prieteniei noastre, nu? Ne cunoaştem de când eram copii, Buck. Ţi-aduci aminte de călătoria la Paris, acum mulţi ani? Doamne, ce distracţie, nu? Toate franţuzoaicele alea sexy, în bordelurile alea fabuloase? Eu n-am uitat niciodată, tu?

— N-am uitat niciodată escapadele tale la Paris.

Harry râse în timp ce se ridica să plece.

— Ce-i cu zvonurile astea pe care le aud, că eşti un potenţial candidat din partea republicanilor? întrebă ca din întâmplare, de la uşă. Pare o idee grozavă. Cu Maryanne Brattle lângă tine, cum poţi să dai greş? *Choate, Princeton, Harvard* – soţia perfectă şi perfectul tată de familie. O să fiu primul care să te felicite. Zâmbi din nou. Îmi pare rău că nu ne-am înţeles azi. Poate altă dată, nu, Buck? De fapt, ce-ar fi să mă inviţi pentru un weekend, cât de curând? Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe Maryanne şi copiii.

Făcu un semn vag cu mâna când plecă, lăsând uşa deschisă. Buck oftă. Harry Harrison nu se schimba niciodată.

Maryanne Wingate îşi folosea casa din Washington numai pentru reuniuni politice; de

locuit, locuia la New York. Acolo erau prietenii ei, copiii se duceau la şcoală acolo şi acolo se retrăgea când „provincialismul” de la Washington începea s-o calce pe nervi – ceea ce se întâmpla timp de patru zile pe săptămână.

Apartamentul familiei Wingate de pe Park Avenue se întindea pe trei etaje, deşi Maryanne demolase parţial unul din etaje pentru a crea o imensă sală, cu o scară ce cobora, în două curbe elegante, dintr-o galerie centrală. Acoperise pereţii cu calcar franţuzesc, atârnase pe ei portrete ale strămoşilor şi aplice masive de argint, şi-i plăcea să aibă foc în imensul şemineu de piatră din salon, din prima zi răcoroasă de toamnă până în prima zi caldă de primăvară. În faţa şemineului se puteau, de obicei, găsi câinii ei de rasa *King Charles.* Vizitatorilor le spunea râzând că, în adâncul sufletului, era o faţă de la ţară şi că, dacă tot trebuia să plătească preţul pentru ajutorul pe care i-l dădea lui Buck în carieră, adică să locuiască la oraş, atunci măcar să-şi facă apartamentul să semene cât mai mult cu iubitul ei cămin din tinereţe. Singurul ei regret era că nu-şi putea aduce şi caii.

Cei trei câini îşi ridicară boturile în aer, mişcând leneş din cozi când Buck trecu pe lângă ei, dar nu fugiră să-l întâmpine, cum făceau cu Maryanne; erau câinii ei şi ai nimănui altcuiva, şi ştiau asta foarte bine.

Maryanne refuza să ţină un valet, spunând că era fie prea demodat, fie prea *nouveau riche.* O cameristă în uniformă îi luă lui Buck paltonul şi-i spuse că doamna era aşteptată să se întoarcă curând.

Dincolo de sala cea mare se aflau un salon de proporţii regale şi biblioteca, cu colecţia ei de cărţi rare şi hărţi vechi, iar dincolo de ea, bucătăria. La primul etaj erau apartamentele lui şi ale lui Maryanne, fiecare cu propria sa cameră de toaletă şi baie, salonul ei personal şi biroul lui.

Buck o luă pe scara din stânga, urcând treptele două câte două, apoi, la fel de vioi, urcă şi scara care ducea în camera copiilor. Grace Juliet Margaret Brattle Wingate, în vârstă de şase ani, cunoscută sub numele de Miffy, ridică privirea cu un zâmbet nemulţumit când Buck intră în cameră.

— O, bună, tati, spuse ea.

În tonul ei se simţea o îmbufnare pe care Buck o cunoştea prea bine. Îi zâmbi strâmb.

— Bună, Miffy. Asta-i tot ce-i poţi oferi bătrânului tău tată în chip de salut?

Se îndreptă către ea, cu braţele întinse, iar ea zâmbi fără chef când o îmbrăţişă.

— Of, tată, eşti aşa de exuberant, spuse ea, copiind vorbele mamei sale, iar el râse.

— Şi tu vorbeşti exact ca mama ta. Ei şi? Ce-i cu fata mea?

Ea îl privi reţinut şi Buck se gândi cât era de frumoasă. Avea părul drept şi blond al mamei ei, prins într-o parte cu o agrafă de aur, gura cam mare a lui Maryanne şi ochii ei verzi, cu gene dese; era înaltă pentru vârsta ei, avea picioare lungi, şi putea deschide, într-o clipită, robinetul farmecului, dacă voia ceva. Dar probabil că nu voia nimic, pentru că avea o voce plângăreaţă în timp ce se văita că mama ei îi ceruse să se îmbrace şi să coboare pentru a-i saluta pe oaspeţi.

— Şi eu nu vreau, spuse ea, arţăgoasă, pentru că sunt atât de afurisit de plicticoşi.

— Mă bucur să constat că vă învaţă cea mai pură engleză, la foarte costisitoarea şcoală a domnişoarei Beale, răspunse Buck, sarcastic.

— Nu vreau, repetă ea, cu încăpăţânare.

Buck se încruntă. Ştia că Maryanne voia să le-o arate vizitatorilor pe frumoasa lor fiică; ar fi vrut să fie acolo şi Jamie, dar micul Jamieson Alexander Buckland Wingate, în vârstă de cinci ani, făcuse oreion şi fusese dus la casa de la ţară din New Jersey, împreună cu dădaca lui. Aveau ca invitaţi mai mulţi politicieni şi oameni de afaceri,

care, după cină, trebuiau să-şi declare adeziunea faţă de Buck, personal, şi faţă de Partidul Republican.

Buck muncise din greu pentru partid, făcând o campanie neobosită în timpul ultimelor alegeri, iar Maryanne muncise chiar mai mult, dând petreceri fastuoase, întotdeauna în rolul de soţie perfectă, atentă la poziţia lor publică. Maryanne era nepătată; vieţile tuturor celor din familia Brattle erau ca nişte cărţi deschise. Se aflau în Senat de generaţii, iar acum sprijineau din toate puterile cariera lui Buck. La vârsta de patruzeci de ani, acesta era pregătit să facă trecerea de la senator, la candidat la Preşedinţie.

Hotărî rapid că n-ar fi rău dacă mica lui fiică răsfăţată şi-ar pune pe ea rochia frumoasă (şi, fără îndoială, scumpă), pe care mama ei i-o cumpărase pentru această ocazie, şi s-ar purta drăguţ cu musafirii.

— Ce-mi dai dacă vin? întrebă Miffy, îmbufnată.

— Ce-ţi dau? Îţi dau luna, stelele…

— Zău, tată, aş prefera mai degrabă o barcă nouă.

Buck oftă.

— N-ai niciun pic de romantism în suflet, spuse el plecând, gândindu-se din nou că Miffy era exact ca mama ei.

Traversând holul, aruncă o privire în camera lui Maryanne. Aveau camere separate de când li se născuse primul copil, pentru că aşa dorise ea. „În definitiv, ne putem oricând vizita, nu?”, spusese, cu un zâmbet cuceritor, acelaşi zâmbet pe care-l vedea pe faţa fiicei sale când dorea ceva. Lămpile erau aprinse şi camerista lui Maryanne se afera de colo-colo, strângând lucrurile pe care stăpâna le dezbrăcase şi le aruncase pe podea în drum spre baie. Din baia decorată în marmură roz, italiană, veneau valuri de abur parfumat. Buck se apropie de uşă şi întrebă:

— Pot să intru?

— O, chiar e nevoie, Buck? N-ar trebui să te schimbi pentru cină? Oaspeţii vin în patruzeci de minute.

El intră şi o privi, întinsă în imensa cadă cu apă parfumată. Maryanne n-ar fi folosit niciodată ceva atât de vulgar, ca spuma de baie, oricât de scumpă ar fi fost aceasta; folosea uleiuri aromate, preparate special pentru ea de specialişti francezi de la Grasse, care creaseră un amestec subtil de liliac şi trandafiri sălbatici, care devenise parfumul ei personal.

— Ce este, Buck? întrebă ea, iritată. Sunt în întârziere şi mai am o mulţime de lucruri de făcut. Ieşind din cadă, întinse un braţ ud şi ceru: Dă-mi te rog prosopul, da?

El i-l întinse în tăcere, gândindu-se că Maryanne, cu trupul gol, era cea mai mare dezamăgire a vieţii lui. Era genul acela de femeie care arată uluitor îmbrăcată, dar goală părea să aibă sânii prea mici şi trupul prea musculos.

În societate era întotdeauna fermecătoare, întotdeauna bine îmbrăcată, şi n-o auzise nici măcar o dată ridicând vocea. Era o mamă bună pentru copii, chiar dacă puţin cam distantă. Încă mai făcea uneori dragoste cu ea, dar n-o iubea câtuşi de puţin. O, o iubise la început; îi admirase frumuseţea izbitoare şi personalitatea puternică, pe care unii o numeau „dominatoare”, şi îi plăcuse felul, plin de încredere şi lipsit de efort, în care călărea, şi felul în care intra într-o cameră, de parcă ar fi fost proprietatea ei. Maryanne avea generaţii educate aristocratic în urma ei, şi asta se vedea.

Privind-o cum îşi ştergea picioarele lungi, se gândi că probabil fusese doar o admiraţie reciprocă – pe care el o confundase cu dragostea. În cei şapte ani de căsnicie, relaţia lor nu alunecase niciodată în aventuri întâmplătoare, aşa cum se întâmpla cu atât de multe cupluri pe care le cunoşteau; în loc

de asta, îşi canalizaseră energiile către politică. Maryanne nu dorea să se culce cu un străin, nici chiar cu bărbatul ei; tot ce voia era să-l vadă înaintând în carieră şi, în cele din urmă, poate, intrând la Casa Albă.

— Mai bine te-ai îmbrăca, îi spuse ea, strecurându-se într-un halat alb de mătase. M-am gândit să servesc mâncare simplă astă-seară – îi ştii pe politicieni, tot ce vor sunt fripturi, fripturi, fripturi. Ar fi de ajuns ca să menţină înfloritoare afacerile la Chicago. Şi m-am hotărât pentru *Chateau Leyoville Las Cases,* le place vinul roşu. Am limpezit *Porto*-ul din 1870, şi – o, Doamne, uită-te cât e ceasul. Buck, te rog, du-te să faci baie…

El spuse:

— L-am văzut azi pe Harry Harrison.

Ea ridică repede privirea către el.

— Necazuri?

— Numai necazuri a făcut de când a murit tatăl lui – şi probabil şi înainte de asta. A vrut să retragă fondul confidenţial şi a trebuit să spun: „Nu”.

— Foarte bine, spuse ea. Din câte am citit despre el, ar cheltui oricum banii pe femei stricate.

Buck oftă când o lăsă în faţa oglinzii, încercând un colier de diamante şi întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să poarte perlele. Traversând holul către camera sa, se întrebă, la rândul lui, dacă toate astea chiar meritau efortul.

Era pregătit şi aştepta, la şapte şi jumătate fix focul trosnea în şemineu, câinii sforăiau pitoresc în faţa lui, iar Maryanne arăta ca o regină în rochia de mătase roşie, cu mâneci lungi şi cu decolteu în V, pe care străluceau magnificele diamante *Brattle.*

— M-am gândit că e bine să le reamintim cu cine au de-a face, şopti ea, îndreptându-i cravata neagră. Măi, ce pereche frumoasă facem, adăugă cu satisfacţie.

La cină fuseseră invitaţi o duzină de bărbaţi influenţi, împreună cu soţiile lor, şi ultimii care

sosiră fură reprezentantul Casei Albe şi nevastă-sa.

— Aduc salutări de la Casa Albă, îi spuse el lui Maryanne, sărutându-i obrazul moale. Preşedintele Coolidge spune că bunicul lui l-a cunoscut pe bunicul tău.

— Aşa este. Mi se pare că au fost colegi de şcoală.

Avu grijă ca bărbaţilor să li se servească whisky-ul lor preferat, deşi nu era de acord cu asta înainte de cină. Doamnelor li se oferi şampanie. Apoi îşi făcu intrarea Miffy, care se înclină timid când fu prezentată. Fără greş, alese unul din cei mai importanţi susţinători ai partidului şi i se caţără pe genunchi, privindu-l cu zâmbetul fermecător al mamei ei. Pentru o clipă, Buck se întrebă dacă Maryanne o învăţase, apoi îşi spuse că e răutăcios.

Cina reprezenta ideea lui Maryanne despre o masă simplă: supă, peşte, carne de vacă, desert de ciocolată şi brânză, perfect alese, perfect gătite şi perfect servite, şi însoţite de unul din cele mai bune vinuri ale Franţei. Imediat după aceea, ea le luă pe doamne în salon, unde începură să discute despre copii, bărcile soţilor şi casele de la ţară, în timp ce Buck îi conduse pe bărbaţi în bibliotecă, unde se aşezară pe sofale joase de piele în faţa focului, sorbind *Porto* şi discutând despre viitor. Până la ora unsprezece, mai mulţi dintre magnaţi declaraseră că vor face contribuţii generoase pentru partid, iar în schimb senatorul Buckland Aldrich Wingate III avea să aibă grijă de interesele lor. Iar când avea să vină momentul, aveau să-l sprijine, dacă se hotăra să candideze pentru Preşedinţie. Avea să mai fie nevoie de mulţi ani şi de mult efort, dar Maryanne primise ceea ce dorea. Pentru moment.

CAPITOLUL 34

Annie conducea micul ei *Packard Roadster* pe şoselele umbroase din Valea Sonoma către ferma *de Soto*. De-a lungul anilor, Francie cumpărase mereu terenuri în jurul celor patruzeci de acri pe care-i avusese la început, aşa că acum ferma se întindea mai mult decât puteai vedea cu ochii: patru sute treizeci de acri, presăraţi cu stejari umbroşi şi cu plopi argintii. Îngrijite de văcari mexicani, vacile *Jersey* păşteau fericite pe pajişti. Pe ambele părţi ale casei se vedeau şiruri de viţă-de-vie, printre care creşteau trandafiri care, la vremea aceea a anului, se aflau la a doua înflorire. Francie plantase trandafirii pentru că dăunătorii îi atacau înainte de a-i ataca preţioşii struguri, şi-i inspecta în fiecare dimineaţă, ca să poată lua măsuri din pripă, dar Annie o bănuia că iubea florile atât de mult, încât le-ar fi plantat oricum. Se ridicaseră şi clădiri noi: căsuţe pentru Zocco şi menajeră, barăci pentru muncitori şi o mică cramă.

Anii de la moartea lui Ollie fuseseră ani de tăcută recluziune pentru Francie, dar fuseseră fructuoşi. Annie nu suporta să se gândească la lunile cumplite de după tragedie; Francie păruse să se îngroape în tăcere ca un animal mic şi rănit, care caută un loc liniştit în care să moară. În somn sau trează, retrăise la nesfârşit în sinea ei noaptea incendiului, până când toţi începuseră să se teamă că-şi va pierde minţile.

Se retrăsese la fermă, locul unde se ducea întotdeauna ca să-şi lângă rănile, şi timp de doi ani n-o părăsise niciodată. Zocco şi soţia lui avuseseră grijă de ea, deşi Francie abia dacă le vorbea. Nu se ducea nicăieri şi nu vorbea cu nimeni. Deşi şi lui Annie i se frânsese inima la moartea lui Ollie, în cele din urmă nu mai putuse suporta. Plecase la fermă, bântuită de disperare, şi se repezise pe uşă; o găsise pe Francie într-un balansoar, lângă soba

din bucătărie, cu câinii lui Ollie la picioare; ridicase indiferentă capul ca să vadă cine intrase.

— Poftim, spusese Annie, apucând o puşcă din rastel şi aruncând-o pe masă. De ce nu termini pur şi simplu, în loc să ne chinui pe toţi cu agonia unei morţi lente? M-am săturat, Francie Harrison. Şi m-am săturat să-ţi văd faţa chinuită. L-am iubit cu toţii pe Ollie mai mult decât o să mai iubim vreodată pe cineva, dar el s-a dus, iar tu eşti tânără şi sănătoasă, şi acum eşti bogată, probabil mai bogată decât ştii sau decât îţi pasă. Sunt zeci – nu, sute, poate mii de copii săraci, bolnavi, nevoiaşi, la San Francisco, şi au nevoie de oameni ca tine. Dar dacă preferi să mori decât să-i ajuţi, atunci fă-o acum şi scapă-ne pe toţi de chinuri, odată pentru totdeauna.

Bătând din picior, izbucnise în lacrimi.

— O, Doamne, ce am spus… cum am putut să fiu atât de crudă! N-am vrut să spun asta, Francie, crede-mă că n-am vrut. Nu vreau să mori, Francie – dar te rog, te implor, întoarce-te în lumea viilor.

Francie se ridicase şi se apropiase de masă. Ochii lui Annie se măriseră de groază şi-şi pusese mâna la gură, văzând-o pe Francie apucând puşca pe care Zocco o folosea ca să alunge mierlele lacome. Îngheţată de spaimă, o privea pe Francie deschizând magazia şi cercetând-o. Ochii lui Francie îi întâlniră pe ai ei; închise magazia şi îndreptă arma către ea; trecură câteva secunde. Apoi Francie aruncase puşca la loc pe masă şi spusese calm:

— Asta arată cât de multe ştii despre viaţa la fermă, Annie Aysgarth – arma nu e încărcată.

Annie se repezise la Francie.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, mulţumesc lui Dumnezeu, bolborosise ea. N-am vrut să spun asta, crede-mă că n-am vrut. Numai că nu ştiu ce să mai fac.

Francie privise pe fereastră la soarele care apunea deasupra grajdurilor, apoi, luând-o pe

Annie de braţ, spusese liniştită:

— Hai să facem o plimbare până la grajduri, să vedem ce face calul lui Ollie. Bietul animal a fost neglijat prea multă vreme.

Annie o privise cu admiraţie mângâind animalul care fusese preferatul fiului ei. Acţiunea ei impetuoasă făcuse prima spărtură în gheţarul disperării lui Francie. O adusese din nou pe drumul lung şi lent către viaţă.

În anul acela, Francie şi Mandarinul creaseră *Fundaţia Memorială Oliver Harrison,* prin care ajutau copiii bolnavi şi nevoiaşi, dar Francie era cea care o conducea. Tot Francie era cea care vizita săptămânal noua anexă pe care o construiseră pentru Spitalul de copii; aducea jocuri şi jucării şi cărţi pe care le citea micilor pacienţi. Stătea ore în şir la căpătâiul pacienţilor cu cazuri disperate şi-i alina pe părinţii îngroziţi. Tot Francie ajutase cele mai sărace familii chineze să-şi găsească adăposturi şi le salvase copiii cei mai mici de la sclavia atelierelor cu muncă la negru. Le oferea şcolilor manuale şi burse pentru a ajuta copiii imigranţilor să studieze. Muncise fără odihnă luni în şir, având însă grijă să evite publicitatea, şi numele ei apăruse doar arareori în ziare. Iar când o învingea oboseala, se întorcea întotdeauna la iubita ei fermă.

Via era noua ei pasiune, şi Annie zâmbea trecând printre butucii îngrijiţi. Via lui Francie era dichisită până la perfecţiune şi, deşi producţia era mică, doar trei mii de sticle, vinul roşu şi catifelat era foarte bun.

— Bun, dar nu suficient de bun, îi spuse Francie mai târziu, plimbându-se prin vie. Se opri şi luă un pumn de pământ negru şi fertil. Uită-te la ăsta, îi ceru, indignată. Cum poate fi mai bun în Franţa? Avem acelaşi soare, aceeaşi ploaie, aceleaşi pante blânde. Atunci de ce nu pot să produc un vin la fel de bun ca al lor?

Ochii ei albaştri scăpărau de vechea lor însufleţire, şi Annie râse.

— Întreabă-i pe francezi, nu pe mine.

— S-ar putea s-o fac. Într-o zi.

Annie ştia că glumeşte, pentru că nu se mai ducea nicăieri, apoi spuse:

— Atunci, înainte de a te aventura atât de departe, nu vrei să vii la petrecerea mea, săptămâna viitoare? Francie fixă un punct de la orizont şi Annie adăugă grăbit: E vremea să faci ceva pentru tine – şi pentru mine, de altfel. Operele de caritate sunt foarte bune, Francie Harrison, dar e timpul să mai ieşi puţin şi să vezi lume.

Francie o privi gânditoare. Annie era întotdeauna ocupată, avea zeci de prieteni şi sute de cunoştinţe; era regina unei lumi elegante a hotelurilor şi toată lumea voia s-o cunoască. Cu o bruscă tresărire de singurătate, o invidie. Spuse repede, ca să nu aibă timp să se răzgândească:

— Bine, vin.

Annie păru atât de uluită, că o făcu pe Francie să râdă. Dar, mai târziu, făcându-şi bagajele pentru călătorie, îşi dădu seama că era speriată. Viaţa ei era la fel de retrasă ca a unei călugăriţe. San Francisco devenise, din orăşelul tinereţii ei, un oraş mare şi trepidant, şi, uneori, venind acasă de la cina cu Annie, se uita cu invidie la mulţimea de oameni zgomotoşi care aglomerau trotuarele din faţa cafenelelor şi teatrelor, şi se simţea din noi ca fetiţa cu nasul lipit de fereastră, în timp ce viaţa trecea pe lângă ea.

Săptămâna aceea, Preşedintele dădea un bal pentru a le mulţumi californienilor care susţinuseră campania partidului. Oraşul era plin de străini şi camerele de hotel deveniseră o raritate. De-a lungul anilor, Annie fusese gazda multor politicieni de la Washington şi acum, înainte de bal, dădea o mică recepţie pentru clienţii ei preferaţi.

— Recepţia mea inaugurală, îi spuse lui Francie în timp ce aşteptau, în salonul ei particular, sosirea invitaţilor. Îşi mângâie rochia din dantelă de culoarea bronzului. Arăt ca Prima Doamnă a lumii hotelurilor?

— Arăţi perfect, o asigură Francie.

Şi aşa şi era. Părul ei castaniu era coafat în bucle moi şi ochii îi străluceau de încântare. Dantela de culoarea bronzului se potrivea cu tenul alb, iar decolteul adânc şi pătrat îi scotea în evidenţă sânii plini. Purta un colier din cinci şiruri de smaralde mărunte, cu cercei asortaţi, şi un imens inel cu topaz.

— Nu vreau să intru în competiţie, cu diamantele lor, draga mea, îi mărturisi lui Francie. În definitiv, sunt tot „clasa muncitoare”, nu?

Apoi râse copios, gândindu-se la preţul pe care le cerea să-l plătească pentru privilegiul de a sta la *Aysgarth.*

Dar Annie nu era niciodată rea; pentru oaspeţii ei oferea tot ce era mai bun: şampanie *Roederer* – aceeaşi pe care o bea şi Ţarul Rusiei; caviar din Persia; cel mai bun somon sălbatic din Scoţia; şi homar delicios din Maine.

— Nici la Casa Albă nu mâncăm ceva mai bun, doamnă Aysgarth, îi spuse Preşedintele, zâmbind.

Camera era plină de femei frumoase, dar Annie era centrul atenţiei, iar accentul ei din Yorkshire şi râsul tumultuos se auzeau peste bâzâiala ca de stup, care caracterizează o petrecere reuşită.

Francie stătea lângă uşă, strângând în mână paharul de şampanie, răspunzând politicos când era prezentată cuiva şi dorindu-şi să nu-i fi promis lui Annie că vine. Niciodată în viaţa ei nu fusese la o asemenea petrecere şi se simţea ca un peşte pe uscat.

Ochii de expert ai lui Maryanne Wingate se opriră o clipă asupra ei, înregistrând faptul că era o necunoscută, apoi plecase în căutarea unei prăzi

mai importante. Dar ochii lui Buck nu trecură atât de iute pe deasupra ei. Îşi spuse că e o femeie superbă dar inabordabilă, de parcă ar fi înălţat în jurul său un zid invizibil. Rochia de şifon ca un nor cenuşiu era extrem de discretă, iar perlele valorau o avere. Se apropie de ea şi-i spuse:

— Arătaţi ca şi cum aţi vrea să fugiţi. E chiar aşa de rea petrecerea?

Ea îl privi, uimită.

— O, nu, deloc. E o petrecere minunată.

El întinse mâna:

— Sunt Buck Wingate.

Francie îi strânse mâna atât de repede, încât abia simţi presiunea degetelor ei.

— Francesca Harrison, murmură ea, îmbujorându-se.

Fu rândul lui să pară uimit.

— Dar îl cunosc pe fratele dumneavoastră! exclamă el.

Francie înţepeni, ochii i se răciră, buzele i se crispară şi nu răspunse.

— Tatăl meu a fost avocatul tatălui dumneavoastră, spuse el, realizând că se încurca din ce în ce mai tare. Vreau să spun, e singurul motiv pentru care îl cunosc, din cauza administrării averii. Firma mea se ocupă de asta.

Ea dădu din cap şi răspunse glacial:

— Înţeleg.

— Domnişoară Harrison, spuse el, deşi nu-şi explica de ce face atâtea eforturi să o lămurească, pentru că nici ea, nici fratele ei nu însemnau nimic pentru el. Nu l-am ales pe fratele dumneavoastră de client, l-am moştenit. Ştiţi, păcatele părinţilor…

Buck zâmbi fermecător, oftând uşurat când ea îi răspunse la zâmbet şi spuse:

— Vă rog să nu vă scuzaţi pentru că-l cunoaşteţi pe Harry, domnule Wingate. E ghinionul dumneavoastră, nu al meu.

El încuviinţă din cap, încercând să schimbe subiectul, dar în minte i se derula tot ce ştia despre

ea. Nu exista oare un amant chinez şi o corporaţie multimilionară? Şi, desigur, tragica moarte a tânărului ei fiu în incendiu. Trecutul nu i se oglindea deloc pe faţa fără cusur, şi se gândi din nou cât era de frumoasă.

— Ce vă aduce la o petrecere politică, domnişoară Harrison?

— Annie Aysgarth e o veche prietenă. A vrut să mi se laude cu oaspeţii ei.

— Tipic pentru Annie, îi place să fie puţin lăudată – mai ales pentru budincile ei din Yorkshire.

Francie râse.

— Sunt cele mai bune – şi probabil cele mai scumpe din lume. Dar Annie nu înseamnă numai atât.

— Şi eu cred la fel. O cunosc de zece ani. Cum se face că nu v-am mai întâlnit până acum?

— O, nu ştiţi?

Avea un ton uşor batjocoritor şi el ridică întrebător din sprâncene:

— Eu sunt cel mai prost păstrat secret din San Francisco. Infama soră a lui Harrison, cea care trăieşte în păcat cu chinezul ei, pe Nob Hill, chiar sub nasul ilustrului ei frate, Harry. Nimeni nu vorbeşte cu mine, domnule Wingate, dar vorbesc despre mine, pe la spate.

— Buck?

Maryanne îl luă de braţ şi el se întoarse.

— Maryanne, aceasta este domnişoara Harrison.

Maryanne înclină din cap.

— Într-adevăr? spuse ea, tăios, fără să-i întindă mâna. Ce mai faceţi, domnişoară Harrison? Fără să aştepte un răspuns, continuă: Buck, mă tem că trebuie să plecăm, altfel întârziem la bal.

Apoi ieşi, fără să-i arunce lui Francie măcar o privire. Buck privi furios în urma ei.

— Scuzaţi-o pe soţia mea, spuse, cu amărăciune. Uneori, e mai prost crescută decât fiica noastră de şase ani.

Francie ridică din umeri, cu faţa lipsită de expresie.

— Nu vă faceţi probleme, domnule Wingate.

El o privi îndreptându-se către Annie; rochia i se ondula ca un nor în jurul trupului suplu şi lumina lămpii i se reflecta în păr şi în perle. Atunci, Buck îşi spuse că părea cea mai singură femeie de pe lume.

Francie ştia că nu mai poate rezista; aşteptă ca recepţia să se termine, apoi îi spuse lui Annie că o doare capul şi trebuie să se ducă acasă. Annie o privi sceptică.

— Mă rog, măcar ai apărut. E un început. Hai să vedem ce se mai întâmplă, nu?

Pe Annie o surprinse când Buck Wingate o sună a doua zi de dimineaţă şi mai ales când o întrebă despre Francie.

Îl cunoştea pe Buck de multă vreme. Locuinţa lui era la Sacramento, dar stătea la *Aysgarth* de câte ori venea la San Francisco, adică de mai multe ori pe an. La început fusese suspicioasă în privinţa lui, pentru că nu era de bine cu un bărbat atât de frumos şi de fermecător, dar Buck Wingate nu căuta aventuri; era un soţ bun, deşi soţia lui era mai rece ca un bloc de gheaţă. Era implicat în politică de ani de zile, era unul din cei mai tineri senatori din ţară şi deja i se prevedea un mare viitor. Atunci, de ce o suna s-o întrebe despre Francie Harrison?

— Maryanne s-a întors acasă, explică el, ca din întâmplare, dar eu a trebuit să rămân aici pentru o întrunire. O să fiu singur, şi pentru că eşti singura femeie din San Francisco care ar putea avea puţină compasiune pentru mine, te-am sunat să te rog să cinezi cu mine astă-seară. Şi pe domnişoara Harrison o invit, desigur, adăugă el, puţin cam pripit.

— Sunt o femeie ocupată, îi spuse ea, dar o să văd ce pot face.

Lăsând telefonul din mână, îşi aruncă haina pe umeri şi o luă la fugă către casa lui Francie. Se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet pe faţă.

— Deci, Francesca Harrison, ce i-ai spus lui Buck Wingate de l-ai făcut praf?

— Praf? Francie roşi, cum făcea când se menţiona numele lui Edward Stratton. Te înşeli. Mi-a spus că-l cunoaşte pe Harry şi am fost foarte nepoliticoasă cu el. Apoi mi-a prezentat-o pe soţia lui, care a fost foarte nepoliticoasă cu mine.

— Maryanne Wingate e foarte nepoliticoasă cu oricine nu-i poate fi de folos, spuse Annie. Şi, nepoliticoasă sau nu, Buck Wingate solicită onoarea companiei tale la cină, diseară – fără soţia lui. Şi probabil că i-ar plăcea şi mai mult dacă n-aş fi nici eu acolo.

— Atunci ai face bine să-i spui domnului Wingate că nu-i pot accepta invitaţia. Se uită exasperată la Annie. O, Annie, nu am destule necazuri şi fără soţul lui Maryanne Wingate?

— Ba da, fu Annie de acord. M-am gândit doar că ţi-ar face bine să ştii că lumea nu te-a şters din catastif. Dacă Buck Wingate e interesat, vor fi şi alţii – dacă le-ai da o şansă.

Dar Francie se mulţumi să clatine din cap. Nu era un om obişnuit şi o ştia. Căsătoria şi fericirea nu erau scrise în destinul ei. Cu toate acestea, la Buck se gândi tot drumul până la fermă.

Imaginea femeii singuratice, în rochia ei ca un nor, rămase multă vreme în mintea lui Buck. Era un bărbat ocupat, care nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Se devotase muncii sale şi responsabilităţilor de senator, şi încerca să evite şirul nesfârşit de petreceri despre care Maryanne spunea că „sunt pentru binele carierei tale, iubitule”. Intrase în politică pe vremea când era un tânăr idealist şi, deşi idealurile respective fuseseră temperate de raţiune şi de circumstanţe, era încă şi

avea să fie mereu „un om pentru oameni”. Ura petrecerile şi căţăratul Maryannei pe scara socială, deşi uneori – trebuia să recunoască – erau necesare.

Casa lor de pe Strada K, din înverzitul Georgetown, era întotdeauna plină de doamne din diverse comitete, care luau prânzul, sau de vizitatori importanţi, care luau ceaiul, sau de politicieni influenţi la una din cinele „intime”, la lumina lumânărilor, pentru care Maryanne era celebră. „Îţi vine să crezi, iubitule”, îi spusese ea, râzând, „oamenii încearcă să-mi mituiască prietenii ca să-mi fie prezentaţi, sperând că or să primească o invitaţie. Nu e uimitor?”

Buck o privea prezidând cina, la masa în stil georgian, cu candelabre de argint *Paul Storr,* de secol 18, cu farfurii de porţelan şi pahare de cristal gravat, cu aranjamentele florale bogate, dar nu ostentative, spunându-şi că Maryanne era în elementul ei. Dar la masa aceea nu era nici măcar un singur bărbat, pe care să-l poată numi prietenul lui, şi, brusc, se simţi la fel de singur ca femeia cea frumoasă în rochie cenuşie.

— Hai să invităm prieteni la Broadlands pentru Crăciun, îi spuse impulsiv lui Maryanne, după ce oaspeţii plecaseră.

Se aflau în dormitorul ei, iar camerista punea la loc rochia pe care o purtase. Maryanne se strecură în halatul roz şi se aşeză la masa de toaletă, zâmbindu-i în oglindă în timp ce-şi întindea crema pe faţă. Dacă exista un loc pe care să-l iubească cu adevărat, atunci acela era casa copilăriei el, care-i fusese lăsată moştenire de bunicul ei.

— Sigur, iubitule, ce idee minunată! Crăciunul la ţară, cu copiii şi cu prietenii, ce poate fi mai frumos? O să fac mâine o listă de invitaţi şi o să instruiesc personalul să pregătească totul.

— O să fie bine să fim cu copiii, spuse el, serios. Îi vedem mult prea puţin în ultima vreme.

Ea oftă.

— Aşa e, dragule, dar în casa asta mică, pur şi simplu nu e loc şi, oricum, le e mult mai bine cu doica şi cu guvernanta şi să fie la aceeaşi şcoală. Iar noi suntem mereu atât de ocupaţi… Oftă din nou, întinzându-şi braţele şi căscând. Iar eu sunt întotdeauna atât de obosită la sfârşitul zilei, că nu ştiu de unde o să găsesc energie pentru a doua zi.

Ochii li se întâlniră în oglindă şi Buck văzu golul din ei şi se întrebă ce se întâmplase cu căsnicia lor. Vieţile lor erau aranjate în jurul muncii lui şi al ambiţiilor ei pentru el. Dacă n-ar fi fost copiii şi cariera lui politică, ar fi fost tentat să-i ceară pe loc divorţul. În loc de asta, îi spuse liniştit:

— Noapte bună, Maryanne.

Şi închise încet uşa în urma sa.

New York-ul, cu câteva săptămâni înaintea Crăciunului, era locul preferat al lui Buck. Îi plăceau persoanele înfăţişându-l pe Moş Crăciun, care sunau din clopoţel în faţa magazinelor, şi mirosul castanelor pe care vânzătorii ambulanţi le vindeau la colţurile străzilor. Îi plăcea aerul cu miros de ger, care-l făcea să-şi strângă mai bine în jurul gâtului fularul de caşmir şi care-i amintea de iernile copilăriei, când patina pe lacul îngheţat şi se dădea cu săniuţa pe pantele abrupte de la Strawberry Hill, casa bunicilor din partea mamei, în New England, unde familia îşi petrecea toate Crăciunurile. Privi cu jind la trenuleţele, jucăriile şi animalele de blană din vitrinele magazinului de jucării, amintindu-şi de dimineţile de Crăciun de demult, cu focul trosnind în cămin, cu zăpada căzând afară, cu cadourile misterioase, încă nedesfăcute. Îşi aminti de râsetele familiei, prietenilor şi copiilor, de mirosul bunătăţilor care se găteau în bucătăria cea mare, şi-şi dori să se poată întoarce în timp, să poată lua totul de la început.

Buck Wingate era ultima persoană pe care Francie s-ar fi aşteptat s-o vadă. Se opri o clipă să se uite la el, cu un zâmbet pe faţă, întrebându-se dacă să-l salute. Tocmai hotărâse că mai bine să nu-l salute, când el se întoarse şi o văzu.

— Vă amintiţi de mine? spuse ea, timid. Francesca Harrison – ne-am întâlnit la petrecerea lui Annie Aysgarth, la San Francisco. Îi întinse mâna şi adăugă, zâmbind: Păreaţi un băieţel cu nasul lipit de vitrină.

El o privi, surprins. Purta o haină de caşmir cafeniu, strâmtă, cu un guler imens de vulpe, şi o pălărie *cloche,* avea obrajii îmbujoraţi de frig, iar ochii ei erau de un albastru incredibil, de pansea. Îşi spuse că arăta incredibil. Zâmbi jenat.

— E chiar aşa de vizibil? Îmi aminteam de Crăciunurile de demult. Îi luă mâna, simţindu-i căldura prin mănuşa de antilopă moale. Sigur că-mi amintesc de dumneavoastră.

Nu spuse: „Cum aş fi putut uita?” dar ochii lui o spuseră, şi ea îşi feri privirea, roşind.

— Ce faceţi la New York, domnişoară Harrison? întrebă el, dându-i drumul la mână.

Ea îi spuse că se afla în oraş ca să vadă o proprietate pentru Corporaţia *Lai Tsin* şi ca să facă cumpărături de Crăciun.

Buck se uită la cadourile împachetate în culori vesele, pe care Francie le avea în mână, şi spuse cu amărăciune:

— Se pare că aveţi mai mult succes decât am avut eu. Încă n-am găsit ceva pentru Maryanne – soţia mea.

Francie se gândi la Maryanne, atât de rece şi sigură de ea.

— Bijuterii? sugeră ea.

El clătină din cap şi spuse:

— Încă o pereche de cercei. Şi o să fie confundată cu un ornament pentru pomul de Crăciun.

Francie râse şi el se gândi, surprins, ce diferit arăta când era fericită.

— Eu ştiu ce mi-ar plăcea pentru Crăciun, dacă aş fi soţia dumneavoastră, spuse Francie, zâmbind în continuare. Tocmai am văzut ceva într-o galerie, şi m-am îndrăgostit.

— De ce nu-mi arătaţi? îi ceru Buck, dorindu-şi tovărăşia ei.

Porniră pe Fifth Avenue şi, după colţ, găsiră mica galerie. În vitrină era un mic portret de Morisot, o copilă blondă, cu o faţă serioasă şi cu ochii uimiţi. Francie suspină.

— Nu vi se pare că artistul a surprins esenţa copilăriei?

Buck se gândi încă o dată la toate Crăciunurile minunate ale copilăriei şi-i dădu dreptate.

— Mă tem că nu-i tocmai stilul lui Maryanne, spuse, cu regret. Poate că, totuşi, o să-i iau perlele cenuşii.

Ridică ochii şi văzu că începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Era ora patru, şi cerul era deja întunecat.

— Măcar lăsaţi-mă să vă invit la ceai, spuse el, ca să vă mulţumesc pentru ajutor.

Ea înclină din cap, gândindu-se.

— N-ar trebui, am atâtea de făcut.

Buck ar fi pariat că nu avea nimic de făcut la ora patru, în joia dinaintea Crăciunului. Îi spuse, autoritar:

— Nu accept un refuz, şi o luă de braţ, grăbind-o înapoi, către Fifth Avenue şi către hotelul *Sherry-Netherland.*

Cafeneaua era aglomerată, plină de cei care făceau cumpărături de Crăciun şi care se relaxau după alergătura după-amiezii. Vocile lor se amestecau cu viorile cvartetului, cu zgomotul linguriţelor lovite de porţelan şi cu râsetele copiilor care erau dăruiţi cu îngheţate şi prăjituri cu ciocolată.

Francie se gândi la Ollie; Crăciunul era întotdeauna momentul cel mai greu şi acesta era unul din motivele pentru care se afla la New York, ca să scape de amintiri, dar nu reuşea întotdeauna. Îşi spuse cu tristeţe că Ollie n-ar mai fi fost copil – ar fi fost deja un tânăr, şi poate că el ar fi fost cel care s-o ducă să ia ceaiul, nu Buck Wingate.

Buck spuse încet:

— Văd că şi dumneavoastră Crăciunul vi se pare un moment al singurătăţii.

Francie îl privi, cu ochi întunecaţi de tristeţe, şi el îşi dori s-o poată îmbrăţişa şi să-i spună că, într-o zi, va fi din nou bine, dar evident nu putea – şi nici nu avea să fie bine. Nimic n-o putea alina pentru pierderea fiului ei.

— Copiii se distrează atât de bine, spuse ea, cu un zâmbet slab. Uite cum se bucură de toate bunătăţile interzise!

— Şi noi cu ce o să ne răsfăţăm? întrebă Buck, vesel. Prăjitura aceea minunată de ciocolată? Sau muntele de îngheţată de fructe? Plăcintă cu cireşe? *Millefeuille?* Sau sunteţi tipul de femeie care preferă sandvişuri cu castravete?

Francie râse, scuturându-şi tristeţea.

— Dacă vreţi să ştiţi adevărul, sunt tipul de femeie care preferă brioşele, mărturisi.

— Atunci, brioşe să fie. Dădu comanda, apoi continuă: Vedeţi ce multe am învăţat despre dumneavoastră doar în câteva ore? Ştiu că vreţi să cumpăraţi teren în Manhattan, ştiu ce vă doriţi de Crăciun şi ce vă place la ceai – fiţi atentă, altfel o să vă aflu curând toate secretele.

Ea râse din nou.

— Dar eu n-am secrete – nu mai am. Viaţa mea e o carte deschisă, toată lumea ştie totul despre mine.

El clătină din cap.

— Nu, o, nu! Pun pariu că sunt foarte puţini cei care o cunosc pe adevărata Francesca Harrison.

Francie îl privi speriată; era prea perspicace. Uitându-se în ochii lui cafenii, se gândi că ajung în ape mult mai adânci decât ar trebui, ca simple cunoştinţe, dar nu se putu împiedica să observe ridurile fine din jurul ochilor cu privirea directă şi felul în care părul lui negru se ondula şi că la tâmple avea deja fire albe. Annie îi spusese că Buck Wingate, era prea frumos pentru propriul lui bine, şi era adevărat.

Apoi chelnerul le aduse ceaiul într-un ceainic de argint şi brioşele fierbinţi, mustind de unt, şi el schimbă subiectul, trecând la munca sa. Îi spuse că iubea politica de când era copil şi că Senatul îi acaparase viaţa, aşa că nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva. Îi spuse că abia dacă-şi vedea copiii şi că avea să petreacă Crăciunul cu ei la ţară, şi că se temea să nu-l trateze ca pe un străin.

— Unde petreceţi Crăciunul? o întrebă, după ce terminaseră brioşele şi ceaiul.

— O, voi fi la ferma mea, cu Annie şi cu Lai Tsin, îi spuse ea.

Apoi îi întâlni privirea. Nu simţise niciodată nevoia să-şi definească relaţia cu Mandarinul faţă de cineva, dar acum spuse:

— Lai Tsin e prietenul meu.

Buck încuviinţă din cap.

— Vă invidiez prietenia, spuse, încet.

Nu-l lăsă s-o conducă înapoi la *Ritz Tower,* unde locuia, şi el o privi încă o dată îndepărtându-se, croindu-şi drum prin mulţime. O urmări până dispăru şi se gândi că poate judecase greşit, el fiind cel singur.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, la casa de pe Nob Hill fu adus un pachet minunat împachetat, adresat domnişoarei Francesca Harrison. Îl desfăcu grăbită, rupând panglicile purpurii, ca un copil încântat. Înăuntru se aflau micul tablou pe care-l admirase la New York şi un bilet de la Buck

Wingate, care spunea: *Trebuia să-ţi aparţină. Mă voi gândi la tine de Crăciun.*

Francie mângâie cu dragoste rama sculptată. Ţinu pictura la distanţă de un braţ şi o privi; era la fel de frumoasă ca atunci când o văzuse prima oară. Se gândi la Buck, cum se dusese la galerie şi o cumpărase pentru ea, cum îi scrisese biletul – *mă voi gândi la tine de Crăciun,* spunea el. Apoi clătină din cap şi-şi spuse că era un cadou prea scump, că n-ar fi trebuit să i-l cumpere şi că, desigur, n-o să se gândească la ea de Crăciun. Avea să fie cu familia şi cu prietenii, în minunata lui casă de la ţară, la distanţă de trei mii de mile, care ar fi putut foarte bine să fie şi un milion.

Se duse la birou şi-i scrise un bilet, în care-i mulţumi pentru darul plin de atenţie şi extravagant, şi-i spuse că, în schimbul generozităţii lui, ea va dona saci de jucării şi surprize de Crăciun unei duzini de orfelinate din ţară, în numele lui, şi că e sigură că se va gândi cu bucurie la plăcerea pe care le-o făcea copiilor în dimineaţa de Crăciun.

Apoi luă tabloul şi-l puse pe noptiera ei, ca să fie ultimul lucru pe care-l vedea, în fiecare seară, şi primul de care să dea cu ochii, dimineaţa.

Crăciunul la Broadiands, casa de ţară a familiei Wingate, era un eveniment de tradiţie, dar elegant. Aveau un pom de Crăciun imens, ornat de către personal cu conuri poleite, plin de lumânărele mici, roşii, munţi de cadouri, în ambalaje costisitoare, şi câte un foc de lemne în fiecare cameră. Maryanne îl invitase pe fratele ei, cu soţia şi copiii, şi o duzină de republicani importanţi, cu soţiile.

— Nici nu-ţi pot spune cât au fost de încântaţi că i-am invitat, îi zise fericită, lui Buck. Ce idee bună ai avut, dragule.

Crăciunul cu politicieni, nu era deloc ideea lui Buck despre „sărbători cu prietenii”. În dimineaţa de Crăciun, clătină trist din cap când Maryanne

înmână nimicurile scumpe şi pline de gust pe care le cumpărase, iar copiii se aruncară asupra jucăriilor. Degetele îi atingeau, în buzunar, biletul de la Francie Harrison; nu avea nevoie să-l recitească, îl citise de atâtea ori, încât îl ştia pe de rost. Se gândi la copiii orfani cărora ea le trimisese daruri şi zâmbi, apoi se gândi la ea, petrecând Crăciunul la fermă, între prieteni, aşa cum îi spusese că o să facă.

CAPITOLUL 35

Cartierul general al Corporaţiei *Lai Tsin* din Hong Kong era un turn impunător de 15 etaje. Cei mai buni specialişti studiaseră cu atenţie locul şi-şi făcuseră recomandările, iar clădirea de granit alb, cu multe coloane, stătea puţin strâmb faţă de stradă, şi avea intrarea principală plasată uşor excentric, pentru a împiedica spiritul cel bun, *ch'i,* să fugă. Trepte largi de marmură, opt la număr pentru a aduce noroc, duceau către uşile masive, cu lac roşu, păzite de o pereche de lei fioroşi de bronz. Holul de la intrare era pavat cu marmură de diverse culori şi decorat cu coloane de malahit, mozaicuri superbe, statui şi sculpturi. Biroul lui Lai Tsin nu era ascuns la ultimul etaj, ci se afla la parter, imediat lângă holul principal, unde putea ajunge uşor oricine dorea să-l vadă, de la cei mai mari Taipan-i până la cel mai umil muncitor, şi era un birou la fel de simplu ca şi primul lui birou din magazia din San Francisco.

E drept, pereţii nu mai erau din scânduri de lemn, ci din ziduri lăcuite în culoarea lui preferată, culoarea prunei coapte. Masa de lucru nu era din lemn de tek, ci din abanos, iar în colţ nu se mai vedea seiful urât de oţel, pentru că nu mai avea nevoie de el, din moment ce în subsol avea o cameră securizată. Dar încăperea era la fel de curată ca cea veche, cu pensulele şi pergamentele chinezeşti, călimările şi tocurile occidentale frumos aliniate pe masă.

Trecuseră mai mult de zece ani de când Francie fusese, ultima oară, în Hong Kong, şi de data aceasta locuia în vila albă a Mandarinului, pe faleza de deasupra golfului Repulse. Exteriorul vilei era în stil neoclasic, dar interiorul era chinezesc, cu ferestre de hârtie, mobilă superbă din lemn negru şi o colecţie aleasă de pergamente, porţelanuri şi tablouri vechi. Francie crease casa de

pe Nob Hill, dar aceasta era moştenirea lui Lai Tsin.

Lai Tsin o studie cu atenţie pe Francie tot timpul cinei. Era în Hong Kong de o săptămână şi îi arătase clădirea minunată, flota de vase – care nu mai erau vapoare vechi, cumpărate de ocazie pe bani puţini, ci vase noi-nouţe, cele mai rapide din lume, cumpărate direct de pe şantierele japoneze. Îi arătase reşedinţa şi toate comorile lui, iar acum îi spuse umil:

— Tot ce vezi e al tău, Francie. Fără tine, n-aş fi nimic.

Ea îl privi şocată.

— E exact pe dos.

El tăcu cât timp servitorii trecură, cu paşi neauziţi, să le ia de pe masă farfuriile şi să le aducă ceştile cu ceai parfumat.

— Mâine, vom merge la Shanghai, spuse el, şi de acolo vom urca pe râu până în satul meu natal.

Ea îl privi uluită, pentru că niciodată nu sugerase o asemenea călătorie, Iar Lai Tsin adăugă:

— Aş vrea să-ţi arăt satul meu şi templul strămoşesc a lui Lilin, ca să poţi înţelege mai bine ceea ce am să-ţi spun. Mă duc acolo de două ori pe an ca să-mi amintesc de originea mea umilă şi ca să nu uit că bogăţiile care mă înconjoară sunt trecătoare. Mă duc să-mi curăţ sufletul de setea de câştig şi să mi-l împrospătez. Făcu o pauză, apoi continuă: E important să vii cu mine.

Plecă ochii asupra ceştii de ceai din faţa sa, iar ea îl urmări, mirată. Nu-l văzuse niciodată aşa, agitat şi nesigur de sine.

— Sigur că voi veni cu tine, îi răspunse. Sunt onorată că vrei să-mi arăţi toate acestea.

A doua zi plecară către Shanghai, iar când ajunseră acolo se îmbarcară pe micul vas cu aburi al lui Lai Tsin, *MV Mandarin.* Cât dură călătoria în susul fluviului, Francie rămase pe punte, admirând

frumuseţea priveliştii, dar Lai Tsin rămase ciudat de tăcut.

Când ajunseră la Nanking, o duse pe ţărm şi se plimbară împreună pe străzile pe care alergase cândva cu sora lui, fugind de negustorul de sclavi. Francie simţi durerea adâncă din vocea lui când îi vorbi de Mayling, şi ghici că, de fiecare dată când făcea călătoria aceea, Lai Tsin spera să o găsească, deşi în adâncul sufletului ştia că e imposibil.

Fluviul curgea liniştit, uneori printre maluri de zece ori mai înalte decât vaporaşul lor, alteori atât de joase, încât doar stuful arăta unde se termină apa şi unde începe uscatul. Când se apropiară de pontonul de lângă satul lui natal, Lai Tsin se îmbrăcă în roba albastră cu broderii şi-şi puse pălăria cu ornamentul de jad alb. Frumosul vas acostă şi marinarii săriră să-l ancoreze.

Când se lăsă scara şi Lai Tsin şi Francie coborâră la ţărm, mulţimea deja se adunase. Uluiţi, se zgâiau la ciudata femeie barbară, cu păr auriu şi cu ochii albaştri pătrunzători, întorcând capetele de teamă, pentru că nu mai văzuseră niciodată o femeie *gwailo.* Mulţi se înclinară în faţa unor personaje atât de importante, iar Lai Tsin le împărţi bănuţi. Apoi, cu Francie alături, porni pe lungul şi cunoscutul drum către sat.

Pe drum, îi arătă lui Francie toate lucrurile despre care-i vorbise când îi povestise viaţa lui, în noaptea când se născuse Ollie: lacul strălucind ca o foaie de oţel sub cerul cenuşiu, răţuştele albe şi somnoroase, nesfârşitele câmpuri de orez şi copiii care le lucrau, păduricea pustie unde trupul lui Chen fusese lăsat pradă păsărilor şi câinilor şi, în depărtare, strălucind pe deal, templul strămoşesc al lui Lilin.

Zidurile de pământ galben, care înconjuraseră satul, nu mai erau decât nişte grămezi de pietre şi multe dintre casele dărăpănate erau goale. Numai casa Fratelui cel mare avea hârtie nouă de orez în

ferestre şi o sobă de fier care trimitea fum către cerul rece. Tânăra soţie a Fratelui mai mare măturase în grabă în faţa intrării când îi zărise în depărtare, iar acum se ascundea timidă în spatele soţului ei, în uşă, pentru că Mandarinul nu le trecea niciodată pragul. Ochii ei se măriră de uimire când o văzu pe femeia *gwailo* care păşea alături de Mandarin, şi Fratele mai mare mormăi un blestem. „Fiul lui mui-tsai nu va înceta oare niciodată să aducă ruşinea asupra numelui lui Ke Chungfen, aducând o femeie *gwailo* în casa familiei sale?" Dar o spuse suficient de încet ca Lai Tsin să nu audă, temându-se să nu înceteze a le mai plăti banii care le umpleau, în fiecare seară, bolul cu orez şi îi împrospătau vinul din sticlă, mai des decât ar fi trebuit.

Tânăra lui soţie ieşi din spatele lui şi îngenunche în faţa lui Lai Tsin şi a femeii barbare. Atinse pământul cu fruntea şi spuse:

— Bun-venit, bun-venit cinstitului Frate mai mic, Ke Lai Tsin, şi bun-venit cinstitului său oaspete.

Lai Tsin îi zâmbi blând, o luă de mână şi o ridică, mulţumindu-i pentru urare. Fratele mai mare se înclină ţeapăn, încercând din răsputeri să nu se uite la femeia barbară, deşi ochii îi erau atraşi de ea. În viaţa lui nu mai văzuse o femeie *gwailo,* şi-şi spuse că era cea mai urâtă creatură de pe faţa pământului, cu ochii de un albastru atât de îngrozitor, încât probabil că erau ai unui demon, şi cu părul atât de deschis, încât probabil că avea peste o sută de ani.

— Bun-venit, Frate mai mic, spuse el, zâmbindu-i lui Lai Tsin şi ignorând-o pe Francie. Aşteptam vizita ta şi vei vedea că templul lui Lilin este măturat şi ţinut curat. Vânturile cele mari de peste iarnă au suflat aurul de pe coloane şi a trebuit să cheltuiesc bani ca să-l înlocuiesc. În fiecare săptămână, soţia mea principală se duce să-şi arate

respectul faţă de strămoşii tăi, şi vei găsi totul după voia ta.

— Mulţumesc pentru raport, Frate mai mare, răspunse Lai Tsin. Se întoarse către Francie şi-i spuse în engleză: Acesta e al doilea fiu al lui Ke Chungfen, de la soţia lui numărul unu. Ceilalţi au plecat de mult să caute de lucru în oraşe, dar el e leneş şi bea prea mult. Soţia lui are inimă bună şi i-ar fi mult mai bine fără el, dar e chinezoaică, aşa că se va supune tradiţiei şi va rămâne cu el, deşi o bate şi o tratează mai rău decât pe o servitoare. Aşa stau încă lucrurile în China.

Francie îi zâmbi fetei, iar aceasta se ascunse timidă în spatele bărbatului ei. Lai Tsin îi întinse o punguţă de piele Fratelui mai mare, care se înclină şi-i mulţumi, expresia aspră schimbându-i-se într-un zâmbet slugarnic.

Sătenii se adunaseră şi îi priveau de la o distanţă respectuoasă, dar se retraseră când trecură pe lângă el. Unii îşi ascunseră feţele de privirea lui Francie, temându-se că tovarăşa Mandarinului poate fi un demon.

Lai Tsin şi Francie porniră pe poteca dintre câmpurile de orez şi copiii, cu ochi veseli, se îngrămădiră în jurul lor, fără teamă de femeia *gwailo,* pentru că era cu Mandarinul şi el întotdeauna le dădea bănuţi şi daruri.

Împreună, urcară pe drumul pietros care ducea la templul strămoşesc al lui Lilin, iar când ajunseră acolo Francie rămase mută de admiraţie. Pereţii roşii străluceau ca satinul din cauza zecilor de straturi de vopsea aplicată cu grijă – straturi de lac, fiecare frecat cu glaspapir înainte de a se da următorul, până când lucea ca cel mai fin satin. Sculptura era o veritabilă operă de artă, iar ardezia, lucrată manual, de pe acoperişul curbat, avea o culoare verde, opalescentă. În interior, pereţii erau încrustaţi cu sidef, în modele dantelate, şi pe o placă de marmură erau scrise cu aur numele lui Lilin şi ale celor doi copii morţi ai ei.

Lai Tsin aprinse beţişoare de tămâie în micile suporturi de bronz şi se înclină de mai multe ori. Apoi îi spuse lui Francie:

— Te-am adus aici pentru că nu mai pot trăi cu păcatele pe care le am pe conştiinţă. Tot ce-ţi cer e răbdarea de a-mi asculta povestea. Îţi voi spune cele două adevăruri, apoi mă poţi judeca aşa cum crezi. Inspiră adânc şi adăugă: Hai să ne aşezăm împreună în casa mamei mele şi îţi voi spune cele mai adânci secrete din sufletul meu.

Francie se uită din nou la placa de pe zid, care era tot ce mai rămăsese din Lilin şi din copiii ei, apoi la faţa blândă şi la ochii trişti ai lui Lai Tsin, şi spuse:

— Prietenul meu drag, orice ai avea pe suflet, poţi împărtăşi cu mine. Nu te teme de judecata mea, pentru că cine sunt eu să-i judec pe alţii? Şi nimic din ce mi-ai putea spune nu va strica prietenia noastră şi dragostea mea pentru tine.

— Vom vedea, spuse el, liniştit.

Povestea fu lungă şi când se termină, Francie avea lacrimi în ochi. O durea inima pentru el, şi îl îmbrăţişă cu dragoste.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea. Tot ce ai făcut a fost cu un scop bun. Sunt onorată de prietenia unei persoane ca tine.

Părăsiră templul şi coborâră împreună poteca pietroasă, Mandarinul, brunet şi delicat, în robele sale somptuoase, şi blonda femeie barbară, în rochia ei simplă, îndreptându-se spre vasul alb şi frumos, care avea să-i ducă pe acelaşi drum pe care Lai Tsin îl făcuse cu Mayling, cu mulţi ani în urmă, şi pe care nu avea să-l mai facă niciodată.

CAPITOLUL 36

Francie plecă din Hong Kong către Europa săptămâna următoare. Se întâlnea cu Annie la Paris şi de acolo pleca în căutarea viţei-de-vie pentru fermă. Vaporul englezesc era plin de familii care se întorceau acasă în concediu, de bărbaţi palizi de pe plantaţiile de cauciuc din junglele Malayeziei, care se îmbarcaseră la Singapore, de bronzaţii plantatori de ceai, luaţi de la Colombo, şi de obişnuitul amestec de diplomaţi şi oameni de afaceri străini.

Ca Tai-Pan al unuia dintre cele mai bogate *hong*-uri, Francie fusese aşezată la masa căpitanului, alături de cei mai importanţi pasageri, şi-şi jucă perfect rolul. În fiecare seară se îmbrăca discret, dar frumos, într-una din rochiile ei de la Paris. Îşi punea bijuterii de jad în cocul blond, purta splendidele perle şi se parfuma cu iasomie. Le zâmbea tovarăşilor de călătorie şi le răspundea fermecător când i se adresau, dar nu le încuraja niciodată privirile admirative şi nu întârzia niciodată în salon după cină. Când pleca din sufragerie, înapoi către singurătatea cabinei ei, bărbaţii făceau speculaţii despre ea, cu voce joasă, dar nimeni nu-i făcu niciun avans, pentru că toţi ştiau că e concubina marelui Tai-Pan, Mandarinul Lai Tsin.

Francie ştia ce gândeau, dar nu-i păsa; nu voia decât să fie singură. Vaporul traversă Oceanul Indian, cu escale la Bombay şi la Port Said, în drum spre Mediterana. Francie începu să se înveselească abia când văzu ţărmurile tivite cu pini ale sudului Franţei, şi se gândi cu invidie ce mult i-ar fi plăcut să aibă timp să lenevească la Nisa, unde debarcă. Dar avea o rezervare la *Ritz,* la Paris, şi Parisul era oraşul pe care-şi dorise întotdeauna să-l viziteze, încă de când era copil şi învăţa franceza cu guvernanta.

Directorul o conduse el însuşi în apartamentul ei, care dădea spre strada Cambon; ştia ce persoană importantă şi bogată e, aşa că, în apartament, găsi vase cu imenşi trandafiri roşii, boluri cu fructe proaspete şi o sticlă de şampanie. Francie îşi cercetă camerele, cu gândul la Annie, în timp ce încerca arcurile perfecte ale patului şi inspecta aşternuturile fine şi băile impecabile. Annie se gândea să deschidă un hotel aici şi trebuia să sosească în patru zile. Între timp, era de capul el şi avea tot Parisul la dispoziţie, aşa că, fără să mai piardă nicio clipă, plecă cu ghidul de călătorie în mână, ca să-i cerceteze minunile.

Maşina îl ducea pe Buck spre ambasada americană, înapoi de la Palatul Elysée unde, ca şef al unei delegaţii comerciale, avusese o întrevedere cu Preşedintele Franţei. Se găsea în oraşul lui preferat, era acolo de trei zile, dar nu avusese nicio clipă liberă ca să se bucure de asta. Iar bagajele lui erau deja făcute şi, într-o oră, avea să fie în tren, în drum spre Cherbourg şi spre transatlanticul *Normandie,* care pleca în seara aceea spre New York. Privi cu jind pe geamul limuzinei. Ultima oară când venise la Paris fusese cu Maryanne, iar ea nu dorise să vadă decât oameni importanţi.

El ar fi vrut să se plimbe în voie pe podurile oraşului, nu să treacă în grabă cu maşina peste ele, să se oprească să admire priveliştile, în loc să le vadă în fugă pe geamul limuzinei; ar fi vrut să hoinărească pe bulevardele cu castani şi să viziteze fabuloasele muzee. I-ar fi plăcut să bea vin şi să-şi ia mesele în tihnă, admirând femeile frumoase ale oraşului. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, asta avea să facă.

Ajuns la ambasadă, îşi anulă rapid călătoria, îşi luă rămas bun de la ambasador, îşi trimise bagajele la *Crillon* şi porni la pas prin Place de la Concorde. Se aşeză pe un scaun, la o cafenea de pe trotuar şi comandă un *Pernod,* savurându-şi

libertatea. Era singur la Paris şi, pentru prima oară, era stăpân pe timpul lui. Se uită la femeia din dreapta lui, cufundată în lectura ghidului turistic şi inima îi sări din piept. Era cu spatele la el, dar ar fi recunoscut-o oricum. Trecuse aproape un an de când luase ceaiul cu ea la New York şi încă mai păstra în portofel biletul pe care i-l trimisese, mulţumindu-i pentru tablou. De atunci, fusese de mai multe ori la San Francisco – de mai multe ori decât ar fi fost necesar pentru afaceri, întotdeauna în speranţa de a o revedea, dar Annie Aysgarth fusese mai tăcută decât un sfinx; întotdeauna îi răspunsese vag că Francie era într-o călătorie sau la fermă. Iar acum, la şase mii de mile distanţă, soarta i-o scotea în cale.

Era la fel de frumoasă ca de obicei, într-o jachetă de lână de culoarea ametistului; fusta scurtă îi dezvăluia picioarele, în ciorapi negri, iar părul îi era legat la spate cu o fundă mare de mătase neagră.

Simţindu-i privirea, Francie întoarse capul şi-l văzu. Inima îi sări din piept şi scăpă cartea din mână.

— Oh! Buck Wingate. Ce surpriză!

Îşi muşcă buzele, roşind ca o fetiţă când el îi ridică ghidul, îi luă mâna şi i-o duse la buze, în stil franţuzesc.

— Nici că se putea una mai plăcută, răspunse el, zâmbindu-i. Arăţi de nouăsprezece ani cu funda aia în păr, mai frumoasă ca oricând.

Ea râse.

— Oraşul ăsta are ceva care face femeile să se simtă de nouăsprezece ani. Trebuie să fie ceva în aer – sau poate că e doar Pernod-ul. Dar ce faci aici?

— O, afaceri. Zâmbi. De fapt, mă distrez. Ar fi trebuit să fiu pe *Normandie,* în drum spre New York, dar, brusc, n-am putut să mai suport ideea. Sunt la Paris de trei zile şi n-am fost în niciunul din locurile mele preferate, n-am mâncat în

niciunul din bistrourile pe care le ştiu. Aşa că am anulat călătoria, mi-am luat o cameră la *Crillon,* şi te-am întâlnit pe tine. Aşa că, Francie Harrison, dacă nici asta nu e soartă, atunci nu mai ştiu ce e.

Ea nu se putu împiedica să se gândească cât era de drăguţ şi de frumos; îi observă din nou ridurile fine din jurul ochilor, când râdea, şi faptul că părul îi încărunţea pe la tâmple, că era înalt şi suplu şi îngrozitor de atrăgător. Spuse, precaută:

— Sunt de acord, se pare că suntem meniţi să ne întâlnim la colţuri de stradă.

— A, dar asta pentru că este imposibil să te întâlnesc oriunde altundeva. Am încercat, dar Annie Aysgarth nu m-a lăsat să mă apropii de tine.

Inima lui Francie mai ră o bătaie; nu putea ignora scânteile electrice dintre ei. Ştia că ar fi trebuit să-i spună pe loc „adio”, dar nu se mai simţise aşa de când cu Edward. În plus, era singură la Paris, cel mai frumos şi mai romantic oraş din lume.

Îi întâlni privirea şi-i spuse conspirativ:

— Annie nu vine decât peste patru zile.

Râseră amândoi.

— *Madame* ar dori un ghid? întrebă el. La dispoziţia dumneavoastră. Începem pe loc.

Îi întinse mâna şi ea o luă, simţindu-se ca fetiţa pe care o văzuse el, în loc de femeia care era. Se lăsă urcată într-un taxi, ca să vadă câteva din minunile Luvrului, apoi mai departe, către Notre Dame, unde ascultară corul cântând un imn, în lumina ce cădea din celebrul rozariu, apoi către cheiuri, ca să scotocească printre mormanele de cărţi vechi de la *bouquineries,* care bordau malurile Senei, oprindu-se uneori ca să bea câte o cafea neagră. Iar când o întrebă unde ar vrea să meargă la cină, ea răspunse fără ezitare:

— La *Maxim.*

— *Maxim* să fie.

Francie ezită în faţa dulapului într-o lungă nehotărâre, scoţând rochie după rochie, probându-

le nerăbdătoare, privindu-se în oglindă, apoi aruncându-le pe pat. În cele din urmă, se hotărî la rochia lungă din *crepe de Chine* de culoarea mării, tăiată astfel ca să se învârtejească în jurul trupului. Mânecile lungi şi strâmte erau tăiate în colţuri la încheieturi, iar la colţurile decolteului pătrat îşi prinse clipsuri de diamante în formă de frunze. Îşi prinse părul cu pieptenii de jad, apoi îl desfăcu din nou şi-l strânse la spate cu o fundă, aşa cum fusese în după-amiaza aceea, când i-l admirase el. Când termină, se privi în oglindă şi-şi dădu seama că se îmbrăcase ca să-i facă lui plăcere.

Îl făcu să aştepte zece minute, timp în care ea se perpeli în camera ei, ca să n-o creadă prea nerăbdătoare, apoi coborî să-l întâlnească. O aştepta în hol şi Francie îşi spuse, cu răsuflarea tăiată, că era probabil cel mai frumos bărbat din Paris, iar el o privi cu adoraţie, făcând-o să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. *Maître d'hotel* de la *Maxim* ştia să recunoască o pereche de îndrăgostiţi, şi-i aşeză într-un separeu discret, oferindu-le imediat şampanie.

Francie privi veselă prin restaurantul celebru, la clienţii lui superbi, şi-şi spuse că, dacă nu l-ar fi întâlnit pe Buck, ar fi cinat singură la hotel.

— Nu-mi vine să cred ce noroc am avut să te întâlnesc, spuse ea, impetuos.

El o privi drept în ochi şi răspunse:

— Nici mie.

Electricitatea dorinţei fulgeră printre ei şi Francie îşi feri privirea.

Băură în cinstea Parisului, mâncară scoici micuţe *Belon* de pe un aşternut argintiu de gheaţă şi gustară fiecare din farfuria celuilalt. El îi povesti despre misiunea lui, ea despre călătoria la Hong Kong, dar nu-i spuse secretul Mandarinului – şi nici pe ale ei. Gustă din crema lui de ciocolată albă şi ochii i se măriră de plăcere, făcându-l să râdă. Francie se gândi că probabil şampania era vinovată de spumegarea din venele ei, care o făcea atât de

frivolă şi de veselă. Nu-şi amintea să mai fi râs aşa cu un bărbat, nici chiar cu Edward.

Privi în jur, prin restaurantul aglomerat. Nu era nici un cunoscut şi se întoarse către el, cu sprâncenele ridicate:

— Mă întreb ce-ar spune lumea dacă l-ar vedea pe senatorul de California luând cina cu miss Harrison?

El o prinse de mână peste masă şi-i spuse blând:

— Ar spune că e un bărbat norocos.

— Dar Maryanne ce-ar spune?

Buck se gândi o clipă, apoi răspunse cu seriozitate:

— Maryanne şi cu mine nu ne iubim, şi mă îndoiesc că ne-am iubit vreodată. De mai multe ori m-am gândit să-i cer să divorţăm. De fapt, ultima oară a fost în dimineaţă de Crăciun. Îţi aminteşti? Ţi-am spus că o să mă gândesc la tine.

Ea încuviinţă din cap şi el continuă:

— Ei bine, m-am gândit. O, în teorie aveam toate elementele unui Crăciun ca la carte, pomul, focul de buşteni, darurile, copiii fericiţi şi aşa-zişii prieteni, dar era ca şi cum viaţa noastră împreună n-ar fi fost decât o faţadă costisitoare. Totul era atât de fals, încât mi-am dorit să mă aflu oriunde altundeva. Privind drept în ochii ei albaştri, şopti: Mi-am dorit să fi fost cu tine.

Francie tăcea, aşa că el scoase din buzunar biletul ei. Era mototolit şi uzat; i-l întinse şi spuse:

— Ţi-aminteşti de el? Îl port cu mine de atunci. Şi, crede-mă, de multe ori m-am întrebat de ce. Dar de-abia acum cred că am găsit răspunsul. Puse biletul pe masă, între ei, apoi adăugă calm: Francie Harrison, poate că sună nebuneşte, dar cred că m-am îndrăgostit de tine.

Privirile li se întâlniră; ea se simţea calmă şi, în acelaşi timp, transportată de fericire. Când se întâlnise cu el la New York, refuzase să accepte posibilitatea ca scânteia dintre ei să fie ceva atât de

minunat, de irevocabil, ca iubirea, şi clătină din cap.

— Cum s-ar putea, de-abia dacă ne cunoaştem?…

— Timpul nu are nicio legătură cu asta.

— Atunci poate că e farmecul Parisului…

El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Putea la fel de bine să fie Detroit…

— Atunci cum ştim dacă e adevărat?

El îi sărută, din nou degetele şi Francie simţi fiori în tot trupul.

— Nu pui la îndoială soarta, iei ce-ţi oferă şi eşti fericit.

Ea îl privi înspăimântată şi spuse:

— Trebuie să plec.

Buck chemă chelnerul şi plăti nota. Apoi ieşiră din restaurant, fără să bage în seamă oamenii care întorceau capul ca să privească perechea elegantă, întrebându-se cine ar putea fi. Francie tăcu tot drumul, în taxi, conştientă de privirea lui asupra ei. Se temea; nu cunoscuse în viaţa ei decât doi bărbaţi şi nu ştia dacă ce simţea era dragoste sau nu. Se gândi la ce-i spusese el, despre cum nu trebuie să pui la îndoială soarta, şi, când el o conduse către lift, în holul de la *Ritz,* spuse:

— Crezi că oamenii ar bârfi dacă l-aş invita pe senator în camera mea, pentru o cafea?

El ridică din umeri şi o luă de mână.

— Şi ce dacă?

În apartamentul ei fuseseră aprinse lămpile şi şampania aştepta în frapiera cu gheaţă. El deschise sticla şi-i turnă un pahar, apoi îl umplu pe al lui, îl ridică şi spuse:

— Mai am de făcut un toast, Francie. Pentru iubire.

Ea bău, apoi lăsă jos paharul, îl luă de mână şi-l conduse spre dormitor. Draperiile grele de brocart erau trase peste ferestrele înalte şi lampa îi arunca o lumină aurie pe faţă. Îl privi.

— Nu ştiu ce să fac, spuse, neajutorată.

— Nu-i nevoie să ştii, draga mea, răspunse el, cuprinzând-o în braţe.

Pentru Buck, s-o dezbrace pe Francie era ca şi cum ar fi desfăcut petalele unei flori, fiecare strat de mătase moale alunecându-i de pe trup, până rămase goală. Sfiala ei îi înmuie inima, iar frumuseţea îi aprinse simţurile. O luă în braţe şi o strânse, mângâindu-i pielea de catifea, în timp ce ea se agăţa de el. O îmbăta să-i simtă trupul alături de al ei, buzele pe ochi, pe gât, în păr. Se atârnă cu pasiune de el când o pătrunse, şi-l simţi tremurându-i în braţe.

— Nu pot să suport să te părăsesc, acum când te-am găsit, îi spuse el mai târziu, în timp ce stăteau îmbrăţişaţi. Cred că toată viaţa te-am căutat. Îi ridică bărbia şi-i preciză: Să nu pleci niciodată.

— Şşşş, făcu ea, punându-i un deget pe buze, nu trebuie să spui asta.

Francie se desprinse din braţele lui şi se ridică, îndepărtându-şi părul de pe frunte şi aţintindu-l cu privirea.

— Hai să ne bucurăm de puţinul timp pe care-l avem împreună şi să fim fericiţi.

Stătea cu braţele încercuindu-i genunchii, părul lung şi blond îi cădea pe umeri, acoperindu-i sânii cu o strălucire de aur, iar ochii albaştri, tulburaţi, îl fixau cu seriozitate. Buck se gândi cât de lipsită de afectare era şi cât de puţin conştientă de propria frumuseţe, şi o compară cu artificialitatea lui Maryanne, cu zâmbetele el false şi cu răceala ei, şi înţelese că nu putea renunţa la ea.

— Nu-mi pasă, spuse el, trăgând-o înapoi către el, nu te vreau decât pe tine.

O strângea în braţe şi Francie se simţea iubită şi apărată, deşi ştia că totul e o imposibilitate, că n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Dar nu voia să se desprindă din braţele lui, din patul acela, din Paris… Îşi scoase din minte realitatea rece a ceea ce era ea şi ce era el. Avea să-şi trăiască fericirea

atâta timp cât putea, oricât de trecătoare ar fi fost această fericire.

— Numai acum, Buck, spuse ea, fericită. Numai aceste câteva zile.

— Pentru totdeauna, promise el, acoperindu-i faţa cu sărutări pasionate. N-o să te las niciodată să pleci.

Iar când făcură din nou dragoste, Francie îşi permise să spere, doar puţin, în adâncul sufletului, că ar putea fi adevărat.

Nu puteau suporta să se despartă. El trimise după bagaje la *Crillon* şi se mută într-un apartament alături de al ei, la *Ritz,* şi patul ei somptuos deveni centrul micului lor univers. Din când în când se aventurau afară, să bea câte un *Pernod* într-una din cafenelele de pe Rive Gauche, explorând străduţele înguste din Saint-Louis-en-Ille, vorbind despre tablourile din vitrinele galeriilor şi cinând în restaurante luminate cu lumânări, unde *monsieur le patron* era bucătar, iar *madame,* soţia sa, chelneriţă, şi unde nu era nimeni care să-i ia în seamă când întârziau la un pahar de vin roşu, ţinându-se de mână şi privindu-se în ochi, fără niciun gând către viitor.

Într-una din serile acelea lungi, ea îi povesti viaţa ei, fără să-i ascundă nimic, aşteptându-i verdictul. El o privi cu dragoste şi spuse:

— Biata mea Francie, a trebuit să fii atât de puternică. Sper că viaţa nu va mai fi niciodată atât de aspră cu tine.

În ultima lor noapte împreună, Buck o privea periindu-şi părul. Strălucea ca satinul şi el îşi trecu mâna prin el, încântat, spunându-i:

— Promite-mi să nu-l tunzi niciodată. E ca o comoară de aur.

Ochii de safir ai lui Francie îi întâlniră pe ai lui în oglindă.

— Îţi promit, răspunse, cu tristeţe.

El pleca la ora şase ca să prindă trenul şi apoi vaporul către America, dar amândoi ştiau că era

mai mult de atât: la ora şase se întorceau la realitate. Rămaseră îmbrăţişaţi, fără somn, savurând fiecare minut preţios şi trecător, dar despărţirea îi pândea, şi Francie îşi spuse disperată că era pentru totdeauna.

— Nu te pot părăsi, îi şopti el, când se apropie momentul. Nu înţelegi, Francie? Viaţa mea cu Maryanne e falsă, nu mă iubeşte şi n-o iubesc. Până acum n-am simţit aşa pentru nicio femeie. Nu ştiam că există o asemenea fericire. Te rog, spune că rămâi cu mine. O să divorţez şi ne căsătorim; spune „Da”. O să cumpărăm o căsuţă în Washington şi o să am grijă de tine şi o să ne iubim veşnic.

Întreaga ei fiinţă tânjea după el, aproape că putea simţi gustul vieţii alături de el. Îşi spuse că, datorită lipsei de sens a vieţii lui cu Maryanne, poate că totul era totuşi posibil. Dar apoi îşi aminti că Buck era o persoană publică – era pe calea către vârful piramidei, şi un divorţ scandalos i-ar fi distrus cariera. Iar ea era o femeie cu un trecut scandalos.

Îi acoperi gura cu sărutări, înăbuşindu-i vorbele, numărând ultimele clipe de stat împreună, apoi, când veni timpul ca el să plece, rămase goală în pat, în timp ce el îşi strângea bagajele, spunându-şi că nu trebuie să plângă, ci să fie recunoscătoare pentru fericirea pe care i-o dăruise.

Valizele lui Buck erau în hol şi-l auzi dând instrucţiuni hamalului, apoi îi auzi paşii când intră înapoi în dormitorul ei. Arăta ca prima oară când îl văzuse: frumos, bine îmbrăcat, puternic – un bărbat de viitor. Francie îngenunche pe patul răvăşit, cu cearceaful acoperindu-i goliciunea, aşteptând ca el să-şi ia rămas-bun. Buck se apropie de ea şi-şi încolăci şuviţele părului ei mătăsos în jurul încheieturilor mâinilor, ca pe nişte lanţuri de aur.

— Ăsta nu e sfârşitul, Francie, îi promise, sfredelind-o cu privirea.

Apoi ieşi în grabă.

Annie o privea suspicioasă pe Francie. Obrajii ei, de obicei palizi, erau îmbujoraţi, şi avea un aer de agitaţie, ieşit din comun. O târâse de la un croitor la altul, făcând cumpărături nechibzuite la *Patou* şi *Lelong, Molyneux* şi *Chanel,* iar acum se aflau în salonul cenuşiu al lui *madame* Vionnet, în timp ce modelele se plimbau prin faţa lor. Nu era acolo nimic care să se potrivească siluetei rotunde a lui Annie. Vionnet făcea haine suple, uşoare, mătăsoase şi pline de graţie, din *crepe de Chine* şi satin suplu, perfecte pentru trupul subţire, cu picioare lungi, al lui Francie. Annie clătină din cap, minunându-se de Francie, care comandă o duzină de rochii de diverse culori.

— Unde Dumnezeu o să porţi toate astea? o întrebă. Te duci la Hong Kong o dată la câţiva ani, iar când eşti în San Francisco munceşti pentru operele tale de caritate, iar restul timpului îl petreci la fermă. Nu prea-mi vine să cred că o să porţi rochii de la *madame* Vionnet când îţi îngrijeşti via.

Francie ridică din umeri şi-i aruncă un zâmbet sclipitor.

— O, nu ştiu, dar prea sunt frumoase, răspunse vag, dar ştia că le cumpără pentru că lui Buck i-ar fi plăcut s-o vadă în ele.

Îi era imposibil să şi-l scoată din minte şi-i era imposibil să nu se gândească la ea însăşi, ca parte din viaţa lui. Primea câte o cablogramă de la el în fiecare zi şi toate spuneau acelaşi lucru: *Te iubesc.* Ştia că se joacă cu focul, dar dacă Buck s-ar fi întors vreodată la ea n-ar fi putut să-l alunge din nou.

Annie spuse, suspicioasă:

— Nu cumva ai întâlnit un bărbat? Şi când Francie roşi adăugă: înţeleg. Atunci de ce nu mi-ai spus despre el?

Francie îşi muşcă buzele, privindu-şi jenată mâinile.

— Nu pot.

— Asta înseamnă că e însurat, zise Annie. O, Doamne, Francie, în ce te-ai mai vârât acum?

— Annie, e Buck Wingate. Vorbele o înecau. E ca un miracol. Vreau să spun, dragostea poate fi un miracol, nu? Nu e ca atunci, cu Edward, când m-am îndrăgostit încetul cu încetul. Asta e *Dragoste,* Annie.

Aproape că strigă cuvântul, şi vânzătoarele şi modelele se întoarseră, zâmbind – dragostea era dragoste în orice limbă. Francie îşi coborî vocea până la o şoaptă conspirativă şi-i povesti lui Annie despre furtunoasa ei poveste de dragoste.

— Şi l-ai gonit? întrebă Annie, uimită.

— L-am gonit, zise ea, căutând aprobarea în privirea lui Annie.

— Atunci pentru ce toate hainele noi? Te porţi de parcă te-ai aştepta să se întoarcă.

— Da… nu… o, Annie, nu ştiu. Dacă s-ar întoarce… o, ce să mă fac?

O vânzătoare le întrerupse, cerându-i lui *madame* Harrison să semneze nota, apoi plecară pe jos, încet.

— Buck s-a îndrăgostit de tine în clipa când te-a văzut, la petrecerea mea, spuse Annie. Am ştiut-o, chiar dacă tu n-ai ştiut. Dar totul e împotriva voastră, Francie, nu numai Maryanne, e vorba de cariera lui. Îţi dai seama la ce trebuie să renunţe dacă se însoară cu tine?

Francie sperase, împotriva evidenţei, că Annie o să scoată un răspuns din sacul ei cu judecăţi practice, dar nu exista niciun răspuns. Munca era însăşi viaţa unui bărbat.

— Ştiu, spuse ea, trist, de asta l-am gonit. Nu-l pot lăsa să dea cu piciorul unui viitor strălucit. O, Annie, dar dacă se întoarce?

Annie o privi cu compasiune.

— Hai să aşteptăm şi să vedem, draga mea, nu?

Petrecură următoarele zile căutând hoteluri pentru Annie, şi ea hotărî că francezii aveau stilul

lor, şi refuză să intre în competiţie, apoi luară trenul către Bordeaux. Vizitară o duzină de castele, degustară o sută de soiuri de vinuri, cumpărară viţă-de-vie pentru ferma lui Francie, dar tot nu şi-l putu scoate din minte, aşa că o grăbi pe Annie către Cherbourg. Se îmbarcară pe un transatlantic spre New York, cu o săptămână înainte de data stabilită.

La San Francisco atârnă în dulap toate frumoasele ei rochii de la Paris, şi aşteptă ca el s-o sune. Trecu o săptămână, trecură două. Îşi spuse că n-o să-l sune ea, că nu trebuie să-l sune. După trei săptămâni se oţeli, îşi spuse că totul s-a terminat şi plecă, cu inima frântă, la fermă.

Vremea era rece şi bătea vântul, dar cerul era senin. Îşi puse pantalonii de călărie şi o cămaşă cadrilată şi îşi aruncă pe umeri un pulover gros de flanel. Înşeuă calul ei preferat şi porni pe dealuri, cu vântul despletindu-i părul şi înţepându-i obrajii, dar i se părea o binecuvântare – orice, numai să-i stingă durerea singurătăţii.

După multe ore, se întoarse, mânând la pas iapa obosită, dorindu-şi să nu-l fi întâlnit niciodată pe Buck Wingate. Iar când intră în curte, el o aştepta.

Descălecă şi, într-o clipă, fu în braţele lui.

— N-ar trebui să fii aici, spuse ea, cu vocea înăbuşită de umărul lui.

— Greşeşti, spuse el. Aici e locul meu.

O ţinu la distanţă de un braţ, privind-o.

— N-o să mă mai goneşti din nou?

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Dar n-o să te despart niciodată de soţia ta, Buck. Sau de cariera ta. O să fiu fericită să te văd, oricând se va putea.

Iar când el o îmbrăţişă, îşi spuse că, în ciuda sfaturilor Mandarinului, era doar o femeie slabă şi neajutorată, atunci când era vorba de dragoste.

CAPITOLUL 37

1930

Maryanne Wingate era o femeie ocupată, era bogată şi răsfăţată şi obişnuită ca lucrurile să se facă aşa cum vrea ea, dar nu era proastă. Bănuia că Buck are o aventură şi, la început, nu spuse nimic, bănuind că avea să treacă, aşa cum se întâmplă de obicei cu astfel de treburi. Nu că şi-ar fi făcut griji; îşi spunea că bărbaţii au nevoie de asemenea femei cu care să aibă aventuri, femei pe care să le plătească cu mici nimicuri sau cu bani gheaţă, nu tipul ei de femeie. Şi mai ştia că bărbaţii ca Buck nu se însurau niciodată cu acele femei. Poziţia ei ca soţie era inviolabilă, dar când lunile trecură şi weekendurile departe de casă deveniră din ce în ce mai frecvente, iar uşa dintre dormitoarele lor rămase mereu închisă, începu să se îngrijoreze. O aventură întâmplătoare era una, dar o indiscreţie majoră ar fi fost un dezastru.

Se gândi furioasă la timpul şi efortul cheltuite pentru a împinge înainte cariera lui Buck şi se hotărî să meargă până la rădăcina răului. Luă legătura cu o agenţie de detectivi foarte discretă şi ceru ca soţul ei să fie urmărit. O şocă viteza cu care primi răspunsul – se părea că Buck nici nu se sinchisea să-şi acopere urmele. Fu şi mai şocată când află numele rivalei ei.

Spumegă în tăcere zile în şir, plimbându-se prin camera ei ca o panteră înfuriată. Buck era din nou plecat – cu ea la fermă. Se ducea acolo de un an, şi Maryanne îi mulţumi lui Dumnezeu că ferma era la capătul pământului şi cel puţin nu-şi fluturau aventura în faţa întregului San Francisco. Îşi aminti că o văzuse pe Francie Harrison la o petrecere şi-şi spuse, furioasă, că e o femeie frumoasă şi, cu o reputaţie ca a ei, nici nu se miră că Buck se îndrăgostise. Dar acum, dacă nu avea

de gând să piardă tot ce se străduise să realizeze, trebuia să facă ceva.

Francie trăia pentru weekendurile lor de la fermă. Era casa lor – a ei şi a lui Buck; camera ei era acum camera lor, hainele lui stăteau în dulapul ei, iar cizmele lui de călărie se găseau în hol, lângă ale ei. Pur-sângele lui, negru, nervos, împărţea grajdul cu iapa ei, Appaloosa, cărţile lui îi umpleau rafturile, hârtiile lui îi umpleau biroul, obiectele lui de bărbierit îi umpleau baia. Se făceau exact doi ani de când se întâlniseră la Paris, şi era mai îndrăgostită de el ca oricând, întreaga ei lume se învârtea în jurul orelor furate pe care Buck le petrecea cu ea. Îşi ţinuse promisiunea de a nu cere niciodată mai mult, numai că acum lucrurile erau diferite. Avea nevoie de el.

Era vineri seara şi Buck era pe drum, de la San Francisco. Francie se învârtea în pridvorul umbrit, privind plină de speranţă în lungul drumului, oftând fericită în timp ce-şi număra noroacele: avea ferma aceea frumoasă, cu vacile de lapte şi celelalte vite şi cu viţa ei de vie; avea casa minunată din San Francisco, şi operele de caritate; avea avere şi doi prieteni buni, Annie şi Mandarinul; avea un bărbat care o iubea, iar acum avea şi copilul lui.

Se înnegură gândindu-se la frumosul ei Ollie; ar fi renunţat, cu bucurie, la tot ce avea dacă l-ar fi putut aduce înapoi. Circumstanţele morţii lui erau insuportabil de dureroase, şi le încuiase undeva în străfundurile memoriei, dar Ollie era tot timpul în mintea ei, şi vorbea deseori cu Annie despre el. Îşi amintea noaptea când îl născuse, acolo la fermă, ajutată numai de Annie şi Lai Tsin. Iar acum avea să aibă încă un copil fără tată.

Fericirea i se stinse rapid gândindu-se la realitate. Niciodată nu i-ar fi cerut lui Buck să divorţeze de Maryanne pentru ea, dar acum trebuia să se gândească la copil. Se prăbuşi în leagănul din

pridvor şi închise ochii, simţind cum o cuprinde vechea şi familiara singurătate, şi se întrebă ce era de făcut.

Buck o văzu când luă curba în micuţul lui *Ford,* şi claxonă, alungând păsările din copaci şi făcând câinii de la grajduri să latre. Opri în curte cu scrâşnet de frâne, sări din maşină şi urcă în fugă treptele verandei, minunându-se că inima încă îi mai tresaltă la vederea ei. Francie i se aruncă de gât şi se îmbrăţişară strâns.

— A trecut prea mult, murmură el, cu buzele în părul ei moale, a trecut o lună de când nu te-am văzut.

Intrară în casă ţinându-se de mână şi Buck privi apreciativ în jur; ferma era unul din locurile care nu se schimbau niciodată. O, desigur, se mai adăuga, ici şi colo, câte o cameră, se mai punea câte un tablou pe perete, poate perdele noi la ferestre, dar sufletul locului nu se schimba niciodată. Podelele din lemn de ulm străluceau, geamurile sclipeau în lumina soarelui, buchete mari de flori de câmp umpleau numeroasele vaze şi toată casa mirosea a caprifoi şi lavandă şi a plăcinte cu cireşe, de la bucătărie.

— Dumnezeule, cât iubesc locul ăsta! spuse el, cu o voce plină de încântare. De fiecare dată mă întreb de ce plec.

Băgă capul pe uşa bucătăriei şi strigă:

— Bună, Hattie. Ce avem la cină?

— Bună, domnu' Buck. Păi, nimic decât pui fript şi banane coapte, numai preferatele dumitale, asta-i tot.

Faţa ei se lumină de un zâmbet larg şi el îi răspunse la fel.

— De asta te iubesc eu, Hattie, pentru că ştii drumul spre inima unui bărbat.

— Inimile unor bărbaţi, pufni ea, întorcându-se la soba ei, dar zâmbea.

Hattie era menajera lui Francie, şi era încântată de Buck. „Mărită-te cu el, miss Francie", spunea

ea, deseori. „E cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla.” „Dar e deja însurat, Hattie”, protesta Francie, iar Hattie pufăia dezaprobator şi răspundea: „Da” un bărbat poa’ să şi divorţeze, nu? Şi sunteţi ca şi luaţi şi acu’ – numa-n ochii Domnului, nu.” „Ai dreptate, Hattie”, spunea Francie, nehotărâtă, „suntem ca şi căsătoriţi”. Şi cu asta se consola deseori în zilele şi nopţile lungi când Buck era la Washington – cu Maryanne.

Buck se dezbrăcă şi se îndreptă către duş, cântând fals, dar din adâncul plămânilor, şi Francie izbucni în râs.

— Ştii ce? strigă el.

— Ce?

— Am ceva pentru tine. În geanta mea.

— Un cadou?

— E deosebit, foarte deosebit. Buck intră în dormitor, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor. Sper să-ţi placă.

Ea deschise geanta, privind la o cutiuţă de aur, apoi la el.

— Haide, deschide-o, o îndemnă, blând.

Ochii zâmbitori ai lui Buck o urmăriră desfăcând funda şi deschizând capacul cutiei. Era o miniatură, un portret perfect al lui Ollie. Era exact cum şi-l amintea ea, şi izbucni în plâns.

— O, Doamne, Francie, îmi pare rău. Se aşează lângă ea pe pat, privind-o speriat. L-am dat să-l facă după fotografia pe care o ţii în dormitor. Annie are aceeaşi fotografie şi mi-a împrumutat-o. Mi s-a părut că artistul a prins atât de bine expresia, că mi-am zis c-o să-ţi placă. O, Francie, n-am vrut să te supăr.

Ea clătină din cap, cu ochii tot plini de lacrimi.

— E chiar Ollie, şi de asta plâng. E cel mai minunat dar, cel mai minunat.

Nu părea momentul potrivit ca să vorbească despre copilul pe care îl aştepta să se nască, iar a doua zi de dimineaţă îl privi cu tristeţe pe Buck pornind înapoi către San Francisco. Ştia că stă la

Aysgarth, ca de obicei, şi-i făcu din nou semn cu mâna, invidiind-o pe Annie care era liberă să stea de vorbă cu el, chiar să ia cina cu el, în public, fără să provoace un scandal. Ferma părea pustie şi, brusc, se hotărî să se întoarcă la San Francisco.

Mai târziu, în aceeaşi zi, Harry Harrison îi văzu maşina oprind în faţa casei. Se pregătea de plecare şi rămase la piciorul scării, urmărind-o cum intră repede în casă, fără să privească spre el. Purta o jachetă şi o fustă simple şi conducea un *Ford* lipsit de pretenţii, dar avea aerul plin de încredere al unei femei bogate, ceea ce, fir-ar să fie, chiar era.

Se gândi la ea furios, tot drumul până la Clubul *Pacific Union,* amintindu-şi de Corporaţia *Lai Tsin* şi gândindu-se la felul în care aceasta, datorită minţii ascuţite a Mandarinului, fusese doar vag afectată de prăbuşirea bursei, în timp ce el fusese aproape ruinat. Probabil că putea fi încă numit un om „bogat" după toate standardele, dar nu şi după ale lui. Datorită unei conduceri bune – dar nu a lui – Banca *Harrison Mercantile* supravieţuise, dar nu mai era preşedintele consiliului de conducere, nu avea niciun cuvânt de spus în desfăşurarea afacerilor băncii şi, categoric, nu se putea atinge de activele ei; dar afacerile lui cu bunuri de larg consum primiseră o lovitură puternică şi investiţiile îi dispăruseră ca zăpada care se topeşte.

Mai avea ce-i rămăsese din fondul aflat în custodie şi resturile de acţiuni industriale, dar investiţia lui majoră – minele de fosfaţi din America de Sud – nu dădea rezultatele promise. Era încă foarte convins că aveau să aducă profit în curând, dacă reuşea să le păstreze; într-o bună zi, avea să recupereze averea familiei Harrison, avea să fie ca bunicul lui, acumulând banii în lingouri de aur, în subsolul unei bănci, unde nimeni nu se putea atinge de ele. Între timp, probabil că tatăl lui se răsucea în mormânt văzând-o pe Francie cum îşi flutură averea obţinută pe căi dubioase şi relaţia ei ilicită cu afurisitul de chinez.

Clubul era aglomerat, dar ochii lui neobosiţi îl găsiră imediat pe Buck Wingate, angajat în conversaţie cu nişte importanţi oameni de afaceri din San Francisco; se îndreptă către el şi-l bătu pe umăr.

— Bună, Buck, spuse el, amical, înclinând din cap către ceilalţi bărbaţi. Văd că eşti ocupat acum, dar aş vrea să schimb o vorbă cu tine mai târziu, dacă se poate.

Harry era ultima persoană pe care Buck ar fi vrut s-o vadă, dar firma lui se mai ocupa încă de banii lui, aşa că nu avea încotro.

— Mă întorc la *Aysgarth* pe la cinci, spuse, glacial. Sună-mă atunci.

Harry încuviinţă din cap. Simţise răceala din vocea lui Buck şi-l enervase. Comandă un *Burbon,* întrebându-se ce drept avea Buck Wingate să fie atât de afurisit de superior, când el era clientul, fir-ar să fie. Familia Wingate făcuse avere ocupându-se de afacerile familiei Harrison de-a lungul anilor. Buck ar face bine să ţină minte asta. Se aşeză să-şi bea coniacul, gândindu-se că, întâi, Francie avusese aerul acela superior, apoi Buck, şi întrebându-se cine dracu' se credeau.

Buck era singur la San Francisco şi Annie fu surprinsă când, după-amiază, o văzu pe Maryanne Wingate intrând în hol şi adresându-se recepţionerului. Ştia că nu este aşteptată, pentru că, de fiecare dată când doamna Wingate îşi însoţea soţul, cereau apartamentul regal. Remarcă faptul că, şi după o călătorie lungă, Maryanne arăta impecabil, de o frumuseţe rece, în haina roşie cu guler de vulpe argintie şi căciulă asortată.

— Doamnă Wingate, ce surpriză plăcută, spuse Annie. Nu vă aşteptam de data aceasta.

Maryanne o privi rece. Ştia că Annie Aysgarth e prietena lui Francie Harrison şi probabil ştia de ea şi Buck.

— M-am hotărât să-i fac o surpriză soţului meu, răspunse, cu un zâmbet inocent. Bietul om călătoreşte atât de mult, şi ştiu că-i lipsesc. Un bărbat care trăieşte în tensiunea în care trăieşte el are nevoie de sprijinul soţiei, nu credeţi?

Annie dădu din cap, politicoasă, dar ceva din zâmbetul lui Maryanne declanşă un semnal de alarmă în mintea ei.

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, doamnă Wingate, spuse ea, dar aş fi vrut să ştiu, ca să vă fi păstrat apartamentul dumneavoastră preferat. Mă tem că e deja închiriat. Poate Knaresborough ar fi bun? Nu e la fel de mare, dar are aceeaşi vedere către piaţă şi grădini.

— Orice, aprobă Maryanne, cu o bunăvoinţă neobişnuită. Mutaţi lucrurile domnului Wingate acolo, cu ale mele.

Conducând-o la lift, Annie avea sentimentul că ceva necurat urma să se petreacă; în mod normal, Maryanne ar fi refuzat să accepte ceva mai mic. Era prea binevoitoare, toată numai dulceaţă şi bunătate.

Maryanne o tratã cu încă unul din zâmbetele ei reci, inocente.

— Cred că o să mă odihnesc puţin, domnişoară Aysgarth. Puteţi să anunţaţi să nu fiu deranjată? Camerista poate să-mi despacheteze lucrurile mai târziu. Dacă aţi putea să cereţi să mi se aducă repede nişte ceai, v-aş fi recunoscătoare.

Imediat ce Annie închise uşa în urma ei, Maryanne îşi scoase haina roşie şi căciula de blană. Luă cheile din poşeta din piele de crocodil şi descuie valiza cea mare; din ea scoase o haină neagră simplă, desfăcând-o din valurile de foiţă în care o înfăşurase camerista ei; din una din cutiile de pălării scoase o pălărie neagră, cu boruri largi.

Se repezi în baie şi-şi pudră repede faţa, se rujă, îşi perie părul blond şi scurt şi-l îndesă sub pălăria neagră. Cineva bătu la uşă şi ea tresări, vinovată, dar nu era decât fata care-i aducea ceaiul, şi-i

strigă să-l lase pe măsuţă. Aşteptă până auzi uşa închizându-se din nou, apoi îmbrăcă haina cea neagră, se privi din nou în oglindă, îşi luă poşeta şi se îndreptă către uşă.

Cercetă rapid coridorul pustiu, apoi se repezi la ieşirea de urgenţă, deschise uşa de serviciu şi se repezi în jos, pe scările banale de beton, numărând etajele până ameţi. Când ajunse la parter, privi din nou rapid în jur şi ieşi grăbită pe uşa din dos. Era prima oară în viaţa ei când ieşea pe uşa servitorilor, şi-şi trase pălăria mai tare pe ochi, rugându-se să n-o vadă nimeni.

Porni pe strada Taylor către Nob Hill. Urcuşul era greu şi inima îi bătea puternic în piept când ajunse pe strada California, căutând casa lui Francie. Când o văzu, se opri o clipă să se adune, apoi urcă treptele cu pas ferm şi sună.

Întorcându-se de la club, Harry se uită surprins la femeia care suna la uşa surorii sale. La reşedinţa *Lai Tsin* nu veneau mulţi vizitatori, dar femeia în negru avea un aer vag cunoscut. Ascunzându-se în umbră, urmări cum servitorul chinez deschise uşa şi femeia îi vorbi. Servitorul deschise mai larg uşa, iar ea se întoarse şi aruncă o privire rapidă în jur, înainte de a intra. Harry fluieră, surprins. Ce dracu' făcea Maryanne Wingate la sora lui? Orice ar fi fost, nu era de bine. Nu era stilul lui Maryanne să se furişeze la uşa cuiva, plus că era îmbrăcată în ceva ce aducea a deghizare, cu gulerul ridicat şi pălăria trasă pe ochi.

Intrigat, se îndreptă către propria sa casă. Rămase la fereastra de la parter, urmărind, spunându-şi că a văzut greşit, că nu poate fi Maryanne. Dar aşteptă până ieşi, ca să se asigure.

Francie era în camera ei când servitorul îi spuse că doamna Wingate era jos şi o aştepta. Îl privi, mută; inima îi tresări de şoc şi stomacul i se strânse, dureros.

— Doamna Wingate? întrebă, sperând că băiatul făcuse o greşeală.

El dădu solemn din cap.

— Doamna Wingate, miss Francie. Aşteaptă în hol.

Francie se ridică încet; ştia că Maryanne nu se putea afla în casa ei decât dintr-un singur motiv. Se uită în jos, la fusta de lână, scurtă şi plisată, şi la bluza albă, simplă, întrebându-se dacă n-ar trebui să se schimbe în ceva mai impunător ca să-şi primească rivala. Apoi ridică din umeri şi spuse:

— Condu-o pe doamna Wingate în salon, ia-i haina şi spune-i că vin într-un minut.

Tremurând, se aşeză la masa de toaletă, privindu-şi faţa speriată. Apoi îşi perie părul lung şi blond şi-l prinse la spate cu o panglică de catifea. Se parfumă cu un strop de iasomie, inspiră adânc şi porni către uşă. Ezită, cu mâinile pe pântece, pe rotunjimea încă invizibilă care era copilul lui Buck, apoi deschise uşa şi coborî încet scările spiralate.

Ah Fong, băiatul de serviciu, îi deschise uşile salonului. Maryanne stătea la fereastra care dădea spre strada California. Ridică privirea şi cele două femei se uitară una la alta, evaluându-se.

— Doamna Wingate? zise Francie, politicos, dar nu-i întinse mâna, şi nici Maryanne n-o făcu.

— O să intru direct în subiect, domnişoară Harrison, spuse ea. Desigur, ştiţi de ce mă aflu aici.

Francie nu spuse nimic şi Maryanne se îndreptă către şemineu; privirea i se plimbă încet prin camera luxoasă, cu covoarele ei orientale şi operele ei de artă.

— Aveţi o casă frumoasă, domnişoară Harrison, observă ea, rece, şi, pentru că sunteţi o femeie bogată, n-o să vă insult întrebându-vă dacă banii soţului meu au plătit pentru tot acest lux.

Bărbia lui Francie se ridică ameninţător, dar nu spuse nimic, iar Maryanne continuă:

— E bine cunoscut, vorbi ea, cu o voce rece şi calmă, faptul că bărbaţii de vârsta soţului meu cad deseori pradă unei – ezită, căutând cuvintele potrivite – unei *crise de coeur.* Vieţile lor sunt atât de pline de muncă, presiuni şi obligaţii familiale, încât brusc au nevoie de o schimbare. O aventură amoroasă este foarte liniştitoare pentru ego-ul unui bărbat, domnişoară Harrison. Uneori mi se pare că bărbaţii sunt chiar mai frivoli decât femeile. O privi pe Francie cu un zâmbet aproape conspirativ. Dar bănuiesc că ştiţi că, în realitate, sunt doar nişte copii răi.

Privirea i se aspri cercetând-o pe Francie, în hainele ei simple, fără machiaj, şi cu părul strâns în panglica de catifea.

— Trebuie să recunosc, nu sunteţi cum m-am aşteptat, continuă ea. Mă gândisem la cineva mai exotic, o femeie cu renume prost, căreia să-i facă plăcere intriga şi suspansul unei aventuri ilicite.

Se întoarse din nou către fereastră.

Francie se uită la soţia lui Buck: era frumoasă, nu se putea nega asta; şi rece, şi nici asta nu se putea nega; iar în rochia ei impecabilă, din lână gri, era o doamnă perfectă.

— Ce doreaţi să-mi spuneţi, doamnă Wingate? întrebă, mirată de cât de calm îi suna vocea, în timp ce pe dinăuntru fierbea de spaimă.

Maryanne se răsuci cu faţa către ea.

— Am venit aici ca să fac apel la inteligenţa dumneavoastră, domnişoară Harrison. Nu vreau să cunosc detaliile sordide ale aventurii cu soţul meu, dar sunt lucruri pe care ar trebui să le ştiţi despre el. Pe care trebuie neapărat să le ştiţi. Pentru binele lui. Spuneţi-mi, v-aţi gândit vreodată la copiii lui?

Francie tresări, Maryanne nu avea cum să ştie că e însărcinată, nici chiar Buck nu ştia încă…

— Sunt încă mici, domnişoară Harrison, şi au dreptul la prezenţa tatălui lor până cresc. Au nevoie de ajutorul şi sfatul lui, ca să nu mai

vorbim de sprijinul lui. Cum credeţi că-i va afecta povestea asta scandaloasă?

Făcu o pauză, lăsându-le vorbelor timp să-şi facă efectul, apoi continuă:

— Desigur, n-o să vorbesc despre răul pe care mi l-aţi făcut mie, dar o să vă spun ceva mai important – nu numai pentru mine, ci şi pentru Buck. Şi pentru ţara noastră.

Se aşeză pe marginea unui scaun din faţa lui Francie, cu mâinile în jurul genunchilor ei frumoşi, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Vă vorbeşte despre munca lui?

Nu aşteptă răspunsul, ridică din umeri şi continuă:

— Nu, bineînţeles că nu, sunt sigură că aveţi alte lucruri despre care să vorbiţi. Atunci trebuie să vă spun că munca înseamnă totul pentru Buck. E un om devotat, un om politic din cap până-n picioare. Trăieşte pentru politică. Îl cunoaşteţi de atât de puţin timp, cum aţi putea înţelege? Dar, vedeţi, eu îl cunosc de o viaţă, tatăl lui îl aducea la noi acasă când era copil. Noi eram o familie de politicieni, şi Buck rareori se juca cu noi, copiii. O, nu, întotdeauna stătea în bibliotecă, ascultând discuţiile. Cred că absorbea politica prin piele şi trebuie să spun că familia mea îl încuraja. Iar când a crescut, cu toţii au spus că îl aşteaptă un viitor mare. Luaţi-i lui Buck politica şi va fi ca şi cum i-aţi înfige un cuţit în spate.

Făcu o nouă pauză, ca să lase vorbele să pătrundă în mintea lui Francie; aceasta o privea, fascinată.

— Un scandal ca acesta – ridică din umeri, ridicându-şi braţele expresiv – un scandal ca această aventură i-ar termina cariera politică.

Francie îşi feri privirea, urmărind modelul din covor.

— Înţeleg, spuse ea, încet.

Maryanne oftă.

— Sper, domnişoară Harrison. Sper sincer. De dragul lui Buck, nu pentru mine. Se opri, cu o strălucire triumfătoare în ochi, apoi continuă: Buck are un viitor strălucit în politică. Lumea politicii e universul lui Buck. N-ar fi drept – pentru niciuna din noi – să primejduim asta.

Lui Francie i se strânse inima, se gândi la copilul pe care-l purta şi realiză cât de mare era prăpastia dintre lumea lui Buck şi a ei. Timpul petrecut împreună la fermă, care i se păruse atât de real, fusese numai pentru un rol pe care-l juca, iar realitatea era bărbatul cu un viitor strălucit în faţă, însurat cu femeia perfectă, ce-i dăduse copii perfecţi care să-i poarte numele. Se uită la Maryanne Brattle Wingate, atât de încrezătoare în „dreptatea" ei, în viaţa ei, în pretenţiile ei asupra soţului ei, şi-şi dădu seama că nu-i putea niciodată cere lui Buck să renunţe la toate acestea. N-ar fi putut niciodată să fie cea care să-i înfigă cuţitul în spate şi să-i fure toate lucrurile pe care se străduise atât să le realizeze.

Ochii îi erau trişti, dar vocea calmă şi liniştită când spuse:

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit să mă vedeţi, doamnă Wingate. Îmi dau seama cât de greu trebuie să vă fi fost. Desigur, o să-i spun lui Buck că nu vreau să-l mai văd.

Maryanne nu-şi putu ascunde triumful din voce când se ridică şi răspunse:

— Şi, desigur, mă pot baza pe discreţia dumneavoastră. Ştiţi cât de important este pentru el.

— Evident.

Francie ieşi cu ea în hol. O urmări îmbrăcându-şi haina, apoi spuse încet:

— Ah Fong; o să vă conducă.

O părăsi pe Maryanne şi urcă scara; intră în camera ei şi se întinse pe pat, fără o lacrimă.

Auzi uşa de la intrare închizându-se şi privi în tavan, imaginându-şi-o pe doamna Wingate

coborând treptele şi strada, grăbindu-se înapoi la soţul ei şi la minunatul lor viitor. Iar când lacrimile începură să curgă, amare, se întrebă de ce soarta se purta atât de aspru cu ea. Se simţi din nou cum se simţea în copilărie, când îngrozitorul ei tată stătea în faţa ei, cu cureaua în mână. În clipa aceea înţelese că lumea aceea era o lume a bărbaţilor, iar ea era numai o femeie.

CAPITOLUL 38

Annie o urmări uimită pe Maryanne Wingate traversând în grabă holul, până la lift, şi bătând nerăbdătoare din picior în aşteptarea acestuia. O privi urcând în lift, uitându-se agitată în jur până când uşile se închiseră şi ascensorul porni în sus. Maryanne stătuse la *Aysgarth* de multe ori în decursul anilor şi, în tot acest timp, nu o văzuse niciodată ca acum, în hainele acelea banale, strecurându-se prin holul hotelului ei elegant ca o soţie adulterină.

Annie clătină din cap. Ceva nu era în regulă şi ar fi vrut să ştie ce anume, pentru că sentimentul acela neplăcut, care o cuprinsese, se amplifica.

Un sfert de oră mai târziu, în hotel Intră Harry Harrison. Se duse drept la recepţie, anunţă că doamna Wingate îl aştepta şi ceru numele apartamentului ei. Annie rămase privind suspicioasă în urma lui. Întrebă recepţionerul unde se ducea şi fu uimită să afle că se îndrepta către apartamentul familiei Wingate. Intră în salonul elegant al hotelului şi se aşeză pe un fotoliu de lângă uşă, ca să poată vedea cine vine şi cine pleacă, apoi ceru un ceai şi rămase în aşteptare.

Maryanne tocmai ieşea de la duş când auzi soneria de la intrare. Ştia că trebuie să fie cineva cu cafeaua pe care o comandase, şi strigă „Intră”. Cafeaua era singurul ei viciu, iar acum chiar avea nevoie de o ceaşcă. După-amiaza fusese chinuitoare, deşi era conştientă că se descurcase minunat de bine.

— Lasă tavă pe masă, ceru ea, uscându-se cu un prosop gros şi moale, de culoarea piersicii.

Trebuia să recunoască – Annie Aysgarth, indiferent de mediul din care provenea, ştia ce înseamnă „de cea mai bună calitate”, şi oferea numai „cea mai bună calitate”, chiar şi în ceea ce

priveşte prosoapele. Fredona o melodie în timp ce îmbrăca rochia de casă de catifea albastră şi-şi încălţa picioarele înguste şi aristocratice, în papucii brodaţi cu emblema familiei, comandaţi special la un magazin exclusivist de pe Jermyn Street din Londra. Încă mai fredona veselă când ieşi din baie şi dădu nas în nas cu Harry Harrison.

— Dumnezeule, exclamă, uimită, cum ai intrat aici?

— Am sunat la uşă, tu ai strigat „intră", aşa că am intrat. Îmi pare rău că te-am speriat, Maryanne, dar Buck mi-a spus că ne întâlnim aici pe la cinci. Cred că am venit puţin cam devreme.

Maryanne oftă. Nu se osteni să se prefacă încântată că-l vede; Harry nu era una dintre persoanele ei preferate. De fapt, Harry nu aducea decât necazuri, şi îi era peste putinţă să înţeleagă de ce Buck îşi bătea capul cu el. Se auzi din nou soneria şi, de data aceasta, era chelnerul cu cafeaua; o lăsă pe masă şi plecă.

Maryanne îi aruncă lui Harry o privire enervată. Voia să fie singură când venea Buck, voia să-l surprindă cu aspectul nou, sexy, al femeii care era pe cale să devină – de dragul lui, nu pentru ea însăşi. Turnând cafeaua, se gândi, zâmbind, ce binefăcător era pentru ego-ul unei persoane să învingă o rivală şi să recâştige un soţ; aproape că merita osteneala, atât o făcea să se simtă de bine.

— Cafea? întrebă ea, întinzându-i lui Harry o ceaşcă.

— Mulţumesc, Maryanne.

Harry stătea pe canapea în faţa ei, admirând-o, în timp ce ea îl aţintea cu o privire dispreţuitoare.

— De ce vrei să-l vezi pe Buck? îl întrebă.

El sorbi din cafeaua fierbinte, uitându-se la ea gânditor, apoi răspunse:

— Îţi spun de ce, dacă-mi spui ce ai făcut la sora mea azi după-amiază.

Maryanne simţi cum sângele îi dispare din obraji; o prinsese complet nepregătită şi lăsă

ceaşca din mână, tremurând.

— Cred că e o greşeală, vorbi ea, încercând cu disperare să-şi adune minţile. N-o cunosc pe sora ta. A, o clipă, mint. Ridică mâna şi lăsă capul pe spate, gândindu-se. Da, am întâlnit-o o dată, la o petrecere dată de Annie Aysgarth. Am fost prezentate, cred.

Ridică delicat din umeri, de parcă ar fi fost prea puţin important ca să-şi aducă aminte. Harry se distra; zâmbi.

— Valetul meu te-a văzut, şi portarul la fel, minţi el. Şi chiar sub pălăria aia – arătă către haina şi pălăria negre care zăceau pe un scaun, alături de poşetă, unde le aruncase – chiar şi sub ea, nu era nicio îndoială că tu erai. Mă întreb, adăugă el, la fel de delicat cum vorbise ea cu Francie mai devreme, mă întreb dacă dragul, devotatul, corectul Buck nu a intrat cumva într-o relaţie intimă cu faimoasa mea soră.

Râse văzându-i figura şocată:

— Drept la ţintă, aş zice, chicoti, punând ceaşca pe masă.

— Vorbeşti prostii, Harry, ca întotdeauna, spuse ea glacial, dar vocea îi tremura uşor, iar el era genul de bărbat care observa asemenea detalii.

— O, cred că nu, replică, zâmbind în continuare. Nu şi dacă ne luăm după raportul detectivului.

Ea se zgâi stupefiată la el, cu faţa albă ca varul.

— Raportul detectivului?

El bătu cu palma peste buzunar, tot zâmbind.

— Ar trebui să-ţi aminteşti să ţii uşa încuiată, Maryanne, şi să nu inviţi pe nimeni înăuntru, fără să întrebi întâi cine este. Nu poţi şti niciodată, poate fi un hoţ. Iar poşeta ta stătea acolo, deschisă atât de tentant…

Maryanne aruncă o privire poşetei, apoi lui; închise ochii, simţind că i se face rău.

— Nenorocitule, şopti.

— O, nu sunt sigur, răspunse el, vesel. Nu vreau să fac nimic rău. Nu vreau decât puţin ajutor – de

la tine şi Buck. O vorbă-două în locul potrivit, poate la tatăl tău şi la bancherul potrivit – ştii tu. Vezi tu, am minele astea de fosfat, în America de Sud, şi am nevoie de puţin ajutor financiar. Priveşte-l ca pe o investiţie, Maryanne. Asta-i tot ce e – o investiţie. Pentru că, într-o zi, curând, mâna asta va aproviziona lumea cu fosfaţi şi tu o să câştigi o avere.

— Am deja o avere, răspunse ea, rece.

El ridică din umeri şi se ridică să plece.

— Să-ţi spun ce facem, te las pe tine să vorbeşti cu Buck în numele meu, spuse, îndreptându-se către uşă. Sunt sigur că ştii ce să spui, mai bine decât mine. Las lucrurile în mâinile tale pricepute, Maryanne.

Ea se uită ucigaş la zâmbetul lui, iar Harry se bătu din nou cu palma, plin de subînţeles, peste buzunarul în care avea raportul detectivului. Îi auzi râsul pe hol, ca şi cum viaţa ar fi fost o glumă. Ştia că de data asta subiectul glumei era ea.

Buck era în hol, aşteptând liftul, când Harry ieşi din el.

— Harry! exclamă el, surprins.

— Îmi pare rău că nu te-am găsit, Buck, îi aruncă Harry în drum spre ieşire. Mă cam grăbesc. Dar am vorbit cu Maryanne, o să-ţi spună ea totul.

Buck se întoarse după el, cu o expresie uluită.

— Maryanne?

Annie se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— O, Buck, mă tem că domnul Harrison ţi-a stricat surpriza. Doamna Wingate mi-a spus că s-a gândit ce drăguţ ar fi să vină să te întâlnească aici. V-am transferat în apartamentul Knaresborough, la acelaşi etaj.

Se priviră o clipă. Annie îl întâlnise deseori pe Buck la fermă. Înţelegea relaţia lui cu Francie şi niciodată nu lăsase acest fapt să-i strice părerea pe care o avea despre Buck, ca om. Dar nu au discutat niciodată despre asta.

Buck dădu din cap şi urcă în lift. Fusese o zi lungă şi era prea obosit ca să speculeze pe marginea motivelor lui Maryanne de a veni la San Francisco, sau să se întrebe ce voia Harry Harrison.

Dar Annie începu să bănuiască de ce venise Maryanne şi nu fu deloc surprinsă când servitorul lui Francie, Ah Fong, sosi, puţin mai târziu, cu un bilet notat *Personal,* care să-i fie înmânat senatorului Wingate când va fi găsit singur.

Annie Aysgarth luă biletul şi-l sună pe Buck, cerându-i să vină până jos s-o vadă.

Buck se întrebă ce-o fi vrând, dar Maryanne era sigură că ştie deja. Buck nu se întoarse decât după multe ore, cu privirea unui om nebun.

Maryanne îl privi îngrijorată cum se plimba dintr-o cameră într-alta; avea ochii tulburi de suferinţă şi ea îşi spuse că ajunsese acolo la timp. Numai dacă n-ar fi văzut-o porcul de Harry, atunci totul ar fi fost perfect. Totuşi, nu cerea decât bani, şi tatăl ei putea să-i ofere oricând una sau două ocazii bune, iar Buck nu avea nevoie să afle vreodată. Dar expresia de triumf de pe faţa dezgustătoare a lui Harry o făcea să se simtă neplăcut, iar cu Buck, care se purta ca un nebun, trebuia să aibă grijă să nu facă vreo prostie. Cum ar fi să se întoarcă la Francesca Harrison.

Buck privea pe fereastră; San Francisco era învăluit în ceaţă albă, dar el nici măcar nu observa. Se simţea sfâşiat pe dinăuntru. Când citise scrisoarea pe care i-o dăduse Annie, spusese neîncrezător:

— Nu, nu poate fi adevărat.

Apoi se uitase la expresia gravă a lui Annie şi-şi dăduse seama că e adevărat. Recitise scrisoarea lui Francie de mai multe ori. *Nu mai pot trăi viaţa asta,* spunea ea, *care e doar o jumătate de viaţă – chiar mai puţin în ultima vreme. Înţeleg că nu e bine să te despart de lumea ta, de copiii şi de munca ta. Am dreptul să iau această hotărâre,*

Buck, şi e definitivă. Nu vreau s-o conteşti sau să încerci să mă vezi. Nu vreau decât să fiu lăsată în pace, ca să-mi reconstruiesc viaţa. Te-am iubit şi am fost fericită, dar acum s-a terminat…

Ieşise din hotel şi pornise în sus, către Nob Hill. Bătuse la uşa lui Francie până când răspunsese Ah Fong. Nu mai fusese niciodată la ea acasă, şi intrase în hol, privind peste tot, căutând-o..

— Unde e? întrebase. Trebuie s-o văd.

Iar când băiatul îi spusese că nu e acolo, nu-l crezuse şi pornise din cameră în cameră, strigând-o.

— Miss Francie nu aici, repetă băiatul, speriat. A plecat, nu la fermă… undeva, pentru mult timp…

Ridicase mâinile, cu un gest vag, în timp ce Buck îl privea neajutorat. Apoi înţelese că era adevărat. Francie îl scosese din viaţa ei pentru totdeauna.

Se întoarse de la fereastră şi privi bănuitor la soţia sa.

— De ce ai venit azi aici, Maryanne?

— Ca să-ţi fac o surpriză, dragule.

El făcu un pas către ea, cu ochii întunecaţi de durere, şi ea spuse speriată:

— S-a întâmplat ceva?

Se opri aproape de ea, cu pumnii strânşi, şi Maryanne văzu ce eforturi făcea să se controleze. Tremura din tot trupul când o întrebă:

— Tu ai făcut asta, nu-i aşa, Maryanne? Tu te-ai dus s-o vezi.

Ea întoarse capul, evitându-i privirea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii!

— Trebuie să te gândeşti la copii, replică ea, în defensivă. Şi la tot ce te-ai străduit să faci, la viitorul tău…

— Chiar e viitorul meu, Maryanne? Sau e viitorul tău? O prinse de bărbie, ridicându-i capul, forţând-o să se uite la el.

— N-o să uit, îi spuse el, calm.

Maryanne văzu înfrângerea în ochii lui şi-şi dădu seama că învinsese. Îi spuse, cu solicitudine:

— E numai spre binele tău, Buck dragule. Nu m-am gândit decât la tine. În definitiv, sunt soţia ta.

Buck îi dădu drumul. Căsnicia lui era ca o scoică goală. Francie îl părăsise. În faţa lui se întindea un viitor strălucit, dar lui nu-l mai păsa.

Se uită la Maryanne, frumoasă şi elegantă în catifeaua albastră. Era soţia lui, mama copiilor lui, şi apăra ceea ce era al ei. Dar distanţa care existase întotdeauna între el şi Maryanne devenise acum un şarpe rece şi veninos, care stătea între ei.

— Buck… strigă ea când acesta trecu pe lângă ea, intră în camera lui şi închise uşa.

Maryanne se prăbuşi pe o sofa, oftând uşurată. Se terminase. Se gândi la expresia de durere din ochii lui şi-şi spuse că nu putea fi chiar atât de rău. A doua zi, durerea avea să-i treacă şi se va simţi mai bine. Şi aveau să strângă cioburile şi viaţa avea să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lysandra se născu în zorii unei frumoase dimineţi de primăvară, în superbul pat din lemn sculptat al lui Dolores de Soto Harrison. Alături de Francie, se afla Annie, iar Mandarinul era şi el acolo, ca să-i împărtăşească bucuria.

Lai Tsin ridică fetiţa înfăşată în şalul alb şi ochii îi străluciră de bucurie, pentru că Francie avea un copil căruia să-i dăruiască dragostea.

— Ce fetiţă frumoasă! exclamă Annie, fericită. O, Francie, ferma asta bătrână va fi din nou un loc fericit.

— Sigur, miss Francie, spuse Hattie, privind feţişoara copilului. E ca un boboc de trandafir, dimineaţa, înainte ca soarele să-i desfacă petalele.

Francie zâmbi.

— Mă tem că n-o să am niciodată un buchet întreg, Hattie, spuse ea. Apoi privi tristă către Mandarin. Aş vrea s-o poată vedea Buck. Aş vrea să poată purta numele tatălui ei.

El îi puse cu grijă copilul în braţe. Se înclină şi spuse:

— Sunt un om bătrân. Nu pot lua locul tatălui ei, dar voi avea grijă de ea ca de propria mea nepoată. O voi învăţa tot ce am învăţat şi mă voi bucura alături de tine s-o văd crescând.

Francie se uită la vechiul ei prieten; era adevărat că era bătrân, deşi nu-i ştia vârsta adevărată. Părea mai mic, umerii i se încovoiaseră, dar expresia lui era puternică, ochii îi scăpărau de aceeaşi energie şi avea o minunată demnitate. Se gândi la toate câte le făcuse pentru ea de-a lungul vieţii; tot ceea ce însemna ea, toate realizările, mari şi mici, i le datora lui. Lai Tsin fusese singurul ei noroc, şi acum avea să fie şi al copilului ei.

Francie spuse:

— Ai vrea să-i dai Lysandrei numele tău? Este un nume respectabil şi ar fi o mare mândrie pentru mine.

Ochii Mandarinului se măriră, mai întâi de uimire, apoi de plăcere. Prinse mânuţa mică şi perfectă a copilului într-a lui şi o sărută.

— Draga mea Francie, spuse el, cu vocea încărcată de emoţie, i-ai tăcut bătrânului tău prieten cea mai mare onoare a vieţii lui. Eram un ţăran nevrednic, nu aveam nimic, nici avere, nici familie, nici dragoste. Acum le am pe toate trei. Am un nume de care să fiu mândru şi o nepoată care să-l poarte. Sunt cel mai fericit om din lume.

Mandarinul fu bunicul iubit al Lysandrei timp de şapte ani şi, în tot acest timp, Francie îşi ţinu promisiunea de a nu-l vedea pe Buck, deşi se gândea la el în fiecare noapte şi-i urmărea cariera în ziare. Nu-l revăzu decât după moartea

Mandarinului, în 1937, în săptămâna fatidicei petreceri a lui Harry.

PARTEA A V-A
FRANCIE

CAPITOLUL 39

1937
Miercuri, 4 octombrie

Lysandra Lai Tsin sări din pat la şase şi jumătate, în dimineaţa de după ce fusese împrăştiată în mare cenuşa Mandarinului, pentru că, deşi era tristă, nu putea suporta să piardă nicio clipă din zi. Întotdeauna se trezea cu aceeaşi dispoziţie veselă, cu speranţa că poate i se va întâmpla ceva minunat şi, de obicei, i se şi întâmpla, fie că era un zece la matematică, fie că rămânea peste noapte la prietena ei Dorothy, fie că era numai prăjitura ei preferată la desert. Lysandra iubea viaţa şi o întâmpina în fiecare zi cu fruntea sus, şi niciodată, dar niciodată, nu se aştepta să i se întâmple ceva rău.

De aceea fusese o asemenea lovitură când murise bunicul ei, pentru că ei doi fuseseră foarte apropiaţi, şi Lysandra nu s-ar fi aşteptat ca o persoană pe care-o iubea, să dispară vreodată.

Dar aceasta era o zi nouă. Soarele strălucea şi ea era plină de vechiul ei optimism şi de voioşie. Fugi la baie, îşi spălă iute faţa şi-şi pieptănă părul blond şi încurcat, împletindu-l strâmb şi legându-l cu o panglică roşie, în stil chinezesc. Apoi se inspectă în oglindă ca să vadă dacă arăta altfel şi îşi zise că avea aceeaşi faţă şi aceiaşi ochi rotunzi şi albaştri şi că nu se transformase, peste noapte, într-o frumuseţe matură şi uluitoare. Trântind uşa în urma ei şi fluierând veselă, o luă la fugă pe galeria semicirculară de deasupra holului de la intrare, către camera lui Francie.

Bătu la uşă, aşteptând obişnuitul „Intră, scumpo”. Încă de când era mică, imediat ce se trezea, fugea din braţele doicii în camera lui Francie, ca să se urce în patul ei şi să împartă cu ea micul dejun. Lui Francie îi plăcea pâinea prăjită

doar cu unt, dar Lysandra întotdeauna o mânjea pe a ei cu dulceaţă de piersici, făcută vara de Hattie. Apoi ea şi Francie porneau în jos pe stradă, ca să-şi facă ora zilnică de înot la piscina hotelului *Fairmont.* Francie spunea că e singurul lucru pe care *Fairmont* îl are în plus faţă de *Aysgarth's Arms,* dar Lysandra prefera barul de la *Aysgarth,* decorat în verde şi argintiu, stil art deco, piscinei ornamentate de Ia *Fairmont.*

Dar, în ziua aceea, nu auzi niciun răspuns din camera lui Francie, aşa că deschise uşa şi privi înăuntru. Cu un „Oh" alarmat constată că, în patul imens cu patru stâlpi, nu se dormise. Draperiile de brocart albastru erau încă trase, lampa ardea, iar portretul de fetiţă de Morisot, aflat în rama mică de pe noptieră, strălucea ca o icoană, în lumina blândă.

Lysandra privi în jur, strigând-o pe Francie în timp ce cerceta camera de toaletă, cu dulapurile ei pline, şi baia cu oglinzi şi rafturi, cu pudre parfumate şi loţiuni. Dar Francie nu era acolo şi Lysandra se înspăimântă. Îşi pierduse bunicul iubit şi acum o pierduse şi pe Francie.

Fugi până la capătul galeriei lungi, până-n camera Mandarinului, ezitând înainte de a deschide uşa şi a intra.

Apartamentul lui Lai Tsin era singurul apartament chinezesc din întreaga casă, iar Francie, care înţelegea aceste lucruri, supraveghease ea însăşi decorarea lui. Prima încăpere era biroul lui. Pereţii şi tavanul erau lăcuiţi într-un roşu lucios. Pe doi pereţi erau cărţi grele, legate în piele, iar pe peretele dinspre uşă se afla un altar din lemn negru, frumos sculptat. Azaleele albe, care fuseseră florile lui preferate, înfloreau într-un vas lângă fereastră, iar deasupra mesei atârna o lanternă din fier filigranat, decorată cu ciucuri. În jurul mesei erau adunate scaunele mari de lemn lustruit, de care Lysandra se plânsese întotdeauna că sunt incomode.

Fugi în dormitorul lui şi aruncă o privire înăuntru, dar camera albă şi austeră arăta exact cum arătase întotdeauna. Nu conţinea decât un pat chinezesc, foarte jos, cu o plapumă matlasată, o sobă mică de metal şi ferestrele înalte cu obloane chinezeşti dantelate. Dormitorul Mandarinului nu era decorat şi era gol.

Lysandra fugi înapoi, de-a lungul galeriei, coborî scările, traversă holul, alunecând pe podelele lustruite, şi deschise uşa salonului lui Francie. Oftă adânc, uşurată. Francie era ghemuită pe sofa, dormind adânc.

— O! exclamă ea, aici erai.

Francie deschise ochii şi o privi ameţită. Se uită în jurul camerei, la tăciunii stinşi din cămin, la lampa aprinsă şi la draperiile trase, de parcă le-ar fi revăzut după o călătorie lungă, şi clătină obosită din cap. Probabil că adormise, dar visele despre trecut o tulburaseră atât de tare, încât se simţea încă epuizată.

— E trecut de şase, spuse Lysandra, nerăbdătoare. Şi încă mai porţi hainele de ieri. Nu te-ai culcat deloc?

Francie îşi întinse braţele deasupra capului, zâmbind. Lysandra arăta încă atât de copilăroasă, cu părul împletit strâmb şi cu puloverul îmbrăcat pe dos. Întotdeauna era atât de grăbită, că nu avea timp de pierdut cu lucruri cum ar fi fost îmbrăcatul ca lumea.

— Te-ai spălat pe dinţi? o întrebă din automatism, cum făcea în fiecare dimineaţă, şi Lysandra clătină vinovată din cap.

— Am uitat. Mă spăl după micul dejun. Fugi către Francie şi o îmbrăţişă. Nu te găseam. M-am speriat, murmură ea. Am crezut că poate ai plecat şi tu.

Francie o îmbrăţişă la rândul el.

— N-aş pleca niciodată fără să-ţi spun. Apoi zâmbi şi continuă: Am o idee grozavă. De ce nu ne-am duce la fermă? Am visat despre asta azi-

noapte, am visat că noi două culegeam struguri, şi călăream mile în şir, şi făceam clătite. Cred că avem nevoie de o vacanţă, şi bănuiesc că Mousie şi Cookie or să fie fericite să te vadă. Dacă plecăm chiar acum, suntem acolo în vreo două ore.

Lysandra se lumină la faţă gândindu-se la fermă, la câine şi la pisică – şi la poneiul ei. Bătu din palme, învârtindu-se încântată în jurul camerei.

— Ştiam eu că o să mi se întâmple ceva minunat azi, strigă ea.

Privind-o, Francie zâmbi. Era doar un copil şi era uşor s-o faci fericită. Dar se întrebă, îngrijorată, ce avea să se întâmple când avea să crească şi să înţeleagă că ea era frumoasa Lysandra Lai Tsin, poate cea mai bogată fată din lume, cu puteri nelimitate asupra unui imperiu de afaceri cu mii de angajaţi, care-i aducea milioane de dolari. Oftă; nu avea să fie uşor. Lysandra rareori stătea liniştită, iubea viaţa şi acţiunea, şi ideea de a prezida un consiliu de administraţie îi era complet străină. Dar Mandarinul o alesese pe ea, şi el nu greşise niciodată.

Ferma *de Soto* era foarte diferită de grupul de clădiri dărăpănate, împrăştiate pe câţiva acri de pământ, cum o găsise Francie prima oară când ajunsese acolo cu mama ei. De-a lungul anilor, cumpărase tot pământul din jur şi acum ferma se întindea pe patru sute de acri. Vechea casă de lemn era încă inima fermei, dar fusese mărită, şi două aripi noi formau o curte interioară, înconjurată de o galerie lungă de lemn. Lângă clădirile cramei se înălţau trei hambare mari, iar dincolo de ele se aflau dormitoarele muncitorilor şi bucătăria. În dreapta casei erau noile grajduri şi alături de ele, casa unde trăiau Zocco şi soţia lui.

Zocco avea acum mai bine de şaptezeci de ani, şi era arămiu şi noduros ca un stejar bătrân. Copiii lui crescuseră şi aveau, la rândul lor, copii, dar el încă mai lucra toată ziua, supraveghind grajdurile

şi certând muncitorii dacă nu se conformau regulilor lui de curăţenie sclipitoare. Încă mai înconjura călare ferma, reparând gardurile şi dormind sub cerul liber, cum făcea când era tânăr, iar mâinile lui artritice tot ca fulgul de uşor ţineau frâiele, ca pe vremea când o învăţase pe Francie să călărească, în copilăria ei. Soţia lui, Esmeralda, gătea pentru muncitorii care îngrijeau via, ca şi pentru zecile de muncitori sezonieri mexicani care veneau, în fiecare octombrie, să culeagă strugurii.

Hattie Jeremiah era o femeie masivă şi frumoasă, cu pielea ca strugurii negri, cu boabe strălucitoare. Un pachet de energie, conducea casa mare cu o expresie care spunea că nu suportă prostiile şi cu un zâmbet jenat, care spunea că „hm”, poate că le suportă.

Hattie aştepta în pridvor, urmărindu-le cum se apropie pe drumul şerpuitor, mărginit de plopii aurii pe care-i iubea Francie.

— Iată-vă, în sfârşit, bombăni ea, cu braţele încrucişate pe pieptul impunător. Credeam că nu mai veniţi.

Lysandra sări din maşină aproape înainte de a opri, ţopăi în sus pe trepte, direct în braţele lui Hattie, sărutând-o.

— Ştii ce? gânguri ea, răsucindu-i-se din îmbrăţişare ca un ţipar. Nu trebuie să mă duc la şcoală trei săptămâni de acum înainte.

— Serios? strigă Hattie în urma ei, în timp ce Lysandra cobora înapoi treptele şi se îndrepta în viteză către grajduri. Atunci, domnişoară, ai venit tocmai la vreme ca să ajuţi la culesul viei şi să munceşti niţel ca să-ţi câştigi pâinea.

Privirea lui Hattie o întâlni pe a lui Francie, plină de înţelegere şi afecţiune.

— Îmi pare rău, miss Francie, spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ştiu că era de aşteptat, da’ dacă ştii că cineva o să moară nu face să-ţi fie mai uşor de îndurat. Până la el n-am cunoscut niciun chinez, da’ pentru Mandarin n-am

avut decât respect şi admiraţie. Îşi şterse lacrimile şi adăugă: Şi dragoste, pentru că a fost cel mai bun şi mai cinstit bărbat pe care l-am cunoscut. O îmbrăţişă pe Francie şi continuă: Nu că aş fi cunoscut vreun bărbat cinstit, în afară de Mandarin, oricum. Toţi ăilalţi sunt o adunătură de nemernici, după mine.

Francie râse.

— Uneori şi eu cred la fel, spuse ea, amintindu-şi cum Hattie, la câţiva ani după ce venise la fermă, dispăruse brusc şi se întorsese, peste un an, cu un bebeluş în braţe şi cu o expresie de dezamăgire în ochi.

— Am greşit, miss Francie, spusese ea simplu. Acum sunt ca tine, cu un copil în braţe şi fără un bărbat să-i fie tată. Mi-aş vrea slujba înapoi, dacă se mai poate, şi promit că ăsta mic n-o să supere pe nimeni. O să fie liniştit ca un şoricel.

Lai Tsin o ascultase şi-i spusese că un copil e o binecuvântare, nu o supărare, şi-i construise o casă unde să-şi crească băiatul. Copilul se dusese la şcoala elementară din sat, apoi la liceu, şi acum băiatul lui Hattie, Jefferson – botezat după celebrul preşedinte Thomas Jefferson – era în ultimul an la Universitatea *California,* Berkeley. Termina Facultatea de Medicină, şi Hattie spunea cu mândrie că era primul din familia ei care absolvise un liceu, ca să nu mai vorbim de facultate. Spunea că cei mai mulţi dintre ai ei nici nu ştiau să scrie şi să citească cum trebuie, iar acum avea un fiu care o să devină doctor. Şi că ea ar fi făcut orice pentru Francie Harrison şi pentru Mandarin. Orice i-ar fi cerut.

— Miss Annie a sunat acum vreo jumate de oră, îi spuse lui Francie, intrând în casă.

Fong Joe, băiatul de serviciu, venea în urma lor aducând bagajele, iar doica Lysandrei, Ah Sing, îşi căra aşternutul, pătura matlasată, ceainicul şi beţişoarele de tămâie. Pe acestea din urmă le folosea ca să aprindă micul altar al zeului

bucătăriei, pe care-l aşeza întotdeauna lângă sobă, cu toate bombănelile lui Hattie.

— A zis că nu i-ai spus că vii aci, da' a ghicit ea, şi a zis s-o suni imediat.

Pisica roşcată, Mousie, stătea întinsă în hol, într-o pată de lumină, şi dădu leneş din coadă când Francie trecu pe lângă ea. Din bucătărie venea un miros apetisant.

— Ce-i place Lysandrei, explică Hattie, fasole prăjită în miere, pui la cuptor şi plăcintă cu ciocolată.

Francie râse, traversând holul. Venise acasă şi deja se simţea mai bine. Uşa camerei ei era dată de perete, ferestrele erau şi ele deschise, ca să lase să intre căldura soarelui, şi mirosea a aer curat şi a lemn lustruit. Vechiul şifonier din colţ conţinea cele câteva haine de care avea nevoie: pantalonii de călărie şi cămăşile, câteva pulovere groase, jacheta de cowboy, din piele de căprioară, şi rochiile chinezeşti de mătase pe care-i plăcea să le poarte seara.

În cameră mai erau o masă de toaletă, un scaun vechi şi comod şi un covor vechi, de un albastru spălăcit. Patul vechi de stejar, care fusese al mamei ei, era acoperit cu o pătură cusută de soţia lui Zocco, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Fusese camera mamei ei, acolo se născuseră fiul şi fiica ei, şi de fiecare dată când intra acolo i se trezeau amintirile. Unele dintre ele frumoase, altele îngrozitoare. Dar aşa fusese viaţa ei întotdeauna.

Buck se trezi târziu în dimineaţa de după petrecerea lui Harry. Se uită enervat la ceas. Era zece şi jumătate şi abia dacă apucase să doarmă, se răsucise în pat, uitându-se la ceas din oră în oră, până la cinci, când, în sfârşit, ochii lui osteniţi se închiseseră şi aţipise. Se gândise la Francie; n-o mai văzuse de şapte ani, dar cu o seară înainte văzuse lumină la ferestrele casei ei, şi citise în ziare ştirile despre moartea, Mandarinului. Ştia cât

de mult ţinea Francie la el şi nu-şi putea lua gândul de la ea, era singură în casa cea mare.

Se gândi la anii care trecuseră, cu Francie ducându-şi viaţa atât de discretă, şi el trăind-o pe a lui, atât de publică. Adevărul era că el nu mai avea o viaţă particulară. El şi Maryanne continuau să se prefacă, „de dragul copiilor”, îi spusese ea, cu sinceritate, dar copiii erau nişte adevăraţi Brattle, la fel de reci ca mama lor. Se duceau la şcolile „potrivite”, îşi făceau prieteni „potriviţi”, participau la toate petrecerile „potrivite”, şi-şi respectau tatăl de la distanţă.

Se întrebă din nou de ce Maryanne insistase să meargă la petrecerea lui Harry.

— Numele lui încă mai înseamnă ceva în San Francisco, replicase ea, imperturbabilă, când o întrebase. Încă îţi mai poate fi de ajutor, Buck.

— Nu înţeleg de ce am nevoie de ajutorul lui Harry Harrison, replicase el, sec.

— Ai încredere în mine, Buck. Nu ştiu eu întotdeauna cel mai bine?

Şi-i zâmbise cu acel zâmbet superior al familiei Brattle, care-l enerva atât de tare.

Se dădu jos din pat, îngrozitor de obosit. Sună să i se trimită cafeaua şi ziarele de dimineaţă, apoi intră la duş şi dădu drumul la apa rece. Jetul îngheţat îl trezi instantaneu; se frecă viguros ca să se usuce, îşi aruncă pe el halatul şi se întoarse în camera de zi, tocmai când sosea cafeaua. Îşi turnă o ceaşcă şi aruncă o privire peste *Examiner. Cea mai bogată fetiţă din lume,* spunea titlul de deasupra unei fotografii a unui copil într-o rochie înflorată de vară.

Lysandra Lai Tsin, în vârstă de şapte ani, moşteneşte un imperiu de multe milioane de dolari de la bărbatul pe care-l numea bunicul ei, Mandarinul Lai Tsin. Celebra ei mamă este, bineînţeles, Francesca Harrison, cu care seamănă izbitor.

Mai erau multe alte informaţii despre Francie şi Mandarin şi trecutul ei, dar Buck nu mai citi. Se uita la fotografia Lysandrei şi se gândea la Francie şi la cei şapte ani care trecuseră de când îl gonise, şi-şi dădu seama că se uita la fiica sa.

Ceaşca de cafea rămase uitată pe masă; îşi luă capul în mâini şi gemu.

— O, Francie, de ce nu mi-ai spus? De ce?

Se gândi la câte avusese de îndurat, crescând copilul singură, şi la scandalul căruia îi făcuse faţă, apoi se gândi la Maryanne, care dormea somnul drepţilor în camera de alături. Se uită la ceas; era încă devreme, dar nu mai putea aştepta. O sună pe Annie Aysgarth. Ea răspunse prompt:

— Buck, spuse ea, surprinsă. S-a întâmplat ceva? Ai vreo nemulţumire?

— Am văzut ziarele de dimineaţă, spuse el.

— Atunci, mi-ai luat-o înainte, dragule. Eu n-am avut timp. Ce-i atât de important în ele?

— O fotografie a Lysandrei Lai Tsin, în vârstă de şapte ani.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Annie rosti, cu o voce calmă:

— Înţeleg.

Aproape o auzea gândind. Ea continuă:

— Lasă-mă zece minute; apoi vino să luăm micul dejun împreună, la mine în apartament.

Annie era trează de la şase, făcuse baie, se îmbrăcase şi se ocupa de corespondenţa de dimineaţă, de meniurile zilei, de bucătar, de plângerile personalului şi de inspecţia generală. Acum îşi pudră nasul în oglinda de argint din secolul 18, care aparţinuse soţiei unui nobil şi, pentru prima oară de când o cumpărase, nu se minună de faptul că ea, Annie Aysgarth, din strada Montgommery, deţinea un obiect atât de frumos şi de scump, pentru că de data aceasta se întreba ce avea să-i spună lui Buck despre Francie.

Auzi soneria şi, inspirând adânc, se duse să deschidă. Lăsându-l pe Buck să intre, îşi spuse că,

la fel ca pe vinul bun, pe Buck anii îl înnobilau. Mai observă şi că era prea slab, că părul negru şi des era înspicat cu alb, că pe faţa lui erau riduri adânci şi că ochii căprui aveau o privire obosită.

El o sărută pe obraz şi ea îi spuse aspru:

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de un mic dejun bun, Buck Wingate. Nevasta aia a ta nu te mai hrăneşte?

El ridică din umeri şi se aşează în faţa ei, la masa cu blat de sticlă groasă, privind-o cum toarnă suc de portocale dintr-o carafă mare de cristal.

— Lysandra Lai Tsin e fiica mea, nu? o întrebă.

Annie se uită la el.

— Mă pui într-o situaţie foarte dificilă, Buck.

— E în regulă, nu e nevoie să-mi răspunzi. Ştiu că e adevărat. Spune-mi numai de ce Francie n-a vrut ca eu să ştiu. Aş fi avut grijă de ele, le-aş fi iubit. Francie era totul pentru mine. Privirea lui o căută pe a ei, apoi adăugă, blând: Încă mai este.

Annie îl privi şi văzu un bărbat nefericit; se gândi la Francie şi la Lysandra, apoi se gândi la Maryanne Brattle Wingate şi cântări cele două părţi. Întotdeauna fusese o femeie care spunea ce gândea, şi nu ezită nici acum. Îi spuse lui Buck povestea vizitei lui Maryanne la Francie, cum Francie nu voise ca el să renunţe la carieră pentru ea şi că niciodată n-ar fi folosit faptul că-i purta copilul, ca motiv de şantaj sentimental.

— Francie nu e aşa, spuse ea, aproape fioroasă, e o femeie cinstită.

Nu adăugă „spre deosebire de Maryanne”, dar Buck ştia că asta gândeşte.

— Te-a eliberat, spuse Annie, simplu, fără legături şi fără obligaţii. Liber să faci ce ai fi dorit. Să-ţi împlineşti destinul politic.

Umplu ceştile de cafea, privindu-l cu milă; aproape că-i putea citi gândurile care se succedau cu repeziciune prin mintea lui şi nu fu deloc surprinsă când, în cele din urmă, el spuse:

— Trebuie s-o văd, Annie.

Ea dădu din cap.

— S-a dus la fermă cu Lysandra. Au plecat devreme, trebuie să fie acolo acum. Îşi bău cafeaua şi se ridică. Pe birou e un telefon. Trebuie să mă duc să văd ce fac angajaţii mei. Îi zâmbi şi adăugă: Dacă are vreo importanţă, eu i-am spus că e o proastă că te alungă.

Apoi ieşi în grabă din încăpere, lăsându-l singur.

Numărul lui Francie de la fermă era gravat în memoria lui, şi-l formă, auzind cum sună telefonul, imaginându-şi-o cum aleargă să răspundă, cum făcea mereu.

— Alo!

Vocea de la celălalt capăt al firului aproape cânta, dar nu era a lui Francie.

— Alo, replică el, precaut. Domnişoara Harrison e acolo?

— Sigur, o chem…

Percepu un troncănit când Lysandra puse receptorul pe masă, şi o auzi strigând:

— Mama, e pentru tine!

O voce îndepărtată întrebă:

— Cine e?

— Un bărbat, răspunse Lysandra, şi el zâmbi gândindu-se la ironia sorţii; era tatăl ei, şi cu toate acestea era doar „un bărbat” la telefon pentru mama ei.

— Alo?

Inima îi sări din piept şi pulsul i-o luă razna ca înainte, şi spuse:

— Francie, sunt Buck.

Francie se rezemă de zid, închizând ochii. Se trezi transportată înapoi în timp, în clipa aceea nu mai exista decât vocea lui Buck la celălalt capăt al firului. Spuse:

— Nu trebuia să-ţi spui numele, ştiam.

— A trecut atât de mult, spuse el, încet.

Francie se prăbuşi pe fotoliul de lângă masă.

— De ce mă suni, Buck? E împotriva regulilor noastre.

— Regulile tale, Francie. Nu ale mele. Ea nu răspunse şi el continuă: Am vorbit cu Annie, ea mi-a spus să te sun. Sunt la ea în apartament acum. Am văzut fotografia Lysandrei în *Examiner.* Fotografia fiicei mele.

Francie oftă.

— Annie ţi-a spus?

— N-a fost nevoie. Mi-am dat seama.

— E o fată frumoasă, spuse Francie, apăsându-şi pieptul cu mâna, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Nu ştie nimic despre… despre noi, şi nici nu vreau să afle.

El sesiză avertismentul din vocea ei şi spuse grăbit:

— Francie, trebuie să stăm de vorbă. Te rog, sunt lucruri care trebuie discutate. Trebuie să te văd.

Ea se gândi la toţi anii care trecuseră, la cât de mult o iubea pe Lysandra, la cât de mult îl mai iubea încă pe Buck, şi-şi spuse că nu putea suporta să-l revadă, deşi el avea dreptul la asta. Acum, când ştia de fiica lui.

— Francie, trebuie să plec mâine dimineaţă. Am şedinţe aici toată ziua, o să le anulez şi o să vin la fermă…

— Nu.

Nu voia ca el să se întâlnească cu Lysandra, ar fi fost prea dureros pentru ea să-i vadă împreună.

— Nu vreau să anulezi nimic pentru mine. Vin eu la San Francisco. O să fiu acolo diseară. Unde ne întâlnim?

El hotărî rapid:

— Vino la *Aysgarth,* în apartamentul lui Annie, la ora opt Şi, Francie… îţi mulţumesc.

Închise telefonul cu mâini tremurătoare. Lysandra o privea curioasă.

— Cine a fost, mami? Cineva rău? Pari supărată.

Francie se uită uimită la ea, clătină din cap şi zâmbi.

— O, nu, n-a fost cineva rău. E… e un vechi prieten, asta-i tot.

— Un vechi prieten? Atunci eu de ce nu-l cunosc?

Lysandra îşi lăsă capul pe un umăr, întrebător, la fel cum făcea Francie când punea o întrebare, şi mama ei râse.

— Pentru că tu ai numai şapte ani şi prietenii vechi sunt mult mai vechi de atât.

Brusc, se simţi cuprinsă de fericire gândindu-se la Buck, şi o îmbrăţişă impulsiv pe Lysandra. Apoi îşi luă coşul cu flori şi-l duse în bucătărie; începu să pună florile în vaze, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar pe dinăuntru tremura toată la gândul de a-l revedea.

Harry se trezi, furios pe Maryanne. Aşezându-se la masă, se întrebă cine dracu' se credea de se purtase atât de arogant, cu o seară înainte, când fără el n-ar fi fost decât o soţie de fost om politic. Şi fusese atât de afurisit de evazivă când o întrebase despre mărirea investiţiei pentru forajele petroliere din New Mexico; oftase şi-şi dăduse ochii peste cap şi întrebase când anume aveau de gând sondele să scoată aurul negru, care ar fi trebuit să le aducă profitul.

Răsuci în minte problemele în timp ce se arunca asupra mâncării sale favorite, rinichi sote şi ouă prăjite, şi hotărî că greşeala era în echilibrul relaţiei lor. Maryanne se purta ca şi când ea ar fi fost cea superioară, de parcă ea ar fi fost şeful şi el subalternul, de parcă ea ar fi fost zeiţa Brattle, iar el doar praful de sub roţile carului ei triumfal. Era timpul să-i dea o lecţie înfumuratei Maryanne.

O sună după micul dejun. Era unsprezece şi jumătate, ea căscă şi spuse enervată:

— De ce suni, Harry? Ne-am văzut doar acum câteva ore, la petrecerea ta îngrozitoare. Cine erau oamenii aceia din cinematografie? Mi-a fost foarte greu să-i explic lui Buck de ce am venit.

Harry nu se obosi să-i explice că motivul pentru care ea şi Buck se aflaseră acolo fusese să-i crească lui credibilitatea în faţa lui Zev Abrams şi a celorlalţi, când avea să se ducă la ei să le ceară să investească în sondele lui. „Evident, Buck e deja implicat”, avea să le spună, plin de încredere, şi ştia că acum aveau să-l creadă; în definitiv, nu luaseră de curând masa cu el, la Harry acasă?

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, Maryanne, îi spuse el, moale.

Ea se rezemă de perne, gemând.

— Dumnezeule, acum ce mai e, Harry? Sunt o femeie ocupată.

— Dar niciodată prea ocupată ca să mă vezi pe mine.

Ea îndepărtă receptorul de ureche, surprinsă, de parcă l-ar fi văzut pe Harry. Se gândi îngrijorată că devenea prea insistent, chiar sâcâitor.

— Nu-mi poţi spune la telefon? întrebă, plângăreţ.

— Nu. Trebuie să te văd. Astă-seară, la ora opt. La mine, spuse el, scurt.

— Nu pot să fac asta. Ce să-i spun lui Buck?

— Spune-i că iei cina cu o veche colegă de şcoală. Din experienţa mea cu femeile, scuza asta funcţionează întotdeauna.

— Serios, spuse ea, glacial.

— Ora opt, repetă el şi închise telefonul.

Maryanne puse receptorul jos şi se lăsă pe spate între perne, întrebându-se ce să facă. Harry devenea o problemă, iar problemele trebuiau rezolvate, deşi nu prea ştia cum. Oftă adânc; în clipa aceea nu era nimic de făcut. Harry o adusese exact acolo unde dorise, şi era conştient de asta.

CAPITOLUL 40

Maryanne oftă uşurată când Buck îi spuse că era ocupat în seara aceea, pentru că, cel puţin, o scutea de jena de a căuta o scuză ca să plece o jumătate de oră, pentru a se întâlni cu Harry.

— Nu-ţi face griji pentru mine, dragule, spuse ea, încă înfuriată la gândul că Harry îi ceruse – nu, îi ordonase – să se ducă să-l vadă. O să cer să mi se trimită ceva de mâncare în cameră. Căscă delicat. Oricum, sunt obosită.

Buck se uită la ea, surprins că nu-l întrebase unde se duce, dar comunicarea între el şi Maryanne se reducea la minimum, şi acela legat de afaceri. O privi pudrându-şi nasul frumos, examinându-se în oglinjoara micii pudriere *Cartier,* dungată cu aur şi platină şi având iniţialele ei bătute în rubine – un dar de la el de un Crăciun, cu mulţi ani în urmă. Se însurase cu o femele rece, ambiţioasă, care ar fi renunţat bucuroasă la întreaga ei familie ca să devină Prima Doamnă. Ridică din umeri; nu-i mai păsa. Inima i se încălzi gândindu-se la Lysandra, nou-descoperita sa fiică, şi la Francie, pe care avea s-o revadă în câteva minute.

Maryanne lenevea pe sofa în capotul ei de culoarea piersicii, urmărindu-l cum îşi pune pardesiul şi se îndreaptă către uşă.

— Pa, dragule, strigă ea, aruncându-i un sărut.

Expresia din ochii ei se transformă în furie când el îi spuse un „la revedere” peste umăr, în timp ce închidea uşa.

Maryanne se uită la ceas; nu avea timp de pierdut, trebuia să se îmbrace şi să se ducă până la Harry şi să se întoarcă, înainte de revenirea lui Buck. Îşi dădu seama că nu ştia cât avea să lipsească Buck, nici măcar unde se ducea, dar nu avea acum timp să se gândească la asta. Se îmbrăcă rapid într-o rochie de lână neagră, cu

pantofi negri de antilopă, iar pe deasupra aruncă o capă de caşmir verde, căptuşită cu nurcă. Hotărâse că dublurile de blană erau o idee bună, pentru că nu era bine să pară prea ostentativ bogată în ochii publicului, când Buck era prezentat ca „un om pentru oameni". Îşi luă poşeta mică, îndesă în ea cheia, pudriera *Cartier,* rujul, agenda din piele de şarpe şi o batistă, apoi se grăbi către lift. Holul principal era aglomerat şi Maryanne aruncă ocheade rapide în jur, apoi se strecură neobservată pe uşile batante.

Annie se afla în Salonul Dales, întâmpinându-şi oaspeţii, ca de obicei, înainte de a se duce în restaurant ca să se asigure că totul e în ordine. Dar în seara aceasta oaspeţii ei nu beneficiau decât de jumătate din atenţia ei. Îl lăsase pe Buck în apartamentul ei, iar acum se uita după Francie. În cele din urmă, câteva minute după opt, o văzu traversând grăbită holul plin de lume. De la distanţă, Annie o văzu căutând în poşetă cheia şi urcând în liftul ei particular. În timp ce uşile din filigran de metal se închideau în urma ei, lui Annie îi scăpă un suspin de îngrijorare. Spera din inimă că făcuse bine.

Francie închise ochii în timp ce liftul urca silenţios către etajul 20. Uşile se deschiseră, ea deschise ochii, şi-l văzu pe Buck în faţa ei, privind-o.

— Francie, spuse el, cu ochii plini de dragoste.

— Buck.

Coborî din lift şi îi întinse politicos mâna, cercetându-i faţa.

— Arăţi exact la fel, doar puţin mai bătrân.

— Cu şapte ani mai bătrân, îi aminti el.

N-ar fi putut descrie cu ce era îmbrăcată, dar era ceva albastru care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor, şi, într-o epocă în care toate femeile îşi tunseseră părul, ea îl purta încă lung, prins într-un coc somptuos la ceafă.

— Nu l-ai tuns, spuse el, amintindu-şi de promisiunea ei, şi Francie clătină din cap. Te-aş fi urât dacă ai fi făcut-o, continuă el. Întotdeauna când mă gândesc la tine, aşa te văd.

Privirile li se întâlniră şi pe Francie o cuprinse acelaşi vechi sentiment. Dacă se îndoise vreodată că-l va iubi pe Buck Wingate până-n ziua morţii, acum nu mai avea niciun dubiu. Dar el era soţul altei femei şi un om important.

— N-ar fi trebuit să vin, spuse ea, agitată. Nu avem nimic să ne spunem, Buck.

— Ba da, avem. Îi luă mâna, o lipi de obrazul lui, apoi îi sărută delicat degetele. Mă simt ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, ca şi când am fi înapoi, unde ne-am întrerupt. Ca şi cum viaţa ar fi o simplă chestiune de „te iubesc” şi „mă iubeşti”.

Ea îşi trase mâna.

— Dar asta nu e adevărat – nu-i aşa? Timpul nu s-a oprit în loc şi viaţa nu e niciodată atât de simplă. Mi-am aranjat viaţa în felul meu. Am munca mea, operele mele de binefacere, o am pe fiica mea. Nu mai am nevoie de secrete şi minciuni. Nu vreau decât linişte.

Se îndreptă către sofaua de lângă fereastră şi se aşeză înainte de a i se înmuia genunchii. Inima îi bătea nebună şi nu voia decât să se arunce în braţele lui, dar nu putea. Trebuia să se gândească la Lysandra. Îşi prinse genunchii cu braţele şi se aplecă înainte, urmărindu-l.

— Maryanne a venit la tine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Şi ce dacă? Avea dreptate.

— De ce nu m-ai sunat măcar, să fi vorbit cu mine…

Părea disperat şi Francie ar fi vrut să-l ia de mână şi să-i spună că totul e în regulă, că nu s-a schimbat nimic.

— Eram însărcinată. Tu erai însurat, aveai copiii la care să te gândeşti. Şi cariera ta. Eu trebuia să iau decizia.

— Decizia ta, Francie. Nu a mea. Eram doi în povestea asta. Nu aveam cumva şi eu dreptul să votez?

Ochii lui erau rugători şi Francie oftă.

— N-am venit să vorbesc despre tine sau despre mine, Buck. Am venit din cauza Lysandrei. Ea nu ştie că tu eşti tatăl ei, şi nici nu vreau să afle. I-am spus că tatăl ei ne-a părăsit înainte ca ea să se nască, iar ea a acceptat asta. Are numai şapte ani, dar pune întrebări, şi i-am povestit cum erai şi cât de mult ai fi iubit-o. Nu mă pot aştepta să înţeleagă acum, dar poate când va mai creşte, când va fi ea însăşi femeie, atunci va înţelege.

Buck se gândi la cel doi copii, atât de adânc cufundaţi în propriile lor vieţi, încât rareori îi vedea, şi la această fiică pe care-i era interzis s-o vadă, şi strigă, ridicând braţele spre cer:

— Cu ce am greşit? Viaţa mea nu înseamnă nimic, nu am nimic…

— O, Buck, nu spune asta. Te rog, nu spune asta.

Francie îl privea şocată.

— E adevărat, spuse el, cu amărăciune. Când te-am întâlnit la Paris, ţi-am spus că viaţa mea e o faţadă, o prefăcătorie. Nu s-a schimbat nimic.

— Ai munca ta, spuse ea. Un viitor strălucit, toată lumea spune asta…

Buck ridică din umeri şi ea se ridică şi se apropie de el. El întinse braţele şi Francie i le prinse; se îmbrăţişară, frunte lângă frunte. Trupurile lor se alăturară cu familiaritatea amanţilor, Francie îi simţea inima bătând, răsuflarea în păr, braţele puternice în jurul el. Era ca şi cum s-ar fi redeschis porţile paradisului şi i s-ar fi permis să intre din nou, doar pentru câteva clipe.

— Întoarce-te la mine, Francie, murmură el. Hai să începem din nou. Te iubesc, întotdeauna te-am iubit.

Francie ar fi vrut din toată inima să spună „Da”. Se trase un pas înapoi şi-l privi în ochi.

— Spune-mi un lucru, Buck. Dacă ţi-aş fi cerut să iei decizia asta acum şapte ani, dacă ţi-aş fi cerut să renunţi la tot, la soţie, la copii, la carieră, la viitorul tău strălucit, şi să te însori cu mine, ce-ai fi spus?

Buck ezită, cu ochii în ochii ei.

— Nu pot să te mint, spuse el, încet. Pur şi simplu nu ştiu.

Francie dădu trist din cap; era răspunsul la care se aşteptase. Îşi luă haina şi o puse pe umeri.

— Te rog, nu încerca s-o vezi pe Lysandra, îi spuse, calm. N-ar fi cinstit faţă de ea. Sau faţă de mine. Nici chiar – reuşi să zâmbească – faţă de tine.

— Francie, spuse Buck apucând-o de umăr, disperat, te rog nu pleca. Nu ştiu ce să fac fără tine.

— Totul o să fie bine, Buck, spuse ea. O să continuăm să facem ce-am făcut toţi anii ăştia.

Apoi se smulse din încleştarea lui şi urcă în lift. Uşile aurii se închiseră, îndepărtându-l din nou din viaţa ei. Ochii li se întâlniră, plini de dor, în timp ce liftul îşi începu coborârea lentă şi dispăru din raza vizuală.

Harry le dăduse seară liberă servitorilor; voia să fie singur cu Maryanne. În biblioteca lambrisată cu lemn de stejar ardea focul şi pe masa din spatele sofalei *Chesterfield* aştepta o carafă cu coniac fin, franţuzesc, alături de două pahare de cristal, subţiri ca foaia de hârtie. Când auzi soneria, deschise chiar el uşa, şi Maryanne îl privi surprinsă.

— Unde e majordomul tău? întrebă ea, păşind în hol.

— Bietul om a trebuit să-şi viziteze un coleg în spital, minţi Harry, aşa că i-am dat o seară liberă.

Îi luă capa căptuşită cu blană şi o aruncă neglijent pe un scaun de lemn sculptat, şi Maryanne îl privi suspicioasă.

— Şi minunaţii tăi valeţi, Harry? Sau măcar o cameristă?

— Păi, desigur, în vremurile astea îngrozitoare, „cu amintirea Depresiunii economice atât de proaspătă în minte”, spuse el, citând-o, m-am gândit să nu mai ţin deloc valeţi. Îi angajez cu ziua, de câte ori am nevoie. Iar cameristele vin zilnic. Au muncit din greu să cureţe după petrecerea de aseară. Le-am spus că răspund eu la uşă şi-mi invit musafirii înăuntru, aşa că pot pleca devreme.

Ochii lui Maryanne se îngustară.

— Şi de când al devenit atât de generos?

Harry purta o jachetă elegantă de catifea şi zâmbea cu zâmbetul acela satisfăcut, ceea ce o făcea să nu aibă deloc încredere în el. Îl urmă în bibliotecă, observând, dintr-o ochire, focul aprins, luminile discrete şi cele două pahare.

— Stai aici, lângă mine, Maryanne, spuse Harry, bătând cu palma pe sofa.

Ignorându-l, ea se îndreptă către fotoliul de lângă foc şi se aşeză.

— Coniac? întrebă el, făcându-şi de lucru cu carafa şi paharele.

Maryanne ezită; bea rareori, dar acum avea nevoie de ceva să-i calmeze nervii. Harry cocea ceva şi nu-şi putea da seama ce.

— Mulţumesc, spuse, cu o voce calmă.

El îi întinse paharul, îl luă pe al său şi se postă în faţa focului, privind-o.

— Mă bucur să te revăd, Maryanne. Ne vedem atât de rar între patru ochi.

Ea îl privi, în gardă, pentru că ceva din tonul lui o făcea să se înfioare.

— Ca să fim exacţi, Harry, replică repede, nu ne vedem niciodată între patru ochi. Şi ca să fiu sinceră, nu ştiu ce caut acum aici singură cu tine. Se uită la ceasul cu diamante de la mână şi adăugă scurt: Poate-mi poţi explica repede, pentru că Buck mă aşteaptă.

El zâmbi şi luă o înghiţitură de coniac, savurându-l încet.

— Relaxează-te, îi spuse jovial, ştim amândoi că nu e nicio grabă. În definitiv, Buck n-o să-ţi simtă lipsa, nu?

— Ce vrei să spui cu asta?

Maryanne îşi puse jos paharul, privindu-l atent.

— Maryanne, suntem atât de buni prieteni, între noi nu există secrete, nu-i aşa? Trebuie să recunosc, nu-l înţeleg pe Buck, să neglijeze o femeie atât de frumoasă ca tine. Dar întotdeauna a fost devotat carierei lui – cu excepţia micului „episod" cu scumpa mea soră, evident. Amândoi ne amintim de asta, nu-i aşa, Maryanne? Şi, desigur, ţi-am fost foarte recunoscător pentru ajutor.

— Mai vrei bani, spuse Maryanne, fără intonaţie.

El dădu din cap.

— Şi asta.

Puse jos paharul şi veni să se aşeze în faţa ei, iar Maryanne ridică agitată privirea către el.

— Ştii că te-am admirat întotdeauna, Maryanne, spuse el, apucând-o de mână. Eşti o femeie frumoasă; te risipeşti pentru un bărbat ca Buck, ai nevoie de cineva care să te înveţe ce e viaţa, cineva care să topească gheaţa din jurul inimii tale şi să descătuşeze energiile tale secrete…

— Nu fi prost, Harry, spuse ea, aspru.

Faţa îi ardea de dezgust. Se ridică şi încercă să treacă de el, dar Harry o apucă de braţ şi o trase brutal către el. Ochii ei se măriră de groază când el îşi lipi buzele de ale ei, cu o mână mângâind-o pe spate, în timp ce cu cealaltă o ţinea strâns ca într-o menghină.

Pentru prima oară în viaţa ei, lucrurile îi scăpau de sub control, şi Maryanne era înspăimântată. Când, în fine, el îşi desprinse gura de a ei, ea ţipă:

— Dă-mi drumul, nenorocitule, sau pun să te aresteze, te bag în puşcărie pentru asta.

— Evident nu, spuse el, calm. Gândeşte-te la scandal. Nici nu trebuie să-ţi descriu ce-ar spune ziarele.

O luă în braţe şi o cără către sofa, în timp ce ea se zbătea.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi, Harry Harrison, îl avertiză în timp ce el o punea pe canapea şi îngenunchea lângă ea. Dacă mă atingi, ţip.

— Dă-i drumul, replică el. Nu e nimeni să te audă. Şi, în plus, mă stimulează. Poate că asta te excită, Maryanne? Un pic de smotoceală?

O lovi brusc peste faţă şi ea ţipă, privindu-l îngrozită. El îşi trecu mâna peste tot trupul ei, şi ea îl privi cu fascinaţie oripilată, ca pe o insectă care se târa pe ea.

Se înfiora când începu să-i desfacă şirul de nasturi micuţi, îmbrăcaţi în satin, de la gâtul rochiei.

— Nu mă atinge, îl avertiză. Îţi dau bani câţi vrei…

— Sigur c-o să-mi dai, mormăi el, desfăcându-i rochia şi dezvelindu-i sânii mici, îmbrăcaţi în mătase.

Maryanne ştia că e nebun, chiar mai nebun decât sora sa. Se uită disperată în jur, după o armă; carafa masivă de cristal era pe masă, chiar deasupra capului ei. Întinse braţul, încercând s-o prindă. Reuşi şi, când Harry ridică capul dintre sânii el, îl lovi cu carafa cât putu de tare, în ceafă.

Carafa era mai solidă decât craniul lui; nu se sparse. Coniacul se scurse peste rană, şi Harry gemu şi se ridică în picioare, împleticindu-se.

Îşi duse mâna la cap. Din rană curgeau valuri de sânge, şi se uită ucigător la ea. Maryanne îşi întoarse privirea, prea speriată ca să se mişte. El se împletici până la şemineu, apucându-se de poliţa de deasupra lui, continuând s-o privească mut, apoi genunchii i se înmuiară şi căzu grămadă pe vatra de piatră.

Maryanne îl privea stupefiată. Pendula din colţ ticăia încet, buştenii din vatră trosneau şi aruncau scântei, dar Harry nu scotea un sunet. Ea îşi trase rochia peste sânii goi, strâmbând din nas la mirosul de coniac, apoi se ridică şi se îndreptă precaută către el. Harry zăcea pe o parte, ceafa îi era o masă de sânge şi oase sparte, şi Maryanne se strâmbă scârbită. Făcându-şi curaj, îi luă pulsul. Oftă uşurată, Harry era încă în viaţă.

— O, Doamne, spuse ea, încheindu-şi cu febrilitate rochia. O, Doamne, ar trebui să chem o ambulanţă.

Apoi se gândi la Buck şi la scandal, şi-şi văzu toată viaţa distrusă. Clătină violent din cap – nu putea să lase să se întâmple asta, pur şi simplu nu putea! Privi din nou disperată în jur, în timp ce ceasul bătea ora nouă. Deja nouă! Nu avea decât cuvântul lui Harry că servitorii erau plecaţi, puteau să se întoarcă în orice clipă. Se întrebă înnebunită ce să facă.

Buştenii trosniră în foc şi, în mijlocul unei jerbe de scântei, unul dintre ei se rostogoli până la margine. Rămase fumegând periculos şi Maryanne îl privi, hipnotizată, până căzu. De undeva din labirintul de spaimă din mintea ei răsări un gând limpede. Întreaga cameră trăsnea a coniac, Harry băuse, căzuse şi se lovise la cap… Nu avu nevoie decât să împingă, delicat, cu vârful pantofului ei de antilopă neagră şi buşteanul atinse covorul scump *Aubusson,* la niciun metru de Harry. Fumegă o clipă, apoi sclipi roşu şi izbucni o limbă galbenă de foc.

Cu un ţipăt speriat, Maryanne fugi din cameră, trântind uşa în urma ei. Fugi prin holul de marmură până la uşă, apoi îşi aminti de capă şi se întoarse. Şi-o aruncă pe umeri, cu blana întunecată în afară, în speranţa că va fi mai puţin vizibilă. Apoi deschise uşa şi ieşi.

Privi în sus şi-n jos pe stradă, dar era o noapte rece şi întunecoasă, şi era pustiu. Coborî în fugă

treptele, grăbindu-se cât o lăsau pantofii cu tocuri înalte. Când intră în Union Square, încetini pasul, netezindu-şi părul şi dorindu-şi să-şi poată pudra nasul şi să-şi rujeze buzele, ca să aibă un aspect mai normal. Apoi îşi dădu seama că-şi lăsase poşeta la Harry.

Se gândi la buşteanul de pe covor şi la poşeta ei, care se afla pe fotoliul de lângă şemineu, şi-şi spuse că probabil arsese deja. Strângându-şi mai tare blana în jurul ei, intră în hotel şi traversă în grabă holul până la lift, rugându-se să fie la parter şi să fie gol. Avea noroc, şi urcă în el, ignorând liftierul care o salută vesel, şi apăsă pe buton, rezemându-se de perete, aşteptând să ajungă în siguranţa camerei sale.

Maryanne îşi ascunse faţa în gulerul hainei şi aproape fugi pe coridor, până la apartamentul ei, şi numai când ajunse la uşă realiză că nu avea cheile, pentru că erau în poşetă. Iar poşeta era la Harry acasă. I se strânse inima; asta însemna că trebuia să coboare din nou şi să-i explice recepţionerului că ieşise şi-şi pierduse cheile. Liftul de serviciu se opri la etajul ei şi din el coborî un chelner cu o tavă. Oftă uşurată şi se îndreptă către el; el trebuia să aibă chei şi să-i poată deschide apartamentul, şi era salvată.

În câteva minute, era în cameră, pregătindu-şi o baie fierbinte, cât de fierbinte putea să suporte, turnând în apă cantităţi imense din uleiul ei de baie scump, franţuzesc. Îşi scoase rochia distrusă, strâmbând din nou din nas la mirosul de coniac, o făcu ghem şi o aruncă în coşul de gunoi. Rupse toată lenjeria de mătase pe care o purta, o făcu bucăţele mici şi o aruncă după rochie. Apoi intră în cadă şi se lăsă pe spate, cu ochii închişi, lăsând apa parfumată să spele urmele mâinilor lui Harry.

Era tot acolo o jumătate de oră mai târziu, când veni Buck.

— Tu eşti, dragule? întrebă, pe tonul el calm, obişnuit.

— Da.

Buck stătea în uşă privind-o şi Maryanne se uită recunoscătoare la el. Era puternic şi frumos, ca în fotografiile din ziare. Era soţul ei, acum nimic nu le putea face rău. Pusese lucrurile la loc, în ordine. De undeva, vag, de pe stradă, se auzi sunetul sirenelor.

— Cât e ceasul, dragule? întrebă ea.

— Nouă şi un sfert.

— E vreun incendiu pe undeva, spuse ea, cu un zâmbet leneş, întinzându-se la loc şi închizând ochii.

Casa avusese destul timp să la foc şi, dacă din dezgustătorul Harry mai rămăsese ceva, până acum trebuie să fi fost de nerecunoscut.

CAPITOLUL 41

Francie stătea în pat, trează, când auzi vaietul sirenelor de la maşinile care urcau dealul. Mintea îi era încă plină de Buck, de felul cum arăta, de ridurile apărute pe faţa lui, de ochii rugători. Se gândea cum o năpădise din nou dragostea pentru el, cât de mult şi-ar fi dorit să stea cu el, să i-o arate pe fata lor cea frumoasă, să-l aibă din nou în viaţa ei. Dar o sunase pe Annie şi-i spusese ce se întâmplase, şi că nu mai voia să vorbească cu el niciodată. Ca să nu se poată răzgândi.

Maşinile de pompieri trecură cu zgomot pe sub ferestrele ei, apoi se opriră cu scrâşnete de frâne, iar ea se ridică în capul oaselor, speriată. Fugi la fereastră şi se uită la casa lui Harry. Flăcările ieşeau pe ferestre şi Francie închise ochii, crezând că visează, dar, când îl deschise din nou, văzu că era adevărat. Casa, marele monument ridicat în cinstea numelui Harrison, era în flăcări. Din nou.

Pentru a doua oară în noaptea aceea, se trezi proiectată în trecut; de data aceasta, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, imediat după cutremur, când privise casa tatălui ei arzând, laolaltă cu restul străzii California. Lăsând perdeaua să cadă la loc, se întrebă ce avea să spună Harry acum.

Cu o strângere de inimă, îşi aminti de noaptea când murise Ollie. Întotdeauna ştiuse că Harry avea ceva de-a face cu moartea băiatului, şi aceasta era o palidă răzbunare. Numai că ea nu voia răzbunare, nu voia decât să nu se mai gândească niciodată la Harry.

Îşi îngropă faţa în pernă, încercând să nu mai audă zgomotele de afară, dar nu putea, aşa că se ridică obosită şi coborî în bucătărie să-şi facă un ceai.

Ah Fong era în hol, cu uşa de la intrare deschisă, privind incendiul.

— Casa domnului Harrison, miss Francie, spuse el, gesticulând agitat.

Francie ieşi alături de el. Strada era plină de maşini de pompieri, şi zeci de oameni turnau apă peste flăcările din ferestre, în timp ce alţii, pe scări, încercau să stingă acoperişul.

— Au scos pe toată lumea din casă? întrebă ea, gândindu-se la servitori.

Ah Fong ridică din umeri.

— Au spus că nu e nimeni înăuntru.

Francie îşi făcu ceaiul şi-l luă cu ea sus, dar nu-l bău. Rămase întinsă în pat, gândindu-se la noaptea cutremurului şi la marele incendiu. Şi la Josh. Şi la unul din secretele pe care i le spusese Mandarinul în templul lui Lilin. Şi-şi dădu seama că acum trebuia să-i spună lui Annie. Când se crăpă de ziuă, trase perdelele şi se uită la ruine. Reşedinţa Harrison era o carcasă carbonizată. Se uită la ea îndelung, aşteptând o reacţie, dar nu simţi nimic, nici plăcere, nici triumf. Pur şi simplu, pentru ea nu mai conta.

Annie fu prima care o sună.

— Am auzit că a ars casa lui Harry. E adevărat? întrebă ea.

— E adevărat. Arată exact aşa cum arăta după cutremur.

— A fost nevoie de treizeci de ani ca soarta să se răzbune, spuse Annie, cu amărăciune, şi nimeni nu merită mai mult ca Harry să piardă tot ce are.

— Eşti ocupată azi? întrebă Francie, brusc.

Annie se gândi la milionul de treburi pe care le avea şi spuse calm:

— Nu neapărat.

— Trebuie să te văd.

Urmă o tăcere, apoi Annie spuse:

— Vin într-o oră.

Francie o aştepta în hol.

— Nu te obosi să-ţi scoţi haina, spuse ea. Mergem undeva.

— Să ne întâlnim cu Buck? întrebă Annie, urcându-se în Ford-ul negru al lui Francie.

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre el, zise Francie aspru. N-a fost să fie, Annie. Viaţa lui are un alt curs decât a mea. Sunt singură, Annie, şi aşa a fost întotdeauna. Noaptea trecută, când am văzut casa arzând, mi-am amintit de Josh. Îţi aduci aminte noaptea când a murit Mandarinul? întrebă ea, în timp ce urcau dealul. Când ţi-am spus că nu ştii tot adevărul? Ei bine, acum am să-ţi spun. N-am putut înainte, Annie, pentru că era secretul lui, dar vreau să ţii minte că tot ce a făcut, a făcut din dragoste. Te duc să vezi ceva, apoi o să-ţi spun ce s-a întâmplat.

O duse în sudul oraşului, până la micul cimitir de pe faleză, şi-i arătă lui Annie mormântul frumos îngrijit, cu numele lui Josh pe piatra funerară, în timp ce-i spuse povestea despre cum Mandarinul îl luase de la Sammy şi încercase să-l ajute, dar fusese prea târziu. Şi de ce nu le lăsase să-l vadă pe Josh înainte de a muri. Annie era tristă, dar nu vărsă nicio lacrimă.

— Mă bucur, spuse ea, simplu. N-aş fi putut suporta să-l văd aşa. A avut dreptate, îl jelisem şi era timpul să ne întoarcem înapoi la viaţă.

Rămaseră una lângă alta, încălzite de soarele la apus, privind marea şi amintindu-şi de Josh, iar la plecare Annie spuse:

— E un loc minunat, Francie. Lui Josh i-ar fi plăcut.

Toţi vânzătorii de ziare de pe stradă anunţau ediţia specială când ajunseră înapoi la San Francisco, în după-amiaza aceea.

— Ce spun? întrebă Annie, coborând geamul ca să audă mai bine.

Francie clătină din cap; era ora de maximă aglomeraţie, străzile erau pline, şi ea era concentrată asupra volanului.

— Harry Harrison mort în incendiu, urlă vânzătorul de ziare, alergând printre maşini şi întinzându-le un exemplar din *Chronicle,* în timp ce Annie îi întindea o monedă.

Francie frână brusc. Ochii ei uimiţi îi întâlniră pe ai lui Annie şi întrebă:

— Poate fi adevărat?

— E cât se poate de adevărat.

Annie desfăcu ziarul şi se aplecară amândouă asupra lui, citind cum Harry Harrison murise în flăcările care îi mistuiseră casa, cu o seară înainte. Francie scutură din cap:

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, mirată. La fel cum a murit Ollie. Trebuie să fie răsplata lui Dumnezeu.

— Dacă Harry a fost răspunzător pentru moartea lui Ollie, atunci e răzbunare, fu Annie de acord. Se uită îngrijorată la Francie, care era calmă şi ciudat de palidă. Te simţi bine?

Francie suspină adânc. O bătu pe Annie pe mână şi spuse:

— În toţi anii ăştia, de când a murit Ollie, mi-am dorit să-l ucid pe Harry, şi acum e mort. Totul a fost şters de pe faţa pământului într-o singură noapte, Annie. E ca un dar, dar nu e un dar aducător de fericire.

O lăsă pe Annie la hotel, apoi porni înapoi spre casă, întorcând capul să se uite la clădirea care devenise mormântul lui Harry, la fel cum fusese şi pentru tatăl lui. Ruinele erau înconjurate de un cordon şi jumătate de duzină de poliţişti făceau de pază, priviţi de o mulţime de curioşi şi de nenumăraţi ziarişti şi fotografi. Cu toţii întoarseră capetele s-o privească când trecu pe lângă ei, şi Francie hotărî să folosească intrarea de serviciu din spate.

Îi salută pe Ah Fong şi pe bucătarul chinez, iar aceştia îi povestiră că reporterii pândiseră casa toată ziua, aşteptând-o. Intră în mica ei cameră de

zi, se apropie de fereastră şi rămase privind agitaţia de peste drum. Nu era fericită că Harry murise; nu era nicicum. Numai obosită.

Se aruncă pe un scaun şi-şi scoase pantofii din picioare, recitind articolul din ziar. *Se face o autopsie, dar raportul medicului legist a stabilit deja, fără urmă de îndoială, că rămăşiţele sunt ale domnului Harrison.*

Aruncă ziarul şi-şi rezemă capul pe perne, cu ochii închişi. Harry era mort şi Buck se întorsese la viaţa lui, iar ea trebuia să se întoarcă la a ei. A doua zi va călări pe moşia ei, cu Lysandra, îşi va îngriji via şi va pălăvrăgi cu Hattie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi aşa trebuia să fie de atunci înainte.

Toată noaptea se răsuci în aşternut, chinuită de nesomn; avea prea multe în cap, Josh, Buck şi Harry. La şapte, era în picioare şi îmbrăcată. Coborî obosită în salonul de dimineaţă. Masa era aşternută pentru un mic dejun solitar, iar ziarul de dimineaţă aştepta lângă tacâm. Îşi turnă cafea şi îl deschise, ca să recitească titlurile despre Harry. Numai că, de data aceasta, spuneau: *Harry Harrison – ucis.*

Citi, îngrozită: *Deşi trupul i-a fost aproape complet distrus de foc, autopsia a relevat că domnul Harrison nu a murit în flăcări. Murise înainte de izbucnirea incendiului, din cauza unei fracturi de craniu. Cadavrul a fost găsit cu faţa în jos şi poliţia a confirmat că rana nu putea fi cauzată de cădere, ci de o lovitură deliberată la cap. Până la ora actuală, nu a fost găsit niciun suspect.*

Aruncă pe jos ziarul şi o sună pe Annie.

— Se spune că cineva l-a omorât pe Harry, zise ea dintr-o suflare. O, Annie, cine ar putea fi?

— Oricare dintr-o sută de oameni, cred, replică Annie. Şi eu mi-am dorit de nenumărate ori.

Bănuiesc că a mers cu cineva prea departe şi asta a fost tot. Şi nu pot să spun că-l condamn pe asasin.

Fără să vrea, Francie râse.

— Ţi-am spus vreodată că eşti tonică? Întotdeauna reuşeşti să pui lucrurile în lumina potrivită.

Annie spuse:

— Mulţumesc pentru ieri, Francie. Mă simt mult mai bine ştiind că Josh e unde e şi că am aflat despre ultimele lui zile. Am multe pentru care să-i mulţumesc Mandarinului.

Francie zâmbi.

— Aud soneria. Sper că nu sunt din nou reporterii. Te las..

Îşi sorbi cafeaua, ascultându-l pe Ah Fong traversând holul şi deschizând uşa. Auzi o voce bărbătească, iar Ah Fong traversă holul înapoi.

— Miss Francie, şopti el, cu o voce tremurătoare, e poliţia. Trei poliţişti, miss Francie. Spun că trebuie să vorbească cu tine. Imediat, au spus…

— Foarte bine, replică ea, mirată, invită-i în salon.

Bănuia că vor să-i pună întrebări despre Harry, din moment ce era singura lui rudă în viaţă, aşa că-şi netezi părul în oglindă şi porni spre salon.

Cei trei bărbaţi se întoarseră să se uite la ea. Unul era un ofiţer de poliţie, ceilalţi doi nu purtau uniforme. Se prezentară ca detectivul-inspector Walter Sinclair, sergentul Charlie Mulloy şi ofiţerul Steiglitz de la poliţia din San Francisco.

Îi invită să se aşeze, ceea ce primii doi făcură, dar ofiţerul de poliţie rămase în picioare lângă uşă, şi ea îl privi surprinsă. Se aşeză în faţa celor doi în civil şi întrebă:

— Bănuiesc că e în legătură cu fratele meu, Harry? Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Inspectorul Sinclair scoase un carneţel din buzunar.

— E adevărat, că sunteţi domnişoara Francesca Harrison? Şi că sunteţi sora decedatului, Harmon Lloyd Harrison, jr., cunoscut ca Harry Harrison?

— Sigur că da, răspunse ea, surprinsă. Ştiţi deja asta.

— Doar o formalitate, doamnă, spuse repede detectivul Mulloy.

— Domnişoară Harrison, cum aţi descrie relaţiile dintre dumneavoastră şi fratele dumneavoastră?

Francie îl privi dispreţuitor.

— Îl uram pe fratele meu, toată lumea ştie asta. Iar el mă ura pe mine. E descris în detaliu în toate ziarele din ţara asta.

— Se spune, continuă inspectorul, privind-o drept în ochi, că l-aţi acuzat pe domnul Harrison pentru moartea fiului dumneavoastră, Olliver, în incendiul de la magazia lui Lai Tsin, cu mai mulţi ani în urmă.

— Părerile şi viaţa mea particulară îmi aparţin, replică ea, furioasă. Iar acum aţi vrea să-mi spuneţi exact de ce vă aflaţi aici?

El îşi drese vocea, privindu-şi din nou notele.

— Avem martori care afirmă că v-au auzit spunând că vreţi să-l ucideţi pe Harry Harrison pentru ce i-a făcut fiului dumneavoastră.

Ea se uită la faţa lui congestionată şi la ochii înguşti, şi realiză brusc încotro bătea.

— Nu puteţi să sugeraţi, în mod serios, că aş avea ceva de-a face cu moartea fratelui meu! exclamă ea.

Inspectorul îşi drese din nou vocea, uitându-se la detectivul Mulloy.

— Aţi vrea, doamnă, să ne spuneţi unde eraţi între orele opt şi nouă, miercuri seara?

Francie îl privi fix. Îi cereau un alibi, ca în filmele cu gangsteri, iar miercuri seara fusese cu Buck Wingate în apartamentul lui Annie, şi nu le-ar fi spus niciodată asta. Dar dacă le-ar fi spus că a

fost singură acasă, acolo în oraş, ar fi suspectat-o de uciderea lui Harry.

Raţiona rapid şi spuse:

— Eram… eram la *Aysgarth's Arms.* Mi-am petrecut seara cu prietena mea, Annie Aysgarth.

Cei doi detectivi schimbară priviri semnificative şi Mulloy spuse:

— Am întrebat deja personalul de serviciu de la *Aysgarth,* doamnă. Există martori care spun că doamna Aysgarth a fost acolo în cea mai mare parte a serii, mai întâi în salonul Dales, apoi în restaurant. A rămas până târziu şi a cinat singură, apoi a stat de vorbă cu oaspeţii, în hol.

Privirea lui o întâlni pe a lui Francie în timp ce se ridică şi spuse calm:

— Mă tem, doamnă, că este de datoria mea să vă arestez sub acuzaţia uciderii fratelui dumneavoastră, Harmon Lloyd Harrison, jr.

Francie se uită mută la el, apoi spuse:

— Nu e adevărat. Nu l-am ucis pe Harry. Am minţit pentru că ştiam că, dacă spun că am fost singură acasă, o să vă gândiţi că eu am făcut-o. E o greşeală.

— Dacă vreţi să vă puneţi haina, doamnă, vă ducem la secţie şi vorbim acolo.

Îi făcu semn poliţistului în uniformă.

— Condu-o pe domnişoara Harrison sus, să-şi ia lucrurile, Steiglitz.

Francie urcă încet până-n camera ei, prea şocată pentru a gândi limpede. Îşi puse o haină de culoarea prunei coapte şi o pălărie asortată, trăgând voaleta peste ochi. Steiglitz o urmă înapoi la parter, trecând pe lângă bucătarul speriat, pe lângă cameristele chinezoaice şi pe lângă Ah Fong, care spuse cu lacrimi în ochi:

— O sun pe domnişoara Aysgarth, miss Francie. O sun chiar acum. Ea ştie întotdeauna ce să facă.

Detectivul Mulloy deschise uşa şi Francie dădu cu ochii de un baraj de flash-uri fotografice. Se uită la ele, stupefiată, apoi detectivii o apucară de

braţe, o urcară în maşina poliţiei şi o duseră de acolo.

CAPITOLUL 42

Vineri, 6 octombrie

Buck plecase de la hotel devreme, joi dimineaţă. Era la Universitatea *Stanford,* unde tocmai ţinuse un curs, când auzi veştile despre incendiu, şi, când ajunse la Sacramento, află că Harry murise. Mai târziu, citi şocat raportul care spunea că fusese ucis.

Era vineri seara, târziu, când ajunse la San Francisco. Intenţionase să se întoarcă la Washington de dimineaţă. Nu mai avea niciun motiv să rămână, terminase treaba. Avusese o zi grea, cu opriri în mai bine de o duzină de oraşe mari şi mici. Dăduse mâna cu demnitarii locali şi cu „oamenii obişnuiţi". Abia dacă avusese timp să ia o înghiţitură de mâncare şi, când intră în apartamentul lui de la *Aysgarth,* nu-şi dorea decât un duş şi un pat moale.

— Tu eşti, iubitule? strigă Maryanne din camera ei, şi Buck se întrebă, pentru a mia oară, cine credea că ar putea fi.

Maryanne ieşi, imaculată în rochia verde-închis, cu părul blond ondulat peste capul frumos, zâmbindu-i.

— Bietul de tine, spuse ea, alintător, trebuie să fii epuizat. Să-ţi pregătesc ceva de băut.

Se duse la bar şi turnă whisky peste un cub de gheaţă, exact cum îi plăcea lui. Buck se cufundă obosit într-un fotoliu şi ea se aşeză în faţa lui pe sofa, legănându-şi un picior, cu acelaşi zâmbet pe faţă.

— Mă gândeam să luăm cina aici, sus, spuse ea. Ceva uşor. Ştiu că eşti prea obosit ca să mănânci mult.

— Dacă vrei, răspunse el, indiferent, privind absent piciorul care se legăna. Ce s-a întâmplat cu pantoful tău? întrebă el, brusc. Pare uzat la vârf.

Maryanne privi în jos la pantoful de antilopă neagră şi se înroşi. Aruncase pantofii în dulap, după ce se întorsese de la Harry, şi în seara aceea îi încălţase fără să se mai uite la ei.

— Fir-ar să fie, spuse ea, ridicându-se şi plecând să-i schimbe, sunt prăfuiţi, nu-i aşa? O să cer valetului să-i cureţe.

— Ce s-a întâmplat cu Harry? întrebă Buck, la fel de brusc.

— Harry? O, ce şocant, nu-i aşa? Bietul om a murit ars în propria sa casă, şi acum se crede că e o crimă.

Ezită; înţelese că Buck nu ştia că Francie fusese arestată şi se întrebă dacă să-i spună, dar decise că mai bine nu. Plecau dimineaţă devreme. Ştia că Buck e prea obosit ca să dea drumul la radio şi, dacă ascundea ziarele, cu puţin noroc nu avea să afle decât când aveau să fie la Washington.

— Bănuiesc, spuse Buck, privind gânditor în pahar, că Harry era genul de om pe care mulţi s-ar fi bucurat să-l vadă mort.

— Ei bine, n-o să stăm pentru înmormântare, spuse Maryanne, scurt. Îmi pare rău pentru Harry, dar trebuie să mă întorc la copii. Stau prea mult departe de ei.

Buck ridică ochii, surprins. Îi vedea pe copil la fel de rar ca el şi asta pentru că aşa voia. Îşi termină băutura şi se duse să facă un duş, iar când se întoarse, chelnerul aducea tava cu cina. Maryanne dispăru repede în camera ei.

— Ai tu grijă, te rog, Buck, îi strigă în grabă.

— Mă bucur să vă văd, domnule senator. Chelnerul zâmbi în timp ce aranja vasele. Trebuie să fiţi supărat pentru prietenul dumneavoastră, domnul Harrison.

— O veste foarte tristă, fu Buck de acord, semnând nota.

— Mă întreb, doamna Wingate şi-a găsit cheile, domnule? zise chelnerul, plin de bunăvoinţă. Le-

am căutat peste tot în noaptea aceea, pe coridor şi în lift, dar nici urmă.

— Cheile?

— Da, domnule. Miercuri seara, când s-a întors, a spus că le-a pierdut. Dar e în regulă, spuneţi-i să nu-şi facă griji. Doamna Aysgarth are multe dubluri. Lucrurile astea se întâmplă, nu-i aşa?

— Cred că da, replică Buck, întrebându-se vag unde fusese Maryanne miercuri seara.

Îi dădu chelnerului un bacşiş, îi spuse „Noapte bună" şi-şi turnă încă o băutură, privind absent pe fereastră, întrebându-se dacă Francie e acasă şi ce gândeşte despre moartea detestatului ei frate. Probabil că se bucură, îşi spuse el, deşi probabil că are remuşcări pentru un asemenea sentiment. Se gândi s-o sune pe Annie s-o întrebe, dar chiar atunci Maryanne se întoarse în cameră; oricum nu avea niciun drept.

— Consomme, spuse ea, ridicând capacul unui vas şi inspectându-i conţinutul. Prepeliţă friptă pentru tine şi salată de homari pentru mine. Arăţi groaznic, dragul meu. Vino să mănânci, miroase bine.

Buck se aşeză în faţa ei, urmărind-o cum îşi mănâncă salata, ascultându-i vorbăria despre ce aveau să facă la Washington, despre petrecerile la care trebuiau să participe şi despre dineul pe care-l dădea în cinstea ambasadorului englez. Sună telefonul şi Maryanne se întrerupse în mijlocul frazei.

— Răspund eu, spuse Buck, îndreptându-se către telefon.

— Îmi pare rău că vă deranjez, domnule senator Wingate, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Sunt detectivul sergent Mulloy, domnule. Sunt sigur că ştiţi despre incendiul de la domnul Harrison. Îmi pare rău, domnule senator, ştiu că era un prieten de-al dumneavoastră şi de-al soţiei. De fapt, asta mă aduce aici astă-seară. E datoria noastră să căutăm printre ruine, să căutăm, de fapt,

motivul incendiului şi orice s-ar mai fi salvat. Ei bine, ceva destul de valoros s-a găsit în cenuşă, domnule, şi valetul a spus că aparţine soţiei dumneavoastră. E o pudrieră cu iniţialele ei pe ea. Servitorii mi-au spus că dumneavoastră şi soţia aţi cinat acolo marţi seara, domnule, şi probabil că a uitat-o.

— Mulţumesc, spuse Buck, automat.

— Au curăţat-o puţin, bineînţeles, domnule senator. Cred că o s-o găsiţi în bună stare. Mai are chiar şi pudră înăuntru. E uimitor cum unele lucruri supravieţuiesc unui incendiu şi altele nu, aţi fi surprins ce găsim: ceasuri de mână, jucării, pantofi… Nu încetează să mă mire.

— Da, fu Buck de acord.

— Atunci o trimit sus, domnule senator, şi dacă aţi putea semna nota de primire şi să mi-o trimiteţi cu valetul, v-aş fi foarte recunoscător.

— Nu-ţi face probleme, spuse Buck. Cobor eu s-o iau.

Simţi privirea lui Maryanne asupra lui când porni spre uşă şi-i spuse:

— Jos e cineva care vrea să mă vadă.

— Dar cina…

Uşa se închise în urma lui şi Maryanne strânse supărată din buze, întrebându-se ce poate fi atât de important.

Buck luă pudriera de la ofiţer şi semnă pentru ea. O puse în buzunar şi ieşi pe stradă; avea nevoie să fie singur cu gândurile sale. Traversă rapid piaţa şi urcă pe Nob Hill. În jurul ruinelor reşedinţei lui Harrison mai era încă mulţime adunată, şi se opri şi el să se uite. Îşi aminti cum cinase în casa aceea doar cu patru nopţi în urmă; degetele i se strânseră în jurul micii pudriere din buzunar şi pipăi iniţialele, din rubine, gândindu-se, uluit, la Maryanne. Îi veni în minte o imagine a ei. Stătea pe sofaua înflorată, îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii, pudrându-şi nasul. Folosise tocmai această pudrieră. Fusese în noaptea când o

revăzuse pe Francie, aceeaşi noapte în care luase foc casa lui Harry. Noaptea când Harry Harrison fusese asasinat.

Strânse pudriera atât de tare, că se îndoi. Îşi aminti de figura îngrijorată a chelnerului care întrebase dacă doamna Wingate îşi găsise cheile; el îi deschisese uşa, miercuri seara, aşa spusese.

— Domnule senator Wingate!

Se întoarse repede să se uite la ofiţerul de poliţie.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule? întrebă omul.

Buck ridică din umeri.

— Mulţumesc, nu. Numai că îl cunoşteam, şi e şocant…

— Sigur, domnule. Îmi pare rău, domnule senator. Dar bănuiesc că vă simţiţi mai bine acum, că au arestat-o pe femeie. Între noi doi, sunt aproape siguri că ea a făcut-o.

Buck îşi descleştă degetele din jurul pudrierei, cuprins de uşurare. Fusese nebun să se gândească la asta. Sigur că fusese una din femeile lui Harry, vreo biată fată respinsă…

— Toată lumea ştie că el şi sora lui se urau, continuă ofiţerul. Familia Harrison se luptă de mai bine de treizeci de ani. Ea a spus întotdeauna că el i-a omorât fiul şi bănuiesc că a fost doar o chestiune de timp, până să se răzbune.

Buck îl privi, complet şocat.

— Ce tot spui? Cine a fost arestată pentru uciderea lui Harry?

— Păi, sora lui, domnule.

Ofiţerul se uită îngrijorat după el când Buck se răsuci pe călcâie şi plecă.

Aproape alergă în josul dealului, către *Aysgarth,* cu capul în piept, cu mâinile în buzunare, cu mintea plină de imagini oribile: Francie îngrozită şi singură, Francie în închisoare pentru uciderea lui Harry. O crimă pe care era sigur că n-o comisese.

Maryanne stătea pe aceeaşi sofa, purtând acelaşi capot de culoarea piersicii pe care-l purtase

miercuri seara. Ridică ochii din carte şi-i zâmbi uşurată.

— Scumpule, am fost atât de îngrijorată pentru tine. Unde ai fost?

El scoase pudriera din buzunar şi i-o întinse.

— Am fost să iau asta, răspunse, cu vocea gâtuită de furie.

Ea se uită la obiect, apoi la el.

— O, Doamne, spuse, zguduită. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ea. Am pierdut-o pe undeva?

— Ai lăsat-o la Harry, îl spuse el, cu o voce egală. Miercuri seara.

— Miercuri seara? Nu fi caraghios, am fost la Harry marţi, nu miercuri, spuse ea, tulburată.

— Noi am fost la Harry, marţi. Tu ai fost la Harry, miercuri. Noaptea în care ţi-ai pierdut cheile şi chelnerul ţi-a deschis uşa. Îţi aminteşti, Maryanne?

Ea îşi trecu mâna prin părul impecabil, agitată.

— Miercuri? Te înşeli, în mod sigur. N-am fost aici, singură cu tine?

— Ce se petrecea între tine şi Harry? Ea ridică mâna, în semn de protest, şi Buck continuă: Nu. Nu mă minţi. Vreau să ştiu ce se petrecea.

Ea ridică din umeri, înfrântă.

— Harry mă şantaja, spuse, încet. În legătură cu tine şi afurisita de soră-sa. L-am plătit ani de zile – o, nu din banii mei, ci arătându-i afacerile profitabile… prin intermediul familiei mele şi al tău, Buck, deşi tu n-ai ştiut niciodată nimic. Îl privi furioasă. E numai vina ta, dacă n-ai fi avut nenorocita aia de aventură, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ea l-a ameninţat toţi anii ăştia, aşa mi-a spus Harry. Iar acum au arestat-o pentru crimă. Şi dacă nu l-ar fi ucis, într-o zi ar fi omorât-o el pe ea. Au fost ca sacul şi peticul.

— Francie nu l-a omorât pe Harry, spuse Buck, apucând-o brutal de umăr.

Ea îi zâmbi, cu zâmbetul inocent de copilă, pe care-l folosea atât de des.

— Ba, bineînţeles că da, Buck. Doar că nu vrei să crezi. Harry mi-a spus că îl acuza de moartea fiului ei în incendiu. Nu crezi că era cea mai bună răzbunare? Încă un incendiu? E de-a dreptul biblic, ochi pentru ochi, foc pentru foc…

— Căţea mincinoasă şi intrigantă, strigă el, dându-i drumul.

Maryanne căzu înapoi pe sofa, gândindu-se că Buck era de-a dreptul înspăimântător, cu sclipirea aceea sălbatică în priviri.

— Totul s-a întâmplat demult, Buck, spuse ea, cu o voce împăciuitoare. Ai terminat o aventură, şi asta-i tot. Şi, în definitiv, eu sunt cea care a trebuit să plătească pentru ea. Ridică din umeri. Harry era un… un nemernic…

— N-am terminat cu Francie, spuse el, aspru. Tu ai făcut-o. La fel cum ai încercat să-mi conduci toată viaţa. Nu voiam s-o părăsesc, o iubeam…

Ea se legă de timpul trecut, pe care-l folosise Buck în legătură cu dragostea.

— Ei, vezi, ai iubit-o, totul s-a terminat, şi acum s-a băgat într-un necaz. Îmi pare rău, Buck, dar nu putem lăsa asta să ne afecteze vieţile, nu când sunt atâtea în joc.

El rămase tăcut, cu mâinile în buzunare, privind-o, şi-şi dădu seama că miza devenise prea mare pentru Maryanne. Se gândi la frumuseţea rece şi impenetrabilă cu care se însurase, la copiii lui înstrăinaţi, la viitorul lui cel strălucit, şi realiză că totul era cenuşă. Maryanne transformase în cenuşă vieţile lor, tot aşa cum arsese casa lui Harry, miercuri seara.

Se întoarse şi-şi luă paltonul.

— Unde te duci? întrebă Maryanne, strângându-şi speriată capotul de mătase în jurul trupului.

— Mă duc s-o văd pe Francie. Ştiu că n-a făcut-o ea – are un alibi perfect. Miercuri seara era cu senatorul Buck Wingate – în timp ce tu erai la Harry.

— Nu! Nu! Nu e adevărat!

Maryanne fugi după el, călcând pe poalele capotului.

— Întotdeauna ai obţinut ce ai vrut, spuse Buck, dar nu şi de data asta, Maryanne.

— Am făcut-o pentru tine, Buck, urlă ea, atârnându-se de braţul lui. Am făcut-o pentru tine… pentru noi.

— Orice ai fi făcut, ai făcut pentru tine, spuse el, cu amărăciune, la fel ca întotdeauna. Numai că acum trebuie să înveţi să trăieşti cu fapta ta.

Maryanne îl privi îndreptându-se către uşă. De pe buze îi scăpă un suspin, şi-şi luă capul în mâini, tremurând. După un timp, se adună şi intră în dormitor. Se aşeză la masa de toaletă, privind în oglindă la părul despletit şi la ochii înspăimântaţi, gândindu-se cât de aproape fusese de o rezolvare completă. Ştia că Buck ar fi ajuns la Casa Albă, într-o zi, şi reflectă la puterea, prestigiul şi aprecierea de care ar fi avut parte. Le-ar fi avut pe toate, dacă n-ar fi fost prostia lui Buck. Se întrebă ce avea să facă el în legătură cu Harry, şi hotărî că nu trebuia să-şi facă griji pentru asta; nu exista decât cuvântul lui Buck că pudriera nu fusese uitată la petrecere. Nimeni altcineva nu putea dovedi nimic. Era în siguranţă. Iar de data asta, când avea să se întoarcă, o să-l facă să plătească pentru tot. Pentru tot ce o făcuse să pătimească în săptămâna aceea.

Îşi perie părul şi-şi pudră nasul, se schimbă de rochia de casă ruptă şi se aşeză pe sofa să-l aştepte.

Sergentul de serviciu sări în picioare când senatorul Buck Wingate intră în încăpere şi ceru să-l vadă pe şeful poliţiei.

— Sigur, domnule… ăăă, senator Wingate. Cred că e acasă, domnule senator. O să-l sun, imediat, domnule.

Buck aşteptă un sfert de oră, într-un birou mic şi înghesuit. Pe masă ardea o lampă cu abajur verde,

pe rafturi se îngrămădeau dosare, şi nu existau decât două scaune cu vopseaua cojită.

— Domnule senator Wingate, mă bucur să vă văd. Cu ce vă putem ajuta?

Şeful poliţiei era un bărbat plinuţ, cu o faţă inteligentă, îmbujorată de graba cu care venise.

Buck se aşeză, privindu-l drept în ochi, şi spuse:

— Sunt aici pentru Francesca Harrison.

— Cazul Harrison?

Şeful poliţiei părea surprins.

— Am venit să vă spun că domnişoara Harrison nu a comis această crimă, ofiţer Rawlins. N-ar fi putut. Vedeţi, se afla cu mine în seara aceea.

Rawlins aproape exclamă de uimire; în slujba lui vedea şi auzea multe lucruri – scandalurile erau scandaluri, dar acesta era unul imens. Oftă, spunându-şi că sexul putea lua complet minţile unui bărbat; fie că era senator sau portar, toţi erau la fel. Dar acesta era un om important, chiar foarte important. Iar familia soţiei era aproape ca o casă regală, dacă ar fi existat aşa ceva în America…

— Sunteţi sigur că vreţi să spuneţi asta, domnule? întrebă el delicat, oferindu-i o cale de scăpare.

— Sunt convins. Domnişoara Harrison este nevinovată şi sunt gata să semnez o declaraţie cum că se găsea cu mine. Dacă e nevoie, merg la tribunal ca martor pentru ea.

Rawlins clătină grăbit din cap.

— Nu va fi necesar, domnule senator, bineînţeles că nu. Sunt cât se poate de dispus s-o eliberez pe domnişoara Harrison pe baza cuvântului dumneavoastră. Nu e nevoie de nicio declaraţie, domnule. Nimeni nu trebuie să ştie.

Se uită la Buck şi zâmbi, gândindu-se cu cinism că oamenii de felul lui reuşeau întotdeauna să fie şi cu brânza-n putină, şi cu burta plină. Dar Buck spuse scurt:

— Vreau să dau această declaraţie, ofiţer Rawlins. Şi vreau s-o fac cunoscută şi presei.

Vreau să ştie toată lumea că domnişoara Harrison nu este absolvită de această acuzaţie gravă pe baza unor sofisticări tehnice. Vreau să se ştie că este nevinovată, fără nicio urmă de îndoială. Nu vreau să las nicio suspiciune pe baza căreia presa să construiască încă un scandal pe care nu-l merită.

Ofiţerul părea agitat.

— Mă îngrijorează doar situaţia dumneavoastră, domnule senator. Cum o să pară?

Buck ridică din umeri.

— M-am gândit la toate implicaţiile, ofiţer Rawlins.

— Atunci, domnule, dacă vreţi să vă scrieţi declaraţia, eu o s-o contrasemnez ca martor. Apoi o să trimit după domnişoara Harrison. Acum este într-o cameră puţin mai încolo, pe hol.

Viziunea îngrozitoare – Francie într-o celulă cenuşie de închisoare – dispăru din mintea lui Buck şi puse mâna pe toc, scriindu-şi repede declaraţia. O semnă cu mână fermă, iar şeful poliţiei îşi adăugă semnătura alături de a lui.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi tânărul sergent o deschise, făcându-i loc lui Francie. Ţinea capul plecat, şi ochii îi erau întunecaţi de oboseală şi de şoc; arăta ca o căprioară speriată. Francie privi de la el la şeful poliţiei, fără o vorbă şi Buck îşi dădu seama că şi acum era gata să-l apere, pe el, familia lui, cariera lui politică. Minunata lui carieră pentru care sacrificase fericirea lor. Îi zâmbi, cu dragostea oglindită pe faţă.

— E în regulă, Francie, spuse el. Ofiţerul Rawlins ştie că erai cu mine în noaptea când a muţit Harry. Eşti liberă.

Ea îl privi, apoi ridică mândră capul.

— Liberă? întrebă ea.

Dar Buck ştia ce întreabă de fapt.

— Da, răspunse el, luând-o de braţ şi ieşind din biroul întunecos şi mic. Amândoi suntem liberi, continuă, zâmbind.

A doua zi de dimineaţă, Maryanne citi în *Examiner* povestea senzaţională a eliberării lui Francie Harrison şi anunţul zvonitei retrageri din politică a senatorului Wingate.

Furioasă, aruncă ziarul pe podea şi călcă în picioare poza frumosului ei soţ, apoi chemă camerista şi ceru să i se facă bagajele. Se îmbrăcă cu grijă în rochia de lână gri-argintie, îşi puse capa căptuşită cu nurcă şi pălăria asortată. Se rujă puţin mai tare ca de obicei, verificându-şi înfăţişarea în oglinda imensă. Apoi coborî să facă faţă ziariştilor care o aşteptau, adunaţi pe stradă, în faţa hotelului *Aysgarth.*

— Doamnă Wingate, strigă unul din ei, ieşindu-i în faţă în timp ce se îndrepta spre limuzină. Doamnă Wingate, ce aveţi de spus despre Francie Harrison şi soţul dumneavoastră? Dar despre demisia lui, doamnă Wingate?

Ea se întoarse, pe jumătate urcată în maşină, şi le zâmbi:

— Domnilor, domnilor! exclamă ea, într-o furtună de flash-uri, vă mulţumesc pentru interes, dar sunt sigură că vă daţi seama că toate acestea sunt de natură personală. Şi noi, familia Brattle, nu discutăm niciodată asemenea lucruri în afara familiei.

Şi, cu un ultim zâmbet curajos, urcă în maşină şi porni spre aeroport, de unde luă un avion către New York, pentru a-şi consulta avocaţii în legătură cu divorţul.

Din capul scărilor, Annie Aysgarth o urmări pe Maryanne în spectacolul de adio, în rolul frumoasei soţii a senatorului Wingate şi oftă uşurată când, în cele din urmă, plecă. Împreună, Harry Harrison şi Maryanne Wingate conspiraseră pentru a distruge vieţile celor din jurul lor. Maryanne şi Harry se asemănau: amândoi egoişti şi lipsiţi de scrupule, primeau fără a dărui nimic în schimb şi nu se dădeau în lături de la nimic. Nici

chiar de la crimă. Acum, Harry era mort, iar Maryanne îşi crease propriul ei infern şi trebuia să înveţe să trăiască în el.

Reporterii şi fotografii plecaseră, dornici să scrie povestea plecării dramatice a lui Maryanne, iar Annie coborî treptele şi se întoarse să-şi privească hotelul. Crease acest loc şi pe toate celelalte. *Aysgarth* era lumea ei şi o iubea. Iubise copiii lui Francie, cum îl iubise şi pe Josh când era mic; deşi nu avusese un soţ şi propriii ei copii, era împlinită. Urcă treptele înapoi în lumea ei. Printre tragedii, norocul îi zâmbise şi era o femeie fericită.

Francie şi Buck erau la fermă. Între ei erau de spus atât de multe lucruri, care nu aveau să fie discutate niciodată. Nu aveau nevoie. El spusese totul când o anunţase că erau liberi.

Buck nu demisionase imediat ce izbucnise scandalul.

— Dacă o fac, se vor gândi că fie tu, fie eu suntem vinovaţi, îi spusese el lui Francie. O să vezi, o să fie o minune de trei zile, apoi o să vină un nou scandal să-i ia locul. În plus, trebuie să le las timp să vadă pe bine să numească în locul meu. Nu-i pot lăsa baltă pe toţi oamenii care depind de mine.

Evident, avusese dreptate. Era agreat la Washington, iar peste o lună, când îşi depusese demisia, comentatorii politici fuseseră gata să-i cânte osanale. *Lumea politicii pierde un om important,* scriseseră ei. *Dar este doar prin propria lui alegere, nu din cauza vreunei presiuni puritane. Sperăm că se va bucura de retragerea sa şi de noua sa viaţă, dar Partidul Republican ar face o mare prostie să-l lase să plece definitiv, şi se zvoneşte că va fi disponibil pentru o funcţie de consilier, pentru care experienţa lui imensă îl face mai mult decât potrivit.*

Când se întâlnise, în fine, cu Lysandra, o luase în braţe, o sărutase şi-i spusese că este prietenul

mamei ei, cel cu care vorbise la telefon. Se lăsase pe vine, ca s-o poată privi în ochi, iar ea se uitase tăcută la el, apoi întrebase:

— Tu eşti, nu? Tu eşti tatăl meu?

Francie scăpase o exclamaţie de uimire, temându-se de ce avea să urmeze, dar el îi zâmbise blând şi-i răspunsese:

— E adevărat, Lysandra. Sper că o să mă ierţi că n-am fost lângă tine în primii şapte ani, dar vezi tu, nu ştiam de tine.

— Acum o să rămâi? întrebă ea, cu capul aplecat într-o parte.

— Dacă mă lasă mama ta, replicase el, aruncându-i o privire lui Francie.

Iar Lysandra îşi strecurase mâna într-a lui şi-i spusese plină de încredere:

— O, te iubeşte. Ştiu eu.

Acum erau cei mai buni prieteni, iar Francie îl urmărea plimbându-se printre butucii de vie. Buck se apleca spre Lysandra, care-i arăta ceva, probabil îi explica cum tundeau viţa pentru iarnă. Lysandra ştia totul despre totul.

Buck ridică ochii şi-i surprinse privirea.

— Mă învaţă despre cum se cultivă viţa, strigă el. Nu ţi-am spus întotdeauna că vreau să mă fac viticultor?

Francie îşi aminti că o făcuse, cu mulţi ani în urmă, şi râse, îndreptându-se spre ei. Nu-şi dorea decât să fi fost acolo şi Mandarinul, care-i schimbase soarta, ca să se bucure alături de ei.

PARTEA A VI-A
LYSANDRA

CAPITOLUL 43

1963
Hong Kong

Lysandra Lai Tsin îşi îndeplinise mai mult decât bine rolul pe care i-l lăsase moştenire Mandarinul. Era preşedinta Corporaţiei *Lai Tsin,* o femeie frumoasă într-o lume a bărbaţilor, deşi era permanent atentă să nu exploateze asta. Iarna purta costume sobre, aproape severe, de culori închise, iar vara, aceleaşi costume, dar din mătase. Deşi avea picioare lungi şi frumoase, se rezuma la tocuri joase; părul blond şi ondulat îl ţinea strâns în părţi cu piepteni vechi de jad din fabuloasa ei colecţie. Pielea ei era albă şi fără cusur, avea ochii de safir ai mamei ei şi gura cu buze pline, colorate în roşu-aprins – singurul machiaj şi singura ei concesie făcută feminităţii. Dar chiar şi duşmanii ei – ca să nu mai vorbim de cei ce o respectau – erau de acord că Lysandra nu avea nevoie de fard; nu cu înfăţişarea pe care o avea. Şi cu banii pe care îi avea. Şi cu puterea pe care o avea. Şi nimeni, dintre cei ce se apropiaseră de ea, nu putuse vreodată uita ochii aceia albaştri, reci şi enigmatici, şi nici parfumul ei discret, aproape insesizabil, ca mirosul curat al unei grădini vara, cu o tuşă vagă de liliac.

Era singură în biroul ei, la etajul 30 al noii clădiri *Lai Tsin,* între Connaught şi Des Voeux. Sediul oficial al companiei era tot vechiul depozit de pe chei, unde începuse Mandarinul. Când noul zgârie-nori înlocuise primul sediu al Mandarinului, Lysandra insistase ca toate lucrurile minunate, pe care el i le arătase cu mândrie pe vremea când era doar o fetiţă – coloanele de malahit, mozaicurile şi sculpturile – să fie păstrate şi încorporate în arhitectura uluitor de modernă a noii clădiri. Iar

leii imenşi de bronz încă mai prezidau intrarea, împiedicând ghinionul să intre.

Era şapte şi jumătate seara. Soarele apunea deasupra golfului Victoria, colorând cerul în roşu şi aur şi apele murdare într-un roz de carnaval. Lysandra ajunsese la birou ca de obicei, la şapte şi jumătate dimineaţa. Acum, încăperea era tăcută, cu excepţia ticăitului ceasului ornamental şi a zgomotelor înfundate ale străzii aflate cu treizeci de etaje mai jos. Rareori Lysandra îşi părăsea biroul în timpul zilei – întotdeauna veneau ceilalţi la ea, iar dacă avea vreo întâlnire la masa de prânz, atunci aceasta se servea în sufrageria ei particulară de la etajul 13, loc care avea reputaţia de a fi egal, din punct de vedere gastronomic, cu cele mai bune restaurante din Hong Kong. Iar Lysandra avea reputaţia de a fi una din cele mai dure femei de afaceri ale oraşului.

— Bătrânul a ştiut ce face când a ales-o pe ea să conducă compania, spuneau Tai-Pan-ii din Hong Kong, cu admiraţie morocănoasă. N-o poţi înşela pe Lysandra Lai Tsin. Nimic nu scapă ochilor ei albaştri, de vultur, şi are un instinct pentru afaceri care nu poate fi numit decât supranatural. Sau *fung-shui* bun.

Se spunea că Lysandra Lai Tsin şi-a început cariera când era un copil de numai zece ani.

În noiembrie 1941, Lysandra făcuse vizita ei anuală la unchiul Philip Chen şi la familia acestuia – şi Buck avea să se învinovăţească întotdeauna pentru lipsa lui de previziune. Deşi în Europa era război, în Hong Kong afacerile erau ca de obicei: portul era plin de cargouri, iar avioanele *Pan Am* circulau regulat spre şi dinspre Statele Unite. Buck era încă foarte agreat la Washington, deşi demisionase din Senat. Dorise să-şi petreacă timpul cu Francie şi să se devoteze măririi fermei şi viei, dar Washington-ul încă-l mai atrăgea şi uneori era chemat acolo în calitate de consilier.

Departamentul Apărării îi ceruse să plece în Hong Kong într-o misiune de trei săptămâni, chipurile în calitate de observator pe lângă o delegaţie comercială. Nu exista niciun motiv să se creadă că America sau americanii ar fi fost în vreun fel ameninţaţi, iar japonezii nu se manifestau agresiv dincolo de graniţele Chinei. Iar Lysandra se alintase şi implorase, cu ochii plini de dorinţă:.

— În definitiv, îi spusese ea lui Francie, şi Hong Kong e casa mea, sau va fi într-o zi. Tristeţea îi umpluse ochii şi adăugase: În plus, asta a vrut şi bunicul Lai Tsin să fac.

Privirea tristă îşi atinsese scopul. Francie se uitase la Buck şi oftase.

— E adevărat, Mandarinul a vrut ca tu să vizitezi anual Hong Kong-ul.

Lysandra se aruncase de gâtul mamei ei.

— Te rog, mami, murmurase ea, te rog, lasă-mă să mă duc. O să fiu în siguranţă cu Buck, ştii şi tu.

Buck zâmbise şi spusese:

— Asta n-o pot nega.

Aşa că Lysandra plecase cu el şi, după trei zile de şedere în Hong Kong, Buck căpătase febră tifoidă, petrecuse două săptămâni în spital şi fusese trimis acasă pe targă. Se hotărâse ca Lysandra să stea cu Philip Chen şi soţia lui, Irene, s-o conducă acasă în câteva săptămâni. Slab şi neputincios, Buck fusese de acord că era mai bine decât s-o lase să meargă cu un bolnav. Apoi lucrurile se întâmplaseră prea repede ca cineva să mai aibă timp să acţioneze.

Pe 7 decembrie, japonezii atacaseră simultan Pearl Harbor şi trecuseră graniţa dintre Shenzen şi Hong Kong. Aeroportul *Kai Tak* fusese bombardat, pistele fuseseră distruse şi, în mai puţin de trei săptămâni, în ziua de Crăciun a anului 1941, Hong Kong se predase. Philip Chen îndepărtase rapid documentele secrete şi importante din sediul corporaţiei, inclusiv pe cele din seiful personal al Mandarinului, a cărui cheie nu o aveau decât el şi

Francie, şi le ascunsese sub scândurile podelei din bucătăria casei sale. Nu era cea mai bună ascunzătoare din lume, dar era tot ce putea face.

Francie era înnebunită de teamă pentru Lysandra şi familia Chen. Palid şi obosit, încă slăbit după boală, Buck o ţinea în braţe, în timp ce ea vărsa lacrimi amare, reproşându-şi greşeala de a fi lăsat-o pe Lysandra să plece.

— E vina mea, spusese Buck, cu buzele strânse, într-un efort de a-şi controla teama pentru fiica iubită. Eu am dus-o acolo şi e răspunderea mea s-o aduc înapoi. O s-o scot de acolo, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac pe lumea asta.

A doua zi plecase la Washington.

Pentru prima oară în viaţă, Francie nu suportase să stea la fermă, care era atât de plină de Lysandra – zidurile şi mesele pline de fotografiile ei, dulapurile debordând de hainele ei, rafturile, de cărţile ei, câinii Lysandrei care o urmăreau peste tot. Toată viaţa ei era acolo, acolo începuse totul… şi se putea foarte bine ca acolo să se şi termine. Îngrozită, Francie plecase la Washington după Buck. Numele lui încă mai avea răsunet în capitală, Buck cunoştea pe oricine era *cineva.* Dacă se putea trage vreo sfoară ca să fie găsită Lysandra, atunci Buck era cel care o putea face.

Philip Chen urmărise cum soldaţii britanici erau mânaţi din urmă către lagărele de prizonieri din Kowloon. Ca mulţi alţi chinezi, alergase pe lângă ei, dându-le ce mâncare şi bani putuse găsi la repezeală, ajutând un biet soldat tânăr şi obosit să-şi care raniţa, până când un japonez brutal se repezise la ei, lovindu-i cu patul puştii. Când se ridicase şi plecase, privise înapoi la tânărul soldat care încă mai zăcea la pământ; acesta nu fusese atât de norocos. După aceea, Philip ştiuse la ce să se aştepte de la învingătorii japonezi.

Se publicaseră note care le cereau tuturor civililor străini să se prezinte la oficialităţile

japoneze pentru a fi trimişi în lagărele de lângă mare, la Stanley; numai chinezii erau liberi să rămână. Philip vorbise cu soţia lui, Irene. Ei erau cei răspunzători de siguranţa moştenitoarei numite de Mandarin, Lysandra, pe care o iubeau ca pe propriul lor copil; hotărâră imediat că trebuie s-o ascundă, cu orice risc, până la sfârşitul războiului. Ah Sing, doica Lysandrei, îi urmărea cu îngrijorare. O adora pe Lysandra şi acum simţea primejdia. Dragostea ei era la fel de feroce ca a unei mame pentru fiica numărul unu.

În după-amiaza aceea, Philip Chen fusese chemat la comandamentul japonez. Bărbatul care-l interogă, prin intermediul unui traducător, era arogant şi brutal. Îi ceru unuia dintre soldaţi să-l lovească în cap pe Philip Chen pentru că nu se plecase în faţa invadatorului japonez. Ochii îi scăpărau de plăcere din cauza puterii pe care o avea asupra influentului comprador al uneia din cele mai importante companii din Hong Kong.

— Mâine, spuse el, la ora unsprezece, Armata Imperială Japoneză va prelua clădirea şi bunurile Corporaţiei *Lai Tsin.* Cerem ca Tai-Pan-ul tău să te însoţească la această întrevedere, pentru a semna documentele prin care renunţă la toate drepturile sale în favoarea Guvernului Imperial Japonez.

În ochii lui Philip Chen sclipi mânia, dar se controlă; ghici că spionii lor nu ştiau mare lucru despre Corporaţia *Lai Tsin,* cu excepţia faptului că era bogată şi-i râvneau bunurile şi navele, dintre care multe, datorită bombardamentelor japoneze, zăceau acum sub apele portului Hong Kong. Mai ghici, de asemenea, că nu ştiau nimic despre Lysandra.

— Tai-Pan-ul era la San Francisco în timpul invaziei voastre, spuse el, cu dispreţ. Nu va fi disponibil ca să semneze asemenea documente.

Ochii reci ai ofiţerului japonez îi întâlniseră pe ai lui.

— Avem informaţii diferite. Ridică vocea, furios: Informatorul nostru e demn de încredere. Un chinez. Ştim că Tai-Pan-ul companiei *Lai Tsin se* află în Hong Kong şi îl vom aştepta aici, mâine la unsprezece. Altfel represaliile vor fi serioase, domnule Chen – pentru tine şi familia ta.

Philip îi simţi privirea sfredelindu-i spatele, când fu scos din cameră de către soldat, şi se grăbi către casă, bolnav de îngrijorare. În timpul acela scurt, Poliţia Militară Japoneză îşi câştigase reputaţia de a fi la fel de brutală ca şi Gestapo-ul german, iar el ştia că se putea aştepta la ce era mai rău. Era un om bogat şi important în Hong Kong şi trăia într-o casă frumoasă. Era o ţintă vizată, şi o ştia.

— O s-o ducem în China, în vreun sat îndepărtat, unde se poate ascunde, îi spuse el soţiei sale speriate, dar ea îi răspunse că nu se poate.

— E atât de blondă şi cu ochii ei albaştri nu poate fi deghizată în chinezoaică. Chiar dacă am trimite-o cu Robert, adăugase ea, încruntându-se de îngrijorare când privi la Lysandra şi la fiul lor în vârstă de paisprezece ani, care ascultau discuţia.

— Nu plec fără Lysandra, spuse Robert, cu încăpăţânare.

Era un băiat înalt, cu ochelari, foarte studios, iar Lysandra bănuise întotdeauna că n-o poate suferi, aşa că-l privi surprinsă când adăugă:

— Stau aici să am grijă de ea.

Philip clătină din cap.

— Trebuie s-o scoatem de aici imediat, înainte de a veni s-o caute.

Lysandra privi de la Philip la Irene, realizând că din cauza ei erau într-o primejdie cumplită.

— Ce vor japonezii de la mine? întrebă, mirată.

— Au cerut ca Tai-Pan-ul să vină mâine la birouri ca să se întâlnească cu generalul şi să semneze personal ordinul de rechiziţionare a companiei.

— Şi dacă n-o fac?

El ridică din umeri.

— Vor fi „represalii”.

Forţele de ocupaţie japoneze se aflau acolo de destulă vreme, ca Lysandra să ştie ce însemna asta, şi se gândi ce ar fi făcut mama ei.

— Bine, atunci e simplu. Mâine merg la birouri şi ca Tai-Pan al Corporaţiei *Lai Tsin* semnez ordinul. Apoi, când câştigăm războiul, vom lua totul înapoi.

Philip zâmbi auzind-o cât de îndrăzneaţă era; era doar o şcolăriţă şi îşi închipuia că se putea pune cu cuceritorul japonez.

— Oi fi tu Tai-Pan, dar până împlineşti optsprezece ani, mamaia e preşedinta companiei. Un document semnat de tine, ca minoră, nu ar avea nicio valoare.

— Atunci e chiar mai bine, nu-i aşa? Or să creadă că au obţinut ce vor şi or să te lase în pace.

— Nu pot să te las să faci asta, e prea periculos. Tu nu ştii de ce sunt în stare, Lysandra, nu au conştiinţă, nici milă.

Ea îi cântări cu grijă vorbele: tot ce ştia era că japonezii nu aveau să arate nicio milă faţă de unchiul Philip, de mătuşa Irene şi de Robert, dacă o ascundeau şi nu se prezenta la birouri a doua zi.

— Ca Tai-Pan al Corporaţiei *Lai Tsin,* spuse ea, ridicându-şi bărbia şi privindu-l pe Philip Chen în ochi, îţi dau primul meu ordin. Mâine, la ora unsprezece, mă vei însoţi la birourile noastre, unde voi semna documentul pentru japonezi.

Philip Chen îl iubise mult pe Preacinstitul său Părinte, Lai Tsin. Dragostea şi loialitatea o transferase asupra Preacinstitei lui Nepoate, Lysandra; se gândi la Francie şi la Buck şi-şi spuse că n-o putea expune unui asemenea pericol.

— Ei aşteaptă un bărbat, spuse el, gândindu-se rapid pe cine să folosească drept înlocuitor. Vom găsi pe cineva care să meargă în locul tău.

— Nu! Vocea Lysandrei era imperioasă: Bunicul mi-a dat mie responsabilitatea. Eu voi fi cea care

să semneze documentul.

Faţa i se adumbri şi-şi pierdu brusc toată bravura.

— Nu înţelegeţi? E singura cale. Sunteţi familia mea, vă iubesc, nu-i pot lăsa să vă facă rău!

— Când or să vadă că e doar un copil, spuse Irene, încurajator, or s-o lase în pace.

Dar Ah Sing clătină din cap şi plecă, iar în noaptea aceea arse tămâie la toţi zeii de care-şi putu aduce aminte, rugându-se ca Irene să aibă dreptate.

A doua zi de dimineaţă, Lysandra se trezi devreme şi alergă la Robert în cameră. El ridică capul de pe pernă şi o privi adormit, căutându-şi ochelarii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, alarmat. Au venit japonezii să ne ia?

— Nu, nu, zise ea. Voiam doar să te întreb ceva. Se aplecă spre el, conspirativ. Tocmai mi-am dat seama că, până voi fi destul de mare ca să conduc corporaţia, tatăl tău se va pensiona. Robert, te rog, vrei să fii tu compradorul meu când te faci mare?

El îşi găsi ochelarii şi şi-i puse pe nas, privind-o.

— Eu vreau să fiu neurochirurg, spuse el. Nu cred că aş fi un comprador prea grozav.

Lysandra scăpă un suspin.

— Promite-mi că o să te gândeşti, îl rugă. Mandarinul mi-a spus întotdeauna că o să am nevoie de toţi prietenii pe care-i am.

Philip nu voia să rişte, aşa că, după micul dejun, îi trimise pe Robert şi pe Irene să stea cu nişte prieteni în Kowloon. De acolo, deghizaţi în ţărani, la adăpostul întunericului, aveau să fie duşi în Noile Teritorii şi aveau să treacă graniţa în China, unde se puteau ascunde. Lysandra avea ochii plini de lacrimi când îi sărută de rămas bun, întrebându-se când avea să-i mai revadă.

Aproape de ora unsprezece, Ah Sing o ajută pe Lysandra să se îmbrace în cea mai bună rochie de bumbac, cu şosete albe şi pantofi negri de piele.

Deşi era îngrozitor de cald, Lysandra îşi puse pe deasupra roba de mătase albastră, brodată cu auriu şi purpură. Japonezii rechiziţionaseră deja toate vehiculele din Hong Kong, aşa că Lysandra, însoţită de Ah Sing, care nu se lăsase despărţită de ea, porni cu ricşa spre birouri.

Personalul fusese avertizat de vizita generalului japonez şi aşteptau cu toţii în picioare, speriaţi, în impunătorul hol de la intrare. Căscară ochii de mirare când îl văzură pe Philip Chen intrând cu micuţa Lysandra Lai Tsin în roba ei de Mandarin. Se aliniară rapid şi se înclinară respectuoşi când ea trecu pe lângă ei, iar la rândul său Lysandra înclină regal din cap şi zâmbi fiecăruia.

Biroul Mandarinului, aflat în spatele holului principal, era exact cum îl lăsase el; nimănui nu i se permitea să-l folosească şi era curăţat şi îngrijit în fiecare zi de cel mai de încredere angajaţi. Pe masa de abanos erau aranjate pensulele şi cerneala chinezească, tocurile şi călimara de argint şi vechiul lui abac de lemn, ca şi cum, în orice moment, Mandarinul ar fi putut să se întoarcă la birou. Lysandra privi portretul lui, atârnat pe peretele din faţa ferestrei, şi îi zâmbi tremurat. Ca şi ea, era îmbrăcat în roba de Mandarin şi părea înţelept şi bun, exact cum şi-l amintea. Lysandrei îi tremurau genunchii şi palmele îi asudau de teamă când se aşeză pe scaunul impunător din spatele biroului bunicului ei, aşteptându-l pe generalul japonez. Mai mult decât orice şi-ar fi dorit ca mama şi tatăl ei să fie acolo. Căutând să-şi facă curaj, privi din nou portretul Mandarinului, amintindu-şi de momentul când o adusese acolo prima oară şi-şi spusese că el se aştepta să fie dârză în faţa sorţii potrivnice, cum fusese şi el mereu.

Philip Chen stătea în spatele scaunului ei şi o duzină de bărbaţi, şefii tuturor departamentelor, se aliniaseră lângă el, în timp ce Ah Sing, ghemuită într-un colţ, pipăia tăişul cuţitului de bucătărie

ascuns în mânecă, gata să ucidă pe oricine ar fi încercat să-i facă vreun rău iubitei ei Fiice numărul unu.

La ora unsprezece fix se auziră zgomote, ordine lătrate şi sunetul cizmelor mărşăluind prin holul de marmură. Uşa se deschise brusc şi îl văzură pe generalul japonez în cadrul ei, privindu-i.

Lysandra observă rapid că era la fel de scund ca şi ea, suplu, cu o mustaţă minusculă şi cu ochii înguşti, oblici. Spre deosebire de soldaţi, uniforma lui avea o croială perfectă; nasturii de metal sclipeau, cizmele străluceau şi pe umeri purta o pelerină lungă, căptuşită cu un material purpuriu. În spatele lui se vedeau o jumătate de duzină de soldaţi, cu puştile pregătite, şi un tânăr locotenent care avea să le fie translator.

Generalul intră în încăpere, lovindu-şi palma cu cravaşa; se uită la Philip Chen şi la directorii care se înclinau respectuos. Privi îndelung portretul Mandarinului. Apoi îşi întoarse ochii spre copilul blond, care trona pe scaunul de lemn negru din spatele biroului celui mai puternic Tai-Pan din Hong Kong. Zâmbetul pe care catadicsise să-l afişeze fu înlocuit de o privire încărcată de o furie atât de sălbatică, încât Lysandra închise ochii.

Răcni ceva în japoneză şi interpretul repetă speriat în engleza fără cusur pe care o învăţase la Universitatea *Stanford* din California.

— Generalul întreabă ce fel de glumă este aceasta, pe care îndrăzniţi s-o faceţi cu emisarul Majestăţii Sale Imperiale? Vă avertizează că represaliile vor fi severe şi vă cere să-l aduceţi imediat pe adevăratul Tai-Pan al Casei *Lai Tsin.*

Lysandra se ridică în picioare, săltă bărbia în aer, exact cum făcea Francie când era furioasă, şi spuse:

— Spune-i generalului că eu sunt Tai-Pan al *hong*-ului *Lai Tsin.* Eu sunt cea care va citi documentele pe care le-a adus şi voi hotărî dacă să fie semnate.

Ochii sălbatici ai generalului erau fixaţi asupra ei, în timp ce interpretul îi transmitea mesajul, şi de data aceasta Lysandra nu-şi feri privirea. Observă cu satisfacţie că faţa lui deveni din roşie, vânătă, încercând să se hotărască dacă nu cumva îşi băteau joc de el.

Se uită crunt la Philip Chen, lătrând încă o întrebare către translator.

— Generalul vă întreabă care vă este numele şi de ce marele *hong Lai Tsin* este condus de un copil.

Lysandra înclină din cap cu gravitate.

— Spune-i generalului că sunt Lysandra Lai Tsin. La moartea Preacinstitului meu Bunic, Mandarinul Lai Tsin, am rămas singura stăpână a imperiului său. L-a cunoscut deja pe compradorul meu, domnul Chen, iar aceştia sunt directorii mei. Spune-i generalului că sunt singura persoană care are puterea de a semna documentele lui şi că îmi asum toată răspunderea pentru compania şi angajaţii mei.

Generalul îl ascultă pe traducător; privirea îi era încă nesigură, pentru că îşi dădea seama că, dacă era o păcăleală, întregul Hong Kong avea să afle curând despre ea; avea să fie de râsul tuturor şi avea să-şi piardă cinstea obrazului atât de rău, încât probabil că va trebui să-şi ia viaţa.

— Întreab-o pe fată unde este Marele Sigiliu al lui Lai Tsin.

Lysandra luă din sertar cutia de santal cu intarsii de aur şi scoase sigiliul de jad sculptat.

— Iată-l, spuse ea, punându-l pe birou. Iar acum îi vei spune generalului că vreau să văd imediat documentele.

Scaunul era înalt şi lunecos şi se foi în el, sperând că generalul nu-i vede picioarele care nu atingeau podeaua. Japonezul o privi aspru; îi ordonă interpretului s-o întrebe cine e mama ei şi unde locuieşte. Când auzi răspunsul, ştiu că Lysandra era cine spunea că este.

Arzând de furie pentru ce era obligat să facă, îşi lovi călcâiele şi se înclină scurt în faţa ei înainte de a-i înmâna documentele, în timp ce interpretul explica faptul că ceda compania spre a fi „condusă” de reprezentanţii Maiestăţii Sale Imperiale, împăratul Hirohito. Ea trebuia să-şi pună semnătura şi sigiliul, apoi compradorul şi toţi directorii trebuiau să-şi adauge semnăturile pe document. Bunurile companiei, inclusiv clădirea în care se aflau şi toate vasele din port, urmau să fie cedate.

Lysandra se întoarse din nou către portretul bunicului. Apoi îl privi pe arogantul japonez, pe unchiul Chen şi pe ceilalţi bărbaţi şi-şi dădu seama că nu avea de ales.

Folosind pensulele Mandarinului, îşi scrise numele cu frumoasele caractere pe care le învăţase de la el. Puse sigiliul şi totul se încheie.

Punând cu grijă sigiliul la loc în cutia lui, privi cu ură spre japonezul care aştepta. Împinse scaunul şi se ridică.

— Spune-i generalului tău că acum are ce a dorit, aceste birouri sunt ale lui; noi plecăm.

Din privire îi chemă pe Philip şi pe şefii de departamente şi, fără un cuvânt, îi conduse afară din biroul Mandarinului.

Generalul se uită cum ieşi din încăpere, cu capul blond ridicat cu mândrie. Pantofii negri şi şosetele albe i se iţeau de sub roba de mătase brodată şi strângea în mâinile mici cutia cu sigiliul Casei *Lai Tsin.*

Pentru prima oară în cariera sa, generalul nu găsi nimic de spus, iar interpretul îşi feri nervos privirile, nevoind să fie martor la o asemenea pierdere a cinstei obrazului, ca generalul să nu-şi verse furia pe el.

— N-o să scape cu asta, mormăi generalul, foşnind documentele pe care i le lăsase pe birou, şi vocea îi tremura de ură când adăugă: N-o să-i meargă.

Puţin timp după aceea, Philip Chen şi directorii fuseseră arestaţi de Kempeitei, duşi la Curtea Supremă, interogaţi brutal şi torturaţi, pentru ca la câteva săptămâni să fie închişi şi condamnaţi la muncă forţată, la reconstruirea pistelor aeroportului *Kai Tak.* Lysandra Lai Tsin fusese trimisă în Manciuria, unde a fost închisă împreună cu alţi prizonieri importanţi. Câteva luni mai târziu, fusese răpită de un grup de patrioţi chinezi şi, după o călătorie lungă şi plină de primejdii prin Rusia, ajunsese în Finlanda neutră. Prima persoană pe care o văzuse când coborâse din avionul mic şi nesigur a fost Buck; i s-a aruncat în braţe, cu lacrimile şiroindu-i pe faţa trasă şi obosită.

— O, Buck, fusese tot ce putuse spune printre suspinele sfâşietoare, în timp ce el o ţinea strâns în braţe, plângând în părul el încurcat şi murdar.

— E în regulă, micuţo, murmurase el. Acum eşti în siguranţă! Curând o să fim acasă, la mami.

Şi-i mulţumi lui Dumnezeu că-şi putuse ţine promisiunea faţă de Francie.

Zburară la Londra, iar de acolo la New York, pentru o revedere nespus de fericită cu Francie. Dar aventurile Lysandrei fură ţinute secrete, de teama represaliilor asupra lui Philip Chen, până când, după război, fusese şi el eliberat şi s-a reîntors la familia sa.

Pe dinafară, viaţa Lysandrei redeveni aceea a unei şcolăriţe normale, dar experienţa îşi lăsase amprenta pe sufletul el şi o făcea să se simtă diferită de micile ei prietene. Francie încerca să o facă să vorbească despre ce i se întâmplase, dar Lysandra nu-i putea spune mamei ei şi ţinea toate acele imagini sălbatice şi înfricoşătoare închise într-un compartiment secret al minţii ei, pentru a nu mai fi scoase la iveală niciodată.

Annie fu cea care reuşi, în cele din urmă, să spargă bariera. Lysandra venise după şcoală să ia ceaiul cu ea, în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului *Aysgarth* – eveniment care-i făcea

plăcere atât pentru că avea sentimentul că pluteşte deasupra oraşului, cât şi pentru că avea parte de prăjiturile minunate făcute de patiserul elveţian al hotelului; dar nu avea voie să mănânce decât două.

— Două prăjituri sunt de ajuns pentru orice fetiţă în creştere, care nu vrea să devină grasă, îi spuse Annie, deşi ea însăşi se împlinise binişor. Turnând ceaiul în ceştile de porţelan albastru, îi precizã: Mama ta e bolnavă de îngrijorare din cauza ta, ştii, nu?

Lysandra o privi fără expresie.

— Mama e îngrijorată? De ce? Ce am făcut?

— E vorba de ce n-ai făcut. Nu ai vorbit deloc despre lagărul de prizonieri şi despre ce s-a întâmplat cu tine acolo.

— Nu vreau să mă gândesc la asta! exclamă Lysandra, uitându-se la prăjitura de ciocolată din farfurie. Brusc, nu mai părea atât de apetisantă.

Annie spuse blând:

— Ştii, scumpa mea, uneori singurul mod de a scăpa de amintirile rele este să vorbeşti despre ele, să le priveşti în faţă. Apoi poţi să spui: „La dracu' cu ele, am scăpat pentru totdeauna!"

Lysandra o privi cu îndoială. Annie era naşa ei, dar îi era şi prietenă. Îi spunea în faţă ce avea de spus, nu-şi îndulcea criticile, nu se temea să-i spună când credea că a depăşit măsura şi nici nu se zgârcea cu laudele când le merita. Annie era întotdeauna imparţială, nu judeca niciodată pe nimeni şi avea talentul de a vedea ambele feţe ale unei probleme. Niciodată nu-i oferea soluţii, dar reuşea să-i arate cum să le găsească, iar acum Lysandra recunoscu că ceea ce-i spusese era adevărat.

O privi în tăcere, cu ochii ei albaştri înspăimântaţi. Annie se îngrăşase cu vârsta. Avea părul alb, în loc de castaniu, dar ochii mari şi pătrunzători erau la fel când exprimau afecţiunea sau mila.

— Nu voiam să-i sperii pe mama şi pe Buck mai mult decât i-am speriat deja, murmură Lysandra, frângându-şi mâinile. Ştiu că se consideră vinovaţi că m-au lăsat să plec, dar eu sunt de vină, Annie. Eu am insistat că o să fie bine. Buck pleca, iar eu doream aşa de tare să-l văd pe unchiul Philip, şi… şi tot restul. Am pus în primejdie vieţile tuturor, a familiei Chen, a lui Buck…

— Şi pe a ta, spuse Annie, blând.

Se aplecă înainte, luă mâinile fierbinţi şi încleştate ale Lysandrei, i le descleştă şi le prinse între ale ei, răcoroase şi blânde. Şi deodată, ţâşni întreaga poveste despre cât de speriată fusese, de fapt, sub faţada de îndrăzneală pe care o afişase când semnase documentul japonez, despre teroarea pe care o simţise când îi văzuse pe Irene şi pe Robert dispărând în noapte şi realizase că se putea să nu-i mai vadă niciodată, despre disperarea singurătăţii în închisoarea japoneză, despre groaza de a nu şti ce i se întâmplase lui Philip. Când veniseră chinezii s-o ia, crezuse că o duc la execuţie.

— Toată lumea crede că am fost atât de curajoasă, murmură printre lacrimi, dar, Annie, n-am fost, am fost speriată tot timpul.

— Sigur că da, iubito, spuse Annie, alinător. Numai un prost n-ar fi fost speriat.

Ascultă poveştile Lysandrei despre brutalităţile la care asistase zilnic, despre bătăile şi ţipetele pe care le auzea noaptea, despre fojgăiala şobolanilor şi duhoarea de vomă şi de latrină. Şi, deşi avea o figură impasibilă, pe dinăuntru sufletul lui Annie era sfâşiat de mila copilului.

— Şi tot timpul mă gândeam la mami, spuse Lysandra. Mă gândeam ce îngrijorată trebuie să fie. Plângeam până adormeam în fiecare noapte, gândindu-mă la ea şi la Buck, şi la tine, Annie. Mă prefăceam că am câinii culcaţi la picioare, cum îi aveam la fermă, şi că aud foşnetul vântului în livadă şi nechezatul poneilor în grajduri. Încercam

să alung din minte toate lucrurile rele şi uneori mergea, şi visam că sunt din nou acasă.

— Iar acum chiar eşti acasă, copilă, chiar eşti. Şi de asta trebuie să-ţi aminteşti, nu de lucrurile rele. Războiul e blestemat şi a fost puţin şi din vina ta că ai fost prinsă în mijlocul lui, dar şi mama ta şi Buck sunt vinovaţi că au cedat. Toţi aţi suferit pentru asta, dar acum s-a terminat şi poţi să te aduni şi să-ţi continui viaţa. La fel cum a făcut mama ta când era copil, nu cu mult mai mare decât eşti tu acum. Şi dă-mi voie să-ţi mai spun ceva, adăugă ea cu fermitate, să nu mai spui niciodată că n-ai fost curajoasă, pentru că ai fost, Lysandra Lai Tsin. Orice soldat bun poate să-ţi spună că se teme când dă piept cu inamicul şi pleacă la bătălie. Iar tu ai fost la fel de curajoasă ca orice soldat bun.

— Chiar crezi asta? întrebă Lysandra, cu o voce tremurătoare.

— Ba bine că nu, spuse Annie, cu un zâmbet pe figura ei încă frumoasă. Şi acum, hai să mai bem un ceai, vrei?

Dar conversaţia rămase secretul lui Annie şi al Lysandrei, iar după aceea, de câte ori un străin sosea la Hong Kong, i se spunea întotdeauna: „Ai grijă la Lysandra Lai Tsin, a moştenit şi bărbăţia bătrânului odată cu imperiul lui”. Şi cu toţii chicoteau amintindu-şi istoria şcolăriţei care-l făcuse de râs pe generalul japonez, făcându-l să-şi piardă atât de tare cinstea obrazului.

Patru ani mai târziu, vasele *Lai Tsin* brăzdau din nou mările lumii şi marea companie îşi recâştigase puterea. Lysandra petrecu patru ani la Universitatea *Vassar,* topită de dor după Hong Kong. Ştia că soarta ei era diferită de cea a fetelor din înalta societate, pe care le întâlnea. O, purta şi ea aceleaşi pulovere de caşmir, aceleaşi perle şi cizme de călărie, dar ele nu voiau decât să-l întâlnească pe Prinţul Fermecat, să se mărite şi să aibă copii, iar ea era Lysandra Lai Tsin, Tai-Pan al uneia din cele mai bogate companii din lume.

Aştepta cu nerăbdare să-şi ia în primire responsabilităţile.

— E ca şi cum ai fi domnul Rockefeller, îi spusese una dintre fete, mirată, când pleca, în fine, de la *Vassar* către Hong Kong.

Francie şi Buck zburaseră cu ea, iar la aeroport îi aştepta familia Chen.

— Nu te schimbi niciodată, Philip, îi spuse Francie, îmbrăţişându-l. Arăţi tot ca băiatul serios, cu ochelari, care-l ajuta pe Ollie la teme.

— Dacă zeii ar fi fost mai blânzi, Ollie ar fi fost în continuare cu noi, spuse el, liniştit. Dar tu, Francie, nu eşti nici măcar cu o zi mai bătrână şi eşti chiar mai frumoasă.

Francie scutură din cap cu tristeţe.

— Nici chiar eu nu pot să ignor părul alb, Philip.

— Înţelepciunea vine odată cu părul alb, iar înţelepciunea sporeşte frumuseţea.

— Fii atent, zise Buck. N-o să fiu în stare să ţin pasul cu toate complimentele astea chinezeşti.

— Dar e adevărat!

Lysandra o privi admirativ pe mama ei, era la fel de suplă şi de elegantă ca şi cu douăzeci de ani în urmă. Bluza de mătase crem şi jacheta albastru-închis îi scoteau în evidenţă mijlocul încă subţire, şi purta o pălărie de pai cu boruri late şi cu o gardenie prinsă într-o parte.

— Mama se face mai frumoasă pe măsură ce îmbătrâneşte. Şi mătuşa Irene la fel, adăugă ea, îmbrăţişând-o pe chinezoaica micuţă, la fel de elegantă în rochia de *shantung* roşu. Şi nu are nici păr alb, continuă cu admiraţie. Apoi o strânse din nou în braţe şi exclamă: O, ce mă bucur să vă văd!

Numai Robert se schimbase. Stătea mai în spate, aşteptând ca cei mai în vârstă să se salute, şi Lysandra se gândi cât de matur părea.

— Robert, zise ea, grăbindu-se către el, cu mâinile întinse. Arăţi…

Se opri, cântărindu-l, în timp ce el îi zâmbea. Era înalt, cu umerii laţi, ochii albaştri îi erau ascunşi pe jumătate de ochelarii cu rame de baga şi avea acelaşi păr negru şi des. Dar mai era ceva, iar Lysandra ezită, căutând cuvintele potrivite. Avea un aer de încredere, de parcă ar fi ştiut exact încotro se îndrepta pe lume – dar ştiuse întotdeauna.

— Arăţi „distins”, îi spuse, în fine, ca un neurochirurg celebru.

El râse.

— Iar tu arăţi exact la fel – dar mai slabă.

— Nu sunt slabă, strigă ea, indignată. Sunt modernă şi suplă. Râse. Fir-ar să fie, întotdeauna ai ştiut cum să mă scoţi din sărite. Apoi îl îmbrăţişa şi adăugă: Mai suntem prieteni?

— Întotdeauna, promise el. Poţi să contezi pe mine.

Tai-Pan-ul venise să-şi ia în primire moştenirea de drept şi în sala cea mare a clădirii *Lai Tsin* se ţinu o petrecere. După lunga cină formală, Francie îşi privi cu mândrie fiica ridicându-se şi ţinându-şi discursul. Părea foarte tânără în *cheong-sam*-ul lung, dar vorbea într-o chineză mandarin fără cusur, promiţând să conducă firma cu aceeaşi siguranţă şi fermitate ca bunicul ei, spunându-le că se roagă ca, într-o zi, să devină la fel de înţeleaptă cum era el, şi că *hong*-ul *Lai Tsin* avea să continue să fie recunoscut pentru cinstea şi corectitudinea sa, peste tot în lume.

— O, Buck, şopti Francie, strângându-l de mână cu o înţepătură de spaimă, sper ca Mandarinul să fi ştiut ce face. E atât de tânără, n-ar trebui oare să se distreze, ca celelalte fete de vârsta ei?

— Lysandra nu e ca celelalte fete, răspunse el, tot în şoaptă. Mandarinul a modelat-o când era doar un copil. În plus, are tăria şi hotărârea ta, şi asta doreşte. Şi, crede-mă, dacă va veni vreodată ziua când va hotărî că nu mai vrea, va fi la fel de sigură şi de hotărâtă.

— Sper să ai dreptate, murmură Francie.

O săptămână mai târziu, ea şi Buck se întoarseră în California.

— O să-mi fie dor de tine, îi spuse Lysandrei la despărţire.

— Nici pe jumătate din cât o să-mi fie mie, răspunse fiica ei, îmbrăţişând-o, cu lacrimi în ochi.

Îi privi pe Buck şi pe mama ei urcând în avion, înghiţindu-şi nodul din gât când Buck o luă pe Francie de umeri şi se întoarseră să-i facă semn cu mâna. Se gândi cât de perfect arătau împreună, de parcă ar fi fost făcuţi unul pentru altul, şi cât de mult se bucura pentru fericirea lor. Dar când avionul dispăru printre nori, îşi spuse că viaţa ei avea să fie diferită de a lor. Destinul ei nu era să fie soţie, ci Tai-Pan la *Lai Tsin.*

Munci un an alături de Philip Chen, învăţând tot ce putea de la el. Îşi lua cărţi acasă să studieze noaptea, îşi făcea griji pentru timpul pe care-l pierdea la petreceri, la sfârşitul săptămânii, sau dansând cu tineri care întotdeauna păreau mult mai tineri şi mai lipsiţi de griji decât ea. În spatele faţadei aceleia de tinereţe şi frumuseţe, se găsea o femeie serioasă, hotărâtă să trăiască la înălţimea cerinţelor moştenirii ei, şi nimic nu avea să-i stea în cale. Apoi, la numai douăzeci şi doi de ani, îl întâlni pe Pierre d'Arrancourt.

Avea patruzeci de ani şi arăta foarte distins. Părul negru avea tuşe argintii la tâmple, nasul era exact cât trebuie de arogant şi gura senzuală. Era înalt şi suplu, cu umerii laţi, şi era diferit de toţi băieţii pe care-i cunoscuse. Îl văzu pentru prima oară călărind într-o cursă pe hipodromul *Happy Valley.*

— Cine e? întrebase ea, cu ochii mari de interes, pariind imediat cincizeci de dolari pe el.

— O, e prinţul Pierre, îi spusese cineva. Se arată prin Hong Kong din când în când, când se plictiseşte de Paris, New York sau Buenos Aires. E francez, cu un titlu foarte vechi, dar a trăit mai

mult în Argentina – de asta călăreşte aşa bine, probabil.

— Probabil, răspunsese ea, ridicând binoclul ca să-l urmărească trecând primul linia de sosire.

Prinţul apăru şi la balul dat în seara aceea de guvernator, iar Lysandra îşi dădu seama că o observase privindu-l şi-şi feri timid privirea. În toţi cei douăzeci şi doi de ani ai vieţii ei nu avusese niciodată un prieten – o, ieşise la multe întâlniri, dar niciodată nu avusese un prieten adevărat. Ştia că mama ei îşi face griji pentru asta, dar Annie înţelegea că nu era momentul. Trebuia să muncească serios şi să câştige jocul şi, deşi nimeni nu realiza, în spatele aspectului ei superb se ascundea o fată tânără şi nesigură pe ea, care nu ştia nimic despre iubire.

Pierre era mult mai în vârstă decât ea şi nu ştiu exact cum să reacţioneze când veni să se prezinte şi s-o invite la dans. Se gândi că era mai frumos chiar şi decât Buck şi ascultă vrăjită poveştile lui despre ferma din Argentina, apartamentul de pe Avenue Foch şi castelul familiei de pe Loara. Viaţa lui părea strălucitoare şi cosmopolită, pigmentată cu nume exotice din lumea teatrului, filmelor şi societăţii, şi la distanţă de ani-lumină de propria ei viaţă retrasă şi destinată unui unic scop.

— Şi ce faci singură toată ziua, aici în Hong Kong? întrebă el, reuşind să facă totul să sune teribil de plicticos şi provincial, iar când ea îi răspunse că munceşte din greu, ca să înveţe să conducă compania pe care o moştenise de la bunicul el, Pierre râse. Ochii negri erau plini de amuzament când spuse:

— Ei bine, poate ar trebui să facem ceva ca să schimbăm asta. Eşti mult prea frumoasă ca să te pierzi în afaceri.

Nimeni până atunci nu-i spusese că e frumoasă şi Lysandra îi zâmbi cu răsuflarea tăiată. După aceea trebui să plece să ia masa cu grupul cu care

venise, dar deseori în noaptea aceea privirea i se îndreptase către el.

A doua zi de dimineaţă, lângă tava cu micul dejun găsi un buchet de boboci de trandafir, mici şi perfecţi, şi un bilet în care îi spunea că speră s-o revadă. Lysandra puse florile în apă, amintindu-şi, cu o mică înfiorare, de ochii lui negri privind într-ai ei şi de vocea lui joasă spunându-i cât e de frumoasă. Toată ziua îi vâjâi capul gândindu-se la el, sperând s-o sune, dar la şase şi jumătate încă n-o făcuse, iar ea plecă acasă dezamăgită. Ah Sing îi deschise uşa, zâmbind cu gura până la urechi, şi, când intră în apartament, Lysandra văzu casa plină de flori: trandafiri şi orhidee, iasomie, bujori şi gardenii. Parfumul era copleşitor, iar mesajul era clar: prinţul Pierre era foarte interesat de frumuseţea ei blondă şi nu de mintea ei de femeie de afaceri.

Sună telefonul; era el.

— Mulţumesc pentru flori, spuse ea, dintr-o suflare. N-am văzut niciodată atât de multe, trebuie să fi jefuit toţi florarii din Hong Kong.

El râse şi o invită la masă, la hotelul *Peninsula.* Când ajunse acolo, toţi ridicară din sprâncene văzând-o în *cheong-sam* şi cu părul blond strâns în coc.

— Toţi uită că rădăcinile mele sunt chinezeşti, îi spuse lui Pierre, mândră.

Purta pe umăr una din gardeniile de la el şi Pierre îi spuse că niciodată nu va mai mirosi o gardenie fără să se gândească la ea.

— Gardeniile au fost făcute pentru tine, îi declară, şi ea zâmbi, încântată să se afle în compania celui mai frumos bărbat din încăpere.

Când o duse acasă, îi sărută mâna la uşă; ea îl urmări întorcându-se la maşină, îi făcu semn cu mâna şi se duse la culcare cu amintirea lui în gând.

Seara următoare, când se întoarse de la birou, o aştepta un pacheţel împachetat în hârtie purpurie şi legat cu panglici strălucitoare. Citi pe el numele ei,

scris de mână, şi cântări pachetul în palmă, întrebându-se ce poate fi în el. Apoi îl desfăcu şi se uită plină de încântare la micul evantai de jad, sculptat atât de perfect, încât părea o bucată de dantelă. Dar biletul de la el o încântă şi mai tare: „L-am găsit pe Hollywood Road. M-am gândit la tine, îmbrăcată în *cheong-sam,* şi am ştiut că e făcut pentru tine."

Îl sună grăbită.

— E un cadou mult prea extravagant, îi spuse, râzând, dar nu pot suporta ideea de a ţi-l da înapoi. Va trebui să-ţi cumpăr ceva în schimb.

— Nu primesc niciodată cadouri de la femei, răspunse el, brusc glacial.

Ea replică, tulburată:

— O, n-am vrut să spun nimic rău, numai… ei bine, bănuiesc că am vrut să te fac la fel de fericit cum m-ai făcut tu pe mine.

— Asta-i tot ceea ce cer în schimb, spuse el, galant. Şi încă un lucru: cinează din nou cu mine în seara asta.

Lysandra se gândi la cina la care fusese invitată mai înainte şi ştiu că trebuie s-o anuleze. O duse la un restaurant chinezesc din Kowloon, unde ea purtă o rochie albastră şi evantaiul ei minunat, fluturându-l încet în aerul cald, în timp ce el îi spunea poveşti despre familia lui, care data dinainte de Ludovic, Regele Soare, singurul rege francez despre care Lysandra ştia câte ceva.

Cină cu el în serile următoare, iar apartamentul ei micuţ se umplu atât de tare de flori, încât semăna cu o grădină exotică. Şi în fiecare seară îi făcea un alt cadou: piepteni de jad bătuţi în perle şi diamante galbene – „culoarea părului tău", îi spuse el; o pereche de papuci de mătase brodaţi cu fir de aur, despre care îi spuse că fuseseră ai Împărătesei-Dragon Cixi; şi în fine, pentru că ea îi interzisese să continue, un splendid ou-bijuterie, presupus *Fabergé,* pe care îi spuse că l-a cumpărat de la un emigrant rus.

Philip şi Irene Chen auziră curând de noul pretendent al Lysandrei şi nu auziră de bine.

— E numai o aventură, spuse Irene, cu speranţă, dar Lysandra e atât de tânără şi de neexperimentată. Sper să nu facă vreo prostie.

Şi se gândi ce bine ar fi fost ca Robert să fie acolo, ca s-o avertizeze prieteneşte, dar acesta îşi făcea internariatul la Georgetown.

Lysandra îl duse pe Pierre să vadă vechea reşedinţă a bunicului ei, care era acum un muzeu fabulos. Îi arătă impunătoarea clădire *Lai Tsin* şi vasele lor din port. Iar când el o luă în braţe şi o sărută, şoptindu-i vorbe pasionate la ureche, fu repede de acord să se mărite cu el.

— Hai s-o ţinem în secret, îi spuse el, jubilând. O să dăm mai târziu o petrecere mare, la Paris, pentru prietenii mei.

Ea se gândi cu vinovăţie la mama ei, căreia i-ar fi plăcut atât de mult să vină la nunta ei, dar entuziasmul lui Pierre pentru planul făcut o cuceri, şi era atât de îndrăgostită, încât se gândea numai la el. A doua zi închiriară un iaht şi porniră spre Macao, unde Lysandra Lai Tsin deveni mireasa prinţului Pierre d'Arrancourt, în urma unei ceremonii foarte scurte şi intime, ţinută într-o superbă biserică portugheză. Purtă o rochie de dantelă roşie, culoarea de nuntă în China, şi avu un buchet de trandafiri purpurii. Era atât de îndrăgostită, încât uită cu totul că e preşedintele corporaţiei *Lai Tsin;* nu mai voia să fie decât soţia lui Pierre.

Le trimise lui Francie şi lui Buck o telegramă scurtă la San Francisco, semnând-o „Prinţesa d'Arrancourt", iar ei îi răspunseră exprimându-şi surpriza şi cerându-i să-şi aducă imediat acasă soţul, spre vedere şi aprobare. Dar Pierre dori să meargă prin Europa şi închiriară apartamentul prezidenţial pe primul vas cu destinaţia Marsilia.

Pierre nu era un amant foarte tandru şi atent, dar Lysandra nu avea cu cine să-l compare, aşa că

presupuse că atitudinea lui „acceptă-sau-las-o-baltă” era ceva normal. Nici măcar o clipă nu-şi închipui că lipsa ei de experienţă lui i se părea o pacoste şi adoraţia ei tinerească, o plictiseală. Ea era atât de îndrăgostită, încât nu vedea decât ce frumos şi elegant era şi observa cu gelozie cum îl priveau celelalte femei.

Pierre nu-i fu necredincios până nu ajunseră la Paris. Petrecu mult timp la telefon în apartamentul lor de la *Georges V,* unde locuiau pentru că apartamentul lui de pe Avenue Foch era în curs de „redecorare” – deşi oricum îi spuse că intenţiona să-l vândă şi să cumpere unul mai mare. O trimise singură la casele de modă să-şi cumpere haine.

— Nu poţi să continui să porţi ororile alea de cheong-sam-uri, îi spuse el dispreţuitor, şi ea îl privi, rănită, amintindu-şi cât de mult îi plăcuseră.

Lysandra nu ştia unde-şi petrece după-amiezile. Cinau singuri şi devreme în apartamentul lor aproape în fiecare seară, apoi el pleca, spunându-i că trebuie să-şi viziteze bunica bolnavă, sau că se duce să joace cărţi cu prietenii, sau că pleacă la Deauville să vândă poneii pe care-i creştea la ferma din Argentina.

Stăteau la *Georges V* de două luni când îi găsi în buzunarul halatului biletul de la iubita lui, şi deşi era în franceză, ştia destul ca să înţeleagă că nu e doar o aventură întâmplătoare, că dura de ani de zile şi gemu când îşi văzu propriul nume: „… concubina ta chinezoaică bogată, care te ţine cum ţi-ai dorit întotdeauna să trăieşti”, spunea biletul. Vălul iubirii îi căzu de pe ochi şi privi adevărul în faţă. Se gândi la mama ei şi la poveştile despre ea, cum fusese numită „concubina Mandarinului”, şi-şi aminti cât de mult o duruseră şi în ochi îi fulgeră mânia.

Se auzi o bătaie în uşă, şi când spuse „Intră”, fu, surprinsă să-l vadă pe director.

— Prinţesă, iertaţi-mi îndrăzneala, spuse acesta, cu un aer jenat, dar cred că trebuie să fie o scăpare

din partea prinţului. E vorba de notă, doamnă, i-am prezentat-o de mai multe ori şi prinţul a promis s-o plătească, dar până acum… nimic. V-am adus-o dumneavoastră, doamnă, în speranţa că veţi rezolva personal această mică problemă, spre satisfacţia tuturor.

Lysandra îl privi şi i se strânse inima; acum totul îi era limpede. Se gândi la curtea pe care i-o făcuse Pierre, cu cuvinte fermecătoare şi daruri, şi se gândi la Mandarin şi la ce-i spusese cu mulţi ani în urmă în Hong Kong, când avea şapte ani şi partenerii lui de afaceri o copleşiseră cu o cascadă de cadouri.

„Ţine minte", îi spusese el, „darurile nu sunt, pentru că aceşti oameni îţi sunt prieteni, ci pentru că eşti o Lai Tsin."

Pierre nu se însurase cu ea pentru că o iubea; nu se însurase cu Lysandra. Se însurase cu averea Lai Tsin.

Semnă nota şi directorul îi mulţumi plin de efuziune, ieşind din salon cu spatele şi închizând încet uşa în urma sa, iar după puţin timp i se trimise o sticlă cu cea mai bună şampanie, împreună cu complimentele şi scuzele lui pentru deranj.

Lysandra nu pierdu timpul: sună camerista şi îi ceru să-i împacheteze lucrurile. Apucând o foarfecă, luă la rând, sistematic, toate dulapurile lui Pierre, tăindu-i în bucăţi toate frumoasele lui costume, lăsând în urmă un maldăr de zdrenţe. Valizele ei aşteptau; se îmbrăcă, apoi desfăcu sticla cu şampanie şi toasta în cinstea Mandarinului, bunicul ei, ale cărui vorbe înţelepte i se întipăriseră în minte pe vecie şi ale cărui sfaturi avea să le urmeze mereu. Goli restul sticlei cu şampanie peste cravatele scumpe, de mătase, ale lui Pierre şi ceru să i se ducă bagajele jos. Se duse la aeroport şi luă primul avion către New York, iar de acolo acasă, la San Francisco, ca să plângă pe umărul mamei ei.

Bârfa e o grenadă cu fitil scurt şi povestea explozivă, despre cum prinţul Pierre îşi găsise hainele făcute fâşii pe podeaua unui apartament de hotel din Paris (apartament pentru care nici măcar nu plătise) şi despre cum Lysandra îl lăsase fără un ban, ajunse la Hong Kong înaintea ei. Şi se adăugă la istoriile despre Lysandra Lai Tsin care, treisprezece ani mai târziu, când o cunoscu Matt Jarrad, se transformaseră deja în legendă.

Soarele apusese deasupra Mării Chinei şi Lysandra se întoarse cu spatele la fereastră, oftând. Pierre era doar o amintire neplăcută acum, divorţase de el rapid, iar avocaţii ei zdrobiseră orice încercare a lui de a pretinde o bucăţică din uriaşa avere Lai Tsin. În ceea ce priveşte ziarele internaţionale, fusese doar una dintre acele minuni care ţine trei zile, şi nimic mai mult, dar în sufletul Lysandrei rana rămăsese.

Robert Chen se întorsese în Hong Kong, lucra la spitalul de acolo şi acum conducea secţia de neurochirurgie, fondată de Lai Tsin. Era prietenul şi confidentul ei şi era, la rândul lui, căsătorit cu munca sa, astfel încât se înţelegeau unul pe altul. Ea îşi dedica tot timpul firmei şi ieşea numai rareori cu bărbaţi, al căror trecut îl cunoştea bine şi cu care avea relaţii de afaceri, dar nu-şi mai permisese niciodată să se mai îndrăgostească. Până la Matt.

Era târziu. Plecă de la fereastră, îşi luă poşeta de pe birou şi porni cu pas grăbit spre uşă. Îi spuse noapte bună secretarei, care oftă uşurată şi ridică receptorul ca să-l anunţe pe şofer că Madame era pe drum către el.

Lysandra urcă în *Rolls*-ul verde-închis, privi pe fereastră, fără interes, la traficul lent, în drum spre casă. „Acasă” era o „vilişoară” albă, imensă şi luxoasă, pe jumătate ascunsă printre oleandri şi jacaranda, situată pe elegantul bulevard Po Shan, pe care timp de un an o împărţise cu Matt, fără să-i

pese ce gândeau marii Tai-Pan-i ai Hong Kong-ului, sau oricine altcineva.

Matt era un aventurier, ştiuse din clipa când îl văzuse prima oară. Era frumos şi lua viaţa uşor, un artist care cutreierase lumea doar cu un sac vechi din piele, în care avea câteva cămăşi, o pereche de blugi de schimb şi preţioasele lui pensule şi vopsele.

Îl întâlnise la o expoziţie a lucrărilor lui, la o galerie nouă şi la modă, pe Nathan Road. Ea şi tot restul lumii erau la patru ace, dar artistul apăruse în blugi decoloraţi şi cu o cămaşă albă, prost croită şi fără guler. Era înalt, slab, avea părul roşcat, încă umed după duş, şi ochi verzi-cenuşii care păreau să vadă prin faţada ei construită cu grijă. Gura, cu buze senzuale, avea colţurile uşor ridicate când o văzu cântărindu-l.

— Îmi pare rău pentru cămaşă, spusese el. Când am văzut cât de elegantă e galeria şi am citit pe invitaţii „şampanie şi gustări", m-am repezit la croitorul din colţ şi l-am pus să-mi facă jumătate de duzină din astea. Zâmbi, cu ochii plini de încântare: Tot anul trecut am trăit într-o colibă pe o plajă din Bali; probabil că nu mai sunt deloc potrivit pentru ieşiri în societate. Am uitat toate regulile.

— Oricum nu arăţi ca un bărbat care respectă regulile, răspunsese ea.

Ochii li se întâlniseră pentru o clipă, apoi el spusese:

— Cred că s-ar putea spune că ai dreptate.

Lysandra rămăsese mai mult decât de obicei în asemenea ocazii, iar când mulţimea se subţiase, el venise la ea şi-i spusese:

— Mai stai puţin. Ia cina cu mine.

O privise cercetător; Lysandrei inima aproape că-i urcase în gât; nu cunoscuse pe nimeni cu un spirit atât de liber, un bărbat care să trăiască după propriile sale reguli.

Îl dusese acasă şi-l hrănise cu ouă jumări şi cu şampanie, iar când el îi atinsese obrazul şi apoi o sărutase, ceea ce simţise fusese cu totul nou pentru ea. O întrebase despre viaţa ei şi-i povestise despre familia ei, apoi despre Pierre.

— N-am cunoscut niciun bărbat care să nu se gândească la banii mei de cum mă cunoaşte, îi spusese, provocator.

El o privise rece şi răspunsese:

— Ei, uite că ai cunoscut unul acum, doamnă Bani-Grămadă. Eu nu mă gândesc decât că pielea ta e ca o catifea şi că ochii tăi îşi schimbă culoarea de la acvamarin la safir în lumina lumânării şi că ar trebui să-ţi ţii părul liber pe spate, nu prins cu piepteni cu pietre scumpe. Eşti o fecioară pre-rafaelită şi n-am nevoie de banii tăi. Nu vreau decât să te pictez.

Ea îl privise uluită.

— Nu vrei să faci dragoste cu mine?

El zâmbise şi-i luase faţa în mâini.

— Şi asta.

Asta fusese cu un an în urmă; un an de iubire pătimaşă şi de certuri la fel de pătimaşe, pentru că ea se ţinea de promisiunea de a-şi dedica timpul conducerii Corporaţiei *Lai Tsin* şi respecta un regim de afaceri strict, plecând de acasă în fiecare dimineaţă la şapte şi jumătate fix şi întorcându-se uneori la opt sau la nouă seara. El o aştepta acolo, rezemat de balustrada verandei, cu un pahar cu whisky în mână şi cu şampania – singura ei băutură – aşteptând în frapiera de argint, brumată. Lysandra îşi spunea ei însăşi că nu avea să renunţe la ce era – la cine era – pentru niciun bărbat, iar în fiecare noapte distanţa dintre ei părea să crească.

— Las-o baltă, îi spusese el într-o noapte. Las-o baltă, Lysandra. Compania nu are nevoie de tine în fiecare zi, indivizii ăia ar putea s-o conducă şi cu ochii închişi. Trăieşte-ţi viaţa – fii femeie, măcar o dată. O privise cu ochii lui calmi şi spusese: Mărită-te cu mine, Lysandra.

Ea ridicase din umeri, respingând propunerea, gândindu-se furioasă că el îşi închipuie că firma *Lai Tsin* s-ar putea descurca fără ea. Fără ea – Tai-Pan-ul cel devotat. Matt aşteptase un răspuns, dar ea nu-i oferise niciunul, aşa că se întorsese cu spatele, cu un zâmbet strâmb, iar Lysandra îşi spusese speriată că părea să aibă ochii trişti.

O părăsi la fel de simplu cum se cunoscuseră.

— Unde te duci? întrebase ea, uimită, când el îşi aruncase puţinele lucruri în sacul vechi de piele.

— Plec, răspunsese calm.

— Pleci?

Lysandra făcuse ochii mari.

— Plec de lângă tine, dragostea mea, adăugase el, cu zâmbetul lui cald şi strâmb.

Apoi îşi aruncase sacul pe umăr şi cu o ultimă privire se întorsese şi ieşise din dormitor şi din superba casă de pe cel mai elegant bulevard din oraş şi din viaţa lor comună.

Rolls-ul intră pe alee, iar ea coborî grăbită şi intră în casă. Aruncă o privire pe verandă, cum făcea întotdeauna, pe jumătate aşteptându-se să-l vadă acolo, dar bineînţeles că el nu era, iar ea intră nefericită în dormitor. Camera lor, cum o numea întotdeauna când se gândea la ea – acum fără dezordinea vopselelor lui pe chiuveta din baie, fără ceasul lui (cumpărat pe câţiva dolari de la un vânzător ambulant de pe Cathay Road) pe noptieră, fără bluzele lui aruncate pe scaune, fără cărţile lui pe rafturi. Casa părea un mormânt tăcut. Nu venea nimeni, nu avea nevoie să se schimbe pentru cină, aşa că făcu un duş rapid şi se îmbrăcă într-un halat moale, de caşmir.

Ah Sing, care acum era prea bătrână ca să mai aibă grijă de ea, dar care deţinea o poziţie onorifică de şefă peste ceilalţi servitori, dădu buzna în cameră. Avea o faţă ridată ca o coajă de nucă, părul alb îl ţinea strâns la spate şi insista să poarte în continuare haina neagră şi pantalonii largi, caracteristici profesiei ei.

— A venit, Tânără Stăpână, spuse ea în chineză, căutând în buzunarul adânc al hainei sale. Nu ţi-a spus bătrâna ta mamă că o să vină?

„Bătrână Mamă” era termenul onorific pentru o *amah,* dar mai era şi semnul iubirii Lysandrei pentru ea. Uimită, ridică privirea.

— Ce a venit, Ah Sing? întrebă, puţin impacientată; era obosită şi avea multe pe cap.

— Scrisoarea pe care o aştepţi de atâtea luni.

Ah Sing scoase ilustrata din buzunar şi i-o întinse.

— Uite, vezi. E de la el. Nu am dreptate?

Lysandra luă ilustrata cu mâini tremurătoare; era din Australia, o plajă undeva lângă marea Barieră de Corali. Nu se vedea decât o colibă cu acoperiş de stuf, o fâşie de nisip auriu şi, ca o părere, un surf alb pe marea azurie. *Singurul lucru care lipseşte eşti tu,* scria pe spate.

Inima îi sări din piept, aşa cum se întâmplase prima oară când îl văzuse, şi i se înmuiară genunchii.

— Nu poate să vorbească serios, Ah Sing, spuse ea repede. Cum poate să se aştepte ca eu să renunţ la tot ce este aici şi să mă duc să trăiesc pe o insulă pustie? Sau, cel puţin, luna asta este o insulă pustie. Luna viitoare poate fi Katmandu, sau Noua Guinee, sau Venezuela.

Ah Sing îi puse mâna pe umăr şi spuse liniştit:

— Bătrâna ta mamă nu e destul de înţeleaptă ca să te îndrume în astfel de lucruri. Tot ce ştie e că fiica numărul unu nu e fericită. Şi, dacă toţi banii din lume nu o pot face fericită, atunci ceva nu e în regulă.

Lysandra se gândi multă vreme la ce-i spusese Ah Sing. Răsuci cartea poştală de la Matt pe toate părţile, ducând-o la buze, apoi la obraz. Se plimbă pe verandă, privind în jos la luminile Hong Kong-ului. Se gândi la mama ei şi la Buck, şi la cât de fericiţi erau. Îl cunoscuseră pe Matt la ultima lor vizită, cu şase luni în urmă.

— E diferit, spusese Francie, zâmbind.

— Poate prea diferit, replicase Lysandra.

Matt se înţelesese minunat cu mama ei şi până şi Buck, care de când cu Pierre se uita cu suspiciune la toţi prietenii ei, spusese:

— E un bărbat cinstit, Lysandra, o raritate în ziua de azi.

„Poate prea cinstit”, se gândi ea cu tristeţe acum. Realiza că viaţa ei se află la o răscruce şi nu ştia încotro s-o apuce. Gândurile i se întoarseră la Mandarin şi la momentul când o adusese pentru prima oară la Hong Kong, pe vremea când el era bătrân şi ea doar un copil şi îşi aminti ce-i spusese despre „adevăruri”.

„Nu voi avea onoarea de a te însoţi pe lungul drum către maturitate”, îi spusese el. „Îţi dau tot ce-ţi poţi dori pe acest pământ – bogăţii, putere, succes – cu speranţa că viaţa îţi va fi binecuvântată cu fericire. Ţi-am spus totul, Lysandra, cu excepţia unui singur Adevăr. Acest Adevăr e secretul meu. Acest Adevăr este scris şi încuiat în seiful meu personal din biroul din Hong Kong. Numai dacă te copleşeşte şi cărarea vieţii ţi se pare neclară trebuie să-l citeşti. Iar dacă acea zi va veni, nepoată, atunci mă rog zeilor ca tu să mă ierţi şi ca Adevărul să-ţi ajute să alegi drumul potrivit către fericire.”

Lysandra fugi în dormitor. Îmbrăcă o pereche de blugi, o cămaşă de bumbac şi cizme de cowboy. Înhăţă cheile de la maşină, fugi la garaj şi coborî dealul în micul ei *Mercedes 500 SEL* decapotabil, îndreptându-se către Central.

Paznicul de noapte al clădirii *Lai Tsin* o recunoscu imediat şi îi dădu drumul în clădire, iar Lysandra urcă cu liftul la etajul 13, spre biroul ei. Dădu jos de pe perete pergamentul chinezesc care masca seiful ei personal, formă rapid combinaţia şi scoase plicul pe care-l mutase din vechiul seif al Mandarinului când compania se mutase în noul

sediu. Apoi, cu mâini tremurătoare, deschise scrisoarea şi, aşezată la propriul ei birou, la fel cum stătea el pe vremea când era conducătorul marelui hong *Lai Tsin,* citi ce-i lăsase Mandarinul:

Nepoatei mele, Lysandra, strănepoţilor, străstrănepoţilor şi tuturor celor ce vor urma, celor dragi pe care nu-i voi cunoaşte niciodată. Această scrisoare vă va veni de dincolo de mormânt, căci vremea mea a trecut de mult. Dorinţa mea fierbinte este să nu fie citită, dar dacă soarta o va cere cu tot dinadinsul, atunci fie.

Vă voi spune povestea adevărată a lui Mayling. Dar pentru a face aceasta, mai întâi trebuie să dezvălui Neadevărurile. Să vă explic.

Mayling avea 13 ani şi Lai Tsin 9 când au fost vânduţi de tatăl lor. Vânzarea femeilor era o afacere înfloritoare în provinciile chineze. Bărbaţii făceau avere răpind fete tinere, care erau apoi vândute şi revândute de multe ori. În ciuda vieţii ei aspre şi a violenţei tatălui ei, Mayling era o fată veselă şi fericită, cu ochi plini de viaţă. Părul îi cădea până la mijloc şi îl purta împletit, ca toate chinezoaicele. Uneori visa cum va arăta când avea să devină femeie şi-şi peria părul lucios şi-l strângea în coc, prinzându-l cu fire de pai, în loc de ace cu pietre preţioase. Se prefăcea că poartă un cheong-sam elegant, de mătase, şi se plimba de colo-colo cu eleganţă, imaginându-şi că e o mare doamnă, soţia numărul unu a unui bărbat bun şi bogat, cu servitori, care să aibă grijă de ea, şi copii cu care să joace. Din păcate, era doar un vis.

Când negustorul de carne vie a smuls-o pe Mayling de lângă fratele ei, în noaptea aceea la Shanghai, viaţa ei s-a schimbat. Iar când a dus-o în cabina lui şi i-a atins locurile secrete, a ţipat atât de tare, încât el a pălmuit-o. Dar ea a continuat să ţipe. El a apucat-o de gât, gândindu-se s-o stranguleze, atât era de furios, dar şi-a amintit cât de mult a plătit pentru ea şi s-a gândit

cu lăcomie la profit. Mai erau o sută de alte fete pe care le-ar fi putut avea, fără să se împotrivească ca Mayling, şi, în plus, dacă o vindea ca virgină, obţinea mai mulţi bani pe ea.

A mai lovit-o de câteva ori ca s-o înveţe minte, apoi i-a pus un sac pe cap şi a cărat-o, înfăşurată ca un câine mort, la mal. Lui Mayling îi ţiuiau urechile de la lovituri, capul îi plesnea de durere şi rămase prostrată în lectica ce se legăna pe străzile Shanghai-ului. Se rugă să găsească o scăpare, dar nu fu să fie aşa. Lectica se opri şi bărbatul o aruncă pe strada întunecată. O târî de coadă într-o clădire la fel de întunecată, de-a lungul unui coridor prost luminat. În camera din capătul culoarului se afla un bătrân, aşezat la o masă. Avea o faţă zbârcită şi ochi atât de înguşti, încât Mayling se întreba cum de poate vedea. Cu toate acestea simţea cum o cântăreşte din priviri.

Negustorul de carne vie o trase de coadă, forţând-o să stea dreaptă. Îi pipăi carnea cu degetele, lăudându-i calităţile şi mai ales virginitatea, până când se făcu roşie de ruşine. Bătrânul îşi spuse preţul şi negustorul îl sâcâi pentru mai mult, dar după multe ţipete ajunseră la un târg şi fu lăsată singură cu noul ei stăpân.

Mayling se lipi de un zid, dar bărbatul n-o atinse. În schimb, îi ceru să-l urmeze, iar Mayling era prea speriată ca să nu se supună. O duse într-o pivniţă şi o lăsă acolo, încuind uşa ca să nu poată scăpa. Mayling se aşeză pe trepte, în întuneric, plângând. Un şobolan trecu pe lângă ea, şi Mayling ţipă şi sări în picioare, dar nimeni nu-i veni în ajutor. Se gândi la fratele ei, spunându-şi că n-o să-l mai vadă niciodată. Era singură, într-o lume duşmănoasă pe care nici măcar n-o înţelegea.

Când uşa pivniţei se deschise în cele din urmă, era prea epuizată ca să mai ţipe sau să mai plângă, aşa că-l urmă ascultătoare pe bătrân până la o căruţă care aştepta. Avea mâinile şi picioarele

legate şi era acoperită cu paie. Căruţa porni încet pe străzile oraşului spre periferie.

Mayling nu mai ştia câte ore trecuseră când o coborâră din căruţă şi o legară din nou, dar văzu că se afla la marginea unui sat mare. Căruţaşul o duse într-o colibă de lemn, o aruncă înăuntru şi încuie uşa. Auzi un sunet şi încercă să privească în întuneric. O duzină de perechi de ochi se uitau la ea. Se lipi de perete cu un strigăt de spaimă, dar o voce de fată spuse blând:

— Nu te teme, surioară, şi noi suntem prizoniere.

Cineva se apropie şi o luă de mână. Mayling abia o putea vedea în întuneric şi deşi mâna fetei era aspră, vocea îi era caldă:

— Dar ce mică eşti! exclamă ea, încă mai porţi coadă. Eşti doar un copil.

— Am treisprezece ani, recunoscu Mayling, apucând mâna aspră de muncă a fetei.

O auzi oftând.

— Eu am cincisprezece, replică cu blândeţe. Am fost răpită din satul meu. Şi celelalte fete la fel; unele au fost ademenite de pe câmp, cu promisiuni de angajare ca servitoare în case bogate de la oraş, iar altele au fost vândute de taţii lor, pentru că nu voiau să plătească dotă şi ospăţ de nuntă pentru ele. Toate suntem nişte femei fără valoare, şi cine ştie ce o să se aleagă de noi.

O luă pe Mayling să stea lângă ea şi-i oferi orez dintr-un castronel. În ciuda disperării şi a durerii de cap, lui Mayling îi era foame. Ştia însă că puţinul orez era tot ce avea fata şi, politicoasă, luă numai o înghiţitură. Celelalte fete îi oferiră cu generozitate castroanele lor şi din fiecare luă câte o înghiţitură, înclinându-se şi mulţumindu-le cu respect. Apoi o învinse oboseala şi se culcă cu capul în poala celeilalte fete.

Le treziră nişte bărbaţi care plesneau din bice şi care le ordonară să se ridice şi să iasă din colibă. Mayling le urmă pe celelalte. Era seară şi o lună

nouă se iţea printre copacii care înconjurau orăşelul, sclipind pe apele râului care curgea în apropiere. Bărbaţii le cerură să-şi scoată hainele, dar fetele lăsară capetele în jos şi refuzară, până când simţiră şfichiul biciului; atunci, ţipând, făcură cum li se spusese. Bărbaţii le împinseră într-un şir, râzând şi bătându-şi joc de ruşinea lor, când încercau să-şi acopere goliciunea. Le răsuciră braţele la spate şi le legară încheieturile atât de strâns, încât la cea mai mică mişcare sfoara le intra adânc în carne. Apoi bătrânul atârnă de gâtul fiecărei fete o pancartă cu preţul şi, îndemnate de bice, le duseră către sat.

Mayling mergea ultima în şir, cu capul plecat şi cu ochii în lacrimi, recunoscătoare întunericului care-i ascundea goliciunea. Dar drumul din afara satului era luminat puternic de zeci de felinare. Se înălţaseră tarabe, unde se vindea vin de orez, iar grupuri de bărbaţi, deja pe jumătate beţi, se întoarseră să se zgâiască la ele. Fetele se împiedicau şi ezitau, dar biciul le îndemna să meargă înainte, pe mijlocul drumului, pe lângă bărbaţii care le priveau în tăcere. Apoi, cu un strigăt gutural, ca dintr-un singur piept, aceştia se repeziră la fetele îngrozite. Cele care încercară să fugă fură biciuite fără milă şi rămaseră acolo, tremurând, în timp ce bărbaţii le examinau.

Şi Mayling ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar, ca un animal la tăiere, rămase pironită pe loc, împietrită de teamă. Bărbaţii treceau pe lângă ea, privindu-i trupul imatur şi râzând. Îi ciupeau carnea şi-i atingeau locurile cele mai intime cu mâinile lor murdare, cercetându-i virtutea, scuipând cu dispreţ în praful de la picioarele ei în timp ce se târguiau cu furie asupra preţului. Mayling lăsă capul în piept, atât de ruşinată, încât ar fi vrut să moară. Un ţăran Hakka, de vârstă mijlocie şi foarte murdar, se târgui ţipând pentru ea, râzând ştirb când încheie târgul.

Mayling întâlni pentru o clipă privirea prietenei ei, înainte de a fi târâtă de acolo. Ochii fetei erau plini de simpatie, exprimând durerea şi tristeţea femeilor care de secole fuseseră supuse bărbaţilor, spre a fi folosite şi ocărâte, cumpărate şi vândute. Clătină din cap şi murmură un rămas-bun, în timp ce ţăranul o târa pe Mayling de acolo. O aruncă, tot goală, în spatele căruţei lui, acoperind-o cu paie murdare. Apoi porni către coliba lui de pe câmp.

Crud şi ignorant, trupul îi puţea şi dinţii îi putrezeau în gură. O luă ca un animal, lăsând-o amorţită de durere şi de şoc, mânjită de propriul sânge şi de vomă.

A doua zi o puse din nou în căruţă şi o vându unui alt ţăran. Acesta era mai tânăr, mai puţin urât, dar la fel de crud. Şi el avusese de gând s-o ţină doar o noapte şi apoi s-o vândă, dar îi plăcu noua lui mireasă-copil, cu părul ei lung şi negru şi cu sânii abia îmbobociţi şi îi plăcea felul cum ţipa de fiecare dată când se culca cu ea. Era în drum spre Shanghai, ca să ia un vapor către America şi Muntele de Aur. Hotărî că mireasa-copil trebuie să meargă cu el. Când avea să se sature de ea, avea s-o vândă. În America erau puţine chinezoaice şi avea să scoată un preţ bun. Îi rase fruntea ca unui băiat şi îi împleti părul într-o coadă. O îmbrăcă în haine de coolie şi-i spuse că dacă scoate vreun cuvânt o omoară. Apoi o luă cu el pe vas.

Călătoria dură patru luni şi fu foarte grea. Mayling stătea tăcută lângă stăpânul ei, temându-se să vorbească. Era singura femeie de pe vas, şi ştia ce i se întâmpla dacă bărbaţii îşi dădeau seama ce e cu ea, sau dacă ţăranul se hotăra să le-o vândă. Ar fi vrut să se înece, dar el n-o pierdea din ochi. Până când căpitanul îi ordonă să fie servitorul lui şi atunci trebui să-i îndure beţiile şi insultele.

Când izbucni taifunul se rugă zeilor să se scufunde corabia, dar soarta nu fu atât de

milostivă. Iar când porni furtuna, pe coasta Mendocino, sări în apă împreună cu ceilalţi, gândindu-se că în fine va fi izbăvită şi va muri. Dar când se cufundă în valurile îngheţate, instinctul de conservare se trezi în ea. Dădu cu disperare din picioare şi ieşi la suprafaţă, tocmai când providenţa îi trimise în cale o bucată de lemn. Se agăţă de ea, încercând să respire, privind în jur la capetele care răsăreau din apă. Deodată se trezi cu ţăranul lângă ea. Îi smulse bucata de lemn, lovind-o, înjurând-o.

— Tu nu meriţi, urlă, desfăcându-i degetele de pe scândură. Nu eşti decât o fată. Viaţa ta nu înseamnă nimic.

Auzi mugetul unui val mare care se repezea peste ei, apoi fu înghiţită de apele întunecate şi reci, plămânii i se umplură, îi plesneau, se îneca, era la un pas de moarte. Tot trupul o durea când se trezi aruncată pe ţărm şi valul se retrase, lăsând-o pe un petec de prundiş la poalele unei stânci. Auzi un strigăt şi privi în urmă. Ţăranul se lupta cu valurile. Îi văzu faţa, livid de furie şi în spatele lui, marea retrăgându-se ca aspirată de o forţă uriaşă.

Mayling se ridică în picioare şi o luă la fugă, chinuindu-se să urce stânca abruptă, apucându-se de pietre şi de buruieni. Picioarele îi alunecau şi mâinile îi sângerau. Îl auzi în urma ei şi privi în jos. Alerga pe pietriş şi suspină de frică, ştiind că dacă o ajunge din urmă o ucide. Îşi dori să se fi înecat împreună cu ceilalţi decât să fie omorâtă de el. Marea mugea furios, iar ţăranul se întoarse şi privi uluit în urmă. Oceanul se retrăsese mult, lăsând o fâşie de prundiş de cincizeci de iarzi lăţime, dar acum se aduna într-un singur val imens şi se repezea către ţărm, din ce în ce mai înalt, din ce în ce mai rapid. Se sparse de stânci, înghiţindu-l pe bărbat.

Mayling se atârnă de marginea stâncii, privind în jos la valul care se retrăgea, dar nu mai era

nimeni. Ţăranul dispăruse odată cu ceilalţi. Numai ea supravieţuise.

Prea îngrozită ca să se mişte, aşteptă ca oceanul să vină şi s-o ia şi pe ea, dar deodată totul era calm, liniştit ca un lac sub lumina lunii.

Mayling urcă stânca. În noaptea aceea se odihni, apoi porni la drum. Trăi cu fructe şi cu ce putu să fure sau să ucidă cu propriile mâini. Nopţile erau reci şi, când ajunse la capela micuţă de lemn, se ghemui pe o bancă şi adormi. Pastorul, care o găsi, era roşu la faţă, cu ochi şireţi şi bolborosea vrute şi nevrute despre „Domnul". Ea nu înţelegea nimic, numai că atunci când îi puse mâna pe umăr, deveni alt om. O duse la el acasă. Trăia într-o comunitate de oameni cu ochi aspri şi le spuse plin de pioşenie că o salva pe păgână, luând-o în casa lui, „casa Domnului". În noaptea aceea o puse să îngenuncheze în faţa lui, în timp ce bea whisky, intonând rugăciuni lungi şi disperate. Apoi îi făcu ce-i făcuseră şi ceilalţi bărbaţi.

Era îmbrăcată ca un băiat, în hainele diavolilor străini şi stătea încuiată în casă. Disperată, se caţără pe o fereastră şi evadă. Mult mai târziu, spre uimirea ei, dădu peste un grup de chinezi care munceau pe câmp şi se ascunse după copaci, urmărindu-i. Erau ei chinezi, dar erau şi bărbaţi şi se temea. Ţăranul îi spusese ce preţ bun ar fi luat pe ea, odată ajunşi la Muntele de Aur şi ştia că era adevărat. Dar stomacul îi era sfâşiat de foame, cădea de oboseală şi ştia că nu mai poate continua. Putea să găsească un loc liniştit în pădure, unde să se ghemuiască la poalele unui copac şi să-şi aştepte moartea. Dar atunci nu avea să-şi mai vadă niciodată frăţiorul şi-i era atât de dor de el… Nu putea face decât un singur lucru.

Se gândi bine. Purta deja haine de băiat, chiar dacă erau haine de diavol străin. Era mică şi nedezvoltată şi cu uşurinţă ar fi putut trece drept

băiat. Avea fruntea rasă, iar cu coada ei împletită arăta exact ca un băiat.

Mayling trase aer adânc în piept. Ştia că, dacă vrea să supravieţuiască în lumea aceea, trebuia să trăiască ca un bărbat.

Draga mea, timp de doi ani Mayling a lucrat alături de bărbaţii din Toishan. Fiecare zi era un chin, pentru că în fiecare zi se temea să nu fie descoperită. Era tânără şi subţire şi arăta ca un băiat; era întotdeauna atentă să-şi ţină trupul acoperit cu grijă, dar fiecare lună, acum că devenise femeie, era din ce în ce mai greu să se ascundă. Munca era grea şi brutală, dar nu se plângea. Îi privea cu atenţie pe bărbaţi. Învăţă să vorbească, să se poarte şi să gândească la fel ca ei. Mayling trăi ca un bărbat până când uită cu desăvârşire ce înseamnă să fii fată, dar nu uită ce înseamnă să suferi din cauza bărbaţilor.

Când munca se termină în cele din urmă, plecă alături de ceilalţi, prin văile fertile ale Californiei, spre Santa Clara, San Joaquin, Ojai şi Salinas, culegând cireşe sau alune, lămâi, portocale şi salată, iar când sezonul se încheie şi se apropie iarna se duse în oraşul cel mare. Făcu toate slujbele mărunte pe care le putu găsi.

San Francisco era mare şi înspăimântător, dar prinse curaj când văzu Chinatown. Străzile aveau un aspect familiar, la fel şi templele cu dragonii lor de aur şi mirosul de tămâie, vocile, feţele, magazinele cu inscripţiile lor cu urări de prosperitate şi viaţă lungă. Familiare erau şi mirosul de mirodenii, copiii în haine vesele, ghicitorii şi ceainăriile.

Se uita cu invidie la fete, feminine în cheong-sam-urile lor, cu jachete matlasate şi cu flori în păr, apoi se uita cu tristeţe la propriile mâini asprite de muncă, comparându-şi picioarele mari, în cizme grosolane, cu picioarele lor mici şi delicate, cu pas mic. Asculta tonurile înalte ale vocilor lor şi propriile ei cuvinte monosilabice,

copiate după bărbaţi, şi îi era dor de rochii şi de piepteni pentru păr, de pantofi feminini şi de vorbe între femei. Îşi dorea să fie din nou fată, ca ele.

Dintr-un impuls, intră într-un magazin chinezesc şi îşi cheltui puţinii bani pe o tunică şi o pereche de pantaloni de mătase purpurie, prefăcându-se faţă de vânzător că le cumpără ca dar pentru sora ei. Cumpără pantofi şi piepteni pentru păr şi le duse în cămăruţa ei murdară din spatele unei băcănii. Scoase de pe ea toate hainele bărbăteşti şi se privi goală. Avea aproape şaisprezece ani, iar trupul ei era tot ca de fetiţă, cu sâni mici, talie subţire şi şolduri înguste de adolescent. Umplu cu apă găleata de tablă şi se spălă cu grijă. Apoi puse pe ea hainele de mătase. Încălţă pantofii cu tălpi alunecoase şi-şi despleti părul, răsucindu-l într-un coc la ceafă şi prinzându-l cu pieptenii.

Se privi în fereastra murdară şi văzu un miracol. Nu mai era ţăranul Lai Tsin, era din nou tânăra Mayling. Exersă mersul prin cameră în ciudaţii pantofi delicaţi, încruntându-se de durere, pentru că se obişnuise cu cizme mari şi largi. Apoi, adunându-şi curajul, se aventură pe stradă, neîndrăznind să se uite la nimeni, de teamă să nu râdă de ea. Intră încet într-o prăvălie de pe o alee, unde era un fotograf care făcea poze chinezilor care voiau să le trimită acasă. Acesta abia îi aruncă o privire, îi dădu numai un evantai şi-i spuse să stea nemişcată. Urmă o lumină orbitoare, apoi totul se termină.

Mayling se întoarse în camera ei. Îşi scoase hainele, le împături şi le puse cu grijă la păstrare, pentru că era atât de obişnuită să fie Lai Tsin, încât nu mai ştia cum să se poarte ca o fată şi-i era frică.

Înapoi în hainele ei bărbăteşti, îşi găsi o slujbă într-un tripou, servind băuturile, curăţând mesele, spălând podelele. Făcea toate treburile murdare. La sfârşitul fiecărei săptămâni, când îşi primea cei

câţiva dolari, se ducea să-i cheltuiască la mesele de joc şi uneori câştiga, alteori nu, pentru că jucătorii erau mai deştepţi decât ţăranii de la care învăţase ea să joace. Şi în fiecare duminică, fără greş, se ducea la lecţiile de engleză ţinute de Şcoala de Duminică. Avea un acoperiş deasupra capului, burta plină, şi nu dorea nimic mai mult.

Wu Feng, chinezul care conducea tripoul, plătea chirie unui proprietar gwailo, şi săptămânal acesta venea să-şi ia banii. Era un bărbat tânăr, înalt, cu ochi albaştri, păr negru şi creţ şi cu barbă, iar ochii lui Mayling erau deseori atraşi de el când îl servea cu vin de orez. De acum vorbea destulă engleză ca să înţeleagă când îi cerea vin, sau când o întreba câţi ani are şi de unde vine. Vocea bărbatului era blândă şi ochii lui zăboveau deseori asupra ei, dar nu se temea, căci în mintea lui ea era Lai Tsin. Era „bărbat", ca şi el.

Apoi, într-o săptămână, el nu veni să-şi ia banii, ci trimise un mesaj lui Wu Feng, ca să-i trimită el prin cineva. „Poate să vină Lai Tsin", îi transmise el lui Wu Feng, indicându-i adresa.

Mayling era speriată la ieşirea din Chinatown şi se grăbi să străbată Market Street, cu capul în piept, îngrozită de feţele diavolilor străini. Casa proprietarului era foarte mare. Avea cinci trepte albe, care duceau la uşa lăcuită, iar Mayling speră că cizmele ei nu vor murdări marmura imaculată.

Sună la uşă. Un servitor chinez, în jachetă albă şi cu mănuşi albe, de bumbac, îi deschise. Îi zâmbi şiret:

— Stăpânul te aşteaptă sus, îi spuse, împingând-o uşor către treptele mochetate.

Mayling porni ezitant către trepte, apoi se întoarse să se uite după el, dar dispăruse. Cu un suspin speriat urcă până-n capătul scărilor şi strigă numele proprietarului. Era un nume celebru în San Francisco şi se vedea că e un om bogat, mai bogat decât văzuse ea vreodată pe cineva. Se

uită la comorile lui, covoare de mătase, tablouri uriaşe, întunecate, urne de argint şi vase de cristal. Aştepta, neştiind ce să facă.

Îl auzi chemând-o înăuntru şi ea înaintă pe coridor, în direcţia din care venea vocea. Îl găsi aşezat la un birou mare. Mayling se înclină şi el se ridică şi se duse la uşă şi o încuie. Ea clipi din ochi, surprinsă, apoi îşi aminti că era o tranzacţie financiară; în mod evident, nu voia ca servitorii să vadă sau să audă.

Scoase pachetul din buzunarul secret şi-l puse pe birou.

— Chiria lui Wu Feng, cinstite domn, spuse cu vocea ei profundă.

El se rezemă de marginea biroului, cu braţele încrucişate pe piept. O privi multă vreme, apoi râse.

— Mulţumesc, Lai Tsin, spuse, încă zâmbind. Şi cum ţi-ar plăcea să iei banii ăştia înapoi? Banii tăi de data asta, în buzunarul tău secret?

Ea exclamă de uimire, ochii i se măriră gândindu-se, dar întrebă, uluită:

— Ce poate face Lai Tsin ca să câştige atâţia bani?

— Chiar nu ştii?

Vocea lui era joasă, cu un ton de răguşeală pofticioasă. Întinse mâna şi o apucă de umăr. Mayling scoase un strigăt uşor; mai auzise tonul acela în vocea unui bărbat, mai simţise strânsoarea aceea de oţel, mai simţise mâini tremurând de poftă. Dar bărbatul acesta o credea băiat.

— Nu, domnule, nu. Nu înţelegeţi, strigă ea.

El râse simţind-o zbătându-se în strânsoarea lui.

— Ce nu înţeleg, băiete? întrebă, amuzat. Nu înţeleg privirile pe care mi le arunci în fiecare vineri când vin la Wu Feng? Nu ţi-am înţeles eu bine semnele, privirea languroasă, mişcările mâinilor şi ale şoldurilor? Sigur că le-am înţeles.

Tu şi cu mine ne înţelegem perfect, micuţule Lai Tsin. Vreau ce poţi tu să-mi dai şi tu vrei ce pot eu să-ţi dau. Luă banii de pe birou şi-i aruncă spre ea: Ia-i. Sunt generos cu cei care-mi fac pe plac.

Mayling se smuci din strânsoarea lui şi el râse când o văzu repezindu-se la uşă. Desigur, era încuiată. Se întoarse încet cu faţa spre el.

— Nu înţelegeţi, repetă în engleza ei greoaie. Nu sunt Lai Tsin. Sunt Mayling. Sunt fată.

El clătină din cap, râzând:

— Asta-i bună, chicoti, cu faţa îmbujorată de amuzament. O fată în blană de oaie!

Apoi o trase cu brutalitate către el, vârându-şi mâinile între picioarele ei. O privi surprins, apoi cu un hohot de râs îi ordonă să-şi scoată hainele. Mayling tremura de frică şi umilinţă. Clătină din cap – mai bine murea decât să facă ce i se ceruse. Dar asta nu făcu decât să-i sporească bărbatului apetitul. Pentru el devenise băiat şi fată la un loc şi tremura de dorinţă când o trânti pe podea, îi smulse hainele şi se aruncă peste ea, împiedicându-se şi înjurând în timp ce intra în ea, tremurând de pasiune în cele câteva minute cât îşi satisfăcu dorinţa bestială. Apoi se ridică în picioare şi îşi încheie pantalonii. Se îndreptă spre birou şi se aşeză, netezindu-şi părul şi cravata.

— Acum poţi pleca, îi spuse cu răceală, şi nu vreau să te mai văd la Wu Feng. Înţelegi? Nu vreau să-ţi mai văd faţa vreodată.

Mayling se ridică în picioare, împleticindu-se. Tot trupul îi era inundat de sămânţa lui şi tremura de dezgust şi de furie în timp ce se îmbrăcă repede şi se îndreptă către uşă. Era încuiată; el îi aruncă cheia peste birou şi-i spuse:

— Nu ştiu ce fel de joc joci, dar te avertizez că e periculos. Alţi bărbaţi n-ar fi fost atât de cumsecade ca mine. Te-ar fi ucis pentru o asemenea înşelăciune.

Mayling închise uşa încet în urma ei. Coborî cu paşi lenţi scara superbă şi traversă holul de la

intrare. Cu coada ochiului îl zări pe servitorul chinez, care zâmbea. Acesta fugi după ea, apucând-o de umăr. Îi şopti:

— Domnul Harrison este un om generos, dă-mi jumătate din ce ţi-a dat şi n-o să spun nimic despre tine.

Ea îl privi fără expresie:

— Domnul Harrison?

— Şeful meu, spuse el enervat. Harmon Harrison, marele bancher. E cel mai puternic om din San Francisco.

— N-am luat niciun ban, spuse ea, împingându-l din drum şi coborând scările în fugă.

Numele nu însemna nimic pentru Mayling. Doar peste mulţi ani avea să înţeleagă cine era.

Nu-şi aminti cum reuşi să ajungă înapoi în Chinatown, dar se întoarse în cămăruţa ei, îşi scoase hainele de pe ea şi-şi frecă trupul cu apă îngheţată şi cu săpun până când îi amorţi. Apoi îşi puse hainele de fată şi se întinse pe pat, întrebându-se ce să facă. Îi era dor de mama şi de fratele ei şi ardea de ură pentru toţi bărbaţii. Dar când lacrimile îi secară, în cele din urmă realiză că nu era nimic de făcut. Trebuia să-şi continue prefăcătoria. Numai că niciun bărbat nu avea s-o mai atingă vreodată, iar dacă încerca vreunul, avea să-l ucidă.

A doua zi îşi găsi o nouă slujbă, ca hamal, cărând legume şi pui la piaţă. Iar noaptea muncea într-un alt tripou, un loc mai mic şi mai prăpădit, condus de tong-uri, cu divane pe care să stea fumătorii de opium şi cu paznici cu cuţite ascunse la centuri. Nu-i păsa, abia dacă-i observa. Nu avea nevoie decât de bani. Iar peste câteva luni constată că e însărcinată.

Nu ştia nimic despre asemenea lucruri şi când realiză că avea în pântece copilul detestatului Harmon Harrison, era prea târziu ca să mai facă ceva, chiar dacă ar fi avut curajul. Munci până când îi fu imposibil să-şi mai ascundă sarcina,

apoi îşi găsi altă locuinţă. Redeveni Mayling, în haine de mătase şi cu părul strâns în coc.

O chinezoaică bătrână, moaşă, veni s-o ajute, dar Mayling trebui să-i plătească mult mai mult ca de obicei, pentru că femeia o dispreţuia din cauză că nu avea soţ. Nu ştia la ce să se aştepte şi crezu că durerile naşterii îi vor distruge mintea, dar în cele din urmă copilul se născu. Un băiat, palid la faţă şi plângăreţ.

După o vreme, bătrâna îşi termină treaba şi o lăsă singură. Mayling se uită la copilul înfăşurat în scutece şi aşezat lângă ea pe pat. Era micuţ, avea păr negru şi ochi albaştri şi nu semăna deloc cu diavolul străin. Părea chinez, ca ea. Şi părea la fel de neajutorat şi de speriat ca şi ea. I se frânse inima de mila lui şi în sfârşit îl luă în braţe şi-l hrăni.

Când băiatul împlini două luni, Mayling îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă la muncă. Se gândi şi se răzgândi la ce avea de făcut şi nu găsi decât un singur răspuns. În China fusese întotdeauna obiceiul ca familiile cu prea multe guri de hrănit să-şi dăruiască unul sau doi copii unor cupluri mai puţin norocoase, aşa că acum Mayling găsi o familie pentru fiul ei. Erau de vârstă mijlocie şi renunţaseră să mai spere că vor avea bucuria de a avea propriul lor copil, aşa că ochii li se luminară de fericire când Mayling le încredinţă băiatul. Le promise că le va trimite bani în fiecare lună, apoi se întoarse şi plecă repede, cu ochii arzând de lacrimi.

Mayling redeveni Lai Tsin. Se întoarse la muncă pe câmp şi la jocurile de noroc. Avea o viaţă solitară, pentru că nu îndrăznea să numească pe nimeni prieten. Stătea singură şi în fiecare lună trimitea bani pentru copil, dar niciodată nu încercă să-l vadă, în toţi anii aceia lungi şi trişti.

Timpul trecu şi într-o zi perechea îi trimise un mesaj că fiul avea acum optsprezece ani şi se logodise. Mayling trimise imediat toţi banii pe

care-i avea, ca să plătească pentru nunta lui, dar nu primi nicio invitaţie. Anul următor i se spuse că i se născuse un fiu şi se bucură de bucuria lor. Era acum bunică, deşi după socotelile ei nu avea mai mult de treizeci şi patru de ani. Se întoarse la muncă, la câmp şi la mesele de joc, o siluetă singuratică în Chinatown.

În ziua cutremurului cel mare, Mayling se întorcea la ea acasă, pe strada Kearney. Jucase până la ziuă şi când strada se zgudui brusc sub picioarele ei şi se trezi aruncată la pământ, primul ei gând fu că zeii erau supăraţi pentru multele ei păcate şi că în fine venise momentul să plătească. Se târî până pe un prag, în timp ce lumea se prăbuşea în jurul ei, iar când pământul se opri din zgâlţâială şi clădirile din tremurat, deschise ochii şi văzu dezastrul. Imediat se gândi la fiul şi la nepotul ei şi inima i se strânse de spaimă.

Sări în picioare şi o luă la fugă pe străzile aglomerate şi distruse, până la casa unde locuiau. Nu mai exista. Vecinii se agitau, mutând bârne şi bucăţi de zidărie, săpând cu mâinile goale în dărâmături, în timp ce un băieţel pe jumătate dezbrăcat stătea aşezat pe trotuar, privindu-i solemn. Mayling alergă spre el şi-l luă de mână. El se agăţă de ea, privind-o cu ochi plini de încredere. Cineva strigă că-i găsiseră şi pe cei bătrâni şi pe cei tineri, încă în paturi. Coşul căzuse pe ei şi muriseră pe loc. Pătuţul copilului, aflat într-o altă cameră, era neatins.

Mayling trecu printre dărâmături şi se uită la faţa fiului ei mort. Era prima oară când îl vedea, de când îl dăduse, la două luni, şi inima i se îndolie, pentru că era tânăr şi frumos şi avea pentru ce să trăiască. Le spuse vecinilor că avea să aibă grijă de copil. Aceştia îi găsiră rapid nişte haine şi cu o ultimă privire lungă, îl părăsi pe fiul ei pentru a doua şi ultima oară.

Vedeţi deci, dragii mei, povestea lui Mayling este a lui Lai Tsin, iar povestea lui Lai Tsin este

povestea lui Mayling. Când Lai Tsin a întâlnit-o pe Francie Harrison pe Nob Hill, i-a spus că băiatul este orfan şi l-a salvat dintre dărâmături. Era numai o parte din adevăr. Băiatul era, de fapt, nepotul lui, Philip Chen. Şi nepotul lui Harmon Harrison. Va fi întotdeauna marea mea durere că n-am putut recunoaşte că e sânge din sângele meu, dar era deja prea târziu. Trecuse prea mult timp şi aveam o nouă identitate, dar în inima mea Philip Chen a fost mereu fiul iubit pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Îţi spun acest adevăr acum, Lysandra, căci ca femeie eşti vulnerabilă nu numai în faţa celorlalţi, ci şi faţă de tine însăţi. Am fost forţată de împrejurări să-mi neg feminitatea ca să pot supravieţui. Şi tot succesul meu, toată averea şi toată puterea mea ca Tai-Pan nu mi-au ajuns pentru a compensa pierderea.

Vei citi acestea numai când vei avea nevoie şi te sfătuiesc de acum, dragă nepoată, să-ţi aminteşti mai întâi de toate că eşti femeie. Nu-ţi refuza fericirea în căutarea de sine. Fii puternică şi aventuroasă. Caută-ţi propriul drum în viaţă, oriunde te-ar duce el. A fi femeie este o şansă. Foloseşte-o cu înţelepciune, cu milă şi cu dragoste.

Lacrimi amare curgeau pe obrajii Lysandrei când puse scrisoarea Mandarinului la loc în plic. Inima îi ardea de milă pentru Mayling, pentru teribilul ei secret şi pentru suferinţa ei şi-şi dorea din toată puterea să poată întoarce timpul ca să-i ofere o nouă şansă bietului copil speriat care, forţat de împrejurări, avea să devină „Mandarinul”.

Se gândi multă vreme la tristeţea vieţii lui Mayling şi la sacrificiile pe care le făcuse ca să supravieţuiască. Iar mesajul îi era la fel de limpede cum îi fusese lui Francie, cu mulţi ani înainte.

„Fii puternică, fii tu însăţi”.

Lysandra luă plicul şi se întoarse la Po Shan. Se duse în cameră ei şi se privi în oglindă. Văzu o femeie de treizeci şi doi de ani, încă frumoasă şi dezirabilă, dar deja cu riduri de oboseală în jurul ochilor şi gurii. Văzu anii care aveau să vină întinzându-se în faţa ei, goi şi trişti, cu tot mai mult succes şi tot mai mulţi bani, dar cu bătrâneţea apropiindu-se, şi-şi spuse că Matt avea dreptate – corporaţia *Lai Tsin* putea merge înainte fără ea. Dar ea nu putea merge înainte fără Matt – nu mai putea.

Înălţă o rugăciune de mulţumire înţeleptului Mandarin care-i arătase calea spre fericire. Luă un sac din dulap, îl umplu la repezeală cu câteva lucruri strict necesare vieţii într-o colibă de paie pe o plajă, apoi adăugă parfumul ei preferat, de gardenii. Apoi luă scrisoarea, se duse la şemineu şi aprinse un chibrit; urmărind cum scrisoarea lui Mayling dispărea într-un norişor de fum, se simţi mai aproape de Mandarin decât se simţise vreodată în viaţă.

Îl sună pe Philip Chen şi-i spuse ce hotărâse, cerându-i ajutorul.

— Ştii că vei avea întotdeauna ajutorul meu, spuse el calm.

Îl cunoştea pe Matt, îl plăcea şi nu-l puse la îndoială decizia, lucru pentru care îi fu recunoscătoare. Se gândi la Lai Tsin şi la mărturisire şi spuse:

— Philip…

— Da?

Ezită, cu receptorul strâns în mână.

— O, nimic. Numai că, mă întrebam dacă ai ştiut vreodată cât de mult te-a iubit Lai Tsin.

— M-a iubit ca pe propriul lui fiu, ştiu asta.

Vocea lui era calmă, fără niciun subînţeles ascuns în cuvinte, şi ea spuse repede:

— Voiam doar să-ţi spun că şi eu te iubesc, Philip. Şi vreau să-ţi mulţumesc… pentru tot.

— Noroc, micuţo, spuse el încet. Gândul nostru te va însoţi. Voi face tot ce pot ca să conduc compania până-ţi vei numi succesorul.

Ea rămase o vreme privind în gol, gândindu-se la Philip, la Lai Tsin şi la Harmon Harrison. Apoi se scutură, reveni la realitate şi dădu câteva telefoane directorilor importanţi ai companiei. Apoi îl sună pe Robert. El râse când auzi.

— Ar fi trebuit să te duci cu el când te-a chemat, ţi-am spus.

— Robert, crezi că e prea târziu? Poate că nu mă mai iubeşte?

— Nicio şansă. Orice bărbat care se îndrăgosteşte de tine are de executat o sentinţă pe viaţă.

— Sper să ai dreptate.

Urmă o tăcere, apoi el adăugă:

— Trebuie să fug, trebuia să fiu la spital de acum un sfert de oră. Noroc, Lysandra.

— Păstrăm legătura, spuse ea, puţin tristă, închizând telefonul, simţindu-se ca şi cum ar fi dat la o parte o perioadă din viaţa ei.

Se uită la ceas când dădu operatorului internaţional numărul de la fermă; era trei după-amiaza. Buck răspunse şi vocea lui veselă şi familiară făcu să i se pună un nod în gât.

— Ce mai faci, fetiţo? întrebă el. Totul e în regulă?

— O, Buck, sunt îndrăgostită! spuse, suspinând.

— Ai de gând să plângi din cauza asta?

— N-nu, sunt doar fericită, asta-i tot.

— Sper că e vorba de Matt, nu?

— Da.

— Ei, scumpa mea, e un tip grozav, un caracter; sigur n-o să te plictiseşti cu un om ca Matt.

— Deci mă aprobi?

El râse.

— Dacă mai e nevoie – şi dacă promiţi să ne inviţi la nuntă de data asta.

Lysandra simţi că roşeşte.

— L-am refuzat prima oară… s-ar putea să trebuiască să-l cer eu de bărbat.

Râsul lui bubui din nou pe linie.

— Întotdeauna ai fost o fată care a ştiut cum să ceară ce vrea. Noroc, fetiţo, şi ţine minte, ai grijă de tine..

Francie veni la telefon şi Lysandra o simţi vibrând în tăcere, de peste mii de mile de ocean.

— Cred că întotdeauna am căutat ce aveţi tu şi Buck, mamă, îi spuse ea, şi de data asta cred că am găsit. Numai că a trebuit să aflu pe calea cea mai dureroasă că dragostea cere mult de la om. Cere să fie pe locul întâi.

Ascultând-o, Francie privea neatentă la priveliştea din faţa uşilor deschise către curte. Vedea o pereche de cai alergând în padoc, dealurile cu rânduri îngrijite de viţă-de-vie, trandafiri printre ele. Agitaţia din viaţa ei părea la mii de ani-lumină depărtare de fericirea şi liniştea prezentului. Îşi trecu îngrijorată mâna prin păr, încercând să nu se gândească la dezastrul cu Pierre. Matt era altfel, ştia asta, şi în ciuda stilului lui nomad de viaţă, avea ceva statornic în el. Fusese destul de puternic pentru a pleca de lângă Lysandra când văzuse că ea e hotărâtă să trăiască în felul ei, şi-l respectase pentru asta, fiindcă ştia cât de mult o iubea. Spera că e omul potrivit.

— Cum poţi fi sigură? întrebă ea.

— O, mamă. În vocea Lysandrei se simţea amuzamentul: Cum poţi tocmai tu să mă întrebi asta? Cum aţi ştiut tu şi Buck? Pierre m-a flatat şi mi-am închipuit că sunt îndrăgostită. Dar Matt reprezintă realitatea – la bine şi la rău. În plus, am deschis scrisoarea Mandarinului. Se opri: Mamă, tu ştiai ce scrie în ea?

Francie oftă.

— Da, ştiam. M-a dus în satul lui şi mi-a arătat templul lui Lilin. Dar mi-am dat cuvântul că-i voi respecta secretul – toate secretele – Lysandra, şi nu-ţi puteam spune nici chiar ţie.

— O, mamă, ce curaj a avut. A sacrificat atât de multe şi ne-a lăsat moştenire mai mult decât succesul şi bogăţia. Şi-a dezgolit sufletul ca să ne poată ajuta – şi acum îi urmez sfatul. Trebuie să mă grăbesc, mamă, trebuie să prind avionul, aşa că urează-mi succes, vrei?

— Sigur că-ţi urez succes, draga mea, şi fericire.

Francie zâmbi, îndreptându-se spre veranda unde o aştepta Buck. Se aşeză lângă el şi-l luă de mână.

— A spus că vrea ce avem noi doi, îi spuse. Crezi că face bine?

El o privi cu ochi plini de dragoste, văzând aceeaşi femeie frumoasă pe care o cunoscuse cu mulţi ani în urmă.

— Poţi să fii sigură, îi răspunse zâmbind.

Iar a doua zi de dimineaţă, devreme, Lysandra Lai Tsin se afla într-un avion care o ducea spre Australia şi spre Matt.

EPILOG

Mulţi ani după aceea, când China claustrată îşi deschidea din nou porţile către lume, Lysandra şi soţul el, Matt, se urcară într-o joncă dărăpănată la Shanghai, trecură de Nanking şi de Wuhu, navigând în sus pe apele galbene ale fluviului Yangtze, printre dealuri înalte şi printre maluri verzi, refăcând călătoria fatidică a iubitului ei Mandarin. Pe drum, îi spuse lui Matt povestea lui Mayling şi a fratelui ei, Lai Tsin, a frăţiorului Chen şi a frumoasei mui-tsai Lilin, mama lor. Dar nu divulgă secretul Mandarinului, nici chiar bărbatului pe care-l iubea, care era tatăl celor trei copii ai ei şi care îi dăruia mai multă fericire decât credea că poate exista.

Stăteau împreună rezemaţi de balustrada joncii care se pregătea să acosteze; lângă mal se vedea un ponton care se clătina ca un om beat şi coolie în haine albastre, maoiste, se repeziră să prindă parâmele şi să le lege. Pământul galben se ghemuia ca o fiară sub cerul cenuşiu, iar drumul care ducea spre satul Mandarinului abia dacă mai era o potecuţă.

Se aventură pe poteca îngustă, privind în jur, căutând locurile care i se păreau deja cunoscute; dar lacul era uscat şi înecat de bălării şi nu mai adăpostea frumoasele raţe albe; câmpurile de orez se transformaseră din nou în mlaştini, iar din desişul fung-shui, unde micul Chen fusese dat pradă câinilor şi păsărilor, nu mai rămăseseră decât câţiva copaci golaşi. Zidurile, care cândva încercuiseră satul, se prăbuşiseră de mult, câinii flămânzi nu mai bântuiau în căutare de hrană şi tot

ce mai rămăsese din case erau câteva grămezi de pământ galben.

Lysandra se înfioră privind scena dezolantă; nu mai era nimic care să-i amintească de Mandarin şi se întoarse tristă, dorindu-şi să nu fi venit niciodată.

O luară pe poteca înierbată dintre câmpurile de orez şi deodată văzu, pe dealul din faţa lor, ca o flacără pe fundalul peisajului cenuşiu, templul strămoşesc al lui Lilin. Urcară cu răsuflarea tăiată poteca stâncoasă până ajunseră în faţa lui şi deşi lacul pălise şi ornamentele de aur pieriseră de mult, îl văzură minunat de frumos.

Intrară şi, înăuntru, aşezat pe podea, găsiră un bătrân călugăr. Era atât de bătrân, încât oasele fragile abia îi mai puteau purta povara cărnii împuţinate. Faţa îi era numai piele şi os şi avea o barbă cenuşie, ascuţită, iar ochii păreau chiar mai bătrâni decât restul trupului, scăldaţi în înţelepciune şi plini de bunătate. Instinctiv, Lysandra se înclină în faţa lui.

Stătea pe aşternutul lui de iarbă, înfăşurat în roba de culoarea şofranului şi ea se aşează lângă el şi i se adresă în chineză:

— Preacinstite Părinte, îmi pare rău să-ţi tulbur pacea cu umila mea prezenţă, dar am venit aici să-mi aduc omagiul strămoşilor mei.

Bătrânul îi cercetă trăsăturile, dar nu-i puse la îndoială vorbele:

— Spiritele se vor bucura că ai venit, răspunse cu voce subţire.

— Spune-mi, Părinte. Toată viaţa s-a scurs din locul acesta. De ce eşti aici?

— Preacinstită fiică, replică el blând, am dat peste acest loc acum mulţi ani, în călătoriile mele, şi de fiecare dată când trec pe aici sunt atras de pacea şi frumuseţea lui. De fiecare dată mă opresc şi petrec câteva ore sau câteva zile aici, nu ştiu cât de mult, pentru că sunt atât de bătrân, încât nu-mi mai pot aminti trecerea timpului.

— Atunci îţi aminteşti de acest loc, preacinstite Părinte? întrebă Lysandra. Îţi aminteşti de acest sat? Ce s-a întâmplat cu el?

El dădu din cap.

— Chiar de când am venit prima oară, satul era foarte sărac, iar stăpânul era lacom şi aspru. A venit secetă după secetă, an de an, uscând câmpurile de orez şi uscând lacul. Tinerii fugeau de stăpânul cel lacom şi se duceau la oraş, în căutarea unei vieţi mai bune. Mari schimbări s-au abătut peste China şi satul a fost abandonat. Casele s-au dărâmat şi s-au întors în pământul din care au fost făcute, iar vântul a venit şi le-a spulberat praful. Apoi, într-un an, marele *Ta Chiang* s-a ridicat şi a acoperit pământul şi a rămas aşa până-n vară, când s-a întors în matca sa şi seceta a lovit din nou. În fiecare iarnă, *Ta Chiang* vine mai aproape şi stă din ce în ce mai mult şi foarte curând nu va mai rămâne decât acest deal, cu templul strămoşesc al femeii Lilin şi al copiilor ei.

Lysandra îi mulţumi, apoi aprinse beţişoarele de tămâie pe care le adusese şi îngenunche pe podea, închinându-se spiritelor celor dragi.

Îşi luă rămas-bun de la călugăr şi-i puse o ofrandă în bol. Un vânt uşor îi mângâie părul blond, atingându-i blând obrazul când se întoarse pentru ultima oară să privească templul ridicat pentru Lilin şi familia ei, strălucind ca un giuvaer pe deal, şi zâmbi:

— Ea ştie, îi spuse mulţumită lui Matt. Ştie că am fost aici să spun „mulţumesc”.

Vântul umflă pânzele micii jonci când aceasta se desprinse de mal ca să-şi înceapă călătoria de întoarcere; suspină pe câmpurile pustii şi dezolante, purtând cu el praful, strat după strat, până când, foarte curând, nu avea să mai rămână nimic în afara templului purpuriu de pe deal.

SFÂRŞIT

„Elizabeth Adler împlinește o saga și un roman cu intrigi uluitoare... suficient de îndrăzneț pentru a fascina definitiv."

KIRKUS REVIEWS

„La fel de strălucitoare ca Sandra Brown... acțiune rapidă și suspans."

PUBLISHERS WEEKLY

Lei 16500

[1] Ivy-iederă.

[2] Joss – soartă.

Table of Contents

PROLOG 4
PARTEA I FRANCIE şi ANNIE 10
CAPITOLUL 1 11
CAPITOLUL 2 23
CAPITOLUL 3 29
CAPITOLUL 4 43
CAPITOLUL 5 56
CAPITOLUL 6 66
CAPITOLUL 7 80
CAPITOLUL 8 95
CAPITOLUL 9 107
CAPITOLUL 10 115
CAPITOLUL 11 129
PARTEA A II-A MANDARINUL 136
CAPITOLUL 12 137
CAPITOLUL 13 142
CAPITOLUL 14 151
CAPITOLUL 15 159
CAPITOLUL 16 168
CAPITOLUL 17 174
CAPITOLUL 18 187
CAPITOLUL 19 199
CAPITOLUL 20 205
CAPITOLUL 21 218
CAPITOLUL 22 232
PARTEA A III-A HARRY 1911 -1918 253
CAPITOLUL 23 254
CAPITOLUL 24 265
CAPITOLUL 25 272
CAPITOLUL 26 280

CAPITOLUL 27 292
CAPITOLUL 28 302
CAPITOLUL 29 313
CAPITOLUL 30 336
CAPITOLUL 31 346
CAPITOLUL 32 352
PARTEA A IV-A BUCK 363
CAPITOLUL 33 364
CAPITOLUL 34 375
CAPITOLUL 35 392
CAPITOLUL 36 398
CAPITOLUL 37 411
CAPITOLUL 38 424
PARTEA A V-A FRANCIE 433
CAPITOLUL 39 434
CAPITOLUL 40 448
CAPITOLUL 41 459
CAPITOLUL 42 468
PARTEA A VI-A LYSANDRA 481
CAPITOLUL 43 482
EPILOG 533